

เส้นทางสู่ความสำเร็จของผู้มีความสามารถทางการเขียน: การศึกษาข้ามกรณี

นางสาวพัชรียุภา วัฒนรังสรรค์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2553

ISBN 974- - -

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

SUCCESS PATHS OF TALENTED WRITERS: A CROSS CASE ANALYSIS STUDY

Miss Patcharista Wattanarangsarn

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Education Research

Department of Educational Research and Psychology

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2010

ISBN 974- - -

หัวข้อวิทยานิพนธ์

เส้นทางสู่ความสำเร็จของผู้มีความสามารถทางการเขียน:
การศึกษาข้ามกรณี

โดย

นางสาว พัชริษา วัฒนรังสรรค์

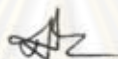
สาขาวิชา

วิจัยการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ ดร. ศิริเดช สุชีวะ

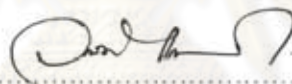
คณะกรรมการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต

คณบดีคณะครุศาสตร์

(ศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย กาญจนวาสี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. วรณี แกมเทศ)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์ ดร. ศิริเดช สุชีวะ)

กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร. ทวีวัฒน์ ปิตยานนท์)

ศูนย์วิทยุวิทยุวิทยุ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พัชรีวิชา วัฒนรังสรรค์ : เส้นทางสู่ความสำเร็จของผู้มีความสามารถทางการเขียน: การศึกษาข้ามกรณี. (SUCCESS PATHS OF TALENTED WRITERS: A CROSS CASE ANALYSIS STUDY) อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ.ดร.ศิริเดช สุชีวะ. 215 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาเส้นทางความเป็นมาสู่ความสำเร็จของนักเรียน/นักศึกษาผู้มีความสามารถทางการเขียน และ 2) เพื่อศึกษาผลกระทบต่อตัวนักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียน โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพแบบการศึกษาข้ามกรณี โดยมีกรณีศึกษา 10 กรณีด้วยกันและใช้วิธีการเลือกกรณีศึกษาแบบเจาะจง เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกต การสัมภาษณ์ การวิเคราะห์งานประพันธ์และการจัดทำอัตชีวประวัติ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา และสร้างข้อสรุปอุปนัย

ผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 เส้นทางความสำเร็จของผู้มีความสามารถทางการเขียน

เส้นทางความสำเร็จทางการเขียนของนักเรียน/นักศึกษานั้นจำจะต้องอาศัยปัจจัยที่สำคัญหลัก 2 ส่วนด้วยกันอันประกอบด้วย

1) ปัจจัยด้านกระบวนการทางความคิด หรือ Cognitive Factors ซึ่งในส่วนนี้ยังแยกย่อยออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ 1.1) ลักษณะของความเป็นคนช่างคิด 1.2) ลักษณะของผู้ที่มีความมุ่งมั่น จริงจัง และรับผิดชอบ 1.3) มีรูปแบบ ความคิดและแนวทางในการเขียนเป็นของตนเอง และ 1.4) มีสุนทรีย์ไปกับตัวอักษร ซึ่งลักษณะที่ปรากฏร่วมกันในกรณีศึกษาทั้ง 10 สามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎี Three – Ring Conception of Giftedness ได้

2) ปัจจัยด้านประสบการณ์ หรือ Experience Factors ซึ่งในปัจจุบันนี้ก็ยังมีส่วนย่อยอีก 2 ส่วน ได้แก่ 2.1) การค้นพบแรงบันดาลใจทางการเขียน 2.2) การได้รับโอกาสในการเข้าถึงแหล่งความรู้

ส่วนที่ 2 ผลกระทบต่อตัวนักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียน

ผลกระทบจากความสำเร็จทางการเขียนส่งผลต่อตัวนักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียนนั้นผู้วิจัยพบว่ากรณีศึกษาได้รับผลกระทบในด้านต่างๆ อาทิ

1) ด้านจิตใจของนักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จ ผลกระทบต่อจิตใจนี้สามารถแบ่งออกเป็น 2 ส่วนด้วยกัน นั่นคือ (1.1) ผลกระทบจากความสำเร็จที่เกิดขึ้นภายใน (1.2) ผลกระทบจากความสำเร็จที่เข้ามาจากภายนอก นอกเหนือจากนี้ความสำเร็จยังเป็นเหมือนกำลังใจให้กับนักเรียน/นักศึกษายังคงสร้างสรรค์ผลงานและเกิดความต้องการที่จะพัฒนาศักยภาพของตนเองต่อไป

2) ด้านโอกาสในการพัฒนาตนเอง ความสำเร็จทางการเขียนนั้นส่งผลให้นักเรียน/นักศึกษาเหล่านี้กลายมาเป็นที่สนใจ และได้รับการสนับสนุนจากทางโรงเรียน องค์กร ครู/อาจารย์ ชุมชน และผู้ปกครองอีกด้วย

ภาควิชา .....วิจัยและจิตวิทยาการศึกษา.....
สาขาวิชา .....วิจัยการศึกษา.....
ปีการศึกษา .....2553.....

ลายมือชื่อนิติ กัญญา วัฒนรังสรรค์
ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ศิริเดช สุชีวะ

#5083865627: MAJOR EDUCATIONAL RESEARCH

KEYWORDS: SUCCESS PATHS OF TALENTED WRITERS / A CROSS CASE ANALYSIS STUDY RESEARCH / QUALITATIVE RESEARCH.

PATCHARISTA WATTANARANGSAN:SUCCESS PATHS OF TALENTED WRITERS:A CROSS CASE ANALYSIS STUDY. THESIS ADVISOR: ASSOC. PROF. SIRIDEJ SUJIVA, Ph.D., 215pp.

The purpose of this study was to 1) to investigate the path to the success of students who have ability to write and 2) to study the impact the students who successfully writing. Using a cross-case analysis study. 10 case-studies became by a specific selection. Data were collected by observation, interviews, analysis and preparation of prose autobiography Data were analyzed by content analysis and the inductive conclusion.

The research result were summarized as follows:

Section1: the path to a success of the writing talents.

Successful path of writing students will need to remember that the major factor of 2 parts together comprising.

1) factor procedure check, opinion or Cognitive Factors In this section, a separate stands into four parts: 1.1) characteristic of thoughtful 1.2) characteristic of those who have committed serious and responsible for 1.3) the image. Concepts and approaches in their own writing, and 1.4) to the aesthetic character The appearance together in the 10 case study can be explained by the theory of Three - Ring Conception of Giftedness can.

2) a school experience or Experience Factors in which this factor is also the other two sub-sections: 2.1) to discover the inspiration of writing 2.2) to get the opportunity to access resources.

Section2: affects the students who successfully writing.

Impact on the success of writing affect the students who succeed, the author was writing a case study that has been affected in areas such as

1) in the minds of students who succeed. This psychological impact can be divided into two parts together is (1.1) the impact on the success that occurs in (1.2) the impact on the success that came from outside. In addition to this success as encouragement for students continued to work and the need to develop their potential so on.

2) the opportunity to develop themselves. Success in writing that resulted in students are becoming interested. And get support from teachers, school organization / community, teachers and parents as well.

Department::...Educational Research and Psychology...

Student's Signature..... Patcharista Wattanarangsarn.

Field of study:.....Educational Research.....

Advisor's Signature ..... Siridej Sujiva

Academic Year: ... 2010.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จได้ด้วยการได้รับความร่วมมือจากหลายฝ่ายด้วยกันซึ่งเสียสละเวลาอันมีค่ามาช่วยตอบคำถาม ให้ข้อมูลและอำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ ให้กับผู้วิจัย จนการเก็บข้อมูลสำเร็จเสร็จสิ้นลงได้ในที่สุด

ขอขอบพระคุณศาสตราจารย์ ดร.ศิริเดช สุชีวะอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่คอยให้คำปรึกษา

ขอขอบคุณผู้อำนวยการและเหล่าคณาจารย์โรงเรียนบ้านจระรังบองอ ต.ตะลุโบะ จ. ปัตตานีที่ช่วยอำนวยความสะดวกให้กับงานวิทยานิพนธ์นี้ รวมทั้งช่วยปลดปล่อยผู้วิจัยที่ลงไปเก็บข้อมูลและเผชิญกับเหตุสถานการณ์ไม่สงบในวันแรกที่ลงไปทำการเก็บข้อมูล รวมทั้งนักเรียนโรงเรียนบ้านจระรังบองอทุกคนที่มีส่วนร่วมพูดคุยอย่างเป็นกันเองกับผู้วิจัยในการลงพื้นที่

ขอขอบคุณกรณีศึกษาทั้ง 10 คนที่ให้ความร่วมมือให้ข้อมูลกับงานวิจัยนี้ด้วยความกระตือรือร้นและช่วยเหลือเป็นอย่างดี และขอขอบคุณเหล่าคณาจารย์และผู้ปกครองผู้ที่เกี่ยวข้องกับกรณีศึกษาทั้ง 10 คนที่ให้ความสนับสนุนดูแลและให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์เพิ่มเติมแก่ผู้วิจัย

ขอขอบคุณ สถาบันยูวโพธิชา มุลินธิสัมมาชีพ ผู้จัดการโครงการYoung CDG Writer Awards บริษัทCDG และมูลนิธิยูวพัฒน์ที่ให้การอุปการะข้อมูลทั้งในด้านผลงานของน้องๆ ที่เข้าประกวดในโครงการและข้อมูลที่อยู่รวมทั้งหมดมีส่วนช่วยคิดต่อน้องๆ กรณีศึกษาให้กับผู้วิจัย

ขอขอบคุณ เจ้าหน้าที่ฝ่ายวิชาการ หลักสูตรและการสอน และเจ้าหน้าที่ผู้ประสานงานภาควิชาที่ช่วยเหลือและเป็นธุระด้านเอกสารให้

ท้ายที่สุดนี้ขอขอบคุณเพื่อนๆ ชาวสาขาวิจัยการศึกษา(นอกเวลา)ทุกๆ คนที่ช่วยผลักดันและเป็นกำลังใจให้วิทยานิพนธ์นี้เสร็จสิ้นลงได้อย่างทันเวลา และคุณอุบลวรรณ ดีเสมอผู้ชักนำผู้วิจัยเข้ามาศึกษาต่อจนมีวันนี้ คุณพ่อคุณแม่ที่เป็นทั้งกำลังใจและแรงบันดาลใจให้เสมอมา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

บทที่	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญแผนภาพ.....	ซ
สารบัญภาพ.....	ณ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
แนวคิดและทฤษฎี.....	8
ตอนที่1 ประวัติและความเป็นมาของการเขียน.....	8
ตอนที่2 นิยาม/ความหมายของการเขียน.....	10
ตอนที่3 พรสวรรค์และความสำเร็จทางการเขียน.....	14
ตอนที่4 การพัฒนาทางการเขียน.....	16
ตอนที่5 การวิเคราะห์งานประพันธ์.....	19
ตอนที่6 ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ.....	20
ตอนที่7 การศึกษาข้ามกรณี (A Cross Case Study).....	31
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	33
3 วิธีดำเนินการวิจัย	38
ระเบียบวิธีวิจัย.....	38
ขั้นที่1 การศึกษาก่อนทำการลงสนาม.....	40
ขั้นที่2 การศึกษาภาคสนามและการวิเคราะห์รายการกรณีศึกษา.....	42
ขั้นที่3 การศึกษาข้ามกรณี.....	44

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
	กรณีศึกษาที่1	47
	กรณีศึกษาที่2	65
	กรณีศึกษาที่3	79
	กรณีศึกษาที่4	95
	กรณีศึกษาที่5	103
	กรณีศึกษาที่6	111
	กรณีศึกษาที่7	133
	กรณีศึกษาที่8-10	152
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	170
	สรุปผลการวิจัย.....	170
	อภิปรายผลการวิจัย.....	184
	ข้อเสนอแนะ.....	190
	ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	191
	รายการอ้างอิง.....	192
	ภาคผนวก.....	181
	ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	215

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญแผนภาพ

แผนภาพ	หน้า
แผนภาพที่ 2.1 แผนภาพ Three-Ring Conception of Giftedness.....	15
แผนภาพที่ 2.2 แผนภูมิแสดงความสัมพันธ์ของการพัฒนาทักษะทางภาษา.....	17
แผนภาพที่ 2.3 กรอบในการวิจัยแบบข้ามกรณีศึกษา.....	33
แผนภาพที่ 2.4 กรอบแนวคิดการพัฒนากลุ่มพรสวรรค์ทางการเขียน.....	37
แผนภาพที่ 3.1 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย.....	39
แผนภาพที่ 4.1 เส้นทางความสำเร็จทางการเขียนของอนุรักษ์ เมินหลุ่ม.....	63
แผนภาพที่ 4.2 แผนภาพเส้นทางความสำเร็จทางการเขียนของอัญชลี บัวเพชร.....	102
แผนภาพที่ 4.3 เส้นทางสู่ความสำเร็จทางการเขียนของภัทธานิษฐ์ เหลืองไชยยะ.....	110
แผนภาพที่ 4.4 การได้รับแรงบันดาลใจทางการเขียนของเบญจพร ไพโรศร.....	129
แผนภาพที่ 4.5 เส้นทางสู่ความสำเร็จทางการเขียนของเบญจพร ไพโรศร.....	131
แผนภาพที่ 4.6 เส้นทางสู่ความสำเร็จทางการเขียนของวรกต ไทยลี.....	151
แผนภาพที่ 4.7 กระบวนการการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มของนักเรียน ผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียน กรณีศึกษาโรงเรียนบ้านจะรังบองอ...	165
แผนภาพที่ 4.8 เส้นทางความสำเร็จในการสร้างผลงานของนักเรียนนักเขียน รายกรณีศึกษา โรงเรียนบ้านจะรังบองอ.....	168
แผนภาพที่ 5.1 เส้นทางความสำเร็จทางการเขียน.....	186

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญภาพ

ภาพประกอบ	หน้า
ภาพที่4.1 ความสำเร็จของเบญจพร ไพโรศร.....	126
ภาพที่4.2 ประตูด้านหน้าและด้านหลังของโรงเรียนบ้านจะรังบองอ.....	153
ภาพที่4.3 สภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนบ้านจะรังบองอ.....	154
ภาพที่4.4 การเรียนการสอนในชั้นเรียนของคุณครูเกษมา เจ๊ะชู.....	155
ภาพที่4.5 นูรียะห์และของที่ระลึกที่ทำด้วยตนเอง.....	159
ภาพที่4.6 นักเรียนนักเขียนกรณีศึกษาทั้งสาม.....	161
ภาพที่4.7 ผลงานที่ส่งเข้าประกวดและผลงานในชั้นเรียน.....	163
ภาพที่5.1 ตัวอย่างผลงานนิทานของกรณีศึกษาที่8-10 นักเรียนโรงเรียนบ้านจะรังบองอ จ.ปัตตานี.....	173
ภาพที่5.2 ตัวอย่างผลงานการเขียนของนักเรียนบ้านจะรังบองอ.....	179

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประวัติศาสตร์ของการเขียนนั้นได้เริ่มต้นมาเนิ่นนานคู่กันมากับวิวัฒนาการของมนุษย์และสังคมเริ่มต้นตั้งแต่ยุคหิน(Photo-writing) ซึ่งมนุษย์ได้เริ่มมีการวาดสิ่งต่างๆลงบนผนัง ถ้ำ การสร้าง Tărtăria tablets ไปจนถึงอักษรภาพ hieroglyphic และนับแต่นั้นมาการเขียนได้มีการพัฒนาต่อเนื่องเรื่อยมานับตั้งแต่ยุคก่อนประวัติศาสตร์ในช่วงต้นยุคสัมฤทธิ์ (the Early Bronze Age, late 4th millennium BCE) จนถึงยุคปัจจุบันการเขียนก็ยังคงพัฒนาต่อไป จากการขีดเขียนเป็นรูปภาพจนกลายเป็นตัวอักษร การเขียนจึงสามารถเรียกได้ว่าเป็นนวัตกรรมชิ้นแรกของมนุษย์ที่มนุษย์เรานั้นได้สร้างขึ้นมานบนโลก อีกทั้งยังเป็นหลักฐานการดำรงอยู่ของวัฒนธรรมมนุษย์ที่สำคัญต่อการศึกษาและประวัติศาสตร์

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 มาตรา 22 ได้กล่าวถึงการศึกษาที่เน้นให้ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้และสามารถพัฒนาตนเองได้โดยมุ่งเน้น การปฏิรูปการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง โดยที่ผู้เรียนนั้นต้องมีทักษะในการเรียนรู้ที่จำเป็นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาตนเองและสนับสนุนความสามารถของตนให้สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองตลอดชีวิตซึ่งทักษะเหล่านั้นได้แก่ การอ่าน การคิด การวิเคราะห์ การเขียน และการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง และเพื่อตอบสนองพระราชบัญญัตินี้ ในปี 2548 สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา จึงได้ก่อร่างโครงการวิจัยและพัฒนารูปแบบ การอ่าน คิดวิเคราะห์ เขียน และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองขึ้น ซึ่งได้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแบบการจัดการเรียนการสอน ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ส่งเสริมทักษะ การอ่าน การคิด การวิเคราะห์ การเขียน และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง และเพื่อเผยแพร่ แนวความคิดและประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติจริงและประสบผลสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม ของครูและเด็ก เพื่อเป็นอีกทางเลือกที่จะนำสังคมไปสู่สังคมแห่งการเรียนรู้

“ผู้เขียนที่ดี มักเขียนเรื่องยากให้เป็นเรื่องง่าย แต่ผู้เขียนที่ไม่ดี ชอบเขียนเรื่องง่ายให้เป็นเรื่องยาก”

(ฟัง คิด อ่าน เขียน รวมทุกศาสตร์เพื่อทำให้คุณฉลาด, 2548)

จากประโยคดังกล่าวนั้นสอดคล้องกับ บันลือ พฤกษ์วัน (2533) ซึ่งกล่าวถึง การเขียนนั้นจัดอยู่ในลักษณะของงานฝายสื่อซึ่งผู้สื่อต้องการแสดงความรู้สึกนึกคิด และความต้องการไปยังผู้รับหรือผู้อ่านเพื่อที่จะให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน การเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่เป็นองค์ประกอบของการฝึกทักษะทางภาษา นอกจากนั้นแล้ว ศาสตราจารย์ บันลือ พฤกษ์วัน ได้กล่าวไว้ว่า ในทางการศึกษา มีความเชื่อที่ว่า ทักษะในการเขียนเป็นทักษะของผู้มีพรสวรรค์ (Gifted) ที่กล่าวว่าทักษะทางการเขียนเป็นพรสวรรค์นั้น เป็นเพราะ ได้เน้นทักษะดังกล่าวนี้ไปในเรื่องของ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ (Creative writing) และได้เน้นว่าการเขียนที่ใช้สื่อสารทุกๆ ไปนั้น เป็นเพียงทักษะพื้นฐานทั่วไป

เปลื้อง ณ นคร(2514) ได้กล่าวถึงการเขียนซึ่งปรากฏในหนังสือ คำบรรยายวิชาการประพันธ์ และหนังสือพิมพ์ ว่า การเขียน นั้นคือ การแสดงความคิด ความรู้สึก และความรู้ ซึ่งอยู่ในใจออกให้ผู้อื่นรู้ เช่นเดียวกับการพูด ซึ่งใช้ ถ้อยคำ หรือ คำ เป็นสื่อแห่งความเข้าใจ ซึ่งเป็นคุณสมบัติของนักเขียน ยิ่งนักเขียนรู้มากเท่าไรก็ยังสามารถสื่อความหมายได้กว้างยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดในขั้นต้น นอกจากนั้น อาจารย์เปลื้อง ณ นคร ยังได้กล่าวเอาไว้อีกด้วยว่า

“การเป็นนักเขียนนั้นเป็นมาแต่กำเนิด มีพรสวรรค์หรือมีหัวทางขีดเขียน ที่กล่าวดังนี้ก็เป็นการถูกต้อง แต่คนที่มีหัวในการเขียนถ้าไม่ได้รับการแนะนำที่ถูกต้อง ก็เขียนให้ได้ดีได้ยาก คนที่ไม่มีหัวในการเขียน อาจสร้าง “หัว” ขึ้นได้ หากได้ศึกษาเรียนในเชิงการเขียนและมีความเพียรพอเพียง เพราะทุกคนย่อมมีแนวความคิด แนวความคิดนี้เป็นต้นทุนสำคัญของนักเขียน...”

ในการสัมมนานักเขียนสัญชาติครั้งที่1 (ภาคกลาง) เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2550 ของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยนั้น ได้จัดเพื่อสัมมนากันในหัวข้อเรื่อง “สถานการณ์นักเขียนไทยวันนี้ : คุณภาพ / ปริมาณ” นักเขียนนามปากกา “กิงฉัตร” ได้กล่าวว่า ผู้ที่จะเป็นนักเขียนในสมัยก่อนนั้นเกิดขึ้นได้ยากมาก เนื่องจากต้องผ่านระบบการคัดกรองจากบรรณาธิการ แต่ปัจจุบันสื่ออินเตอร์เน็ตนับเป็นช่องทางที่ทำให้เป็นนักเขียนได้อย่างง่ายดาย และนักเขียนที่เป็นเยาวชนรุ่นใหม่เหล่านี้มักจะไม่น่าสนใจ *ชนบททางวรรณกรรม* หรือ *อำนาจวรรณกรรม* เก่าๆ เนื่องจากพวกเขาเหล่านี้มักจะมั่นใจในตัวเองสูงมาก และยังก้าวไปเร็วมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการก้าวให้ทันสื่อ

ดังนั้น หากจะตามยุคให้ทันก็ต้องตามกระแสสังคมให้ทันอยู่เสมอ ในงานของนักเขียนรุ่นใหม่ มักจะสะท้อนแนวคิดวัตถุนิยมอย่างชัดเจนมาก ขณะเดียวกันพวกเขาก็จะไม่สนใจกับคุณค่าและ คักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ จึงอยากกระตุ้นให้นักเขียนที่เป็นคนรุ่นใหม่หันมาให้ความสำคัญกับ เรื่องนี้ให้มากขึ้น นอกจากนี้จะพบว่า ชื่อหนังสือของนักเขียนที่เป็นคนรุ่นใหม่ นั้นมักจะเป็นกระแส หรือเป็นแฟชั่นที่ “เล่น” กับความอยากรู้ของวัยรุ่น ดังนั้น การจะปลูกฝังแนวคิดเรื่องต่างๆ กับ วัยรุ่นจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับเยาวชนตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษา โดยต้องปลูกฝังแนวคิดการรัก การอ่านอย่างถูกต้อง โดยมุ่งเน้นไปที่ “นักเขียนและนักอ่านรุ่นเด็ก” เนื่องจากแต่เดิมเชื่อว่าการ ปลูกนิสัยรักการอ่านให้แก่เยาวชน คือให้เขาอ่านอะไรก็ได้ แต่ขอให้เขาอ่านก่อน แต่ในปัจจุบันก็ มักจะเกิดคำถามในความเชื่อนี้แล้ว โดยอาจจำเป็นต้องมีการคัดกรองหนังสือ เลือกเฉพาะหนังสือ ที่สามารถพัฒนาการอ่านของเขาได้ เพราะในปัจจุบันมีหนังสือเป็นจำนวนมาก ด้วยเหตุนี้ ร้าน หนังสือควรให้การสนับสนุนการเลือกสรรและคัดสรรหนังสือดีและหนังสือเชิงสร้างสรรค์ เพื่อสร้าง การอ่าน และควรมีการนำหนังสือที่มีคุณค่าเข้าห้องสมุด เพื่อให้เยาวชนได้มีโอกาสอ่านหนังสือที่มี คุณภาพ หรือควรมีการจัดสัมมนาในโรงเรียนเพื่อให้เยาวชนเข้าใจมากขึ้น

จากข้อความที่ กิ่งฉัตร กล่าวในข้างต้นนั้น ได้สอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใน งานมหกรรมหนังสือระดับชาติครั้งที่ 12 เมื่อเดือน ตุลาคม 2550 ซึ่งทางตำรวจได้มีการบุกจับยึด หนังสือและงดให้จำหน่ายหนังสือจำนวนหนึ่ง ซึ่งขาดความเหมาะสมกับเยาวชนทั้งภาพประกอบ และเนื้อหาเรื่องราว เป็นผลสืบเนื่องต่อมาโดยมีผู้อ่านในระดับต่างๆเรียกร้องให้มีการจัดเรตของ หนังสือขึ้นกับทางกระทรวงวัฒนธรรมในเดือน ธันวาคม ปีพ.ศ. 2550 นอกจากนั้นยังเกิดกรณีการ คัดลอกผลงานของนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงโดยนักเขียนรุ่นใหม่เกิดขึ้น และเป็นข่าวซึ่งได้รับความ สนใจจากบรรดานักอ่านตัวจริงบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งผู้คัดลอกได้กล่าวว่าเป็นการนำผลงานของนัก ประพันธ์ กิ่งฉัตร จำนวน 3 เรื่อง มาเป็นแรงบันดาลใจแก่ผลงานของตนเท่านั้นโดยไม่คิดว่าเป็น ความผิดหรือการละเมิดลิขสิทธิ์ทางปัญญาแต่อย่างไร(อ้างอิงจาก:<http://www.pantip.com/cafe/chalermthai/topic/A4164121/A4164121.html>) และจากข้อกล่าวของ กิ่งฉัตร นั้นได้แสดงให้เห็น ว่า งานเขียนในเชิงสร้างสรรค์นั้น ส่งผลต่อนักอ่านทุกๆกลุ่ม โดยเฉพาะเยาวชน และโดยเฉพาะ อย่างยิ่งในยุคที่มีการส่งเสริมให้เด็กๆ นั้นรักการอ่านอย่างในปัจจุบัน เช่นที่นักเขียนนามปากกา กิ่งฉัตร ได้กล่าวไว้ในขั้นต้นว่า การอ่านเป็นอีกหนึ่งการแนวทางการปลูกฝังแนวคิดให้กับผู้อ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มนักอ่านเยาวชนคนรุ่นใหม่ ทั้งนี้ยังสอดคล้องกับ บทสรุป คุณค่าของงาน เขียนสร้างสรรค์ ของ ศิวกานท์ ปทุมสูติ (2548) ซึ่งได้กล่าวถึงคุณค่าของงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ 3 ด้านด้วยกันคือ

1. คุณค่าด้านความประเทืองอารมณื เป็นคุณค่าพื้นฐานของงานเขียนสร้างสรรค์ที่ผู้อ่านจะได้รับในเบื้องต้นของการอ่าน เป็นการให้ความเพลิดเพลินกับผู้อ่าน

2. คุณค่าด้านการพัฒนาสติปัญญา เป็นคุณค่าที่สำคัญยิ่งในงานเขียนสร้างสรรค์ที่นอกจากจะมีคุณค่าด้านความประเทืองอารมณืเป็นสื่อมาแล้ว ยังมีพลังทางปัญญา เป็นแรงกระตุ้นให้ผู้อ่านได้เกิดการขบคิด และได้มองเห็นแง่มุมใหม่ๆ หรือองค์ความรู้ใหม่ หรือความจริงที่ลึกกว่า กว้างไกลกว่าที่เคยมี

3. คุณค่าด้านความจรรโลงใจและยกระดับจิตสำนึก งานเขียนและงานวรรณกรรมนั้นมีบทบาทเชื่อมโยงกับความรู้สึกนึกคิดและระดับสติปัญญาของผู้อ่าน ซึ่งงานเขียนสร้างสรรค์นั้นมีมิติแห่งชีวิตและบริบทปัจจัยของการสร้างสรรค์เป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารถึงผู้รับสื่อเพื่อหล่อหลอมกล่อมเกลาจิตใจ จิตวิญญาณ วุฒิภาวะ และสติปัญญาของผู้อ่าน

จากการรายงานการประชุมสัมมนาในครั้งเดียวกันนี้อาจารย์ ชมัยภร แสงกระจ่าง ประธานสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย (สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย, 2550: ออนไลน์) ได้กล่าวสรุปจากการประชุมกลุ่มย่อยที่ตัวแทนของแต่ละกลุ่มเสนอขึ้นมานั้นได้ดังนี้คือ

การที่นวนิยายเป็นรูปแบบวรรณกรรมที่พัฒนาเร็วเกินไป จนทำให้เกิดการวิตกกังวลในเรื่องของคุณภาพของงาน โดยเฉพาะผลงานที่เผยแพร่บนหน้าเว็บไซต์ในอินเทอร์เน็ต และเรื่องสั้นนั้นก็เป็งานวรรณกรรมที่เข้าเกินไป เพราะกว่าที่งานจะได้รับการคัดเลือกเพื่อรับการตีพิมพ์สัก 1 ชิ้น ก็ใช้เวลานานมาก และกว่าที่จะรวมเล่มงานเรื่องสั้นที่ได้รับการตีพิมพ์ก็ยิ่งนานขึ้นไปอีก รวมทั้งยังมีความกังวลว่าจะไม่มีงานเรื่องสั้นที่มีคุณภาพ

นอกจากนั้นแล้วอาจารย์ ชมัยภร แสงกระจ่าง (2550) กล่าวแก่ที่ประชุมว่า ที่ประชุมนั้นอาจจะลืมไปว่า ในการประชุมทางวรรณกรรมหลายครั้งที่ผ่านมาได้ข้อสรุปที่ตรงกันคือ การที่เรื่องสั้นนับเป็นรูปแบบงานวรรณกรรมที่พัฒนาไปได้มากที่สุด และก็มีนักเขียนเรื่องสั้นคุณภาพหลายคน อาทิเช่น ไพฑูรย์ ธัญญา มาลา คำจันทร์ และกนกพงศ์ สงสมพันธุ์ เนื่องจากงานเรื่องสั้นเหล่านั้นเกิดจากราก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของท้องถิ่น เมื่อเกิดแล้วก็จะเกิดจริง ๆ และมีพลังมาก ส่วนกวีนิพนธ์นั้นมีความกังวลในเรื่องของความไม่ทันสมัย ความน่าเบื่อของงานมรดกของเราเอง เพราะกรอบเหล่านั้นทำให้เกิดความคิดในเชิงอนุรักษ์สูง จนทำให้หาจเกิดการปฏิเสศจากเยาวชนรุ่นใหม่ สำหรับสารคดีนั้นการผลิตงานเขียนเป็นไปได้ยาก ในขณะที่เดียวกันงานประเภทนี้ก็ถูกละเลย อีกทั้งการเขียนสารคดีจำเป็นต้องมีการสำรวจจ่ายเงิน

ล่วงหน้าโดยเฉพาะในการเก็บข้อมูล แต่เมื่อได้คำตอบแล้วนั้นก็ไม่ได้รับผลตอบแทนที่คุ้มค่าทางแก้ปัญหาเหล่านี้จำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนาไปพร้อมๆ กันในหลายส่วน กล่าวคือ

1. พัฒนาผู้เขียน กล่าวคือ นักเขียนต้องมีจุดยืนที่มั่นคง และอาจจะมีการสัมมนาเสวนา เพื่อก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนและพัฒนางานของนักเขียนร่วมกัน
2. พัฒนาผู้อ่าน โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชน เนื่องจากในปัจจุบันขาดบรรยากาศในการสร้างนักอ่านที่ดี การพัฒนาในครั้งนี้อาจรวมไปถึงกลุ่มผู้ประกอบการ ครู และหลักสูตรการศึกษาด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสร้างจิตสำนึกทางการเมือง (เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์) และจริยธรรม
3. การเพิ่มสนามหรือเวทีให้มากขึ้น ขณะเดียวกันก็อาจมีกิจกรรมที่เสริมเข้ามาเพื่อช่วยในการอบรมนักเขียน หรืออบรมเยาวชนในด้านต่างๆ โดยเสนอให้สมาคมนักเขียนฯ เป็นผู้สร้างกิจกรรมที่เป็นรูปธรรมในการต่อยอดในเรื่องนี้ต่อไป
4. ฝากให้สมาคมนักเขียนฯ ช่วยประสานงาน หรือเสนอต่อหน่วยราชการที่เกี่ยวข้อง เช่น เสนอกระทรวงวัฒนธรรมให้มีการจัดทำทำเนียบ 100 นักเขียนสารคดี หรือการให้สมาคมนักเขียนฯ ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการรวมตัวของนักเขียน

จากแนวทางการแก้ปัญหาที่กล่าวถึงนี้ เราจะพบได้ว่า ทางแก้ปัญหาที่สำคัญที่สุดที่อาจารย์ ชัยภร แสงกระจ่าง (2550) ได้กล่าวถึงนั่นก็คือ “การเปิดโอกาสให้นักเขียนและนักอ่านได้รับความรู้” ไม่ว่าจะเป็นทางใดๆ ก็ตาม ทั้งการจัดให้มีการสัมมนา การจัดหลักสูตร หรือการอบรมก็ดี ล้วนสอดคล้องตามพระราชบัญญัติทางการศึกษา ที่ต้องการที่จะพัฒนาสังคมไทยไปสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตแทบทั้งสิ้น ทว่าแนวทางนี้ก่อให้เกิดคำถามขึ้นมาว่า ควรทำอย่างไรจึงจะสามารถพัฒนานักเรียนนักเขียนเหล่านี้ ให้มีคุณภาพได้โดยเฉพาะในงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ซึ่งสามารถเข้าถึงผู้คนได้ง่ายกว่างานเขียนอื่นๆ จะมีแนวทางในการจัดการศึกษาอย่างไรเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์นี้ได้ รวมทั้งใครบ้างที่ควรที่จะเข้ามามีบทบาทในการร่วมพัฒนาบุคลากรทางการเขียนเหล่านี้

นอกเหนือไปจากคำถามดังกล่าวแล้วนั้น จากที่ได้กล่าวไปในข้างต้นจะพบว่า ในปัจจุบันการเป็นนักเขียนที่มีผลงานนั้น ได้กลายมากเป็นความนิยมในรูปแบบของแฟชั่น ซึ่งทำให้เกิดบุคคลที่มีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จทางการเขียนนั้นมากยิ่งขึ้น ความไม่เข้าใจในความหมายของการสร้างงานเขียนของบางคนในกลุ่มบุคคลดังกล่าวนี้ ยังส่งผลเสียต่อวงการวรรณกรรมด้วย นั่นคือ การที่เกิดการลอกเลียนงานเขียนของนักเขียนรุ่นเก่าที่มีชื่อเสียงขึ้น จนส่งผลกระทบต่อทางลบเป็นคติความ และก่อความเสียหายต่อเศรษฐกิจในแวดวงสำนักพิมพ์หรือ

ผู้ผลิตสิ่งพิมพ์ ด้วยเหตุนี้เองผู้วิจัยจึงเกิดคำถามขึ้นในอีกข้อหนึ่งว่า ความสำเร็จทางการเขียนของนักเรียนผู้มีความสามารถนั้นจะส่งผลกระทบต่อตัวนักเรียนและคนรอบข้างอย่างไรขึ้นมาอย่างไร ทั้งในด้านบวกและด้านลบ

การศึกษาเส้นทางความสำเร็จทางการเขียนนี้จึงมีประโยชน์ ไม่เพียงเพื่อที่จะสามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาทางการเขียนให้กับนักเรียนและนักศึกษา หรือเพื่อให้เกิดประโยชน์แต่กับทางการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนในระบบโรงเรียนเท่านั้น แต่ยังคงคาดหวังว่าการวิจัยนี้ จะเป็นแนวทางให้กับบุคคลทั่วไปที่มีความสนใจในการพัฒนาตนเองทางการเขียนได้นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์และความก้าวหน้าต่อแวดวงวรรณกรรมนี้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเส้นทางความเป็นมาสู่ความสำเร็จของนักเรียน/นักศึกษาผู้มีความสามารถทางการเขียน
2. เพื่อศึกษาผลกระทบของความสำเร็จทางการเขียนทั้งทางด้านบวกและด้านลบที่เกิดขึ้นต่อนักเรียน/นักศึกษาผู้มีความสามารถทางการเขียนและคนรอบข้าง

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัยในครั้งนี้ประกอบขึ้นด้วยกัน 3 ส่วนสำคัญคือ

- 1) การวิจัยนี้ มุ่งเน้นศึกษาเส้นทางสู่ความสำเร็จของนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มนักเรียนในระบบการศึกษาภาคบังคับไปจนถึงกลุ่มนิสิตหรือนักศึกษาผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษา
- 2) ในการวิจัยนี้ นักเรียน/นักศึกษาผู้ที่จะมาเป็นกรณีศึกษานั้น จะต้องเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จทางการเขียนในเชิงร้อยแก้วเท่านั้น อันได้แก่ เรียงความ เรื่องสั้น วรรณกรรมเยาวชน นิยาย นิทานสำหรับเด็ก และสารคดี เป็นต้น เนื่องจากในการศึกษานี้ได้นำเอาวิธีการการวิเคราะห์ห้วงประพันธ์เชิงร้อยแก้วเข้ามาใช้ร่วมด้วย เพื่อที่จะนำผลการวิเคราะห์นั้นมาเป็นข้อมูลในการศึกษาข้ามกรณีในระดับต่อไป

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

- 1) ผู้มีความสามารถทางการเขียน ในที่นี้หมายถึง นักเรียน/นักศึกษาผู้ชนะเลิศการประกวดการเขียนเชิงสร้างสรรค์ประเภทร้อยแก้วในโครงการประกวดระดับประเทศต่างๆ

2) งานเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง ผลงานที่เกิดจากการเขียนซึ่งผลงานที่ได้นั้นจะต้องมีที่มาจาก ความคิด ความสร้างสรรค์และความสามารถของผู้สร้างผลงานเอง อันได้แก่ เรื่องราว เรื่องสั้น วรรณกรรมเยาวชน นิยาย นิทานสำหรับเด็ก และสารคดี เป็นต้น โดยผลงานต้องปราศจากที่มาจากความคิดลอกเลียนแบบมาจากแหล่งงานเขียนของผู้อื่น

3) โครงการประกวดงานเขียนระดับประเทศ หมายถึง โครงการที่จัดขึ้นเพื่อประกวดหรือประชันงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ประเภทต่างๆ ซึ่งมีการกระจายข่าวการประกวดและเปิดรับสมัครให้มีการส่งผลงานเข้าร่วมในโครงการนั้นทั่วทั้งประเทศ

4) ความสำเร็จทางการเขียน หมายถึง การชนะเลิศการประกวดในโครงการประกวดงานเขียนระดับประเทศ ซึ่งได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการจากผู้ทรงคุณวุฒิหรือคณะกรรมการในโครงการนั้นว่าผลงานชิ้นนั้นมีคุณภาพเป็นที่ยอมรับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1) ได้องค์ความรู้เกี่ยวข้องกับเส้นทางสู่ความสำเร็จทางการเขียนของนักเรียน/นักศึกษา ซึ่งสามารถใช้เป็นแนวทางให้กับครู/อาจารย์/ผู้สอนในการพัฒนานักเรียนคนอื่นๆ ต่อไป

2) ได้แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน ที่เกี่ยวข้องกับทางด้านงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้กับครู/อาจารย์/ผู้สอนได้นำไปใช้

3) ได้แนวทางในการพัฒนาตนเองให้กับผู้ที่สนใจศึกษา เพื่อพัฒนางานเขียนของตน ไม่ว่าจะสำหรับผู้ที่ต้องการเป็นนักเขียนหรือสำหรับผู้ที่ต้องพัฒนาการเขียนของตนเองเพียงอย่างเดียว

4) เป็นการส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเป็นการส่งเสริมให้เกิดการสร้างงานเขียนที่มีคุณภาพ

5) เป็นการสร้างความตระหนักให้กับผู้ที่เป็นนักเขียนรุ่นใหม่ ให้คำนึงถึงคุณภาพของผลงานของตนเองให้มากยิ่งขึ้น เพื่อให้เกิดการสร้างงานเขียนอย่างสร้างสรรค์

6) เป็นแนวทางให้กับสมาคม หรือองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ได้นำไปใช้ เพื่อพัฒนานักเขียนในองค์กรของตนเองต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎี

ตอนที่ 1 ประวัติและความเป็นมาของการเขียน

ประวัติศาสตร์ของการเขียนนั้นได้เริ่มต้นมาเนิ่นนานคู่กันมากับวิวัฒนาการของมนุษย์และสังคมเริ่มต้นตั้งแต่ยุคหิน(Photo-writing) จนถึงยุคปัจจุบันการเขียนก็ยังคงพัฒนาต่อไป การเขียนจึงสามารถเรียกได้ว่าเป็นนวัตกรรมขั้นเอกและขั้นต้นของมนุษย์ อีกทั้งยังเป็นหลักฐานการดำรงอยู่ของวัฒนธรรมมนุษย์ที่สำคัญต่อการศึกษาและประวัติศาสตร์ ไม่ว่าจะเป็นภาพหรืออักษร เหล่านี้ต่างถือเป็นหลักฐานอันสำคัญอย่างยิ่งที่ทำให้มนุษย์รู้จักที่มาและที่ไปของตน

การเขียนนั้นได้ถูกจัดเป็น หนึ่งใน 4 ทักษะทางภาษาที่สำคัญ และได้ถูกบรรจุเอาไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนมานับแต่ครั้งบรรพกาล ผู้ที่สามารถอ่านออกเขียนได้นั้นเป็นผู้ที่ไ้เปรียบและได้รับการยอมรับเสมอมา จวบจนปัจจุบันที่การศึกษาได้แพร่หลายและถูกจัดให้กับเด็กและเยาวชนให้ได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึงแล้ว ผู้ที่สามารถเขียนได้ดีกว่าคนอื่นๆ ก็ยังคงได้เปรียบกว่าผู้อื่นเช่นกัน

ดังจะเห็นได้อย่างชัดเจนจากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 มาตรา 22 ได้กล่าวถึงการศึกษาที่เน้นให้ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้และสามารถพัฒนาตนเองได้โดยมุ่งเน้น การปฏิรูปการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง โดยที่ผู้เรียนนั้นต้องมีทักษะในการเรียนรู้ที่จำเป็นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาตนเองและสนับสนุนความสามารถของตนให้สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองตลอดชีวิตซึ่งทักษะเหล่านั้นได้แก่ การอ่าน การคิด การวิเคราะห์ การเขียน และการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง และเพื่อตอบสนองพระราชบัญญัตินี้ ในปี 2548 สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา จึงได้มีการก่อร่างโครงการวิจัยและพัฒนารูปแบบ การอ่าน คิดวิเคราะห์ เขียน และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองขึ้น ซึ่งได้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ส่งเสริมทักษะการอ่าน การคิด การวิเคราะห์ การเขียน และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

บันลือ พุกกะวัน(2533) กล่าวถึง การเขียน นั้นว่า การเขียนจัดอยู่ในลักษณะของงานฝ่ายสื่อ ซึ่งผู้สื่อต้องการแสดงความรู้สึกนึกคิด และความต้องการไปยังผู้รับหรือผู้อ่าน

เพื่อที่จะให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน การเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่เป็นองค์ประกอบของการฝึกทักษะทางภาษา นอกจากนั้นยังได้กล่าวว่า ในทางการศึกษา มีความเชื่อว่าทักษะในการเขียนเป็นทักษะของผู้มีพรสวรรค์ (Gifted) นั้นเป็นเพราะได้เน้นทักษะการเขียนนี้ไปในเรื่องของ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ (Creative writing) เป็นสำคัญซึ่งมีความแตกต่างจากการเขียนตามแบบแผนหรือการเขียนราชการที่มีรูปแบบอย่างชัดเจน ทั้งนี้เนื่องจากงานเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นสามารถเข้าถึงผู้อ่านได้มากกว่าและอยู่ในชีวิตประจำวันของเรามากกว่า ดังนั้นงานเขียนเชิงสร้างสรรค์จึงมีบทบาทกับการเรียนรู้ของคนในสังคมเป็นอย่างยิ่ง อันจะดูได้จาก บทสรุป คุณค่าของงานเขียนสร้างสรรค์ ของ ศิวกานท์ ปทุมสูติ (2548) ซึ่งได้กล่าวถึงคุณค่าของงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ 3 ด้านด้วยกันคือ

- 1.คุณค่าด้านความประเทืองอารมณ์: เป็นการให้ความเพลิดเพลินกับผู้อ่าน
- 2.คุณค่าด้านการพัฒนาสติปัญญา: เป็นแรงกระตุ้นให้ผู้อ่านได้เกิดการขบคิดและได้มองเห็นแง่มุมใหม่ๆ หรือองค์ความรู้ใหม่ หรือความจริงที่ลึกกว่า กว้างไกลกว่าที่เคยมี
- 3.คุณค่าด้านความจริงใจและยกระดับจิตสำนึก: เป็นการเชื่อมโยงกับความรู้สึกนึกคิดและระดับสติปัญญาของผู้อ่านผ่านมิติแห่งชีวิตและบริบทปัจจัยของการสร้างสรรค์อันเป็นเครื่องมือในการสื่อสารถึงผู้รับสื่อ เพื่อหล่อหลอมกลมกล่อมเกลาจิตใจ จิตวิญญาณ วุฒิภาวะ และสติปัญญา

จากรายงานการสัมมนาของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยนั้น ประเด็นสำคัญที่พบและเผชิญก็คือ คุณภาพของงานเขียน แม้ว่าปัจจุบันนี้ งานเขียนบางประเภทนั้นได้รับการพัฒนาจากนักเขียนที่มีความสามารถ แต่ก็ยังคงพบว่าคุณภาพของงานเขียนบางประเภทกลับลดน้อยถอยลงอันสืบเนื่องมาจากการสื่อสารที่เปิดกว้างมากขึ้นยกตัวอย่างคือ อินเทอร์เน็ตที่ผู้คนสามารถเข้าไปเสนอผลงานโดยไม่ผ่านการคัดกรองมาก่อนก็สามารถนำเสนอได้และได้รับความนิยมเป็นอย่างมากแม้ว่าจะขาดความเหมาะสมในหลายด้านไปก็ตาม ทั้งนี้ทางสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยจึงได้นำเสนอทางแก้ปัญหาเหล่านี้ที่จำเป็นต้องมีการพัฒนาไปพร้อมๆ กันในหลายส่วน คือ

- 1.พัฒนาผู้เขียน
- 2.พัฒนาผู้อ่าน โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชน ซึ่งอาจรวมไปถึงกลุ่มผู้ปกครอง ครู และหลักสูตรการศึกษา

3.การเพิ่มโอกาสให้กับเยาวชน นักเขียนหน้าใหม่และบุคคลทั่วไปที่สนใจ สามารถเข้าถึงแหล่งการเรียนรู้เพื่อพัฒนางานเขียนได้ เช่นการจัดกิจกรรม หรือการอบรมนักเขียน หรือเยาวชน เป็นต้น

4.มีการประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ ในภาครัฐ เพื่อส่งเสริมให้มีการจัดทำ ระเบียบนักเขียนขึ้น เพื่อให้เกิดการรวมตัวกันของนักเขียนอย่างมีระบบ

จากแนวทางการแก้ปัญหาที่กล่าวถึงนี้ เราจะพบได้ว่า ทางแก้ปัญหาที่สำคัญ ที่สุดนั่นก็คือ การเปิดโอกาสให้นักเรียน นักเขียนและนักอ่านได้รับความรู้ ไม่ว่าจะเป็นทางใดๆ ก็ ตาม ทั้ง การจัดให้มีการสัมมนา การจัดหลักสูตร หรือการอบรมก็ดี ล้วนสอดคล้องกับ แนวความคิดของรัฐที่ต้องการที่จะพัฒนาสังคมไทยไปสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ตอนที่2 นิยาม/ความหมายของการเขียน

2.1) ความหมายและความสำคัญของการเขียน

Leonard Bloomfield (1969: 12) ได้กล่าวว่า การเขียน คือ ระบบการสื่อสาร หรือบันทึก ที่ถ่ายทอดภาษาเพื่อแสดงออกซึ่งความรู้ ความคิด ความรู้สึก และอารมณ์ โดยใช้ ตัวอักษรและเครื่องหมาย

May Shin (1986: 121) ได้กล่าวถึงการเขียนว่า การเขียนเป็นเครื่องมือที่จำเป็น ในการถ่ายทอด ความรู้ ความคิด สำหรับการศึกษาระดับสูง นอกจากนั้นยังเป็นทักษะที่สำคัญซึ่ง ต้องใช้ควบคู่กันไปกับทักษะทางภาษาด้านอื่นๆนั้นคือ การฟัง การพูด และการอ่าน

เปลื้อง ณ นคร (2514) ได้กล่าวถึงการเขียนซึ่งปรากฏในหนังสือ คำบรรยาย วิชาการประพันธ์ และหนังสือพิมพ์ ว่า การเขียน นั่นคือ การแสดงความคิด ความรู้สึก และความรู้ ซึ่งอยู่ในใจออกให้ผู้อื่นรู้ เช่นเดียวกับการพูด ซึ่งใช้ ถ้อยคำ หรือ คำ เป็นสื่อแห่งความเข้าใจ ซึ่งเป็น คุณสมบัติของนักเขียน ยิ่งนักเขียนรู้มากเท่าไรก็ยิ่งสามารถสื่อความหมายได้กว้างยิ่งขึ้น ดังนั้น นักเขียนจึงต้องเป็นนักสะสมคำ เนื่องจากคำเพียงเท่าที่ในการพูดคุยทั่วไปนั้นยังไม่เพียงพอ นอกจากนี้แล้วยังได้อธิบายให้เห็นว่าคำที่มีความหมายเดียวกันนั้นยังสื่อถึงรายละเอียดที่แตกต่าง กันออกไปอีกด้วย

นอกจากนั้น เปลื้อง ณ นคร ยังได้กล่าวว่า “การเป็นนักเขียนนั้นเป็นมาแต่กำเนิด มีพรสวรรค์หรือมีหัวทางขีดเขียน ที่กล่าวดังนี้ก็เป็นการถูกต้อง แต่คนที่มีความรู้ในการเขียนถ้าไม่ได้รับ

การแนะนำที่ถูกต้อง ก็เขียนให้ตีได้ยาก” ยิ่งกว่านั้นยังได้กล่าวถึงเกี่ยวกับการเขียนงานเขียนว่า งานเขียนนั้นเป็นงานที่สร้างได้ยากลำบากซึ่งผู้ที่ขาด ความชอบ และ ความอดทน จะไม่สามารถ สร้างให้สัมฤทธิ์ผลได้

บันลือ พุกษะวัน (2533: บทนำ) กล่าวถึงการเขียนนั้นจัดอยู่ในลักษณะของงาน ฝายสื่อ ซึ่งผู้สื่อต้องการแสดงความรู้สึกนึกคิด และความต้องการไปยังผู้รับหรือผู้อ่าน เพื่อที่จะให้ เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน การเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่เป็นองค์ประกอบของการฝึกทักษะทางภาษา นอกจากนั้นแล้ว ศาสตราจารย์ บันลือ พุกษะวัน ได้กล่าวไว้ ว่า ในทางการศึกษา มีความเชื่อที่ว่า ทักษะในการเขียนเป็นทักษะของผู้มีพรสวรรค์ (Gifted) ที่กล่าวว่าทักษะทางการเขียนเป็น พรสวรรค์นั้น เป็นเพราะ ได้เน้นทักษะดังกล่าวนี้ไปในเรื่องของ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ (Creative writing) และได้เน้นว่าการเขียนที่ใช้สื่อสารทั่วไปนั้นเป็นเพียงทักษะพื้นฐานทั่วไป

ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า การเขียน นั้นคือ ทักษะทางการภาษาที่เป็นการ ถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ อันได้แก่ ความรู้ ความคิด ความรู้สึก และอารมณ์ ของผู้เขียนซึ่งเป็นผู้ส่ง สื่อ โดยใช้ตัวอักษรเป็นเครื่องมือการส่งสารไปสู่ผู้รับสาร และให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน และ ใน ด้านพรสวรรค์ทางการเขียนนั้นจากขั้นต้นสามารถสรุปได้ว่า ผู้ที่มีพรสวรรค์ทางการเขียน คือ ผู้ที่มี ความสามารถในการเขียน ซึ่งเน้นว่าเป็นทักษะในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ (Creative writing)

S. Scribner และ M. Literacy Cole (1987: 448) กล่าวถึงความสำคัญของการ เขียนว่า มีความสำคัญในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และอารมณ์ต่างๆ นอกจากนี้ยังถือเป็นการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมเพื่อให้สังคมดำรง อยู่ได้

David Nunan (1989: 37) ได้กล่าวว่า การเขียนมีความสำคัญมากเพราะสามารถ ส่งข้อมูลข่าวสารที่เป็นหลักฐานอ้างอิงเผยแพร่ให้ผู้อื่นๆ รับทราบ

สนิท ตั้งทวี (2529: 118) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนเอาไว้ 9 ประการคือ

- 1) เป็นเครื่องแสดงออกของความรู้ ความคิด และความรู้สึกของมนุษย์
- 2) เป็นเครื่องมือสำคัญในการวัดความเจริญ อารยธรรมของมนุษย์ในแต่ละยุค

สมัย

- 3) เป็นเครื่องมือใช้สำหรับการสื่อสารทั้งเรื่องในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

- 4) เป็นเครื่องมือที่ใช้สนองความปรารถนาของมนุษย์
- 5) เป็นเครื่องมือสำคัญทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดมรดกด้านสติปัญญาของมนุษย์
- 6) เป็นสื่อในการแพร่กระจายความรู้ ความคิดให้กว้างไกลและรวดเร็ว
- 7) เป็นสื่อกลางให้ความรู้ ความคิด ความเพลิดเพลินแก่คนทุกเพศทุกวัย
- 8) เป็นบันทึกทางสังคมที่ให้คุณประโยชน์แก่คนรุ่นหลัง
- 9) เป็นอาชีพที่สำคัญในปัจจุบัน

วัฒนะ บุญจับ (2541: 128 อ้างถึงในจตุติมา นาควรรณ 2544: บทนำ) ได้กว้างถึงความสำคัญของการเขียนเอาไว้ ดังนี้

- 1) การเขียนทำให้เกิดความรู้ ความคิด ความเข้าใจ
- 2) การเขียนทำให้เกิดอาชีพ และการพัฒนาอาชีพ
- 3) การเขียนทำให้ทราบความต้องการของคนและสังคม
- 4) การเขียนเป็นสื่อทำให้เกิดนันทนาการ
- 5) การเขียนทำให้สังคมสงบสุข
- 6) การเขียนเป็นเครื่องมือแสดงภูมิปัญญาของมนุษย์
- 7) การเขียนหากยึดเป็นอาชีพ จัดเป็นอาชีพที่ได้รับการยกย่อง
- 8) การเขียนเป็นเครื่องมือระบายอารมณ์อย่างหนึ่งของมนุษย์

จึงจะเห็นได้ว่า การเขียนนั้นมีความสำคัญ ไม่เพียงต่อการดำเนินชีวิต แต่ต่อการดำรงอยู่ของสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งผู้คนในสิ่งเหล่านั้นต้องติดต่อสื่อสารถึงกัน ต้องการได้รับความรู้และต้องการถ่ายทอดความรู้ ข่าวสาร รวมไปถึงความคิด ทศนคติ ค่านิยม ความรู้สึกไปจนถึงการเป็นเอกสาร หลักฐานอ้างอิงอีกด้วย

2.2) การเขียนเชิงสร้างสรรค์

งานเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นมีผู้ที่แบ่งประเภทเอาไว้และให้ความหมายเอาไว้แตกต่างกันตามแต่ผู้เขียน บ้างเชื่อว่างานเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นอยู่เพียงในกลุ่มของบันเทิงคดี ในขณะที่นักเขียนและนักวิชาการบางท่านเชื่อว่างานเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นมีทั้งที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี โดยนักวิชาการแต่ละท่านได้แบ่งการเขียนเชิงสร้างสรรค์ออกเป็นประเภทต่างๆแตกต่างกันออกไป

เจือ สตะเวทิน (2522: 1-2) กล่าวถึงงานเขียนเชิงสร้างสรรค์เอาไว้ว่า หมายถึง การเขียนที่ใช้ความคิดของผู้เขียนเอง เพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาทำการอย่างหนึ่งที่แสดงสติปัญญา ของตนเอง ไม่เขียนตามแบบใคร ไม่คัดลอกใคร กล่าวแสดงความคิดเห็นและแสดงบุคลิกของตนเอง ออกมาอย่างเต็มที่ นอกจากนั้นแล้วยังได้กล่าวว่า ข้อเขียนที่นับว่าเป็นงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ อาจจะเป็นเรื่องสมมติคดีก็ได้ เป็นเรื่องสารคดีก็ได้

ปราณี สุรสิทธิ์ (2541: 57) กล่าวถึง การเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่า หมายถึง การ เขียนที่ผู้เขียนสร้างคำ แนวคิด จากจินตนาการของตนเองโดยมิได้ลอกเลียนแบบอย่างของผู้อื่น อีกทั้งยังมีอิสระที่จะคิดรูปแบบใหม่ๆ ที่แหวกแนวจากของเดิมที่มีอยู่ เป็นผลงานที่มีคุณค่าทาง ความคิดริเริ่มอย่างเด่นชัด

ได้แบ่งประเภทของงานเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยแยกบรรยายเอาไว้เป็นตอนๆ
ได้แก่

1. การเขียนบทความ
2. การเขียนบทวิเคราะห์
3. การเขียนบทบรรณาธิการ
4. การเขียนสารคดี
5. การเขียนเรื่องสั้น
6. การเขียนสารคดี
7. การเขียนบทกวี
8. การเขียนเรื่องสำหรับเด็ก
9. การเขียนคอลัมน์เบ็ดเตล็ด

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาทยัน อิมสำราญ (2547: 120) ได้กล่าวถึงการเขียน เชิงสร้างสรรค์เอาไว้ว่า เป็นการเขียนที่มุ่งเน้นความคิดที่ลึกซึ้งหรือมีแง่มุมแปลกใหม่ของผู้เขียนอัน พัฒนาขึ้นจากความรู้และประสบการณ์ โดยมีวิธีเขียนหรือการนำเสนอที่มีศิลปะน่าสนใจ ใช้ภาษา ประณีต สละสลวย โดยมีลักษณะสำคัญคือเป็นงานที่สร้างความประทับใจ ให้ความเพลิดเพลิน และความคิดที่มีคุณค่าแก่ผู้อ่าน นอกจากนั้นแล้วยังได้แยกงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ออกจาก การเขียนแนะนำหนังสือ การย่อความ และการเขียนเชิงวิชาการ และแบ่งประเภทของการเขียนเชิง สร้างสรรค์ตามรูปแบบเอาไว้คือ

1. รูปแบบร้อยแก้ว เช่น นิทาน ความเรียง เรื่องสั้น นวนิยาย บทละคร

2. รูปแบบร้อยกรอง เช่น บทประพันธ์ที่มีฉันทลักษณ์ต่างๆ และ
3. รูปแบบอื่นๆ เช่น กลอนเปล่า (free verse) และวรรณรูป (concrete poetry)

จึงสามารถสรุปได้ว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นก็คือ การเขียนที่เกิดขึ้นจากความรู้อ ความคิด ความสามารถ ประสบการณ์ แนวคิด และจินตนาการของตนเอง เป็นผลงานที่ผู้เขียนสร้างขึ้นเองโดยปราศจากการลอกเลียนแบบหรือการคัดลอกผลงานของผู้อื่นผู้ใด โดยงานเขียนนั้นมีลักษณะเด่นก็คือการนำเสนอเนื้อหาไม่ว่าจะเป็นบันเทิงคดีหรือสารคดีอย่างมีศิลปะ มีความประณีต และสละสลวย น่าประทับใจ

ตอนที่3 พรสวรรค์และความสำเร็จทางการเขียน

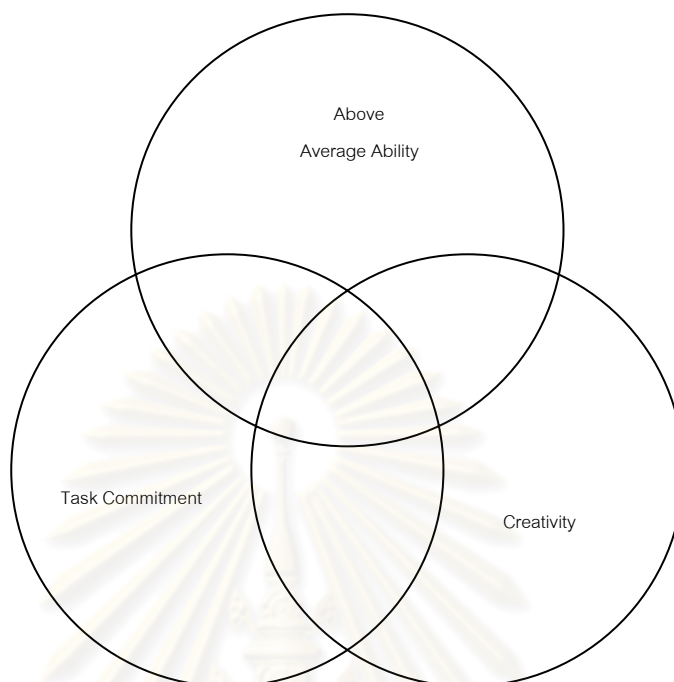
Michael Palmquist และ Richard Young (1992) ได้กล่าวเอาไว้ถึงความเชื่อในเรื่องของพรสวรรค์จากการศึกษาว่า คนส่วนใหญ่มีความเชื่อว่า พรสวรรค์นั้นหมายถึงสิ่งที่คนเรานั้นมีติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด (Innate ability) เสมือนกับจุดสูงสุด ซึ่งมีอยู่น้อยคนนักที่จะเกิดขึ้นมา ยกตัวอย่างเช่น ในนักเรียนทางดนตรี หากปราศจากพรสวรรค์แล้ว จะไม่สามารถขึ้นสู่จุดสูงสุดของการเป็นนักดนตรีได้

Hugh Blair (1783/1965) ได้ให้ความคิดเห็นขัดแย้งเอาไว้ในเรื่องนี้โดยกล่าวว่า “สิ่งที่บ่งชี้ถึงความสามารถพิเศษหรือความถนัดซึ่งเรานั้นได้รับมาแต่กำเนิดนั้น ในทางศิลปะ และการศึกษานั้น ไร้ข้อสงสัยที่ว่าสามารถที่จะเพิ่มพูนขึ้นได้แต่โดยพรสวรรค์เพียงดั้งเดิมนั้นแล้วไม่สามารถสำเร็จได้”

ทั้งนี้สอดคล้องกับแนวความคิดของ เปิ้ลิ่ง ณ นคร(2514) นักเขียน วิทยากร และผู้ก่อตั้งโรงเรียนนักเขียนทางไปรษณีย์ในปี 2490 ซึ่งได้กล่าวไว้ในขั้นต้นว่า “การเป็นนักเขียนนั้นเป็นมาแต่กำเนิด มีพรสวรรค์หรือมีหัวทางขีดเขียน ที่กล่าวดังนั้นก็เป็นการถูกต้อง แต่คนที่มีความสามารถในการเขียนถ้าไม่ได้รับการแนะนำที่ถูกต้อง ก็เขียนให้ตีได้ยาก” ยิ่งกว่านั้นยังได้กล่าวถึงเกี่ยวกับการเขียนงานเขียนว่า งานเขียนนั้นเป็นงานที่สร้างได้ยากลำบากซึ่งผู้ที่ขาด ความชอบ และ ความอดทน จะไม่สามารถสร้างให้สัมฤทธิ์ผลได้

ซึ่งจากแนวความคิดดังกล่าวนี้ยังสอดคล้องไปถึง แนวคิด Three-Ring Conception of Giftedness ของ The National Research Center on the Gifted and Talented, University of Connecticut. ในบทความเรื่อง A Practical System for Identifying Gifted and Talented Student ได้นำเสนอสามด้านซึ่งก่อให้เกิดพรสวรรค์ ซึ่งแสดงในรูปแบบได้ดังนี้

แผนภาพที่ 2.1 แผนภาพ Three-Ring Conception of Giftedness

จากบทความได้อธิบายเกี่ยวกับทั้งสามด้านนี้เอาไว้ดังนี้

3.1) ด้าน Well Above Average Ability นั้นได้แยกอธิบายเป็นสองส่วนคือ

General ability: จะต้องมึระดับของความสามารถทางการคิดอย่างเป็นนามธรรม การใช้เหตุผลทางภาษาและคณิตศาสตร์ มิติสัมพัทธ์ ความจำ และความถี่ในการใช้คำ อยู่ในเกณฑ์สูง มีความสามารถเฉียบแหลมในการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ และการตอบสนองต่อการรับข้อมูลต่างๆอย่างฉับไว

Specific ability: มีความสามารถในการผสมผสานทักษะพื้นฐานต่างๆ (general ability) เพื่อทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือในขอบข่ายความรู้ความสามารถที่เฉพาะเจาะจง เช่น ศิลปะ ความเป็นผู้นำ หรือการจัดการ เป็นต้น มีความสามารถทางกายเพื่อการรับและการสร้างวิธีการทำงานอย่างเหมาะสมกับนโยบาย หรือสถานการณ์ที่มีความซับซ้อนซึ่งเกี่ยวข้องในขอบข่ายที่ตนสนใจ ความสามารถในการแยกแยะแฉกแฉงประเด็นซึ่งเกี่ยวข้องในขอบข่ายที่ตนสนใจ

3.2) ด้าน Task commitment คือการให้ความสนใจ เพลิดเพลิน หรือลุ่มหลงในสิ่งที่แสดงความสนใจ มีความพยายามอย่างหนัก มั่นใจในตนเองและเชื่อมั่นในความสามารถของตนในการสำเร็จงาน มีความรู้สึกเป็นอิสระที่จะผลักดันตนเองไปสู่ผลสำเร็จ

ในด้านนี้ของ แนวคิด Three-Ring Conception of Giftedness สอดคล้องกับแนวคิดความสำเร็จทางการเขียนของเบลิ่ง ณ นคร (2514) ได้กล่าวเอาไว้ว่า “งานเขียนเป็นงานแสนยาก รวากับการไต่ผาสูงชัน คนที่ไม่มีใจชอบและขาดอดทน ไม่สามารถจะขึ้นไปยืนบนยอดผามองทิวทัศน์อันตระการตากระจายอยู่เบื้องล่าง” ซึ่งสามารถถอดความได้ว่า ในทางการเขียนนั้น คนเขียนจำเป็นที่จะต้องมีความชอบและความอดทนในการเขียนเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายของการเขียนนั้นให้สำเร็จได้ ซึ่งเจ็จ สตะเวทิน (2522) ได้กล่าวถึงสอดคล้องกันแต่ไม่ได้ให้การขยายความเพิ่มเติมไว้แต่อย่างไร

3.3) ด้าน Creativity ประกอบด้วยสามด้านก็คือ คิดยืดหยุ่น คิดหลายหลาย และมีความแปลกใหม่ นอกจากนั้นแล้วยังเปิดให้กับตนเองได้พบกับโอกาสและประสบการณ์ใหม่ที่แตกต่าง อยากรู้ อยากเห็น กล้าเสี่ยงที่จะคิดและกระทำ อ่อนไหวในรายละเอียด เป็นคนมีสุนทรีย์ะ ในความคิดและสิ่งต่างๆ ตอบสนองหรือโต้ตอบต่อสิ่งกระตุ้นภายนอกและมีความคิดความรู้สึกเป็นของตนเอง ซึ่งเป็นที่ยอมรับในทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่า ผู้เขียนงานเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้น จะต้องมีความคิดสร้างสรรค์ควบคู่ไปกับความสามารถทางการภาษา

ปราณี สุรสิทธิ์ได้แบ่งความคิดสร้างสรรค์ในงานเขียน ออกเป็น 4 ส่วนด้วยกัน นั้นคือ

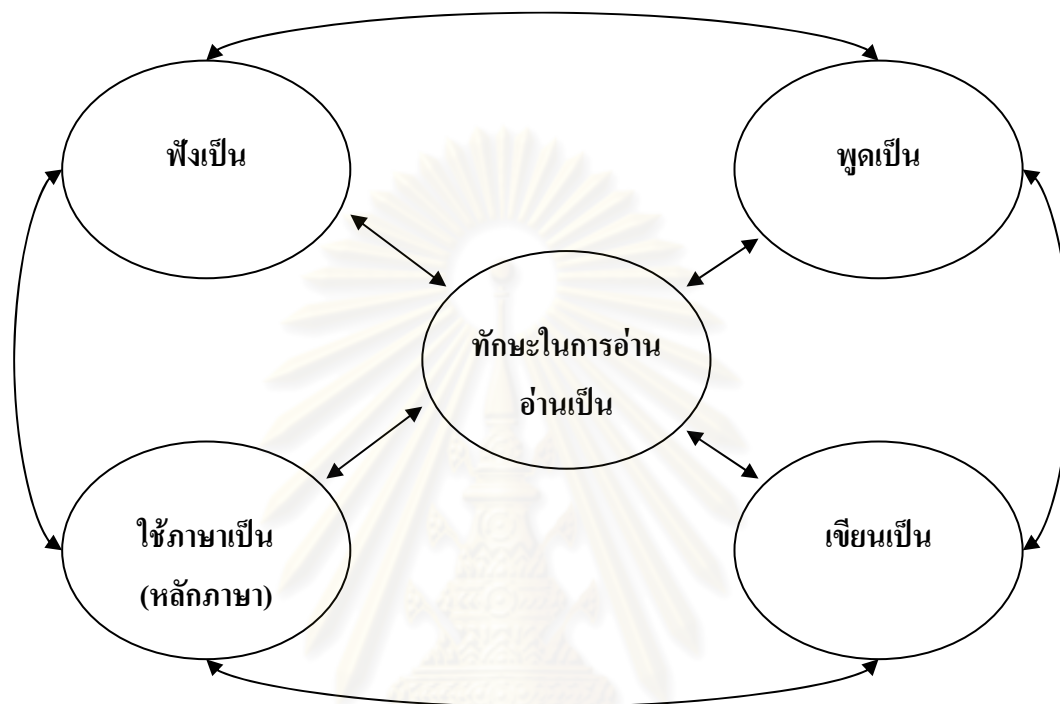
1. ความคิดสร้างสรรค์ในเรื่องคำและการใช้คำ
2. ความคิดสร้างสรรค์ในด้านฉันทลักษณ์
3. ความคิดสร้างสรรค์ในด้านแนวคิด
4. ความคิดสร้างสรรค์ในด้านการนำเสนอ

ทั้ง 3 ด้านที่ได้กล่าวมานั้นเป็นส่วนประกอบของผู้มีพรสวรรค์ตามแนวคิด Three-Ring Conception of Giftedness

ตอนที่4 การพัฒนาทางการเขียน

บันลือ พฤษะวัน (2533: บทนำ) ได้ให้คำอธิบายเอาไว้ว่า เพื่อความเข้าใจอันดีถึง การมีทักษะในการเขียน ย่อมอาศัยการได้รับการพัฒนาทักษะในการอ่านเป็นพื้นฐานสำคัญ ซึ่ง

เป็นศูนย์กลางของทักษะในด้านอื่นๆ อีก 4 ด้าน อันได้แก่ การฟัง พูด อ่าน เขียน และหลักภาษา ซึ่งได้นำเสนอเอาไว้เป็นแผนภูมิแสดงความสัมพันธ์ของการพัฒนาทักษะทางภาษาดังนี้

แผนภาพที่ 2.2 แผนภูมิแสดงความสัมพันธ์ของการพัฒนาทักษะทางภาษา

ศาสตราจารย์ บันลือ พงษ์วันได้ให้คำอธิบายแผนภูมินี้เอาไว้ว่า

- การอ่านเป็น ผู้อ่านจะอ่านมากช่วยขยายประสบการณ์ที่สามารถใช้เป็นพื้นฐานในการฟังได้กว้างขวาง
- การอ่านเป็น ผู้อ่านจะอ่านมากช่วยให้สามารถใช้ภาษาพูดได้ดีขึ้น ดังจะเห็นได้ว่าผู้ที่ได้รับการศึกษาดี การศึกษาสูง จะใช้ภาษาพูดได้ใกล้เคียงภาษาเขียน ซึ่งสามารถสังเกตได้
- การอ่านเป็น ผู้อ่านจะอ่านมากช่วยขยายประสบการณ์และได้รูปแบบแนวการเขียนเพื่อการสื่อสารได้กว้างขวางขึ้น
- การอ่านเป็น ผู้อ่านจะอ่านมากได้รูปแบบในการใช้ภาษา หลักภาษาได้ดี ได้ทั้งรูปแบบการใช้และการเขียนด้วย

จะเห็นได้ว่า แม้ว่าทักษะแต่ละด้านนั้นจะไม่สามารถแยกออกจากกันได้โดยเด็ดขาดก็ตาม หากจะมุ่งพัฒนาในการอ่านเป็นหลักใหญ่ ทักษะในด้านอื่นๆ ก็จะได้รับผลดีร่วมกัน

ไปด้วย นอกเหนือจากแนวโน้มในการพัฒนาทักษะในการอ่านแล้ว ทักษะในการเขียนก็ได้รับการส่งเสริมเช่นกัน

ศิวกานท์ ปทุมสูติ (2548: 122) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนางานเขียนที่สอดคล้องกัน โดยได้กล่าวว่าการอ่านมีความจำเป็นมากที่สุดสำหรับคนเขียนหนังสือ เพราะว่าการอ่านจะช่วยให้ได้พบกับประสบการณ์ทางความคิดและวิธีการเขียนใหม่ๆ อยู่เสมอ นอกจากนั้น ศิวกานท์ ปทุมสูติ ยังได้เสนอแนะถึงการอ่านอย่างพิจารณาเพื่อส่งเสริมการเขียนโดยได้ให้แนวทางการพิจารณาเอาไว้ 2 หลักใหญ่ นั่นก็คือ

1. การสังเกตวิธีคิด ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ หากนักเขียนมีมุมมองที่เหมือนกันกับบุคคลทั่วไปแล้ว งานเขียนนั้นจะไม่เกิดความตื่นใจแก่ผู้อ่าน เพราะผู้อ่านจะประทับใจในงานเขียนชิ้นใดชิ้นหนึ่ง ส่วนหนึ่งอยู่ที่แง่มุมความคิดที่แปลกต่างออกไปไม่มากนักน้อย และต้องเป็นความแตกต่างที่แหลมคม แสบยล หรือกระทบใจคนอ่าน หรืออย่างใดอย่างหนึ่ง

2. สังเกตวิธีเขียน ซึ่งบางครั้งก็แยกออกจากวิธีคิดได้ยาก เพราะว่าวิธีเขียนแท้จริงนั้นก็คือวิธีการคิดในอีกรูปแบบหนึ่ง ต่างแต่วิธีเขียนนั้นเป็นการนำเอาวิธีคิดมาใช้ในฐานะที่เป็นศิลปะและชั้นเชิงของการเขียน

นอกเหนือจากการพัฒนาทักษะการเขียนตามที่ทั้งสองท่านข้างต้นได้กล่าวมานั้น อาจารย์ ดวงใจ ไทยอุบุญ (2549: 45) ยังได้กล่าวถึงการสะสมประสบการณ์เพื่อช่วยพัฒนาทักษะการเขียนเอาไว้ โดยกล่าวว่า การเขียนเป็นการใช้ภาษาที่ต้องแสดงออกทั้ง ความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความปรารถนาและอารมณ์ การที่แสดงออกอย่างชัดแจ้งได้นั้น ผู้เขียนจะต้องเป็นผู้มีประสบการณ์ในด้านต่างๆ มานานพอสมควร การหาประสบการณ์จากแหล่งต่างๆ จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เขียนได้สัมผัสกับประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม อันจะช่วยให้ผู้เขียนสามารถเขียนได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ โดยได้กล่าวให้รายละเอียดถึงการสะสมประสบการณ์เพิ่มเติมดังนี้

1. การฟัง ซึ่งเป็นทักษะที่มีความสำคัญและใช้มากที่สุดในชีวิตประจำวัน ซึ่งการฟังนอกจากจะให้ความรู้แล้วการฟังนั้นยังต้องช่วยทำให้เกิดสติปัญญา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ รู้จักเลือกฟังและมีวิจารณ์ญาณจึงจะเกิดประโยชน์ต่อผู้ฟัง

2. การอ่าน ซึ่งในส่วนนี้สอดคล้องกับทั้งสองท่านข้างต้นที่ได้กล่าวมาแล้ว
3. การเข้าร่วมประชุมสัมมนา
4. การสัมภาษณ์

5.การสะสมคำ

6.คำและการใช้คำ และ

7.การใช้ตัวสะกดการันต์

ตอนที่5 การวิเคราะห์งานประพันธ์

วิเคราะห์ ตามความหมายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 หมายถึง การใคร่ครวญ การแยกแยะออกเป็นส่วนๆ ในทางวรรณกรรมนั้น การวิเคราะห์ ก็คือ การแยกแยะส่วนต่างๆ ที่ประกอบขึ้นเป็นงานเขียน ซึ่งวรรณกรรมนั้นจะต้องประกอบไปด้วยรูปแบบ เนื้อหา ภาษา อันเป็นส่วนประกอบหลัก และกลวิธีในการนำเสนอ รวมทั้งแนวคิดของผู้แต่งอันเป็นองค์ประกอบย่อย

ฉะนั้น เมื่อวิเคราะห์หรือพิจารณาแยกแยะส่วนต่างๆ ไม่ใช่จะทำในแต่ละส่วนได้ โดยเอกเทศ หากแต่ต้องมีการเชื่อมโยงไว้กับส่วนอื่นๆ เสมอ (อุดม หนูทอง, 2523 อ้างถึงใน หทัยวรรณ ไชยะกุล, 2544)

ประเด็นหลักที่ใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบได้ดังนี้ คือ

1.วิเคราะห์รูปแบบ (form) เป็นการพิจารณาร่างงานเขียนขึ้นนั้นเป็นงานเขียนประเภทใด

2.วิเคราะห์เนื้อหา (content) เป็นการวิเคราะห์เนื้อหาของงานเขียนเพื่อพิจารณาเนื้อเรื่องและแนวคิดนั้น เป็นการค้นหาสาระที่ผู้เขียนส่งมาที่สำคัญที่สุด และที่สำคัญรองลงไป ได้แก่ แนวคิด เนื้อเรื่อง เนื้อหา สาระสำคัญ

3.วิเคราะห์การใช้ภาษา (Language) การใช้ภาษาและสำนวนภาษาของผู้เขียน เป็นเครื่องมือถ่ายทอดความคิดไปยังผู้อ่าน ฉะนั้นเมื่อวิเคราะห์การใช้ภาษา จึงควรพิจารณาประเภทของงานด้วย

4.วิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอ (Technique) งานเขียนแต่ละประเภทมีกลวิธีการนำเสนอที่แตกต่างกัน และในบางครั้งงานประเภทเดียวกันก็สามารถมีความแตกต่างในกลวิธีการนำเสนอด้วย ซึ่งกลวิธีในการนำเสนออันแท้จริงคือการแสดงถึงฝีมือหรือความสามารถของผู้เขียน ดังนั้น การวิเคราะห์จึงมักพิจารณา การเปิดเรื่อง การนำเสนอหรือการเล่าเรื่องราว การดำเนินเรื่อง การผูกเรื่อง การสร้างฉาก การสร้างตัวละคร และบทสนทนา

5. วิเคราะห์แนวคิดของผู้แต่ง (Theme) เป็นการพิจารณาว่างานเขียนนั้น ผู้แต่งมุ่งเสนอแนวคิดใดบ้าง เช่น แนวคิดเชิงสังคมและวัฒนธรรม แนวคิดเชิงการปกครอง หรือแนวคิดเชิงปรัชญา ศาสนา คุณธรรมจริยธรรม เป็นต้น เพื่อให้สามารถเข้าใจงานเขียนนั้นๆ ได้มากยิ่งขึ้น

ตอนที่ 6 การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

การวิจัยเชิงคุณภาพนั้นเป็นวิธีการในเชิงมานุษยวิทยา ซึ่งใช้ในการศึกษาซึ่งปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นทางสังคม เป็นแนวคิดซึ่งได้เกิดขึ้นกับนักวิจัยในกลุ่มปรากฏการณ์นิยมที่มีความเชื่อว่า ความจริงนั้นมีที่ไปที่มาที่แตกต่างกันอันเป็นผลมาจากการให้ความหมายในสิ่งต่างๆ ของแต่ละบริบท เพราะฉะนั้นในการวิจัยเชิงคุณภาพนั้นจึงได้ให้ความสำคัญกับการหา “ความหมาย” เพื่ออธิบายถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมนั้น การวิจัยเชิงคุณภาพนี้จึงเป็นการแสวงหาความจริงในสภาพที่เป็นอยู่โดยธรรมชาติ (Naturalistic inquiry) โดยมองภาพรวมทุกมิติ (Holistic perspective) เพื่อหาความสัมพันธ์ของปรากฏการณ์และสภาพแวดล้อม ให้ความสำคัญกับความรู้สึกนึกคิด คุณค่าและความหมายของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัว ซึ่งการวิจัยเชิงคุณภาพนี้เน้นในด้านการวิเคราะห์ตีความเพื่อสร้างข้อสรุปแบบอุปนัย (Inductive Analysis)

สุภางศ์ จันทวานิช (2543: หน้า 7) ได้กล่าวถึงลักษณะความเป็นจริงทางสังคมว่า ปรากฏการณ์ทางสังคมนั้นแตกต่างไปจากปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ เนื่องจากมีลักษณะที่เฉพาะและเด่นชัด นั่นคือ

1. มีความหมาย
2. มีความซับซ้อน
3. มีพลวัต (Dynamic) หรือความเปลี่ยนแปลงไม่อยู่นิ่ง
4. มีความเกี่ยวพันซึ่งกันและกัน

ในการวิจัยเชิงคุณภาพนั้นแบ่งออกเป็น 5 ส่วนด้วยกัน (อ้างถึงใน นิศา ชูโต, 2548: หน้า 75) นั่นคือ

6.1 การวางแผน

ขั้นการวางแผน เป็นขั้นตอนซึ่งหลังจากที่เกิดปัญหาของการวิจัยขึ้นผู้วิจัยจะต้องมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาของการวิจัยเพิ่มเติม ซึ่งในขั้นตอนนี้จะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถกำหนดวิธีการ เครื่องมือ เกณฑ์ในการเลือกกรณีศึกษา รวมไปถึงจนถึง สนาม ที่ผู้วิจัยลงไปทำการเก็บข้อมูล

จากนั้นผู้วิจัยจะทำการเลือกพื้นที่ หรือ “สนาม” จากการศึกษาเบื้องต้นที่ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องซึ่งเสมือนกับการกำหนดขอบเขตของการศึกษา โดยการเลือกนั้นผู้วิจัยต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของสนามที่เข้าไปทำการศึกษา ความเหมาะสมของช่วงเวลาที่จะเข้าไปทำการศึกษาและตัวแปรต่างๆ ที่ต้องเข้าไปทำการศึกษา อาทิ การแต่งกาย ในบางพื้นที่ผู้วิจัยอาจใจการแต่งกายให้กลมกลืนกับคนในสังคมหรือในท้องถิ่นๆ การเตรียมความพร้อมของอุปกรณ์ที่นำเข้าไปเก็บข้อมูลในการศึกษา เช่น เครื่องบันทึกเสียง กล้องถ่ายรูป สมุดจดบันทึกดินสอ เป็นต้น ในการเข้าสู่สนามนั้นผู้วิจัยอาจเข้าไปเก็บข้อมูลแบบเปิดเผยตนหรือไม่เปิดเผยตนก็ได้ขึ้นกับความเหมาะสมโดยดูจากข้อดีและข้อเสียที่จะได้รับจากการเลือกวิธีการนั้น เพราะในบางกรณีนั้นการเข้าสู่สนามแบบเปิดเผยตนอาจทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงต่อพฤติกรรมของคนในพื้นที่ และทำให้ไม่ได้ข้อมูลที่แท้จริงได้ แต่การเข้าสู่สนามแบบเปิดเผยตัวผู้วิจัยนั้นก็อาจช่วยให้ผู้วิจัยได้รับความร่วมมือและความสะดวกในการเข้าถึงพื้นที่ได้ในบางกรณีเช่นกัน และในการเข้าสู่สนามนั้นมีขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

ขั้นที่ 1 การเลือกสนาม

ในการเลือกสนามผู้วิจัยจะต้องคำนึงถึงความเหมาะสมว่าสนามที่เลือกนั้นสามารถที่จะตอบปัญหาของการวิจัยได้หรือไม่หรือเป็นพื้นที่ที่เกิดปัญหาขึ้นตรงตามหัวข้อของการวิจัยหรือไม่ ขนาดของสนามมีความเหมาะสมไม่ใหญ่เกินไป และมีความซับซ้อนของปรากฏการณ์รวมไปถึงปัจจัยต่างๆ อีกด้วย ทั้งนี้ความสะดวกในแง่ของที่ตั้งของสนามและเรื่องเวลานั้นก็มีความสำคัญ กล่าวคือ นักวิจัยจะต้องไม่แบ่งแยกเวลาระหว่างกิจกรรมวิจัยกับกิจกรรมส่วนตัวของปรากฏการณ์นั้นไม่ขึ้นกับเวลา

ขั้นที่ 2 การแนะนำตัว

หลังจากทำการกำหนดสนามได้แล้วนั้น ผู้วิจัยยังจะต้องมีการกำหนดบทบาทของตนเองก่อนการลงสนาม ซึ่งก่าหนดบทบาทของผู้วิจัยนี้มี 2 ลักษณะด้วยกัน นั่นคือ (1) แบบเปิดเผยตัว ซึ่งวิธีการกำหนดบทบาทแบบเปิดเผยตัวนี้เป็นวิธีการที่ส่งผลดีต่อผู้วิจัยโดยผู้วิจัยไม่ต้องปกปิดฐานะของตนเอง ทำให้ผู้วิจัยไม่เกร็งเมื่ออยู่ในสนามหรือต้องคอยระวังตัว อีกทั้งการเปิดเผยฐานะของผู้วิจัย ในบางกรณีทำให้ผู้วิจัยได้รับความสะดวกในการเข้าสู่สนาม แต่การเปิดเผยตัวสู่สนามนั้นอาจส่งผลให้เกิดการบิดเบือนหรือเกิดพฤติกรรมที่ผิดแปลกไป (2) แบบไม่เปิดเผยหรือปิดบังฐานะของผู้วิจัย เป็นวิธีการที่ผู้วิจัยเข้าสู่สนามโดยปกปิดตัวตน ซึ่งการที่จะเลือกใช้บทบาทอย่างไรนั้น ล้วนแล้วแต่ขึ้นกับการตีตรองคาดการณ์เบื้องต้นของผู้วิจัยทั้งสิ้น

บทบาทใดดีกว่าหรือไม่ นั่นยังขึ้นกับความเหมาะสมและความสามารถของผู้วิจัยเองด้วย โดยการแนะนำตัวของผู้วิจัยมีขั้นตอนดังนี้

- (1) บอกคนในสนามว่าผู้วิจัยนั้นมาทำอะไร
- (2) บอกคนในสนามที่เราศึกษาว่าการศึกษาของเรานั้นส่งผลอะไรกับเขาบ้าง
- (3) บอกคนในสนามว่าเราจะนำข้อค้นพบไปทำอะไร
- (4) บอกเหตุผลแก่คนในสนามที่ได้เลือกสนามนั้น
- (5) บอกผลที่คนในสนามจะได้รับจากการวิจัย

ขั้นที่ 3 การสร้างความสัมพันธ์

เมื่อผู้วิจัยเข้าสู่สนามแล้วนั้นผู้วิจัยควรที่จะต้องสร้างความสัมพันธ์กับคนในสนาม แต่ไม่ควรที่จะสร้างความผูกพันมากเกินไปเพราะจะทำให้การแปลงข้อมูลนั้นเกิดอคติ (bias) ขึ้นได้ และทำให้ข้อมูลเกิดความไม่น่าเชื่อถือขึ้นเนื่องจากผู้วิจัยเกิดมีอารมณ์เข้าไปผูกพันมากเกินไป แต่หากไม่มีการสร้างสัมพันธ์กับผู้ให้ข้อมูลในกรณีที่เราเข้าไปศึกษาเลยนั้นก็อาจจะก่อให้เกิดความห่างเหินซึ่งจะทำให้เราไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลเบื้องต้นได้ จึงเป็นสิ่งสำคัญมากที่ผู้วิจัยจะต้องได้รับความไว้วางใจจากผู้ให้ข้อมูล ซึ่งการสร้างระดับความสัมพันธ์นี้จะต้องอาศัยความสามารถและทักษะของผู้วิจัยเป็นอย่างมาก ซึ่งข้อควรระวังในการสร้างความสัมพันธ์นั้นคือการลงสู่สนามทุกครั้งผู้วิจัยจะต้องมีการเตรียมตัว และเตรียมใจเข้าไปตอบคำถามของผู้ที่อยู่ในสนาม ต้องระวังไม่โกหก และต้องไม่ให้ข้อมูลมากเกินไปหรือให้ไปทั้งหมด เพราะจะทำให้เกิดการจับตามองจากคนในสนาม

6.2 การตั้งสมมติฐานในการทำงาน

ในเบื้องต้นของการวิจัยนั้นผู้วิจัยยังคงต้องมีการตั้งปัญหาหรือสมมติฐานของการวิจัยขึ้นเช่นเดียวกัน ซึ่งการตั้งสมมติฐานในเชิงคุณภาพนั้นจะเป็นการตั้งสมมติฐานชั่วคราวขึ้นมา เนื่องจากว่าในระหว่างการวิจัยนั้นผู้วิจัยอาจมีการค้นพบคำตอบซึ่งมีใช้บทสรุปและยังเกิดคำถามของการวิจัยขึ้นใหม่จนเวียนไปจนได้คำตอบของบทสรุปสุดท้ายที่สามารถไขความกระจ่างให้ ดังนั้นในการวิจัยเชิงคุณภาพนั้นปัญหาของการวิจัยที่ตั้งขึ้นจึงเป็นเพียงปัญหาของการวิจัยชั่วคราวเท่านั้น เช่นเดียวกันกับการกำหนดปัญหาในขั้นต้น ผู้วิจัยสามารถตั้งสมมติฐานชั่วคราวขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาหาคำตอบของสมมติฐานชั่วคราวที่ตั้งขึ้น จนในที่สุดได้เป็นปัญหาของการวิจัย

6.3 การเก็บข้อมูล

ในการเก็บข้อมูลเพื่อทำการวิจัยเชิงคุณภาพนั้นผู้วิจัยสามารถใช้วิธีการในการเก็บข้อมูลได้หลายหลากวิธีการด้วยกัน ซึ่งกล่าวกันหลักๆ ทั่วไปนั้นมี 3 วิธีการด้วยกันนั้นคือ

- 1) การเก็บข้อมูลที่เป็นเอกสาร
- 2) การใช้การสัมภาษณ์ และ
- 3) การสังเกตการณ์

ทั้งนี้การเลือกวิธีการว่าจะใช้วิธีการใดหรืออย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับความเหมาะสมในบริบทที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา ซึ่งวิธีการเหล่านี้สามารถปรับให้มีความเหมาะสมเข้ากับสถานการณ์ที่ผู้วิจัยเข้าไปประสบพบเจอได้ อีกทั้งในระหว่างการเก็บข้อมูลนั้น ผู้วิจัยย่อมต้องทำการวิเคราะห์ซึ่งข้อมูลนั้นๆ ไปพร้อมๆ กันด้วย ซึ่งนอกจากจะต้องมีการปรับวิธีการแล้ว ผู้วิจัยยังต้องคอยปรับสมมติฐานไปตามข้อมูลข้อเท็จจริงที่ค้นพบมานั้นอีกด้วย

ในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้เพิ่มเติมกลวิธีในการเก็บข้อมูลจากกรณีศึกษาอีกวิธีการหนึ่งนั่นก็คือ *การทำอัตชีวประวัติ (Autobiography)*

การทำอัตชีวประวัติเป็นอีกวิธีการหนึ่งที่ผู้วิจัยนำเข้ามาใช้ในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้ เนื่องด้วยวิธีการมีความสอดคล้องกับเรื่องที่ผู้วิจัยทำการศึกษา และวิธีการนั้นมีความเหมาะสมกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่ผู้วิจัยทำการศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มนักเรียนนักศึกษาที่ประสบความสำเร็จทางการเขียน

- ความหมายของอัตชีวประวัติ

G.G. Starr (1942) ให้ความเห็นว่าอัตชีวประวัติอาจช่วยให้ผู้เขียนได้พิจารณาตัวเอง ตรวจสอบตนเองเกี่ยวกับอดีตและความเป็นมา เกี่ยวกับปัจจุบัน ตลอดจนอนาคตของตนเองที่เขาคิดว่าเขาควรจะเป็นทำให้สามารถมองเห็นตนเองได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

Hatch Raymon (1963) ให้ความหมายของอัตชีวประวัติว่า หมายถึง ประวัติความเป็นมาของตนเองที่ดำเนินมาเป็นระยะๆ ติดต่อกัน โดยเจ้าของเป็นผู้เขียนด้วยตนเอง

Arthur J. Johnes (1963 อ้างถึงใน พนม ลัมอารีย์, 2530.) ให้ความหมายไว้ว่า อัตชีวประวัติเป็นกลวิธีหนึ่งที่ใช้เพื่อแสดงให้เห็นถึงภาพบุคคลที่แท้จริงโดยการให้บุคคลนั้นเขียนประวัติของตนเอง

Bruce Shertzer (1966) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับอัตชีวประวัติไว้ว่า เป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่ใช้เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจบุคคลแต่ละคน ไม่เพียงแค่มองให้เห็นถึงพฤติกรรมที่ปรากฏ แต่ยังช่วยให้เข้าใจถึงเจตคติส่วนบุคคลนั้นด้วย

- จุดมุ่งหมายในการให้เขียนอัตชีวประวัติ

การให้เขียนอัตชีวประวัตินั้นควรที่ผู้ให้เขียนมีการกำหนดจุดมุ่งหมายที่สำคัญในการเขียนให้กับผู้เขียน ได้แก่

1. เพื่อให้ผู้เขียนได้คิดถึงเรื่องราวของตนเองอย่างมีหลักเกณฑ์ ซึ่งโดยปกติแล้วคนเรานั้นจะไม่ค่อยมีการสำรวจตนเองหรือการคิดถึงตนเองอย่างพินิจพิเคราะห์นักและการคิดถึงมักจะเป็นไปอย่างผิวเผินเนื่องด้วยคนเรานั้นมักประสบกับกิจกรรมต่างๆ ภายรอบตัวเองอยู่เสมอ เช่นนั้นการเขียนเกี่ยวกับตนเองจึงเป็นการช่วยให้บุคคลได้คิดถึงตนเองอย่างมีหลักเกณฑ์และให้ผู้เขียนเกิดความเข้าใจในตนเองยิ่งขึ้น และยังช่วยให้สามารถถ่ายทอดเจตคติและแนวความคิดของตนออกมาเป็นรูปธรรมได้อย่างเป็นระบบยิ่งขึ้น

2. เพื่อช่วยให้ผู้วิจัยทราบถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตนเองของผู้ให้ข้อมูล (Self-concept) ทั้งนี้จะช่วยให้ผู้วิจัยเข้าใจถึงคุณลักษณะ แนวความคิด เจตคติ ความเชื่อของผู้ให้ข้อมูล และทำความเข้าใจผู้ให้ข้อมูลได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

3. เพื่อรวบรวมข้อมูลต่างๆเกี่ยวกับผู้ให้ข้อมูล เนื่องจากอัตชีวประวัตินั้นจะเสมือนเป็นบันทึกเกี่ยวกับประวัติและพื้นฐานชีวิตต่างๆ ของผู้ให้ข้อมูล ทั้งการทำงาน การเรียน อุปนิสัย ครอบครัว การศึกษาตลอดจนถึงความสัมพันธ์กับคนรอบข้างของผู้ให้ข้อมูล ซึ่งเหล่านี้เป็นส่วนเติมเต็มในรายละเอียดและอธิบายถึงที่มาที่ไปของพฤติกรรมต่างๆ ของผู้ให้ข้อมูลได้เป็นอย่างดี

- แบบของการเขียนอัตชีวประวัติ

การเขียนอัตชีวประวัติ ตามความนิยมนั้นแบ่งออกเป็น 2 แบบด้วยกันคือ

1. แบบกำหนดหัวข้อ (Structured Autography)

2. แบบไม่กำหนดหัวข้อ (Unstructured Autography)

แบบกำหนดหัวข้อ (Structured Autography)

เป็นอัตชีวประวัติที่ถูกกำหนดให้เขียนเป็นข้อๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ เป็นการลำดับความคิดว่าจะต้องเขียนอะไรและไม่ควรลืมเขียนอะไรที่สำคัญๆ ซึ่งการกำหนดหัวข้อมักเกี่ยวกับภูมิหลัง บุคลิกภาพ ความสัมพันธ์กับผู้อื่น ความในใจ ความชอบและไม่ชอบ การวางแผนใน

อนาคต ความก้าวหน้าในสายงานที่เกี่ยวข้อง บุคคลต่างๆที่สัมพันธ์เกี่ยวข้องที่เป็นบุคคลสำคัญ เป็นต้น

แบบไม่กำหนดหัวข้อ (Unstructured Autography)

เป็นการเขียนที่เปิดโอกาสให้ผู้เขียนได้เล่าเรื่องราวต่างๆในชีวิตของตนเอง รวมทั้งความรู้สึกนึกคิด ประสบการณ์ต่างๆที่ได้เผชิญมาอย่างอิสระไม่ต้องคำนึงถึงหัวข้อใดๆ โดยใช้ถ้อยคำพรรณนา ซึ่งผู้เขียนสามารถที่จะเขียนหรือไม่เขียนบางสิ่งลงไปได้ไม่ยุ่งยากในการกำหนดหัวข้อ

- การวิเคราะห์อัตชีวประวัติ

Froehlich (1959 อ้างถึงใน ทศพร มณีศรีขำ. 2539) ได้ให้แนววิเคราะห์ไว้ดังนี้

1.การพิจารณาสิ่งที่ขาดหาย (Omission) ในความเป็นจริงนั้นไม่มีการเขียนอัตชีวประวัติที่สมบูรณ์ครบถ้วน ต่างอย่างที่เป็นข้อมูลที่คุณศึกษาได้ทราบมาด้วยวิธีอื่นนั้นสามารถเป็นจุดหรือเป็นประเด็นที่ไม่พบในการเขียนอัตชีวประวัตินั้นสามารถเป็นตัวบ่งชี้บางประการได้

2.ความยาวของอัตชีวประวัติ (Length) ความยาวนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ อาทิ ผู้เขียนมีความรู้สึกว่ายาวแล้วเป็นประโยชน์ต่อตนจึงเขียนมีการเขียนลงในรายละเอียด หรือผู้เขียนมีความประทับใจในช่วงเวลาที่ตนเขียน หรือแม้เป็นการเขียนเพื่อระบายความในใจ ทั้งนี้แม้แต่ระดับขั้นของความรู้และความสามารถของผู้เขียนก็มีผลต่อความยาวของอัตชีวประวัตินี้

3.คำศัพท์ที่ใช้ในการเขียน (Vocabulary) คำศัพท์ที่ผู้เขียนเลือกใช้การเขียนอัตชีวประวัติของตนนั้นมักเป็นคำพูดที่ผู้เขียนเขียนจากความรู้สึก หรือเป็นถ้อยคำที่สะท้อนมาจากบุคลิกภาพของตน ดังนั้นถ้อยคำต่างๆที่ถูกนำมาใช้นั้นจึงเป็นตัวบ่งชี้ได้ถึงอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียนและความเป็นตัวตนของผู้เขียนได้ชัดเจน

4.ระดับความลึกของความรู้สึก (Level of depth of expression) ผู้เขียนบางรายจะมีการอธิบายลงลึกในรายละเอียดที่ชัดเจน ทุกแง่ทุกมุม บอกถึงความรู้สึกและประสบการณ์ จวบจนเปิดเผยเรื่องที่ปิดบังให้ทราบในการเขียน

5.การลำดับความคิด (Organization) ในกระบวนการเขียนนั้นการมีหรือไม่มี การลำดับความคิดในการเขียนสามารถบ่งบอกถึงสิ่งที่ตัวผู้เขียนคนนั้นเป็น อาทิ ลักษณะนิสัยบางประการ ได้ บางครั้งการเรียงลำดับความคิดก่อนหลังยังสามารถบอกได้ถึงให้ความสำคัญในเรื่องราวที่เปิดเผย ซึ่งจากเรื่องราวที่อ่านสามารถทำให้ทราบได้ว่าเรื่องใดที่มีความสำคัญต่อตัวของ

ผู้เขียน นอกจากนั้นลำดับเรื่องราวที่ต่อเนื่องอาจพบการละเว้นในเรื่องหรือเหตุการณ์ที่ควรเขียน สิ่งต่างๆนี้เป็นประเด็นที่จะทำให้ทาบและเข้าใจในตัวผู้เขียนมากยิ่งขึ้น

6.การกลบเกลื่อน (Gloss) หมายถึงการพยายามปกปิดบางสิ่งบางอย่างอำพรางไว้ไม่ให้เฉลียวใจเมื่ออ่านผ่านๆ แต่หากมีการพิจารณาโดยละเอียดแล้วจะทราบว่าผู้เขียนได้อำพรางไว้ซึ่งเป็นเรื่องที่มีความสำคัญหรือมีความหมายต่อผู้เขียน

7.การแต่งเรื่องขึ้นเอง (Fabrication) หมายถึงการที่ผู้เขียนอัตชีวประวัตินั้นมีการปั้นแต่งเรื่องราวของตนขึ้นโดยไม่มีมูลความจริงและมีเจตนาหลอกเพื่อให้เกิดความเข้าใจผิด กรณีดังกล่าวนี้เกิดขึ้นได้เมื่อผู้เขียนขาดความไว้วางใจผู้อ่านจึงไม่ประสงค์เปิดเผยและบิดเบือน

8.ลักษณะการเขียน (Appearance) หมายถึงความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการเขียน ทำให้ทาบถึงความตั้งใจ นิสัยใจคอ ภาวะทางสภาพจิตใจ

9.ความผันแปรของปฏิกริยา (Tonal Variations) หมายถึงการแสดงออกของผู้เขียนที่ปรากฏอยู่ในการเขียนอัตชีวประวัติของเขา ผู้อ่านจะต้องสังเกตให้เห็นถึงการแปรผันของปฏิกริยาดังกล่าวที่ผู้เขียนแสดงให้เห็นเนื่องจากผู้เขียนอาจจะเล่าเหตุการณ์ด้วยความสะเทือนใจ แสดงอารมณ์ของตน ความเอาจริงเอาจัง ความกังวลใจในลักษณะของความรู้สึกที่อ่านแล้วทำให้ทาบถึงความแปรผันไปในบางตอน

6.4 การวิเคราะห์แปลผล

ในขั้นของการวิเคราะห์ข้อข้อมูลนั้นยังสามารถที่จะแบ่งออกได้เป็นขั้นๆ โดยที่ สูภางค์ จันทวานิช (2549: หน้า 17) ได้ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูลเอาไว้เป็น 5 ขั้นดังนี้

- 1) การใช้แนวคิดทฤษฎี และสร้างกรอบแนวคิดสำหรับการวิเคราะห์
- 2) การตรวจสอบข้อมูล
- 3) การจัดบันทึกทำดัชนีข้อมูล
- 4) การทำข้อสรุปชั่วคราวและการกำจัดข้อมูล
- 5) การสร้างและการพิสูจน์ข้อสรุป

1) การใช้แนวคิดทฤษฎี และสร้างกรอบแนวคิดสำหรับการวิเคราะห์

เป็นขั้นตอนแรกที่เป็นขั้นของการเตรียมการวิเคราะห์ข้อมูลให้ผู้วิจัยได้เก็บหาข้อมูลมาหลังจากที่ผู้วิจัยทำการถอดเทปและขณะที่เก็บข้อมูลมาแล้วนั้นระหว่างที่ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลก็จะเกิดคำถามและสมมติฐานชั่วคราวอื่นๆขึ้น ซึ่งข้อมูลที่ได้รับมาเหล่านี้จะก่อให้เกิด

สามารถเชื่อมโยงความคิดไปจนถึงการเชื่อมโยงกับทฤษฎีต่างๆ และสามารถนำมาเป็นหลักในการวิเคราะห์ซึ่งจะนำไปสู่ข้อค้นพบและคำอธิบายในตอนท้าย

สุภางศ์ จันทวานิช (2542) ได้กล่าวถึงเงื่อนไขต่างๆ ที่ต้องคำนึงถึงในการเตรียมการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

(1) การวิเคราะห์ข้อมูลนั้นจะต้องทำไปพร้อมๆกันกับการเก็บรวบรวมข้อมูลและต้องดำเนินต่อไปภายหลังจากการเก็บข้อมูลได้สิ้นสุดลง เนื่องจากงานวิจัยเชิงคุณภาพนั้นไม่มีกรอบแนวคิดหรือทฤษฎีเป็นตัวนำการวิจัยเพราะเป็นการศึกษาปรากฏการณ์จากมิติต่างๆเพื่อให้เห็นภาพรวมของปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นซึ่งระหว่างที่ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้นอาจเกิดแนวคิดหรือทฤษฎีต่างๆ ได้ทั้งจากระหว่างการรวบรวมวรรณกรรมและจากการรวบรวมข้อมูลในภาคสนาม การวิเคราะห์ข้อมูลไปขณะที่ทำการเก็บข้อมูลไปด้วยนี้จะช่วยให้ผู้วิจัยได้เพิ่มเติมคำถามและรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติมจนสามารถที่จะตอบปัญหาในการวิจัยได้ในที่สุด

(2) การวิเคราะห์ข้อมูลนั้นจะต้องมีข้อมูลจากมุมมองของคนใน (emic) ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพทุกครั้งจะต้องมีมุมมองของ “คนใน” ซึ่งในที่นี้คือผู้ให้ข้อมูลทั่วไปเพื่อให้ได้ข้อสรุปจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นข้อสรุปของปรากฏการณ์นั้นจริง ตามความคิดเห็นของผู้ที่อยู่ในปรากฏการณ์นั้นจริง

(3) การวิเคราะห์ข้อมูลอาจต้องอาศัยสมมติฐานชั่วคราวจำนวนมากที่ผู้วิจัยคิดขึ้นโดยมีพื้นฐานจากการทบทวนวรรณกรรมอยู่ตลอดเวลา ในการตั้งสมมติฐานนี้มีขึ้นเพื่อเป็นการเตรียมสมมติฐานที่จะมารองรับผลที่ผู้วิจัยจะได้จากการวิเคราะห์อีกทั้งเป็นการฝึกคิดอย่างเป็นระบบและค้นพบแนวทางจากทฤษฎีอื่นที่มีความเป็นไปได้ รวมทั้งแนวทางจากการทบทวนความคิดของผู้วิจัยเองด้วย

(4) ผู้วิจัยต้องเป็นผู้วิเคราะห์ด้วยตนเอง ซึ่งข้อนี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งดังที่ได้กล่าวไว้ในข้อ (1) งานวิจัยเชิงคุณภาพนั้นจะต้องมีการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นไปพร้อมๆกันกับการเก็บข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นนั้นจำเป็นต้องอาศัยสมมติฐานชั่วคราว ผู้วิจัยเป็นผู้ที่ได้สัมผัสกับปรากฏการณ์และสนามนั้นโดยตรงจึงเป็นผู้ที่รู้และเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงสภาพและปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นอย่างดีที่สุด ผู้วิจัยจึงควรอย่างยิ่งที่จะเป็นผู้วิเคราะห์ด้วยตนเอง

2) การตรวจสอบข้อมูล

การตรวจสอบข้อมูลนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือของข้อมูล และเป็นการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลและเป็นการประเมินคุณภาพของข้อมูลว่าอยู่ในระดับที่จะนำมาวิเคราะห์และตอบปัญหาของการวิจัยได้ โดยสุภางค์ จันทวานิช (2542) ได้กล่าวไว้ดังนี้

(1) การตรวจสอบเพื่อหาความน่าเชื่อถือของข้อมูล สามารถทำได้หลายวิธีการด้วยกัน อาทิ การตรวจสอบข้อมูลจากหลายแห่ง การตรวจสอบข้อมูลสามเส้าด้วยวิธีการเก็บข้อมูลหลายวิธี การตรวจสอบข้อมูลสามเส้าด้วยการใช้ทฤษฎีหรือกรอบแนวคิดที่แตกต่างกัน และการตรวจสอบข้อมูลสามเส้าด้วยนักวิชาการหลายคน

(2) การตรวจสอบเพื่อดูความครบถ้วนและคุณภาพของข้อมูล เป็นการประเมินว่าข้อมูลที่ได้มีความครบถ้วนและมีคุณภาพเพียงพอที่จะสามารถตอบปัญหาของการวิจัยนั้นได้ ซึ่งสุภางค์ จันทวานิช (2542) ได้กล่าวไว้ 3 วิธีการด้วยกันคือ

- การพิจารณาข้อมูลที่เป็นความคิดเห็นหรือทัศนคติของผู้ให้สัมภาษณ์
- การพิจารณาข้อมูลที่เป็นการให้รายละเอียดหรือเล่าเหตุการณ์ต่างๆ
- การตรวจความครบถ้วนหรือเพียงพอของข้อมูลด้วยวิธีการพิจารณาความอิมตัวของข้อมูล

3) การจัดบันทึกทำดัชนีข้อมูล

การจัดทำดัชนีข้อมูลนั้นเป็นการลงรหัสหลังจากที่ทำการเก็บข้อมูลมาแล้ว ผู้วิจัยจะต้องทำการถอดเทปและนำข้อมูลที่ได้มาจากการแกะเทปนั้นเข้ารหัสเพื่อจัดหมวดหมู่ ซึ่งการจัดทำดัชนีเช่นนี้เป็นการกระทำที่ง่ายต่อผู้วิจัยในการนำข้อมูลเหล่านั้นมาทำการตรวจสอบและวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยจะต้องทำดัชนีข้อมูลที่ได้มาทั้งหมดโดยไม่ลืมว่าการรายงานลักษณะของผู้ให้ข้อมูลจะต้องมีการรายงานอย่างละเอียดเพื่อให้ทราบว่าผู้ให้ข้อมูลนั้นคือใครมีความสำคัญอย่างไร ลักษณะภาพรวมและลักษณะเฉพาะของกลุ่มนั้นเป็นอย่างไร และนอกจากการทำดัชนีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของผู้ให้ข้อมูลแล้วผู้วิจัยยังต้องทำดัชนีข้อมูลที่เป็นแนวคิดหรือหัวข้อสมมติฐานอีกด้วย

4) การทำข้อสรุปชั่วคราวและการกำจัดข้อมูล

หลังจากการทำดัชนีและสร้างเป็นข้อสรุปชั่วคราวผู้วิจัยจะพบว่าข้อมูลบางอย่างที่ไม่ได้นำมาใช้หรือไม่เกี่ยวข้องในการวิจัยก็จะถูกตัดออกไปซึ่งจะช่วยให้การจดบันทึกข้อมูลในครั้งต่อไปนั้นมีประสิทธิภาพมากขึ้น

5) การสร้างและการพิสูจน์ข้อสรุป

เมื่อเริ่มรู้ว่าอะไรคือข้อมูลที่ต้องการแล้วนั้นผู้วิจัยจะได้ข้อสรุปชั่วคราวจากการวิเคราะห์ด้วยตนเองระหว่างการจัดกระทำดัชนี ซึ่งมีแนวคิดหลักในการวิเคราะห์เชิงคุณภาพตามแนวทางของ Morse & field (1996) ดังนี้

(1) การวิเคราะห์เพื่อหาแก่นของเนื้อหาหรือความคิดรวบยอด (Thematic Analysis) ซึ่งโดยปกติแล้วจะไม่ได้แสดงออกมาให้เห็นอย่างเด่นชัดและซ่อนตัวอยู่ในข้อมูลนั้น ผู้วิจัยจะต้องใช้ความสามารถและการสังเกตข้อมูลที่ได้มานั้นอย่างรอบคอบ

(2) การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) การวิเคราะห์ลักษณะนี้จะมี ความใกล้เคียงกับการวิเคราะห์เพื่อหาความคิดรวบยอด แต่แตกต่างกันคือมีการกำหนดหัวข้อไว้แล้วคล้ายๆกับการมีกรอบของการวิเคราะห์ที่ได้ตามที่ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์วรรณกรรม

(3) การวิเคราะห์ตามข้อคำถาม (Question Analysis) การวิเคราะห์ในลักษณะนี้ ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากการตอบคำถามของผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดมาไว้ด้วยกันซึ่งจะทำให้มองเห็น ได้ชัดเจนว่ามีความคล้ายคลึงหรือแตกต่างกันอย่างไร เป็นเหตุเป็นผลอย่างไร

(4) การวิเคราะห์ข้อมูลแบบอุปนัย (Analytic Induction) คือวิธีการตีความสร้าง ข้อสรุปจากรูปธรรมหรือปรากฏการณ์ที่มองเห็น ซึ่งเมื่อนักวิจัยได้เห็นรูปธรรมหรือเหตุการณ์ หลายๆ เหตุการณ์แล้วลงมือสร้างเป็นข้อสรุป ซึ่งจะสร้างขึ้นเป็นข้อสมมติฐานชั่วคราว (working Hypothesis) ก่อน จึงทำการตรวจสอบแล้วจึงจะกลายเป็นข้อสรุปซึ่งมีความเป็นนามธรรมระดับ ต่ำๆ

(5) การวิเคราะห์โดยจำแนกชนิดของข้อมูล (Typological Analysis) คือการการ จำแนกข้อมูลออกเป็นชนิดๆ จำแนกได้ 2 แบบคือ แบบใช้ทฤษฎี และ แบบไม่ใช้ทฤษฎี

(6) การวิเคราะห์โดเมนการเปรียบเทียบข้อมูล (Constant Comparson) คือ การใช้วิธีการเปรียบเทียบ โดยการนำข้อมูลมาเปรียบเทียบเป็นปรากฏการณ์ เริ่มมีความเป็นนามธรรมมากขึ้น มี 4 ชั้นด้วยกันคือ

- เปรียบเทียบเหตุการณ์ประเภทต่างๆ
- ประมวลประเภทของข้อมูลและคุณลักษณะของประเภทเข้าด้วยกัน
- ขยายวงของการเปรียบเทียบแล้วเลือกเหตุการณ์ที่เป็นกุญแจสำคัญ
- สร้างข้อสรุปเกี่ยวกับข้อมูลนั้นๆ

6.5 การเขียนรายงาน

เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการวิจัย เพื่อนำเสนอผลงานที่ได้จากการศึกษาและค้นคว้าและวิจัยว่าได้ข้อค้นพบอะไรใหม่ๆ บ้าง ต้องมาระเตรียมเนื้อหาให้มีความครบถ้วนและตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ต้องมีการวางเค้าโครงของรายงานก่อนแล้วจึงลงมือเขียนและต้องให้สอดคล้องกับประเภทของผู้อ่าน มีความถูกต้องชัดเจนและรัดกุม ถ้อยความมีความกลมกลืนต่อเนื่องเชื่อมโยงด้วยหลักเหตุผล เน้นประเด็นที่สำคัญๆ และเป็นภาษาวิชาการ ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า ในการเขียนรายงานนั้นต้องคำนึงถึงรูปแบบในการนำเสนอที่ต้องมีความน่าเชื่อถือและสามารถสื่อให้เข้าใจได้อย่างถูกต้อง วิธีการเขียนนั้นจะต้องแสดงถึงที่มาของข้อค้นพบ และสามารถตรวจสอบได้

การเขียนรายงานนั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่องานวิจัยเชิงคุณภาพเนื่องจากจะมีการบรรยายทั้งในด้านสถานที่และบริบทต่างๆจำนวนมาก ผู้วิจัยจะต้องช่วยให้ผู้อ่านสามารถติดตามกระบวนการทางตรรกะ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการไปจนตลอดในการเก็บข้อมูล ตัวรายงานการวิจัยเชิงคุณภาพนั้นจะมีลักษณะการเขียนที่เป็นวิชาการน้อยกว่าการวิจัยเชิงปริมาณ เนื่องจากการวิจัยเชิงคุณภาพนั้นจะใกล้เคียงกับการเล่าเรื่องราวคล้ายการนวนิยายโดยใช้ศัพท์ทางวิชาการน้อยกว่าในการวิจัยเชิงปริมาณมาก รายงานการวิจัยคุณภาพนั้นจะครอบคลุมไปถึงความรู้สึกนึกคิดของผู้เกี่ยวข้อง และประสบการณ์ต่างๆของผู้ที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์นั้นมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ด้วยเหตุนี้ในการเขียนรายงานการวิจัยเชิงคุณภาพนั้นผู้วิจัยจึงจะต้องอาศัยความสามารถในการเขียนเป็นอย่างมากเช่นกัน

ตอนที่ 7 การศึกษาข้ามกรณี (A Cross Case Study)

เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลจากกรณีศึกษาหลายๆ กรณีด้วยกัน เพื่อสำรวจหาความคล้ายคลึงและความแตกต่างของแต่ละกรณี จากมุมมองหรือประเด็นเดียวกัน (Chofeild, 2000) เป็นวิธีการวิเคราะห์ที่ทำให้ได้ข้อสรุปที่มีความตรงสามารถอ้างอิงได้ดีกว่าการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากรายกรณีศึกษาเดียว เป็นการประมวลผลความรู้จากหลายๆ รายกรณีศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบข้ามหน่วย (Cross unit comparison) ต่างจากการสังเคราะห์การศึกษาความแตกต่างภายในรายกรณีศึกษาเดียวกัน การเปรียบเทียบนี้ชี้ให้เห็นถึงความคล้ายคลึงหรือความแตกต่างในปรากฏการณ์แต่ละกรณีซึ่งจะทำให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นและทำให้ได้ข้อค้นพบในเชิง Scientific discoveries

การศึกษาวិเคราะห์แบบข้ามกรณีนั้นทำให้นำมาใช้ในการอ้างอิงได้มากขึ้น เนื่องจากการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นการศึกษาแบบรายกรณีนั้นมีข้อจำกัดว่าผลการวิเคราะห์ที่ได้นั้นเป็นความเฉพาะเจาะจงสามารถอธิบายปรากฏการณ์นั้นๆ ได้เพียงกรณีเดียว และด้วยเนื่องจากกรณีศึกษาที่เกิดขึ้นมีความหลากหลายทางสภาพแวดล้อมต่างๆ การทำข้ามกรณีศึกษาจึงสามารถที่จะตอบโจทย์ในประเด็นต่างๆ ได้ครอบคลุมยิ่งกว่า

Glaser & Strauss (1970 อ้างอิงถึงใน อุษา แก้วกำกวม, 2551) กล่าวว่า เหตุผลหลักของการวิเคราะห์แบบข้ามกรณีศึกษานั้นเพื่อให้เกิดความเข้าใจและสามารถอธิบายได้ลึกซึ้งขึ้นเมื่อพิจารณาเห็นว่ากรณีศึกษานั้นมีจำนวนน้อยก็ควรมีการเพิ่มกรณีศึกษาให้มีมากกว่าหนึ่งแห่ง เมื่อนำผลการวิจัยโดยการเปรียบเทียบหลายกลุ่มจะทำให้เกิดความเหมาะสมและข้อมูลที่มากเพียงพอที่จะนำมาใช้ในการอธิบายปรากฏการณ์ได้ โดยผู้วิจัยจะสามารถทำการวิเคราะห์ได้ว่าเรื่องราวที่ตนได้ศึกษามานั้นอยู่ในระดับใดเมื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลแล้ว และจะช่วยให้สามารถคาดการณ์หรือพยากรณ์เบื้องต้นได้อีกว่าข้อสรุปที่จะได้และมีความเหมาะสมที่สุดนั้นคืออะไร จะมีสิ่งใดเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้น

การได้ข้อมูลจากหลายกรณีศึกษานั้นยังช่วยให้ผู้วิจัยเห็นความเหมือนและความแตกต่างซึ่งจะสามารถนำมาอธิบายปรากฏการณ์ได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น เนื่องจากการสร้างสร้างทฤษฎีตรวจสอบแบบข้ามกรณี ซึ่งกระบวนการในการวิเคราะห์เช่นนี้มีความง่ายและเร็วในการวิเคราะห์มากกว่าในการศึกษาเพียงในรายกรณีเดียว การวิเคราะห์ข้ามกรณีนั้นไม่เพียงทำให้ผู้วิจัยได้เห็นภาพรวมชัดเจนขึ้นเท่านั้น ยังช่วยลดเงื่อนไขเฉพาะของความเป็นรายกรณีศึกษาขยาย

ออกทำให้ข้อมูลและการวิเคราะห์นั้นสามารถนำไปอ้างอิงได้กว้างขวางยิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้ผู้วิจัยเชื่อมโยงกรณีที่คล้ายๆ กันเข้าหากันและอ้างอิงได้ และอาจจะทำให้ได้ข้อค้นพบที่มีความเข้มข้นยิ่งขึ้น

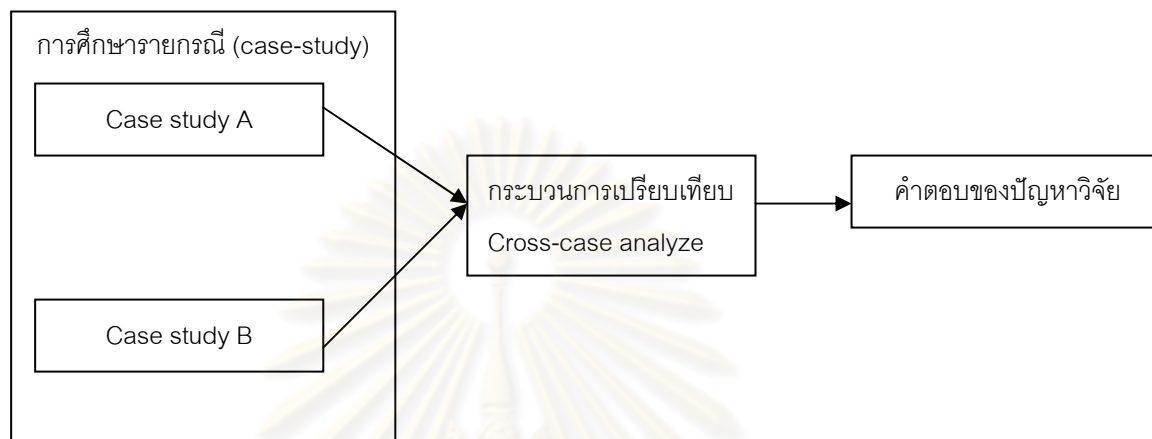
สรุปคือ การศึกษาวิเคราะห์แบบข้ามกรณีศึกษานั้นเป็นการศึกษาที่มีกรณีศึกษามากกว่าหนึ่งกรณีศึกษา โดยมีความแตกต่างหลากหลายในรายการกรณีศึกษาแต่มีประเด็นในปัญหาของการวิจัยเดียวกันหรือเกิดปรากฏการณ์เดียวกันนำมาวิเคราะห์ข้ามกรณีศึกษาทำการเชื่อมโยงกันดูความเหมือนและความแตกต่างของแต่ละกรณี และอ้างอิงข้อค้นพบของปรากฏการณ์ที่เหมือนกันนี้ไปยังกรณีอื่นๆ ได้ มีความละเอียดลึกซึ้งสามารถอภิปรายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้ถูกต้องยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยจะต้องมีความรอบคอบในการจัดกระทำและวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลข้ามกรณีนี้

Cross-Case Analysis Framework เป็นเครื่องมือในการศึกษาซึ่งใช้การพินิจพิเคราะห์ การแยกแยะและการเน้นส่วนเหมือนและส่วนต่าง ข้ามแผนงานซึ่งมีลักษณะร่วมกันสามารถเปรียบเทียบกันได้ในลักษณะของการพัฒนาที่เป็นรูปแบบจำเพาะดังกล่าว ลักษณะที่เหมือนกันนั้นได้แก่ การจัดนโยบาย บริบทเฉพาะของประเด็น และระดับของการให้ความหมายของการมอบอำนาจที่มีการให้ความชัดเจนหรือการบัญญัติ ดังนั้นก่อนการทำ การทำ Cross-Case Analysis จึงจะต้องมีการศึกษากรณีเดียวที่เกิดขึ้นก่อน หรือสามารถอธิบายได้ว่าเป็นการนำผลของกรณีศึกษา (case study result) มาทำการสรุป (generalize) และจับรายละเอียดของแต่ละกรณีศึกษาที่นำมาเปรียบเทียบกันในเชิงลึก

ในการลำดับเรียงการวิเคราะห์ข้ามกรณีศึกษานั้นเราสามารถประเมินโดยดูจากลักษณะที่สัมพันธ์กัน เช่น การดูรูปแบบ (Pattern) หรือ แก่นสาระสำคัญ (theme) ของเรื่องที่ปรากฏในข้อมูลดิบ (data) ที่เก็บได้ ซึ่งลักษณะที่เหมือนกันนี้จะถูกนำมาวิเคราะห์หาความต่างที่ควรจะเหมือนกันของผลผลิตหรือคุณลักษณะ รวมถึงปัจจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

การวิเคราะห์ข้ามกรณีนั้นมันจะแสดงให้เห็นถึงผลกระทบที่เกิดจากวิธีการ (Method) ซึ่งเชื่อมโยงไปยังความสำเร็จและความล้มเหลวของโครงการที่มีลักษณะเหมือนกัน ด้วยการวิเคราะห์บริบท ความเชื่อมโยงกัน ระดับของการเจริญเติบโตและทักษะความรู้ ด้วยเหตุนี้เราจึงสามารถค้นหาความสัมพันธ์ในกรอบเดียวกันจากการวิเคราะห์นี้ได้

เพราะฉะนั้น การวิจัยแบบ Cross-case analysis framework นี้ จึงสามารถวาดออกมาเป็นกรอบได้ดังนี้

แผนภาพที่ 2.3 กรอบในการวิจัยแบบข้ามกรณีศึกษา (Cross-case analysis Framework)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยแบบการศึกษาข้ามกรณี

อกนิษฐ์จันทร์สุขวงศ์ (2551) ทำการศึกษาข้ามกรณีเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบลักษณะการจัดการศึกษาของโรงเรียนที่มีพัฒนาการดีเลิศในมาตรฐานด้านการคิด และนำเสนอแนวทางการจัดการศึกษา เพื่อส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพการศึกษาในมาตรฐานด้านการคิดของโรงเรียนประถมศึกษา โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา และโรงเรียนมัธยมศึกษาด้วยวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพโดยการศึกษารายกรณี 3 โรงเรียนด้วยกัน และใช้การตรวจสอบข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ 3 ขั้นตอน (Three-step Test-interview) ประเด็นในการวิจัยประกอบด้วย 5 ด้านด้วยกันคือ 1) ด้านการบริหารจัดการ 2) ด้านการจัดหลักสูตร 3) ด้านการจัดตารางเรียน 4) ด้านการจัดสื่อและแหล่งการเรียนรู้ และ 5) ด้านการวัดและประเมินผล ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการคัดเลือกโรงเรียนกรณีศึกษา 3 ข้อด้วยกันคือ 1) เป็นโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีผลการประเมินคุณภาพนอกจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษารอบแรกในมาตรฐานระดับที่ 4 อยู่ในระดับปรับปรุง 2) เป็นโรงเรียนที่เปิดสอนระดับการศึกษาแตกต่างกัน 3 ระดับคือ โรงเรียนประถมศึกษา โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา โรงเรียนมัธยมศึกษา และ 3) เป็นโรงเรียนที่ผู้บริหารและบุคลากรในโรงเรียนเต็มใจและพร้อมให้ความช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี ในการนำมาวิเคราะห์แบบข้ามกรณีจัดทำโดย

การนำข้อมูลจากกรณีศึกษาทั้ง 3 โรงเรียนมาเขียนอธิบายในรูปของตารางเพื่อให้เห็นถึงความคล้ายคลึงกันและความแตกต่างแต่ละด้านในการจัดการศึกษาของโรงเรียนที่มีพัฒนาการดีเลิศในมาตรฐานด้านการคิดเพื่อสรุปเป็นรูปแบบและแนวทางการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาการคิดของนักเรียนในแต่ละกรณีศึกษา

อาจารย์ ไชยสิทธิ์นุชิต (2551) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “แนวคิด นิยมและการปฏิบัติของครูผู้สร้างวงดนตรีลูกทุ่ง: การศึกษาข้ามกรณีโรงเรียนที่ได้รับรางวัลวงดนตรีลูกทุ่งดีเด่น” โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพแบบศึกษาข้ามกรณีเพื่อหาแนวคิด ค่านิยม และการปฏิบัติของครูผู้สร้างวงดนตรีลูกทุ่งรวมถึงการจัดการวงดนตรีลูกทุ่งของครูผู้สร้างวงดนตรีลูกทุ่งโดยมีกรณีศึกษาเป็นครูจำนวน 3 ท่าน โดยผู้วิจัยใช้กระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพแบบรายกรณีศึกษาเข้าไปทำการศึกษารายกรณีและนำมาทำการวิเคราะห์ข้ามกรณีศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความหมายและความแตกต่าง โดยผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเลือกกรณีศึกษาแบบเจาะจงโดยมีเกณฑ์ในการเลือกผู้ที่จะมาเป็นกรณีศึกษาจะต้องเป็นครูผู้สร้างวงดนตรีลูกทุ่งซึ่งประสบความสำเร็จในการจัดกิจกรรมวงดนตรีลูกทุ่งเป็นครูที่สอนอยู่ในโรงเรียนที่เป็นแชมป์หรือรองแชมป์ออฟเดอะแชมป์จากการประกวดชิงช้าสวรรค์คอนเทสต์ รายการชิงช้าสวรรค์ของทางโมเดิร์นไนน์ทีวีประจำปี 2548-2550 โดยโรงเรียนทั้ง 3 โรงเรียนนั้นแตกต่างกันในด้านภูมิภาคที่ตั้งอยู่ ได้แก่ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือ โดยภาคกลางทางโรงเรียนนั้นไม่อนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าทำการศึกษาผู้วิจัยจึงได้เข้าทำการศึกษาในโรงเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนืออีกโรงเรียน และใช้วิธีการนำเสนอแบบปิดโรงเรียนที่ให้ข้อมูล ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยนำข้อมูลจากครูกรณีทั้ง 3 ท่านและลักษณะของวงดนตรีทั้ง 3 วงมาเขียนอธิบายเพื่อแสดงให้เห็นถึงความคล้ายคลึงและแตกต่างในแต่ละรายกรณี

อุษา แก้วกำก (2551) ได้ทำการวิจัยในหัวข้อเรื่อง การวิเคราะห์ปัญหาการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประจำ: การศึกษาข้ามกรณี โดยการศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ 3 อย่างคือ เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบปัญหาการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประจำ ชายล้วน หญิงล้วนและ สหศึกษา เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประจำ แล เพื่อเสนอแนวทางในการแก้ปัญหาการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนในโรงเรียนประจำทั้ง 3 โรงเรียน โดยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพแบบศึกษาข้ามกรณี โดยผู้วิจัยมีการศึกษาเบื้องต้นเพื่อกำหนดเกณฑ์ในการเลือกสนามเป็นอย่างดี และใช้การเข้าสู่สนามแบบเปิดเผยตัวโดยเข้าไปทำการเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 4 ช่วงด้วยกัน และในแต่ละช่วงใช้เวลาเก็บข้อมูลเป็นเวลา 1 สัปดาห์ กินเวลาหนึ่ง

ภาคการศึกษา ซึ่งจุดมุ่งหมายในการเก็บข้อมูลแต่ละช่วงนั้นเป็นไปตามกรอบแนวคิดของการวิจัยที่ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรมเอาไว้เบื้องต้นมีการกำหนดกิจกรรมที่จะเข้าไปทำการเก็บข้อมูลและกำหนดตัวผู้ให้ข้อมูลในแต่ละช่วงอย่างละเอียด

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

Adèle Kohányi (2005), Boston College เรื่อง Turning inward versus Turning outward: A Retrospectives Study of the Childhoods of Creative Writers Versus Journalists ได้ทำการศึกษานักเขียนเชิงสร้างสรรค์จำนวน 12 คน และนักหนังสือพิมพ์จำนวน 10 คน โดยศึกษาปัจจัย 3 ด้านได้แก่ Cognitive factor, Socioemotional factor และ Family factor พบว่าปัจจัยทั้งสามด้านของนักเขียนทั้งสองกลุ่มนอกจากจะมีความแตกต่างจากคนทั่วไปแล้ว ยังแตกต่างส่งผลให้เกิดความแตกต่างซึ่งกันและกันเองอีกด้วย โดยมีสองปัจจัยส่งผล อันได้แก่ Cognitive factor และ Family factor ในนักเขียนทั้งสองประเภทที่ทำให้เกิดความแตกต่างในเด็กผู้มีความสามารถในทางการเขียนนั้น

กลุ่มผู้มีความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นมีลักษณะแบบ Turn inward นั่นคือ ทางด้าน Cognitive จะมีความหลงใหลในมุมมองของความงดงามหรือสุนทรีย์ะทางภาษา และเรื่องที่แต่งขึ้น (fiction) ทางด้าน Family factor นั้นพบว่าบรรยากาศในครอบครัวนั้นมีความตึงเครียด และตกอยู่ในสภาวะกดดัน หรือมีความรุนแรงเกิดขึ้นส่งผลกระทบต่อตัวเด็ก

กลุ่มผู้มีความสามารถทางการเขียนเชิงรายงานข่าวนั้น จัดเป็นกลุ่มที่มีลักษณะแบบ Turn outward นั่นคือ ด้าน Cognitive มีความหลงใหลในทางพหุภาษาและสภาพในทางการเมืองและสังคมโลก หรืออีกนัยหนึ่งก็คือความหลงใหลในความจริงที่เกิดขึ้นในโลกอันมิใช่เรื่องที่ถูกแต่งขึ้น ส่วนด้าน Family factor นั้นพบว่าบรรยากาศในครอบครัวของกลุ่มนี้เป็นแบบ child-centered หรือก็คือมีการเลี้ยงดูแบบให้เปิดโอกาสให้เด็กได้รับการเรียนรู้ตามความสนใจของตนเอง หรือการที่ให้เด็กได้มีโอกาสตัดสินใจสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง

ความแตกต่างที่ทั้งสองกลุ่มมีต่างออกไปจากคนทั่วไปหรือกลุ่มเด็กอื่นๆ ทั้งหมดนั้นเกิดขึ้น 2 ใน 3 ปัจจัยที่กล่าวไว้ในข้างต้น นั่นคือ

1.ด้าน Cognitive พบว่าผู้มีความสามารถทางการเขียนนั้นมีความหลงใหลในทางภาษาตั้งแต่เด็ก อาจแสดงออกจากความสนใจในตัวอักษร ความสนใจในการจดจำคำและ

ความหมายได้มากมายและมีความเข้าใจในคำเหล่านั้นอย่างลึกซึ้ง เป็นต้น และยังพบว่าเด็กกลุ่มนี้มีเจตคติที่ดีต่อโรงเรียนและการเรียนการสอนอีกด้วย

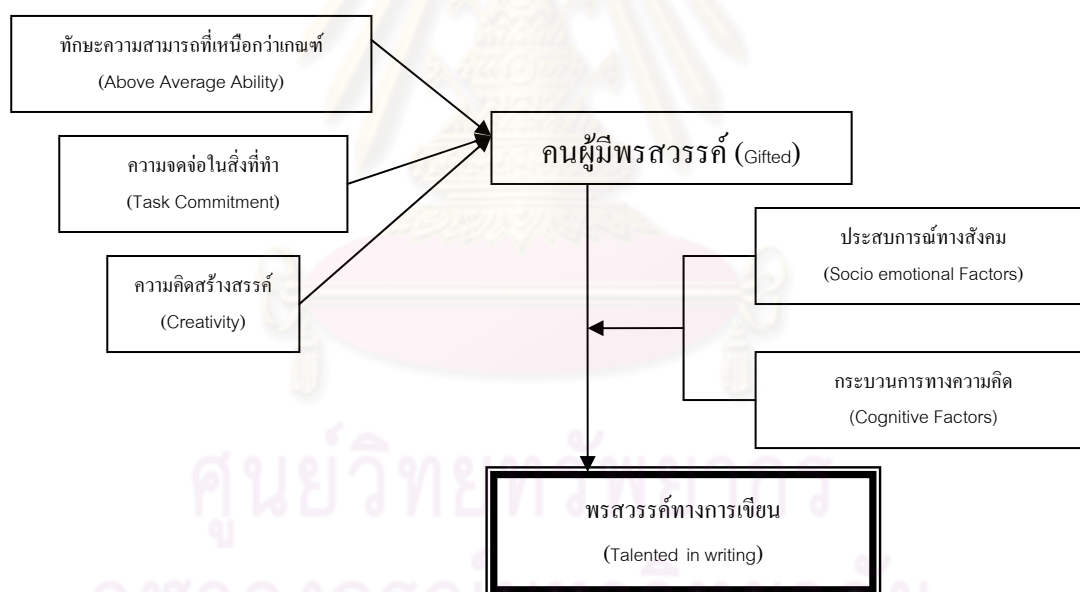
2.ด้าน Socio emotional นั้นพบว่าทั้งสองกลุ่มนั้นมีด้านความรู้สึกส่วนการรับรู้ทางสังคมและความสนใจนี้แตกต่างจากเด็กทั่วไป เช่น ในกลุ่มนักเรียนเชิงสร้างสรรค์จะมีการให้ความสนใจในสิ่งที่แตกต่างจากเด็กคนอื่น ๆ รวมทั้งการรับรู้ความรู้สึกต่างๆ อาจจะมีมุมมองที่แตกต่างไปจากเด็กคนอื่น ๆ ขณะที่เด็กกลุ่มนักเรียนนั้นอาจประพฤติแตกต่างไปเมื่อถูกคนรอบข้างปฏิเสธ แต่จากการสัมภาษณ์เพื่อให้ย้อนรำลึกของทั้งสองกลุ่มนั้นพบว่า ในวัยเด็กนั้นทั้งคู่ต่างประสบกับความรู้สึกโดดเดี่ยว และหมกมุ่นอยู่แต่กับตนเองในวัยเด็ก และขาดเพื่อน

Michael Palmquist และ Richard Young (1992) จาก Written Communication เรื่อง The Notion of Giftedness and Student Expectations about Writing ได้ทำการสำรวจเพื่อศึกษาทัศนคติของผู้ที่มีความเชื่อเกี่ยวกับพรสวรรค์ทางการเขียน จากนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับ postsecondary school จำนวน 247 คน ที่ลงทะเบียนในหลักสูตรการเขียนขั้นต้น (Introduction writing course) จากสองสถาบัน ซึ่งผลพบว่า ผู้ที่มีความเชื่อเกี่ยวกับพรสวรรค์ทางการเขียนสูง และมีลักษณะที่สัมพันธ์กันกับ ระดับความเข้าใจทางการเขียนสูง แต่มีระดับการประเมินทักษะทางการเขียนของตนเอง (levels of self- assessment writing ability) ความตั้งใจในการสำเร็จงานเขียน (levels of confidence in achieving proficiency in certain writing activities and genre) และการประเมินตนเองเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ผ่านมา (self- assessment of prior experience with instructors) นั้นต่ำกว่านักเรียนทั่วไป อย่างไรก็ตามความตรงของความเชื่อเกี่ยวกับทักษะทางการเขียนนั้นยังไม่ได้รับความกระจ่าง แต่ผลที่ได้รับได้ให้ข้อเสนอแนะว่าความเชื่อเกี่ยวกับพรสวรรค์ทางการเขียนนั้น ส่งผลกระทบต่อทางลบแก่นักเรียนนักเรียน

ภาวิณี อุณวัฒน์ (2543: บทคัดย่อ) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการพูดกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล 186 คน โดยใช้เครื่องมือในการวิจัยคือแบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษา ดัดแปลงจาก Strategy Inventory for Language Learning (SILL) version 7.0 (ESL/EFL) ของ Rebecca L. Oxford (1990: 293-300) และแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นพบว่า

ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการพูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการศึกษาในขั้นต้น ทำให้ได้เป็นกรอบแนวคิดการพัฒนากลุ่มพรสวรรค์ทางการเขียนอย่างคร่าวๆ นั่นก็คือ ในการคัดเลือกผู้ที่มีพรสวรรค์ (Gifted) นั้นมีตัวบ่งชี้ด้วยกัน 3 ด้าน ได้แก่ ทักษะความสามารถที่เหนือกว่าเกณฑ์ทั่วไป (Above Average Ability) ความจดจ่อในสิ่งที่ทำ (Task Commitment) และ ความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) ซึ่งเป็นลักษณะโดยทั่วไปของผู้ที่มีพรสวรรค์ เมื่อผู้ที่มีพรสวรรค์ดังกล่าวได้ผ่านกระบวนการทางสังคม ทั้งการได้รับผลจากปัจจัยประสบการณ์ทางสังคม (Socio emotional Factors) และ ปัจจัยของกระบวนการทางความคิด (Cognitive Factors) เป็นตัวช่วยในการพัฒนาให้คนเกิดพรสวรรค์ทางการเขียนขึ้น อันสามารถสร้างเป็นแผนภาพได้ ดังนี้

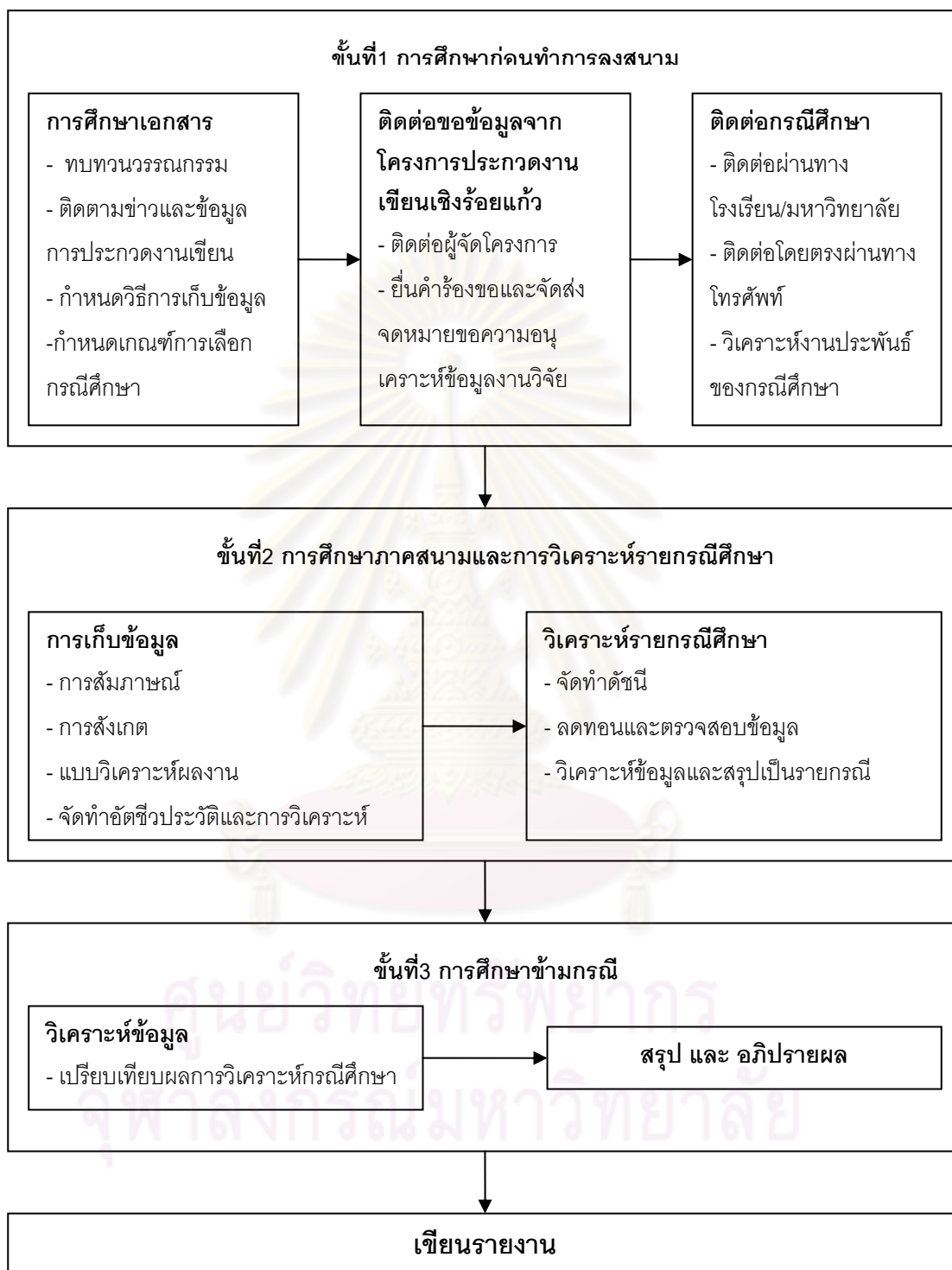

แผนภาพที่ 2.4 กรอบแนวคิดการพัฒนากลุ่มพรสวรรค์ทางการเขียน

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพโดยผู้วิจัยจะวิธีการศึกษาข้ามกรณีมาใช้ในการวิเคราะห์หาเส้นทางสู่ความสำเร็จของนักเขียนผู้มีความสามารถ และผลกระทบจากความสำเร็จทางการเขียนที่ส่งผลต่อนักเรียน/นักศึกษาผู้มีความสามารถและคนรอบข้าง โดยมีกรณีศึกษาเป็นนักเรียน/นักศึกษาผู้มีความสามารถทางการเขียน 10 กรณี ผู้วิจัยได้แบ่งขั้นของการวิจัยออกเป็น 3 ขั้นด้วยกันคือ ขั้นที่1 การศึกษาก่อนทำการลงสนาม ผู้วิจัยทำการศึกษาเพื่อกำหนดกรอบแนวคิดวิธีการวิจัย วิธีการเก็บข้อมูล เกณฑ์ในการเลือกกรณีศึกษาและผู้ให้ข้อมูล ดำเนินการขอจดหมายขอความร่วมมือขอความอนุเคราะห์ข้อมูลจากหน่วยงานต่างๆที่จัดโครงการประกวดงานเขียนในเชิงร้อยแก้ว ติดต่อประสานงานกับทางโรงเรียนเพื่อขอเข้าไปทำการเก็บข้อมูล ติดต่อกรณีศึกษาเพื่อขอทำการเก็บข้อมูล และการวิเคราะห์เอกสารต่างๆ เพิ่มเติมก่อนลงสู่ภาคสนาม ขั้นที่2 การศึกษาภาคสนามและการวิเคราะห์รายการกรณีศึกษา ในการลงสู่ภาคสนาม หลังจากได้รับข้อมูลบางส่วนจากผู้จัดโครงการประกวดงานเขียนต่างๆ ทั้งสิ้น 3 โครงการด้วยกัน ผู้วิจัยจะได้รับข้อมูลที่สำคัญจำเป็น 2 ส่วนด้วยกันคือ 1) รายชื่อของผู้ชนะเลิศการประกวดและสถานที่ติดต่อที่เป็นไปได้ และ 2) ผลงานของนักเรียนที่ชนะเลิศการประกวดในโครงการ ซึ่งผู้วิจัยจะนำข้อมูลสำคัญในข้อ 2) นั้นมาทำการวิเคราะห์ในรูปแบบของการวิเคราะห์งานประพันธ์เชิงร้อยแก้ว เพื่อเป็นข้อมูลในการสัมภาษณ์ในขั้นที่2 นี้ซึ่งข้อมูลในส่วนนี้จะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถเข้าถึงกรณีศึกษาและผู้ให้ข้อมูลอื่นๆ ได้มากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้ผู้วิจัยมีแนวทางในการเก็บข้อมูลเพิ่มเติมและวิเคราะห์ข้อมูลไปในเวลาเดียวกัน ในขั้นที่1และ2 นี้จะมีช่วงเวลาที่ทำการศึกษาคาบเกี่ยวกันอยู่ เช่นเดียวกันในขั้นที่2และ3 ขั้นที่ 3 การศึกษาข้ามกรณี นั้นจะเป็นขั้นที่เกิดขึ้นหลักจากที่ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลในขั้นที่2 ไปได้ระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งหลังจากที่ผู้วิจัยได้เก็บและวิเคราะห์รายการกรณีศึกษาไปได้ 2-3 กรณี ผู้วิจัยจะเริ่มได้ข้อค้นพบอันทำให้เกิดสมมติฐานชั่วคราวใหม่ๆ ขึ้น และจะเป็นแนวทางในการสัมภาษณ์ให้กับรายการกรณีศึกษาคนต่อไป จนได้ข้อค้นพบที่มีความสมบูรณ์ในท้ายที่สุด ระหว่างนั้นผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์แบบศึกษาข้ามกรณีไปพร้อมๆ กัน และโดยเฉพาะเมื่อจบการเก็บข้อมูลไปแล้ว ผู้วิจัยก็จะทำการวิเคราะห์ข้ามกรณีต่อไปเพื่อเปรียบเทียบความเหมือนและความต่าง รวมทั้งเจาะลึกลงไปในข้อมูลถึงความหมายบางประการที่ซ่อนเร้นอยู่ในการสัมภาษณ์และการสังเกตครั้งนั้นๆ ขั้นตอนของการวิจัยนี้สามารถสรุปเป็นแผนภาพขั้นตอนได้ดังนี้

แผนภาพที่ 3.1 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ขั้นที่1 การศึกษาก่อนทำการลงสนาม

ในขั้นของการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้มีการเตรียมตัวก่อนลงภาคสนามโดยมีการศึกษาเอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้องรวมทั้งงานวิจัยต่างๆที่มีความเกี่ยวข้องเพื่อใช้ในการกำหนดแนวทางการวิจัยและใช้เป็นแนวทางในการกำหนดเกณฑ์การเลือกกรณีศึกษา การเลือกวิธีในการเก็บข้อมูล และสร้างเครื่องมือที่จะใช้ในการเก็บข้อมูล รวมทั้งติดตามข่าวการประกวดงานเขียนต่างๆจากสื่อต่างๆทั้งทางอินเทอร์เน็ตหนังสือพิมพ์และวิทยุ ในการเตรียมตัวก่อนลงภาคสนามนั้นมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การศึกษาเอกสาร

ผู้วิจัยทำการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องรวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในด้านการเขียนและระเบียบวิธีการวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาข้ามกรณี (Cross-Case Study) เพื่อให้เกิดกรอบแนวคิดที่มีอยู่ชัดเจนยิ่งขึ้น จากนั้นจึงเป็นการกำหนดแนวคิด และวางแผนวิธีการวิจัย กำหนดกรอบการสังเกตและข้อคำถามในการสัมภาษณ์ รวมทั้งสร้างเครื่องมืออื่นๆ ที่ใช้ในการวิจัยนี้อันได้แก่ แบบวิเคราะห์งานประพันธ์ และ แบบการเขียนอัตชีวประวัติ เป็นต้น

ผู้วิจัยได้ทำการกำหนดเกณฑ์ในการเจาะจงกรณีศึกษาจำนวน 10 คน โดยมีเกณฑ์ในการเลือกดังนี้

- 1) กรณีศึกษาจะต้องเป็นผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระบบการศึกษาภาคบังคับจนถึงระดับอุดมศึกษา ขณะได้รับรางวัลชนะเลิศการประกวดงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ประเภทร้อยแก้ว
- 2) กรณีศึกษาจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับรางวัลชนะเลิศจากประกวดในโครงการประกวดงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ประเภทร้อยแก้ว
- 3) โครงการประกวดที่กรณีศึกษาส่งเข้าประกวดและได้รับรางวัลชนะเลิศนั้นจะต้องเป็นโครงการประกวดที่เปิดรับผลงานทั่วประเทศหรือเป็นงานประกวดในระดับประเทศ

จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการติดตามข่าวทั้งทางหน้าอินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์ และทางสื่อวิทยุ เพื่อค้นหาโครงการประกวดงานเขียนที่มีความน่าเชื่อถือซึ่งผู้วิจัยใช้หลักในการคัดเลือกโครงการ 3 ข้อด้วยกันคือ

- 1) เป็นโครงการประกวดที่จัดขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยภาครัฐ องค์กร สมาคม หรือมูลนิธิ ที่มีความน่าเชื่อถือ ทั้งนี้เนื่องจากงานประกวดที่ขาดความต่อเนื่องนั้นจะยากต่อการติดตาม

ข้อมูล อีกทั้งยังขาดความเป็นมืออาชีพในการจัดการประกวดซึ่งทำให้ขาดความน่าเชื่อถือในการจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อตัดสินงานประกวดและยังอ่อนต่อการอ้างอิงอีกด้วย

2) เป็นโครงการประกวดงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ในรูปแบบร้อยแก้ว เนื่องจากแนวทางในการวิเคราะห์งานประพันธ์ที่ผู้วิจัยเลือกใช้นั้นเป็นแบบวิเคราะห์งานประพันธ์ประเภทร้อยแก้ว ซึ่งมีความแตกต่างออกไปจากเชิงร้อยกรองในด้านรูปแบบและการกำหนดชั้นลักษณะที่มีความตายตัวและมีความละเอียดอ่อนกว่าในด้านของการใช้คำ

3) เป็นโครงการประกวดที่รับผลงานทั่วทั้งประเทศ เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ต้องการความเป็นตัวแทนของนักเขียนผู้มีความสามารถทั่วทั้งประเทศไม่เพียงภูมิภาคใดภูมิภาคหนึ่งซึ่งจะสามารถใช้อ้างอิงไปยังกลุ่มของผู้มีความสามารถทางการเขียนอันเป็นประชากรของการวิจัยครั้งนี้ได้

นอกจากการกำหนดเกณฑ์ในการเลือกกรณีศึกษาและโครงการประกวดแล้ว ผู้วิจัยจะต้องทำการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลและการวิเคราะห์อีกด้วยซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ วิธีการที่ผู้วิจัยเลือกใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ 1) การสังเกต 2) การสัมภาษณ์ 3) แบบวิเคราะห์งานประพันธ์ และ 4) การจัดทำอัตชีวประวัติ

2. การติดต่อขอข้อมูลจากโครงการประกวดงานเขียนเชิงร้อยแก้ว

หลังจากผู้วิจัยเจาะจงโครงการประกวดงานเขียนได้แล้วนั้นผู้วิจัยจะดำเนินการติดต่อเบื้องต้นไปยังผู้จัดการประกวดนั้นซึ่งในการวิจัยครั้งนี้มีองค์กรที่อำนวยความสะดวกให้แก่การวิจัย 3 โครงการจาก 3 องค์กรด้วยกัน อันได้แก่ โครงการวรรณกรรมยุวพัฒน์ โดยมูลนิธิยุวพัฒน์, โครงการธรรมวรรณศิลป์ โดยสมาคมยุวโพธิชน มูลนิธิสัมมาชีพ, โครงการ Young CDG Writer Awards โดยบริษัท CDG Group และจากการติดตามข่าวการประกวดอื่นจึงได้กรณีศึกษาเพิ่มเติมอีก 1 คน จากการประกวดเรียงความชิงโล่พระราชทาน สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ประจำปี 2553 (ปีที่ 4) โดยมูลนิธิประเมินค่าทรัพย์สินแห่งประเทศไทย ทั้งนี้เป็นการติดต่อผ่านทางคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ซึ่งได้รับความสะดวกในการติดต่อกรณีศึกษาเป็นอย่างดี ทั้งนี้หลังจากที่ผู้วิจัยได้ทำการติดต่อกับทางองค์กรก่อนต่างดังกล่าวแล้วได้รับการประสานงานกลับเพื่อจัดทำหนังสือขอความอนุเคราะห์อย่างเป็นทางการต่อไป

3. การติดต่อกรณีศึกษา

หลังจากทำการติดต่อและจัดส่งจดหมายเป็นที่เรียบร้อยแล้วและได้รับข้อมูลเบื้องต้นของกรณีศึกษา อันได้แก่ รายชื่อผู้ชนะเลิศ สถานที่ติดต่อ หมายเลขโทรศัพท์สำหรับติดต่อ และผลงานของผู้ที่ชนะเลิศการประกวดจากทางผู้จัดโครงการประกวด เป็นต้นแล้ว ผู้วิจัยจะนำข้อมูลนั้นมาแยกเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนที่ใช้ในการติดต่อกรณีศึกษา และส่วนข้อมูลที่จะนำไปวิเคราะห์ คือ ผลงานที่ชนะเลิศการประกวด ทั้งนี้ในกระบวนการนี้จะพบปัญหาบางประการนั้นคือการสูญหายของผู้ให้ข้อมูล เนื่องจากผู้ชนะเลิศบางคนได้จบการศึกษาจากโรงเรียนนั้นไปแล้วไม่สามารถติดต่อเพื่อขอความร่วมมือจากทางโรงเรียนได้ ได้เปลี่ยนหมายเลขโทรศัพท์มือถือหรือเกิดการโยกย้ายที่อยู่ใหม่ ซึ่งเหล่านี้ทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถติดตามหาได้ จึงจำเป็นต้องมีการขยายเวลาออกไป ด้วยเหตุนี้กรณีศึกษาที่เข้าร่วมในการวิจัยครั้งนี้จึงเป็นผู้ที่ชนะเลิศการประกวดงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ประเภทร้อยแก้ว ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550-2553 ในเรื่องของงานวิเคราะห์งานประพันธ์บางส่วนที่ได้ทำการวิเคราะห์ล่วงหน้าไปก่อนบางส่วนจึงไม่สามารถนำมาใช้ได้และจะต้องทำการวิเคราะห์เพิ่มเติมในบางส่วน

ขั้นที่ 2 การศึกษาภาคสนามและการวิเคราะห์รายกรณีศึกษา

ในการลงไปทำการศึกษาภาคสนามนั้น มีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อหาเส้นทางสู่ความสำเร็จของนักเขียนผู้ที่มีสามสามารถแบบรายกรณีศึกษา ทั้งนี้สภาพแวดล้อมของกรณีศึกษาทั้ง 10 คนนั้นมีทั้งความเหมือนและความแตกต่างกันทั้ง ถิ่นฐาน ฐานะ ลักษณะครอบครัว แนวทางการใช้ชีวิต ระดับชั้นการศึกษา ไปจนถึงศาสนา ดังนั้นการเข้าถึงนักเรียน/นักศึกษาแต่ละคนที่เป็นกรณีศึกษานั้นจึงมีความแตกต่างกันออกไป ด้วยรูปแบบการติดต่อสื่อสาร รูปแบบการสนทนา และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้วิจัยและกรณีศึกษา ทว่าการเก็บข้อมูลนั้นผู้วิจัยได้ใช้วิธีการและเครื่องมือในการเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลเดียวกัน ซึ่งในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยจะขอลงถึงการเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลรายกรณีศึกษาเป็นสำคัญ

1. การเก็บข้อมูล

ในการลงสนามแต่ละครั้งนั้นผู้วิจัยจะทำการเก็บข้อมูลเพิ่มเติมทั้ง ข้อมูลเอกสารต่างๆที่มีความสำคัญและมีความเกี่ยวข้องของการเนื้อหาที่ทำการศึกษา อาทิ สมุดพก และ Portfolio ของกรณีศึกษา และนอกเหนือไปจากการเก็บข้อมูลทางเอกสารเพิ่มเติมแล้วนั้น ผู้วิจัยยังต้องทำการสังเกตกรณีศึกษาและสภาพแวดล้อมรอบตัวของกรณีศึกษา โดยเฉพาะในกรณีศึกษาที่เป็น

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาของ โรงเรียนบ้านจระวังบองอ ต.ตะลูโบะ จ.ปัตตานี 3 กรณี เนื่องจากนักเรียนกลุ่มนี้นั้นเล็กกว่านักเรียนในกรณีศึกษาอื่นๆอีกทั้งภาษาที่นักเรียนใช้ในชีวิตประจำวันนั้นเป็นภาษาถิ่นซึ่งส่งผลให้การสื่อสารระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนนั้นเกิดขึ้นอย่างเชื่องช้าและทำให้จำเป็นต้องใช้เวลาในการทำควมสนทนามากกว่ากรณีศึกษาอื่นๆ อีกทั้งจะต้องมีความต่อเนื่องกว่าในรายกรณีศึกษาอื่นๆ ต้องมีการเข้าร่วมกิจกรรมโดยเฉพาะกิจกรรมระหว่างพักเพื่อให้เกิดความคุ้นเคยนอกห้องเรียน

ในการเก็บข้อมูลแต่ละกรณีศึกษานั้นผู้วิจัยจะทำการวางแผนการเดินทางเพื่อให้การเก็บข้อมูลนั้นเป็นไปอย่างรวดเร็วและใช้งบประมาณในการเดินทางน้อยที่สุด โดยผู้วิจัยจะเดินทางการเก็บข้อมูลจากกรณีศึกษาที่ไกลที่สุดก่อนนั้นก็คือกรณีศึกษาที่จังหวัดปัตตานี ทั้งนี้ไม่เพียงแต่ประหยัดงบประมาณในการเดินทางเท่านั้น และเนื่องจากกรณีศึกษาที่เลือกเก็บก่อนนี้เป็นกรณีศึกษาที่มีลักษณะการส่งผลงานเป็นประเภทกลุ่ม จึงยังช่วยในเรื่องของระยะเวลาอีกด้วย แต่ดังที่ได้กล่าวไปในขั้นต้นว่า นักเรียนกลุ่มนี้เป็นนักเรียนที่ยังศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษาจึงต้องใช้เวลามากในการเก็บซึ่งอยู่นอกเหนือจากภาคการณของผู้วิจัย หลังจากการทำการเก็บข้อมูลกรณีศึกษาทางภาคใต้ทั้ง 4 กรณี ผู้วิจัยจึงได้เดินทางกลับมาทำการเก็บข้อมูลต่อในส่วนของกรณีศึกษาในภาคกลาง อันได้แก่ กรุงเทพมหานครจำนวน 4 กรณี ชลบุรี 1 กรณี และ นนทบุรี 1 กรณี

ผู้วิจัยใช้วิธีการติดต่อเข้าถึงแต่ละกรณีศึกษาแตกต่างกัน ซึ่งในรายกรณีศึกษาที่ยังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาจำนวน 3 กรณี หลังจากการพบปะพูดคุยกันครั้งหนึ่งแล้วนั้นกรณีศึกษานั้นเลือกที่จะติดต่อพูดคุยกับผู้วิจัยในครั้งต่อไปผ่านทางโปรแกรมสนทนาบนอินเทอร์เน็ต ส่วนในกรณีศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษา 3 กรณีนั้น จะทำการจัดส่งข้อมูลให้กับผู้วิจัยผ่านทางไปรษณีย์และเลือกที่จะพูดคุยกันผ่านทางโทรศัพท์และแบบพบหน้า ในกรณีศึกษาที่ไม่ได้เรียนต่อในระดับอุดมศึกษา 1 กรณีนั้นมีข้อยกเว้นประการหนึ่งคือ ในบางหัวข้อการสนทนานั้นตัวกรณีศึกษาจะชอบออกเล่าผ่านการเขียนและส่งให้กับผู้วิจัยผ่านทาง E-mail แทนการสัมภาษณ์และพูดคุย และในการนัดพบเพื่อพูดคุยกันแต่ละนั้นของผู้วิจัยแลกรณีศึกษานั้นจะขึ้นอยู่กับเวลาที่สะดวกของกรณีศึกษาเป็นหลัก

2. การวิเคราะห์ข้อมูลรายกรณีศึกษา

ทันทีหลังจากการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้มาในแต่ละวันนั้นผู้วิจัยจะทำการถอดเทปการสัมภาษณ์และทบทวนข้อมูลที่ได้รับมาอีกครั้ง ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

2.1 วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) นำเอาข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์สังเกต จากการวิเคราะห์งานประพันธ์และอัตชีวประวัติของนักเรียน/นักศึกษามาวิเคราะห์ในประเด็นการศึกษา

2.2 วิเคราะห์ตามข้อคำถาม (Question Analysis) ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้ตามการตอบคำถามของผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดในกรณีศึกษามาไว้ด้วยกัน ซึ่งจะทำให้มองเห็นได้ชัดเจนว่ามีความคล้ายคลึงหรือแตกต่างกันได้ชัดเจนขึ้น

2.3 วิเคราะห์ข้อมูลแบบอุปนัย (Analytic Induction) ตีความสร้างข้อสรุปจากข้อมูลที่ได้รับจากการลงภาคสนาม เพื่อสร้างข้อสมมติฐานชั่วคราว (working Hypothesis) ขึ้น

ขั้นที่3 การศึกษาข้ามกรณี

ในการวิเคราะห์แบบศึกษาข้ามกรณี (Cross-case study) นั้น ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 ช่วงด้วยกันนั่นคือ

1. ระหว่างการเก็บข้อมูลภาคสนาม

ในระหว่างการเก็บข้อมูลภาคสนามแบบรายกรณีศึกษานั้น ผู้วิจัยจะทำการบันทึกจัดทำดัชนี และวิเคราะห์ข้อมูลแบบรายกรณีไปพร้อมๆกับระหว่างที่เก็บข้อมูลนั้น ซึ่งหลังจากที่ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลรายกรณีศึกษาได้ 3-4 กรณีศึกษาขึ้นไปแล้วนั้น จะพบว่า ระหว่างกรณีศึกษานั้นมีความคล้ายคลึงกันและแตกต่างกันในบางส่วน ซึ่งผู้วิจัยจะทำการจัดกระทำข้อมูลเหล่านั้นไว้ด้วยกันและสร้างเป็นสมมติฐานชั่วคราว ในลักษณะการวิเคราะห์แบบการศึกษาข้ามกรณีเพื่อทำการตรวจสอบข้อมูลต่อไป

2. ภาคหลังการเก็บข้อมูลภาคสนาม

ภายหลังจากการเก็บข้อมูลภาคสนามแล้วนั้นผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ทำกรแกะเทป และการจัดกระทำดัชนีข้อมูลเรียบร้อยแล้วนั้นมาทำการวิเคราะห์แบบการศึกษาข้ามกรณี ซึ่งเป็น

การประมวลความรู้จากหลายๆ รายกรณีศึกษา เปรียบเทียบข้อมูลกรณีศึกษาแบบข้ามหน่วย (Cross unit comparison) นำผลของกรณีศึกษา (case study result) มาทำการสรุป (generalize) และจับรายละเอียดของแต่ละกรณีศึกษาที่นำมาเปรียบเทียบกันในเชิงลึก จากนั้นจึงประเมินโดยดูจากลักษณะที่สัมพันธ์กัน เช่น การดูรูปแบบ (Pattern) หรือ แก่นสาระสำคัญ (theme) ของเรื่องที่ปรากฏในข้อมูลดิบ (data) ที่เก็บได้ ซึ่งลักษณะที่เหมือนกันนี้จะถูกนำมาวิเคราะห์หาความต่างที่ควรจะเหมือนกันของผลผลิตหรือคุณลักษณะ รวมถึงปัจจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

ในส่วนของผลกระทบ ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 ส่วนสำคัญด้วยกันนั่นคือ 1) ผลกระทบจากความสำเร็จทางการเรียนต่อกรณีศึกษา และ 2) ผลกระทบจากความสำเร็จทางการเรียนต่อคนรอบข้างกรณีศึกษา ซึ่งทั้ง 2 ส่วนนั้นจะสามารถแยกย่อยออกได้เป็น *ด้านบวก* และ *ด้านลบ* เช่นเดียวกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษเกี่ยวกับเส้นทางความสำเร็จทางการเขียนของนักเรียนนักศึกษาโดยการใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพแบบข้ามกรณีศึกษา (cross - case analysis study) ซึ่งผู้วิจัยเข้าไปทำการขอเก็บข้อมูลจากกรณีศึกษาที่ได้เลือกแบบเจาะจงด้วยกัน 10 คน โดยการเลือกผู้ให้ข้อมูลที่จะมาเป็นกรณีศึกษาทั้ง 10 คนนั้นมีเกณฑ์ในการเลือกคือ จะต้องเป็นผู้ที่ชนะเลิศการประกวดร้อยแก้วในระดับประเทศ ซึ่งนักเรียน/นักศึกษาเหล่านั้นนั้นเสมือนเป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับแล้วจากผู้ทรงคุณวุฒิว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถทางการเขียน ผู้วิจัยเข้าไปทำการเก็บข้อมูลโดยใช้กลวิธีการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพทั้งสิ้น 3 อย่างด้วยกันนั่นคือ 1) การเก็บข้อมูลทางเอกสาร 2) สัมภาษณ์ และ 3) การสังเกตการณ์ และเพิ่มเติมอีกหนึ่งวิธีการนั่นคือ การจัดทำอัตชีวประวัติ (Autobiography) ด้วย ซึ่งวิธีการทั้ง 4 นี้จะนำมาซึ่งข้อมูลพื้นฐานซึ่งผู้วิจัยนั้นจะนำมาวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นก่อนที่จะไปสู่การวิเคราะห์ในระดับต่อไป

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงบริบทของกรณีศึกษาทั้ง 10 คน ซึ่งมีความแตกต่างกัน ทั้ง เพศ ระดับการศึกษา วุฒิภาวะ ลักษณะการเข้าร่วมประกวด (แบบเป็นกลุ่ม/แบบเดี่ยว) และ ลักษณะของผลงานร้อยแก้วที่ส่งเข้าประกวด ซึ่งจุดรวมร่วมกันของกรณีศึกษาทั้ง 10 คนนั่นคือ “คุณภาพของผลงาน” ซึ่งกรณีศึกษาทั้ง 10 นั้นเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จระดับชนะเลิศในการประกวดระดับประเทศประเภทของการเขียนเชิงร้อยแก้วจึงถือว่าเป็นผู้ที่ได้รับการรับรองจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว และตัวแปรความต่างของกรณีศึกษาแต่ละคนนั่นคือ “ผลงาน” ซึ่งถึงแม้ว่าจะเป็นผลงานเขียนในเชิงร้อยแก้วเช่นเดียวกันก็ตาม แต่ผลงานแต่ละชิ้นนั้นมีความแตกต่างกัน ทั้งสิ่งที่ต้องการถ่ายทอด รูปแบบของผลงานนั่นคือ นิทาน เรื่องสั้น และ เรียงความ และรวมถึงเนื้อเรื่อง

ของผลงานอีกด้วย

กรณีศึกษาที่ 1: อนุรักษ์ เม่นหุ่ม

หนึ่งในผู้ชนะเลิศการประกวดเรื่องสั้นในโครงการธรรมวรรณศิลป์

โดยสถาบันยุวโพธิชน ปีพ.ศ. 2550

เรื่องสั้นชื่อเรื่อง “ผักบุ้งในอ้อมกอดของความมีดมน”

หัวข้อ “พระพุทธศาสนาในบ้านเกิดของฉัน”

ข้อมูลเบื้องต้น

นายอนุรักษ์ เม่นหุ่มมีชื่อเล่นว่า โอเล่ ปัจจุบันเขาทำงานให้กับสถาบันยุวโพธิชนที่ตนเคยส่งผลงานเรื่องสั้นและร้องกรองเข้าร่วมประกวด อนุรักษ์ได้ส่งผลงานที่มีชื่อว่า “ผักบุ้งในอ้อมกอดของความมีดมน” อันเป็นผลงานชิ้นแรกที่ได้รับรางวัลเข้าประกวดในปี พ.ศ. 2550 ขณะที่เรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเศรษฐสุบุตรบำเพ็ญ และรับรางวัลอีกครั้งจากการประกวดร้องกรองในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในหัวข้อ “วัยรุ่น ความรัก และธรรมะ”

ครอบครัวฐานะยากจน เขาได้เงินค่าขนมไปโรงเรียนวันละ 20-30 บาทและเคยอาศัยอยู่ในสลัมปัจจุบันนี้ได้ย้ายออกมาเช่าห้องเล็กๆ และอาศัยอยู่กับครอบครัวอันได้แก่ บิดา มารดา และน้องชายอีก 1 คน ไม่มีใครในบ้านที่มีความสามารถทางการเขียนรวมทั้งยังไม่มีควมสนใจในการเขียนเลยอีกด้วย อนุรักษ์ได้กล่าวเกี่ยวกับฐานะทางครอบครัวของตนเองไว้ว่า

“ครอบครัวของผมนั้นก็อยู่ในสถานภาพพออยู่พอกิน พอกินไปเรื่อยๆ มีหนี้สินอยู่บ้าง หมุนเวียนบริหาร ภายใต้การกดดันของหนี้ที่อยู่เรื่อยๆ บางทีก็ฐานะก็ไม่มีอะไรมาก อยู่ในห้องเช่าเล็กๆ พื้นเพดั้งเดิมตัวเองก็มาจากสลัมเหมือนกันแต่ช่วงประมาณเวลานี้ก็ดีขึ้น...”

จากการสัมภาษณ์และอัตชีวประวัติ อนุรักษ์เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด แต่เติบโตในต่างจังหวัดเนื่องจากตามงานของผู้เป็นบิดาไป โดยแต่เดิกรั้นอาศัยและเรียนอยู่ในจังหวัดนนทบุรี ศึกษที่โรงเรียนชลประทานสงเคราะห์ เบื้องหน้านั้นเด็กชายอนุรักษ์ดูเป็นเด็กที่มีความสุขและใช้ชีวิตสนุกสนานโลดโผนตามวัย ทว่าเด็กชายอนุรักษ์ได้แอบซ่อนปัญหาของตนเอาไว้มากมาย ดังในการสัมภาษณ์ตอนหนึ่งที่เขาได้ให้สัมภาษณ์เอาไว้ดังนี้

“ภายนอกก็ดี พูดคุยหยอกหัวหยอกล้อกันเล่นได้แต่บางทีการพูดเรื่องเล็กๆบางอย่างผมไม่ค่อยกล้าพูดกับคนในครอบครัวเท่าไรหรอก ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องดีดีมากกว่า...ส่วนหนึ่งเป็นเกรงใจ ส่วนใหญ่เป็นเกรงเสียมากกว่า เป็นการพูดกับตัวเอง”

ในวัยเด็กอนุรักษ์เป็นเด็กที่มีปัญหาด้านการพูด สำหรับอนุรักษ์แล้วหากจัดอันดับความยากง่ายในทักษะการใช้ภาษาแล้ว เขาให้การพูดเป็นสิ่งที่ยากที่สุดสำหรับเขา เขาได้เล่าว่าสำหรับเขาเมื่อจะพูดขึ้นในแต่ละครั้งสร้างความลำบากให้แก่เขาเป็นอย่างมาก และสิ่งนี้ทำให้อนุรักษ์มักถูกเพื่อน ๆ และคนรอบข้างล้อเลียน อนุรักษ์จึงได้หันหน้าหาการเขียน โดยแรกเริ่มเขาเริ่มจากการวาดรูปเนื่องจากอนุรักษ์ชอบการวาดรูปตั้งแต่เด็ก ๆ แต่มีเหตุการณ์เกี่ยวกับการติกรวดรูปของเขาจากครูทำให้อนุรักษ์ร้างลาจากการวาดรูปไปในที่สุด

จากอดีตที่วประวัติน อนุรักษ์ได้เขียนถึงการใช้จ่ายในครอบครัวของตน และในการสัมภาษณ์หลังจากที่เขาได้ย้ายบ้านกลับมายังกรุงเทพฯ อีกครั้งเขา รู้สึกคิดถึงบ้านที่เขาเติบโตและไม่ต้องการที่จะย้ายตามมา แต่เมื่อความจำเป็นบังคับเขาได้ย้ายมาสู่สังคมและโรงเรียนและได้พบกับเพื่อนใหม่ ๆ และเหตุการณ์ที่ทำให้เขาได้ก้าวเข้าสู่เส้นทางการเขียนในช่วงแรก ๆ

อนุรักษ์ได้เล่าเรื่องราวของผลงานชิ้นแรกที่เขาส่งเข้าประกวด เป็นผลงานที่ไม่ได้รับรางวัลชนะเลิศแต่เป็นผลงานที่ได้รับรางวัลรองชนะเลิศซึ่งมีเงินรางวัล 8,000 บาท อนุรักษ์ได้เล่าว่าผลงานชิ้นนั้นเป็นเรื่องราวที่เขาเขียนขึ้นเกี่ยวกับครอบครัวของตนเอง จนถึงเดี๋ยวนี้แม้ว่าพ่อของเขาจะถามถึงแต่เขาไม่เคยให้ใครในครอบครัวได้อ่านหรือได้เห็นเลยแม้แต่น้อย และเมื่อพูดถึงความสำเร็จทางการเขียนกับในครอบครัวแล้วนั้น อนุรักษ์ได้กล่าวว่าพ่อไม่สนใจที่เขาได้รับรางวัล จนกระทั่งมารู้ว่าได้รับเงินรางวัลจึงให้ความสนใจขึ้นมา

ชีวิตการเรียนของอนุรักษ์นั้นผูกพันอยู่กับเพื่อน ๆ ทั้งในช่วงประถมศึกษาตอนย้ายบ้านจนถึงระดับมัธยมศึกษา อนุรักษ์เป็นคนเงียบๆ เหตุจากปัญหาเรื่องการพูดไม่ชัดของเขาทำให้เขาต้องหาทางออกในการสื่อสารทางอื่นคือการเขียนนั่นเอง อนุรักษ์เป็นนักเรียนที่ขยันและเรียนดีในช่วงมัธยมศึกษาซึ่งมีการจัดอันดับห้อง อนุรักษ์ได้อยู่ห้องหนึ่งยกเว้นในช่วงมัธยมศึกษาปีที่3 ที่คะแนนตกจนอยู่ห้องสองซึ่งเขาได้ทำโครงการเกษตรล้มทำให้ต้องแก้ไขโดยรับโอกาสจากครูผู้สอนอีกครั้งในการทำแปลงผักบุงซึ่งประสบการณ์ที่ได้พบในช่วงเวลานั้นส่งผลให้อนุรักษ์ประสบความสำเร็จทางการเขียนในเวลาต่อมา

ที่โรงเรียน อนุรักษ์มีวิชาที่ชอบคือวิชาวิทยาศาสตร์และโครงการวิทยาศาสตร์ ส่วนในเรื่องของวิชาภาษาไทยนั้นเขาไม่มีความสนใจจนเมื่อเขาได้พบกับความประทับใจในช่วงที่เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่5 ในวิชาภาษาไทยซึ่งในเวลานั้นคุณครูสมศรี ไชยสุนทรเป็นผู้สอนและสามารถได้รับคำชื่นชมจากคุณครูสมศรีผู้หนึ่งเองที่ทำให้อนุรักษ์เดินเข้าสู่เส้นทางการเขียนนี้

ชีวิตของอนุรักษ์เกี่ยวพันกับการเขียนตลอดมา การเขียนเป็นลำดับที่4 ในสิ่งที่เขาชอบทำในเวลาว่าง ซึ่งในเวลาว่างนั้น 4 สิ่งที่เขาเลือกที่จะทำนั้นคือ 1. เหม่อลอย 2. อยู่กับเพื่อน 3. อ่าน

หนังสือ และ 4.ขีดเขียนเรื่องราวหรือเขียนบันทึก อนุรักษได้กล่าวถึงความสำเร็จของตนเองว่า สำหรับเขาไม่ได้ประสบความสำเร็จในการส่งเข้าประกวดเนื่องจากได้รับรางวัลเพียง 3 ครั้งจากการส่งประกวด 20 ครั้ง แต่การเขียนทำให้เขาประสบความสำเร็จในด้านการขจัดเกลาคจิตใจมากกว่า

หนังสือที่อนุรักษชอบอ่านนั้นนับแต่ในวัยเด็กมีพัฒนาการมากขึ้นเรื่อยๆแต่อนุรักษไม่เคยขาดจากการอ่านเลยตลอดมา เริ่มจากการอ่านการ์ตูนและเรื่องราวจากบทประพันธ์ต่างๆ ในหนังสือเรียน จากนั้นก็พัฒนาขึ้นมาอ่านเป็นวรรณกรรมเรื่องยาวสำหรับเยาวชน เข้าอ่านนิตยสารเรื่องสั้นในช่วงมัธยม และหลังจากนั้นจนถึงปัจจุบัน อนุรักษชื่นชอบหนังสือที่มีเนื้อหาเข้มข้นต่างๆ อาทิ ฟัน้องคารามาซอฟ ดอนซีไฮเต้ เป็นต้น รวมทั้งหนังสือที่ได้รับรางวัลต่างๆ และแนวที่สะท้อนความคิด ชีวิต และหนังสือแนวพัฒนาจิตใจ

อนุรักษมีบุคลิกที่เคร่งขรึมดูเป็นผู้ใหญ่เกินวัยเมื่อเทียบกับคนในวัยเดียวกัน เขาไม่แสดงออกทางอารมณ์ต่างๆ มากนัก อีกทั้งแสดงออกถึงความรู้มากมายผ่านการพูดคุยอย่างเป็นกันเองหลายครั้ง อนุรักษปัจจุบันอายุ 21 ปี จบการศึกษาระดับสูงสุดด้วยวุฒิมัธยมศึกษา 6 เขาเคยเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้ 3 เดือนแล้วจึงลาออกด้วยความตั้งใจของตนเอง เขาส่งผลงานเข้าประกวดกับทางสมาคมยุวโพธิชนและได้รับรางวัลถึง 2 งานด้วยกัน เรื่องหนึ่งเป็นเรื่องสั้นเมื่อปี 2550 และอีกผลงานคือผลงานร้อยกรองในปี 2551 ซึ่งเมื่อผู้วิจัยถามเกี่ยวกับความถนัดในการประพันธ์เชิงร้อยแก้วและร้อยกรองอนุรักษได้ตอบว่า

“รู้สึกว่ายเขียนทั้งสองอย่างได้ ตามหัวข้อที่อยากจะเขียนและตามจังหวะอารมณ์นั้นๆ บางสิ่งบางอย่างเหมาะสมที่จะเป็นร้อยกรอง แต่บางสิ่งบางอย่างนั้นเหมาะจะเป็นร้อยแก้วหรืออาจจะเหมาะจะเป็นทั้งร้อยกรองร้อยแก้วทั้งสองอย่างไปในตัวอยู่ที่การจัดหมวดหมู่ของเราเอง”

จากนั้นเขาจึงเริ่มสนิทสนมคุ้นเคยกับคนในสมาคมยิ่งขึ้น อนุรักษจึงเข้ามาทำงานให้กับทางยุวโพธิชนในเวลาต่อมาหลังจากที่เขาลาออกจากมหาวิทยาลัยเนื่องจากมีความรู้สึกขาดศรัทธาในระบบการศึกษาไทย ความคิดนี้ส่วนหนึ่งนั้นเขาได้มาจากการเขียน ในคำถามที่ผู้วิจัยได้ซักถามอนุรักษว่าทำไมจึงไม่คิดจะเรียนต่อนั้น อนุรักษได้กล่าวว่า

“เรื่องนี้จะต้องเล่ายาว แต่ส่วนหนึ่งมาจากการเขียนนี้เหมือนกัน การเขียนเข้าประกวดเรื่องสั้นในครั้งนั้นทำให้ผมมีสิทธิที่จะเข้าร่วมอบรมในค่ายยุวโพธิชน 20วันภาคฤดูร้อนซึ่งจัดตอนช่วงปิดเทอม ปิดเทอมใหญ่ตอนมอห้านั้นพอดี การเรียนรู้ในครั้งนั้นก็นำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลง

หลายๆ อย่างการรู้จักตัวเอง การให้มุมมองหลายๆ สิ่งในตัวเองและสังคมและผมก็เกาะติดเรียนรู้กับทางยูวโพธิชนมาเรื่อยๆ จนกระทั่งเราเห็นคุณค่าในตัวเราเอง เราคิดคล้ายๆ ปมด้อยต่างๆ ในจิตใจเราออกไปเยอะมากจนเราเริ่มเห็นมุมมองการศึกษาใหม่ๆ เราเริ่มไม่ค่อยเชื่อมั่นในการศึกษาในระบบว่ามันจะทำให้เราพัฒนาขึ้นมาได้ ที่จริงผมก็เข้าไปเรียนระดับอุดมศึกษาในระบบมาเหมือนกัน ราวๆ สามเดือนได้ก่อนจะออกมา เหตุผลของการออกในครั้งนั้นก็ มีอยู่ประมาณสามข้อใหญ่ๆ คือ เรื่องของสุขภาพด้วย เรื่องของการเงินในครอบครัวด้วยแล้วก็เรื่องของความศรัทธาที่ผมไม่ค่อยศรัทธาในระบบเท่าไร รู้สึกว่าการศึกษา ผมไปเรียนคณะครุศาสตร์ภาษาไทย ที่จริงผมสอบได้ที่หนึ่งแต่ผมขอไม่บอก แต่ผมมาเข้าที่ราชภัฏพระนครซึ่งไม่ค่อยไกลจากบ้านมากนัก แล้วก็เรียนไปแล้วก็รู้สึกว่าการกลับมาสู่วงจรเดิมๆ ภาษาไทยก็ย้ายอยู่กับที่ ผมก็เลยไม่ศรัทธา”

ด้วยเหตุนี้เองอนุรักษ์จึงเลือกที่จะลาออกจากการศึกษาในระบบ กระนั้นแล้วอนุรักษ์กลับให้ความสนใจและทุ่มเทกับการศึกษาและการจัดการศึกษาเป็นอย่างมาก และได้กล่าวว่า

“...สิ่งที่ผมทุ่มเทให้ในปัจจุบันคือการจัดการศึกษา สนใจในการจัดการศึกษาที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่มากขึ้นกว่าการศึกษาไทยที่เป็นอยู่ เรียนรู้ทักษะการจัดการจัดอบรมประมาณนั้นครับ...”

ด้วยอุดมการณ์ของตน อนุรักษ์ได้โน้มน้าวให้เกิดรูปแบบการประกวดงานเขียนในโครงการของยูวโพธิชนมีลักษณะที่แตกต่างออกไปจากการประกวดอื่นๆ กล่าวคือ ไม่เน้นการแข่งขัน แต่เน้นที่ความสามารถของผู้เข้าประกวดและผลงาน ซึ่งการประกวดในโครงการธรรมะวรรณศิลป์ในปัจจุบันคณะกรรมการจะพิจารณาผลงานที่ส่งเข้าประกวดและคัดเลือกผลงานที่โดดเด่นดีเยี่ยมออกมาหลายรางวัลเท่านั้นปราศจากอันดับหนึ่ง สอง สาม หรือชมเชยดังในการประกวดอื่นๆ ซึ่งแนวคิดที่มีเป้าหมายไม่เน้นการแข่งขันนี้ สอดคล้องกับแนวทางของทางสมาคมยูวโพธิชนจึงได้รับการพิจารณาจัดประกวดขึ้นมาในรูปแบบนี้

อนุรักษ์ได้กล่าวว่าการได้มีโอกาสเข้าร่วมอบรมของสมาคมยูวโพธิชนหลายครั้งทำให้เขาค้นพบและรู้จักตนเองมากยิ่งขึ้น ได้คิดคล้ายๆ ปมด้อยให้จิตใจของตนเองรวมทั้งยังมีส่วนในการตัดสินใจลาออกจากมหาวิทยาลัย จากการได้พบปะพูดคุยกับอนุรักษ์ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า หลายครั้งที่พูดคุยอย่างเป็นกันเอง อนุรักษ์จะอ้างถึงแนวทางแบบพุทธนิกายเซ็น รวมทั้งมักมีการพูดเชิญชวนให้ผู้วิจัยเข้าร่วมกับกิจกรรมทางค่ายของทางยูวโพธิชนหลายครา อีกทั้งจากอดีตชีวิตที่เข

ได้เขียนขึ้น อนุรักษ์ได้แสดงอย่างชัดเจนว่า เขาได้รับการขัดเกลาจิตใจจากทางสมาคมและรู้สึกซาบซึ้งในสิ่งที่ตนเองได้รับจากที่แห่งนี้เป็นอย่างมาก

จากการศึกษาอัตชีวประวัติของอนุรักษ์ สังเกตเห็นได้ว่าอนุรักษ์เป็นผู้ที่มีความละเอียดลออและใส่ใจในการอัตชีวประวัติชิ้นนี้เป็นอย่างมาก ซึ่งสังเกตได้จากการที่มีการตรวจคำผิดก่อนการส่ง รวมทั้งการจัดหน้ากระดาษและการใช้ตัวอักษรที่เสมอกัน

นอกจากนั้นอนุรักษ์มีความคิดและมีความเป็นตัวของตัวเอง เขาเลือกที่จะเขียนอัตชีวประวัติชิ้นนี้ตามแนวทางของตนเองโดยไม่ได้เขียนแยกเป็นแต่ละหัวข้อตามที่ผู้วิจัยกำหนด แต่ทำให้หัวข้อที่ผู้วิจัยได้กำหนดให้มาเป็นส่วนหนึ่งส่วนเล็กในผลงานอัตชีวประวัติชิ้นนี้ และแม้ว่าแนวทางที่อนุรักษ์เขียนอัตชีวประวัตินี้จะมีแตกต่างไปจากกรณีศึกษาคนอื่น แต่อนุรักษ์ก็สามารถตอบรับโจทย์และวัตถุประสงค์ที่กำหนดให้ได้อย่างชัดเจนตรงตามหัวข้อ

อนุรักษ์นั้นเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ ละเอียดอ่อนและเอาใจใส่ในความรู้สึกของคนรอบข้าง เขาได้กล่าวถึงความรู้สึกผิดต่อผู้ให้การสนับสนุนกับเขาที่รู้สึกผิดหวังต่อการตัดสินใจทางการศึกษาของอนุรักษ์ทั้งครูอาจารย์ที่ส่งสอนกันมาแต่ชั้นมัธยมศึกษารวมทั้งผู้บังคับบัญชาในปัจจุบันที่เคยเป็นผู้ให้คำแนะนำต่างๆ ในค่ายที่ตัวอนุรักษ์ได้เข้าอบรม แต่แม้ว่าอนุรักษ์ไม่ได้เลือกเส้นทางในการศึกษาต่อในระบบอุดมศึกษาเช่นวัยรุ่นคนอื่นๆ ก็ตาม แต่อนุรักษ์นั้นเป็นคนที่มีอุดมการณ์ มีความพยายาม และมีความมุ่งมั่นในตนเอง ซึ่งเป็นแรงผลักดันและส่งผลต่ออนุรักษ์ปัจจุบัน แม้อนุรักษ์ไม่ได้ศึกษาต่อ แต่เขาก็ขวนขวายเข้ารับการอบรมต่างๆ ในเรื่องที่ตนเองสนใจทั้งในด้านภาษา การเขียน การฝึกจิตใจ และในด้านของการศึกษาเพื่อเป็นผู้จัดการฝึกอบรม ซึ่งทำให้ปัจจุบันอนุรักษ์เป็นหนึ่งในวิทยากรฝึกอบรมของทางสมาคมยุวโพธิชน มูลนิธิสัมมาชีพแห่งนี้ และยังได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชาอย่าง คุณประชา หุตานุวัตร ผู้อำนวยการสมาคมยุวโพธิชน มูลนิธิสัมมาชีพนี้ ให้เป็นผู้ดูแลโครงการธรรมวรรณศิลป์ด้วยวัยเพียง 21 ปีนี้ด้วย

รูปแบบของผลงาน

ตัวอย่างที่ 1

ผักนึ่งในอ้อมกอดของความมีดม

ท้องฟ้ายามนี้ครึ้มหม่นหมองมัวมี่านเมฆคลุ้มหม่มไปทั่วผืนฟ้า บรรยากาศที่โรงเรียนตอนนี้อึมครึม เจ็บเหงา นักเรียนส่วนใหญ่ได้กลับบ้านไปหมดแล้ว เหลือแต่เพียงกลุ่มหนึ่งซึ่งใช้เวลาหลังเลิกเรียนเตะตะกร้อเล่นล้อกันอยู่ทุกวัน แต่เมื่อเขาได้เข้าไปช้หน้าชักชวนให้แลเห็น

ความสำคัญในหน้าที่บางอย่างของคนที่ต้องรับผิดชอบ พวกเขาจึงเลิกเล่น เก็บตะกร้อแล้วตามเขาไป

พีชพันธุ์ทั้งหลายที่งอกงามอยู่ในสวนเกษตรดูจะมีชีวิตชีวาทันทีที่พวกเขาไปถึง สายลมละลอกใหญ่พัดผ่านมาน้ำม่านน้ำกึ่งก้านโบกสะบัดพัดพลิ้ว หมู่ยอดใบเขียวเล็กกลมอินเอนพลิ้วไหวคล้ายกับว่าพวกมันกำลัง เริงร่าเต้นระบำต้อนรับพวกเขา จะมีก็แต่ผักบุ้งบนแปลงหลังสวนที่เขาขบนิ่งเฉยไม่ไหวติง ในขณะที่ฟ้ายังครึ้มเมฆ ดวงอาทิตย์ยังถูกกลืนไปในม่านอันหนาที่บ 'มือถือ' ฉีกทำลายความเงียบงันที่แผ่คลุมที่นี้ไว้นานเสียสิ้น พวกเขาสาวเท้าไปยังท้ายสวนแล้วพากันหย่อนกันที่ม้านั่งหินอ่อน ซึ่งแต่เดิมตั้งอยู่ใต้ตึกอาคารเรียน แต่แล้วพวกเขาก็ได้ย้ายมันมาเพื่อคนอื่น ๆ ที่มาทำงานเกษตรจะได้ใช้นั่งพักผ่อน

"ฟังข่าวชะบ้างเถอะ" เจ้าของ 'มือถือ' พุดเมื่อตนปิดเพลงแล้วเปิดวิทยุขึ้นแทน เพื่อนหลายคนส่งเสียงครางไม่พอใจ แต่เจ้าตัวก็ไม่สนใจตั้งหน้าตั้งตาใช้นิ้วกดปุ่มไล่หาคลื่นที่ต้องการ

"ตอนนี้ ก็โหมงแล้ว" เขาถามขึ้น เกือบเหมือนพุดลอยๆ "ไม่ได้ตั้งใจจะถามคนใดคนหนึ่ง แต่เมื่อได้รับคำตอบมาแล้ว เขาก็ตระหนักว่าเวลาได้ล่วงเลยไปมากจึงตัดสินใจแบ่งงานทันที ซึ่งเมื่อเพื่อนของเขาได้รับงานแล้วบ้างก็ซื้อคร้านจะทำตาม มีบ้างที่ยอมทำแต่ก็เป็นไปอย่างเอื่อยเฉื่อย งานเกษตรพวกนี้ไม่ใช่งานที่เพื่อนเขา ชอบใจกันซะเท่าไร"

"เธอจำได้ไหมว่างานของกลุ่มเธอล้มเหลวไม่เป็นท่าไปแล้วเท่าไร? แปลงผักบุ้งที่ทำยสวนเกษตรของพวกเธอคือโอกาสสุดท้ายที่จะได้แก้ตัว" เสียงของอาจารย์ผู้สอนดังก้องในห้วงคำนึง เสียงอันเรียบเฉยแต่เย็นเยียบเสียบแทงใจให้ตระหนักถึงความรับผิดชอบของตน ตอนนี้เหลือเวลาอีกไม่มากแล้ว เขาคุ่นคิด เหลืออีกสัปดาห์เศษๆ ก็จะถึงช่วงสอบปลายภาคเรียนซึ่งหากงานของพวกเขายังไม่ประสบความสำเร็จ นั่นก็หมายถึงการที่กลุ่มของเขาทั้งกลุ่มจะต้องตกวิชางานเกษตร การที่เขาต้องแบกรับหน้าที่เป็นหัวหน้ามันช่างหนักหนาสาหัสเสียจริง

'มือถือ' ยังคงปล่อยเสียงอื้ออึงดังไปทั่ว เขาจับใจความได้ว่าเป็นรายงานข่าวประจำวันเกี่ยวกับพระสงฆ์รูปหนึ่งซึ่งแทนที่จะเทศนาสั่งสอนผู้คนให้เข้าถึงในหลักธรรมคำสอนของศาสนา แต่กลับแอบอ้างตนเป็นผู้มีวิชาสามารถสะเดาะเคราะห์ได้ หลอกหลวงชาวบ้านไปนักต่อนัก

เขาทอดถอนหายใจ พยายามปล่อยสรรพเสียงให้ลอยผ่านไปเฉยๆ แม้จะยากยิ่ง แต่เขาดอนนี้มีเรื่องที่ต้องกังวลใจอยู่มากพอแล้ว เขาไม่อยากจะใส่ใจเรื่องอันใดอื่นอีก เขาหยิบปากกาและรายงานที่ยังเขียนไม่เสร็จขึ้นมาขีดเขียนปลดปล่อยความคิดหลังไหลไปบนหน้ากระดาษ ถ้อยคำทั้งหลายปรากฏขึ้นด้วยความระมัดระวังเพื่อตรงตามแบบแผนการเขียนรายงานที่อาจารย์ผู้สอนได้กำหนดเอาไว้ เขาไม่อยากจะผิดพลาดอะไรอีก

เมื่อเขาเขียนรายงานไปได้ครึ่งหน้า ก็เงยหน้าขึ้นทอดสายตาไปยังแปลงผักบุ้งของกลุ่มเขา

ที่อยู่ไกลออกไปไม่มากนัก ตั้งใจจะมองเศษซากความล้มเหลวของตอนที่ขึ้นอยู่บนเนินดินอันยกสูงเหนือพื้นเล็กน้อย แต่แล้วเขาก็เห็นเพื่อนคนหนึ่งซึ่งเขาคิดว่าคงตั้งใจมารดน้ำ แต่ด้วยการที่เอาแต่คุยกับเพื่อนอีกคน จึงไม่รู้ตัวว่าน้ำที่ตนปล่อยลงไปเป็นสายนั้นได้ไหลลงทางน้ำที่ตัดผ่านไปหมดแทบไม่ได้ลงไปสัมผัสกับแปลงเลย เขาตะโกนเตือนเพื่อนให้รู้ตัวแล้วก็หันหน้าเขียนรายงานต่อ เขาเพิ่งรู้สึกว่สายลมที่พัดมาไม่ขาดสายได้แผ่วเบาลงจนแทบไม่รู้สีกยามมันลู่ไปตามใบหน้า ยอดหญ้าเรียวยาวใบต่างชูยอดสงบนิ่ง มีบ้างที่โอนเอนสั่นไหวเพียงเล็กน้อย สายลมครั้งนี้แทบไม่มีความหมายอันใดอยู่เลย

ผู้สื่อข่าววิทยุรายงานข่าวความเคลื่อนไหวทางการเมืองตามต่อด้วยข่าวฆาตกรรมครอบครัวเจ้าของอุตสาหกรรมยักษ์ใหญ่ ตำรวจสันนิษฐานว่าเกิดจากการขัดแย้งเรื่องผลประโยชน์ แต่ก็ยังไม่ตัดประเด็นอื่นๆ ที่น่าสงสัยออกไป ข่าวต่อๆ มาก็เป็นเรื่องความคืบหน้าของคดีต่างๆ ล่าสุดทางตำรวจสามารถจับผู้ต้องสงสัยรุมโทรมเด็กสาวในซอยเปลี่ยวหลังวัดได้เกือบหมดแล้ว ที่เหลืออยู่ในระหว่างดำเนินการจับกุม มีทั้งข่าวอื้อฉาวของ เจ้าอาวาสชื่อดังที่ลอบมีอะไรกับสีกาในกุฏิวัด เขาถ่ายหัวโคลงเคลงเอือมระอาในสภาพสังคมปัจจุบันที่ศีลธรรมคำสั่งสอนของศาสนาไม่อาจเข้าถึงจิตใจผู้คน ไม่อาจสร้างกำแพงแห่งคุณงามความดีกีดกันยับยั้งพฤติกรรมอันชั่วช้า ข่าวการชนฆ่าทำร้ายกันเองของมนุษย์ตกเป็นข่าวตามสื่อไม่เว้นวันจนเป็นเรื่องปกติ แม้ภิกษุสงฆ์ที่มีหน้าที่ยกระดับจิตใจผู้คนก็หลงมัวเมาไปในอำนาจของความมีดมีด

จิตใจของมนุษย์ช่างตกต่ำเสียจริง เขาคุ่นคิดอยู่ในใจ

เวลาล่วงเลยไปมากแล้ว ท้องฟ้ายังปกคลุมไปด้วยม่านเมฆที่มึนทึบ เขาละจากการเขียนรายงาน เดินตรงไปยังแปลงผักบุงของกลุ่มตนซึ่งสภาพไม่ต่างไปจากเศษซากในความคิดของเขา ไม่มียอดใบเรียวยาวของผักบุงต้นใดที่ชูเด่นเป็นสง่า มีแต่คดโค้งจนปลายสัมผัสดิน ลำต้นพอม่ออ่อนปวกเปียก ใบแห้งเหี่ยวเฉา เริ่มมีบางต้นอ่อนยวบยาบลงไปนอนราบทาบกับผิวดินรอเวลาจะกัดแทะให้เน่าเปื่อยอย่างน่าอนาถ

เขาไม่ได้ตื่นตกใจกับสภาพแปลงของกลุ่มตนที่ได้เห็น เขารู้อยู่แก่ใจว่าตั้งแต่หว่านเมล็ดมา กลุ่มเขาไม่ได้ให้ความสนใจที่จะดูแลรักษาพวกมันเลย น้ำก็มารดบ้างเป็นครั้งคราวแต่ก็ทิ้งช่วงนานนับตั้งแต่หันไปให้ความสนใจเกมกีฬาและการเรียนในวิชาอื่น แปลงอื่นๆ ที่เรียงรายอยู่ในสวนเกษตรต่างก็มีสภาพที่ไม่แตกต่างกัน มีบ้างที่ออกงามด้วยฝีมือและการดูแลเอาใจใส่จากเจ้าของแปลง วิชางานเกษตรนี้จึงมีน้อยคนนักที่จะผ่าน

มันอาจเป็นเพราะอย่างอื่นบ้างล่ะน่า เขาคิดเหมือนปลอบใจตัวเองและพยายามนึกถึงสาเหตุต่างๆ ที่อาจทำให้พืชผักไม่อาจเจริญงอกงามได้แม้อยู่ในความเอาใจใส่อย่างดี อาจเป็นเพราะดินหรือไม่ก็น้ำที่เราใช้ อาจไม่ดีพอสำหรับการเพาะปลูก มีอยู่หลายกลุ่มที่เขารู้จักซึ่งต่างก็มี

ความรับผิดชอบกันอย่างดีแต่ก็ไม่อาจทำให้พืชพันธุ์ที่ตนปลูกงอกงามอย่างใจหวังได้ มีการพิสูจน์กัน ในภายหลังพบว่าดินที่ใช้ไม่เหมาะสมในการเพาะปลูกพืชผัก แต่ก็ว่าจะถึงตอนนั้นก็ถูกอาจารย์ผู้สอนเหมารวมเป็นพวกได้รับความรับผิดชอบ สร้างมีดแหลมมาทิ่มแทงใจอันเพียรพยายามเหล่านั้น

“กลุ่มเรามีโอกาสผ่านไหม?” เพื่อนคนหนึ่งเข้ามาถาม ปันจิตใจของเขาให้หวาดหวั่น ในขณะที่สายตายังคงจับจ้องอยู่ที่แปลงของตน ความรู้รับผิดชอบกำลังโอบยตี สุดแสนเจ็บปวดรวดร้าว

“อาจมี” เขาตอบ แม้จะรู้ว่ามันช่างริบหรี่เหลือเกิน

ไม่มีเสียงจากโทรศัพท์ ‘มือถือ’ มานานแล้ว เพื่อนหลายคนที่ว่างานต่างใช้เวลาที่สะสางงานที่ค้างคาของตน มีเสียงบ่นพึมพำถึงความไม่เข้าใจในวิชาพระพุทธศาสนา ตำนานิติเตียน อาจารย์ว่าสอนไม่รู้เรื่องทั้งที่เวลาเรียนตัวเองก็ไม่ได้ใส่ใจในสิ่งที่ครูพรา้สอน บางทีก็เป็นเพราะเมล็ดพันธุ์เหมือนกัน เขาคิดถึงสาเหตุที่มองข้ามไปพลงเหม่อมองไปยังมานเมฆที่ยังไม่มีที่ท่าว่าจะเลื่อนสลาย

เขาถูกเรียกให้เข้าไปช่วยเขียนเรียงความ หัวข้อสถานการณ์พระพุทธศาสนา เขาไม่ได้เขียนให้ตั้งแต่ต้นจนจบ เขาเพียงช่วยแนะนำแนวทาง ต่อเติมเสริมแต่ง ปล่อยให้ทำงานเป็นไปตามความคิดของเพื่อนเขาเอง แต่ตลอดเวลาที่เขาช่วยเขียน เขารู้สึกเหมือนหน้าที่ของตนในงานเกษตรก็ไม่ต่างไปจากงานของพระสงฆ์-เผยแผ่คำสอนของพระพุทธเจ้า ยกกระตบจิตใจผู้คนให้สูงขึ้น หากแต่เขาเป็นการดูแลเหล่าผักนึ่งในแปลงให้เจริญงอกงาม

จิตใจของคนเราก็กไม่ต่างไปจากพืชผักพันธุ์หนึ่ง

ราตรีกาลกำลังย่างกราย ความมืดกำลังโอบยตัวเข้าห่มคลุมสวนเกษตร พวกเขายังไม่มืท่าที่ว่าจะกลับบ้าน พวกเขาเพื่อนของเขาเก็บงานของตนแล้วพากันปรึกษาว่าจะทำอย่างไรต่อไปในเมื่อเพื่อนเขาคนหนึ่งที่อยู่บ้านพักครูในโรงเรียนได้เหล่าชาวที่เหลือจากการใช้ทำงานมา มีความคิดเห็นหนึ่งลอยมาว่าให้ตัดผักนึ่งจากแปลงที่โตงอกงามแล้วมาผัดกิน มีเสียงตอบรับความคิดเห็นนี้มากมาย เขาอยากจะเข้าห้ามปรามแต่รู้นิสัยเพื่อนดีว่าคงไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของตนแน่จึงได้แต่นั่งมอง

ท่ามกลางแสงเดือนสลัวเขาก็เห็นผักนึ่งถูกตัดไปจากแปลงที่ชุกยอดเด่นสะพรั่งมากมาย พลันรู้สึกสงสารเจ้าของที่ถูกตัดผ่าทุแลมาอย่างยาวนาน มีหลายแปลงที่ถูกเหยียบย่ำ พืชผักฉีกขาดยับเยินเสียหาย พวกเขาเพื่อนของเขาไม่รู้รู้สึกอะไรกับความเสียหายที่พวกตนก่อนขึ้นเลย

แล้วเขาก็พลันรู้สึกถึงความแหม้งผาก มันไม่ได้บังเกิดที่ลำคอแต่เป็นในอก ในอกของพวกเขา มันเป็นความรู้สึกถึงความเหี่ยวเฉา เหมือนบางสิ่งในอกกำลังเฉาตาย เป็นความทุกข์ทรมานที่

ยากเกินพรรณนา แต่ทำให้เขานึกไปถึงต้นผักนึ่งในแปลงของตน ที่ทอดต้นคดโค้งในอ้อมกอดของความมืดมน นึกไปถึงความทรมาณอันรวดเร็วแทบปางตายที่พวกมันต้องเผชิญ แล้วเขาก็ฉุกคิดขึ้นเอ...หรือผักนึ่งในอกพวกเราจะขาดน้ำ

เวลานี้สวนเกษตรร้างไร้ผู้คน ความมืดเข้าปกคลุม โอบกอดกลืนกินทุกสรรพสิ่งหายไปในความเงียบงัน

งานประพันธ์เชิงร้อยแก้วเรื่อง “ผักนึ่งในอ้อมกอดของความมืดมน” นี้ เป็นงานเขียนประเภท “เรื่องสั้นขนาดสั้น” ซึ่งมีจุดเด่นที่ เนื้อหาเน้นมีใจความสำคัญของเรื่องเพียงใจความเดียว และมีจำนวนตัวละครน้อยในเรื่อง จำนวนหน้าและความยาวของเรื่องไม่มาก เรื่องสั้นนี้ประกอบด้วย 22 ย่อหน้า ความยาว 4 หน้า A4 และใช้อักษรขนาด 16 pt หัวข้อของงานเขียนเรื่องนี้คือ “พระพุทธศาสนาในบ้านเกิดของฉัน” จากหัวข้อมาเป็นเรื่องสั้นในรูปแบบงานเขียนในด้านจรรโลงใจ ให้แก่ผู้อ่านนั่นเอง

แนวคิดในการนำเสนอเรื่องราวผ่านกลวิธีหรือเทคนิคในการดำเนินเรื่องโดยใช้การอุปมาอุปไมยเป็นหลักในการแต่ง ผู้แต่งใช้แนวคิดในการเปรียบเทียบจิตใจของคนกับผักนึ่งในแปลงผักที่นักเรียนปลูกไว้ และธรรมชาติในใจคนกับน้ำที่รดผักนึ่งในหิ้งอองงาม เปรียบคนรดน้ำกับพระสงฆ์และผู้เผยแผ่ศาสนาพุทธ เป็นการหยิบสิ่งหนึ่งมาอธิบายอีกสิ่งหนึ่งให้ผู้อ่านได้คิดเปรียบเทียบตามและเข้าใจง่ายขึ้นถึงสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารถึงผู้อ่านว่า “ใจคนก็เหมือนพืช ไม้ รดพระธรรมก็เหี่ยวเฉาหลุดโรยประพติชั่ว ไม่เจริญงอกงามด้วยความดี” นั่นเอง

เนื้อเรื่องนั้นกล่าวถึงเด็กนักเรียนชายคนหนึ่งกับเพื่อนๆ ที่แปลงผักนึ่งซึ่งเป็นแปลงโรงเรียนเกษตรที่จะต้องส่งเพื่อให้ผ่านในวิชาเกษตร เด็กชายมองแปลงผักที่เหี่ยวเฉาในขณะที่ฟังวิทยุผ่านมือถือของตน และได้ฟังเรื่องราวความเป็นไปที่เกิดขึ้นในสังคมมนุษย์ปัจจุบันว่ามีความเสื่อมในด้านจิตใจเช่นไร เช่น ชาวของพระสงฆ์ที่ประพติผิด คนฆ่ากันตาย และข่าวการจับกลุ่มคนที่ข่มขืนเด็กสาวหลังวัด เป็นต้น เนื้อหาของเรื่องเป็นการรำพึงรำพันกับตนเองของตัวละครเอกของเรื่อง ซึ่งเป็นนักเรียนชายคนหนึ่งที่กำลังมองแปลงผักแล้วคิดเปรียบเทียบความโสมมของคนในปัจจุบันกับความเหี่ยวเฉาของพืชผักตรงหน้าตน

สาระสำคัญที่ผู้แต่งต้องการจะสื่อถึงผู้อ่านนั่นคือ สภาพจิตใจของคนในยุคปัจจุบันว่า โดยใจความสำคัญของเรื่องและผู้แต่งสื่อสารถึงผู้อ่านโดยตรงนั่นคือ “หรือผักนึ่งในอกพวกเราจะขาดน้ำ”

ซึ่งเป็นคำถามทิ้งท้ายของเรื่องให้ผู้อ่านได้ติดตาม โดยสิ่งที่ผู้เขียนให้สัญลักษณ์ไว้คือ ผักบุ้งในอกของเรานั้นก็คือจิตใจของเรา และ น้ำก็คือธรรมชาติหล่อเลี้ยงใจของเรานั้นเอง

ภาษาที่อนุรักษ์ใช้นั้นเป็นภาษาในรูปแบบไม่เป็นทางการ ระดับของภาษาที่ใช้เขียนนั้นเป็นในระดับการสนทนา ระดับของคำที่ผู้เขียนเลือกใช้เป็นคำที่ใช้ในระดับสามัญซึ่งเข้าถึงผู้อ่านทุกระดับชั้น และไม่มีการคำศัพท์ที่วิจิตรบรรจงและมีสัมผัสในประโยค ผู้แต่งมีการเลือกใช้ภาษาที่ความเหมาะสมกับเนื้อเรื่องและระดับของตัวละครในเรื่องที่ผู้แต่งได้วางเอาไว้

แม้ว่าระดับภาษาที่ผู้เขียนใช้ในการแต่งเรื่องสั้นนี้เป็นในระดับภาษาพูด หรือระดับการสนทนา แต่การเรียบเรียงนำเสนอในบางส่วนนั้นเป็นในระดับพรรณนาโวหาร สลับการบรรยายโวหาร ซึ่งผู้เขียนมีการพรรณนาและบุคคลวัตเข้ามาประกอบบอกเล่าถึงฉากอย่างเห็นภาพ ยกตัวอย่างเช่น

“สายลมละลอกใหญ่พัดผ่านมาโน้มหน้ากิ่งก้านโอบสะบัดพัดพลั่ว หมู่ยอดใบเรียวเล็กกลมโอบเอนพลั่วไหว คล้ายกับว่าพวกมันกำลัง เริงร้ายเด่นระบำต้อนรับพวกเขา”

และในการดำเนินเรื่องรวมนั้นผู้แต่งได้ทำให้เรื่องราวและเนื้อหาของเรื่องรวมนี้น่าสนใจ ด้วยการให้การอุปมาอุปไมยในการผูกโยงเรื่องราว คือ ผักบุ้งและจิตใจคน เข้าด้วยกัน

รูปแบบของการเล่าเรื่องนั้นเป็นไปในแบบเรื่องเล่าจากปากตัวละคร ซึ่งมีการเปิดเรื่องด้วยการปูฉากของเรื่องให้ผู้อ่านค่อยๆ เห็นภาพและติดตาม ผู้แต่งดำเนินเรื่องราวโดยนำเอาเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งปัจจุบันและเห็นกันได้บนหน้าข่าวหนังสือพิมพ์มาเป็นส่วนในการเล่าเรื่องราวอันนำไปสู่ความคิดของตัวละครและสาระสำคัญของเรื่องในตอนท้ายทำให้ผู้อ่านเกิดประสบการณ์ร่วมกับตัวละครในเรื่องและเข้าถึงสารที่ผู้เขียนต้องการจะส่งให้กับผู้อ่านและจบด้วยสาระสำคัญในตอนท้ายให้ผู้อ่านได้นำไปติดตาม

ฉากของเรื่องมีการวางไว้ในตอนต้นของเรื่อง การบรรยายฉากนั้นผู้แต่งได้นำเอาพรรณนาโวหารมาใช้เพื่อให้อ่านเกิดมโนภาพขึ้นในความคิด ตัวละครของเรื่องนั้นไร้ชื่อ แต่การดำเนินเรื่องนั้นทำโดยการตีแผ่ความคิดของตัวละครเองจึงทำให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนกับกำลังนั่งฟังตัวละครเล่าความคิดของเขาโดยตรงกับตัวผู้อ่านเอง การนำบทสนทนามาใช้ สามารถใช้ได้เหมาะสมกับประเภทและแนวทางของเรื่อง นั่นคือไม่มีบทสนทนาที่มากจนเกินไปสำหรับการเป็นเรื่องสั้นขนาดสั้นและไม่ยืดเยื้อจนหลงประเด็นของเนื้อเรื่องที่ต้องการจะเขียน

แนวคิดของผู้แตงนั้นนำเอาวิถีชีวิตของคนในยุคเข้ามาบรรยายสภาพความเป็นไปทางสังคมในปัจจุบัน ซึ่งคุณค่าในงานเขียนนั้นไม่ใช่การใช้ภาษาที่งดงามวิจิตรบรรจง เป็นแนวคิดที่ต้องการถ่ายทอดในเชิง สังคม และ ศาสนา ให้กับผู้อ่านได้ตระหนักถึงสิ่งที่เกิดขึ้นและความเป็นไปในพุทธศาสนาในบ้านเรา ซึ่งตอบโจทย์ของหัวข้อ “พระพุทธศาสนาในบ้านเกิดของฉัน” ได้และตรงตามจุดประสงค์ของหัวข้อนั้นคือ เพื่อสร้างความจริงใจ หรือเพื่อยกระดับจิตใจให้กับผู้อ่าน ด้วยวิธีการทำให้อ่านได้ตระหนักถึงนั่นเอง

งานเขียนของน้องอนุรักษ์นั้นมีความโดดเด่นในด้านของการนำเสนอเป็นอย่างมาก ซึ่งในที่นี้ก็คือการนำเอาการอุปมาอุปไมยนั้นมาเป็นส่วนหนึ่งของใจความสำคัญเนื้อเรื่อง ไม่เพียงแต่การกล่าวให้เกิดภาพในฉากและตัวละครเท่านั้น แต่เป็นเรื่องราวทั้งหมดที่อนุรักษ์ได้วางไว้แต่ต้น

นอกเหนือไปจากนั้น อนุรักษ์ยังมีการใช้โวหารต่างๆ กันมาประกอบเข้าเป็นเนื้อเรื่องทำให้น่าอ่านและทำให้อ่านเกิดจินตนาการขึ้นมา

จุดเด่นอีกประการของงานเขียนนี้คือ การนำข่าวปัจจุบัน (ในช่วงปี50) มาเป็นส่วนหนึ่งของเรื่อง สร้างประสบการณ์ร่วมกันระหว่างตัวละครและผู้อ่านให้เกิดการเข้าถึงเรื่องราวนั้นได้

จุดเริ่มต้นสู่ความสำเร็จทางการเขียน

จุดเริ่มต้นทางการเขียนของอนุรักษ์นั้นเกิดขึ้นจากปมด้อยอีกอย่างหนึ่งในชีวิตของเขา นั่นคือ ความสามารถทางการพูดของเขา ตั้งแต่เด็กๆ เด็กชายอนุรักษ์พูดได้ไม่ชัด เขาได้อธิบายว่า ในวัยเด็กของเขานั้นตัวเขาเริ่มพูดช้าและมีปัญหาทางการเปล่งเสียงแต่ละคำออกมาให้ชัดเจนทำให้เขามักถูกเพื่อนๆ ของตนล้อเลียนในเรื่องนี้อยู่เสมอๆ ทำให้เขาเลือกที่จะแสดงออกทางการเขียน โดยแรกเริ่มคือการวาดภาพ อนุรักษ์ในวัยเยาว์นั้นชื่นชอบการวาดรูปภาพเป็นอันมาก อยู่มาวันหนึ่งเขาได้วาดรูปลอกแบบสัตว์ในวรรณคดีจากหนังสือ และให้เพื่อนดูซึ่งเพื่อนของเขาชอบและขอให้เขาวาดให้ ซึ่งทำให้เขารู้สึกภูมิใจ จวบจนวันหนึ่งครูผู้สอนศิลปะได้กล่าวตำหนิรูปวาดและการวาดรูปของเขาต่อหน้าว่าขาดความเหมือนจริง การติเช่นนี้ก่อบาดแผลในใจให้กับเด็กชายอนุรักษ์ เด็กชายอนุรักษ์จึงเลิกวาดรูปไปที่ละน้อย

เขามีสมุดจากกระดาษรีไซเคิลที่ได้จากพ่อของเขาซึ่งในตอนแรกสมุดเหล่านั้นจะเต็มไปด้วยรูปภาพเป็นเรื่องราวมากมาย เป็นภาพการ์ตูนต่างๆ แต่หลังจากเหตุการณ์ที่โรงเรียนนั้นในช่วงอายุ 7-8 ขวบ เด็กชายอนุรักษ์ก็เริ่มแทนที่ภาพวาดของตนในสมุดเหล่านั้นด้วยตัวอักษรมากขึ้นเรื่อยๆ จนในที่สุดก็บันทึกในสมุดในตรีไซเคิลก็ถูกแทนที่ด้วยตัวหนังสือไปทั้งหมด

เรื่องราวที่อนุรักษ์เขียนในช่วงแรกๆ เกี่ยวกับเรื่องราวที่เขาได้อ่านจากการ์ตูน เป็นเรื่องของโลกจินตนาการที่เขาได้อ่านพบ และเกี่ยวข้องกับทหาร การฆ่าฟันและความรุนแรงโดยมีผู้อ่านคือพ่อแม่ของเขา แต่ทั้งสองไม่ได้สนใจอะไรมากนักนอกจากเห็นเป็นเรื่องเล่นสนุกของเด็กๆ หลังการย้ายบ้านในช่วงระดมศึกษาปีที่สี่เขาได้พบกับเพื่อนที่มีความชอบคล้ายคลึงกันซึ่งในช่วงเวลานั้นเขาชอบเขียนการ์ตูนซึ่งจะเลียนแบบมาจากการ์ตูนที่อ่านและเริ่มที่จะแลกกันอ่านกับเพื่อนจนกระทั่งพบว่าเพื่อนได้โกหกตนทำให้เกิดความรำคาญกันระหว่างเพื่อนอันเนื่องมาจากความรู้สึกถูกทรยศหักหลัง เหตุการณ์นั้นทำให้เขาไม่ไว้วางใจใครให้อ่านงานเขียนของตนเองก่อนที่ตัวเขานั้นจะแต่งจนจบ

อนุรักษ์ได้รับการจุดประกายทางการเขียนอีกครั้งในช่วงประถมศึกษาปีที่5 ซึ่งเป็นช่วงที่เขาถือว่าเป็นช่วงเวลาที่เขาตั้งใจเรียนที่สุด อนุรักษ์ไม่เคยรู้สึกชอบวิชาภาษาไทยมาก่อนเลย แต่ด้วยคำพูดชมเชยจากคุณครูสมศรี ไชยสุนทรเกี่ยวกับการนำคำศัพท์ใหม่ที่เรียนในวันนั้นมาแต่งเป็นประโยคได้อย่างดีและคุณครูสมศรีขอให้เขาออกไปอ่านให้เพื่อนๆ ฟังอีกครั้ง และชื่นชมว่า “แม้เป็นครูก็คงคิดประโยคนี้ไม่ออก” กลายมาเป็นแรงใจและเป็นจุดเริ่มที่ทำให้อนุรักษ์หันมาชอบการแต่งประโยคและเรื่องราวต่างๆ มากยิ่งขึ้น

อนุรักษ์มีความชื่นชอบในการอ่าน โดยเริ่มต้นจากการอ่านหนังสือการ์ตูนต่างๆ อีกทั้งงานเขียนต่างๆ จากในหนังสือเรียนภาษาไทยอีกด้วย จากนั้นอนุรักษ์ก็พัฒนาไปอ่านด้วยตัวพิเศษด้วยความชื่นชอบเรื่องราวแปลกประหลาดพิศดารและเรื่องลึกลับ สิ่งนี้สอดคล้องกับเวลาต่อมาเมื่ออนุรักษ์เข้าสู่ระดับมัธยมศึกษาที่โรงเรียนเศรษฐสุทรบําเพ็ญวิชาที่อนุรักษ์ชื่นชอบนั้นจึงเป็นวิชาที่เกี่ยวกับทางวิทยาศาสตร์ และแนวหนังสือที่อนุรักษ์อ่านก็เริ่มกว้างขวางยิ่งขึ้นนับตั้งแต่วรรณกรรมไปจนถึงหนังสือวิชาฟิสิกส์ที่ยังไม่ได้เรียน

อนุรักษ์ใช้เวลาว่างไม่แตกต่างไปจากวัยรุ่นชายคนอื่นๆ นั่นคือ การเล่นเกม โดยแนวของเกมที่เขาชื่นชอบคือเกม RPG หรือที่เรียกกันว่าเกมภาษา เป็นเกมที่มีเรื่องราวสมมติให้ผู้เล่นเป็นตัวละครหนึ่งและมักมีเรื่องราวเกี่ยวกับการผจญภัย ต่อสู้และมีการพูดคุยกับตัวละครต่างๆ ในเรื่องเหมือนกับเรื่องราวในชีวิตจริงแต่เนื้อหาเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในโลกสมมติ และนั่นกลายเป็นแรงบันดาลใจให้กับอนุรักษ์กลับมาสู่การเขียนอีกครั้ง อนุรักษ์เริ่มแต่งเรื่องราวต่างๆ โดยได้แรงบันดาลใจมากมายจากหนังสือวรรณกรรมเยาวชนที่ตนเองได้อ่านและจากเรื่องราวในเกมที่ตนเองได้เล่น สังเกตและตกตะกอนอยู่ในตัวของอนุรักษ์ เขามีความใฝ่ฝันที่จะเขียนวรรณกรรมที่เป็นเรื่องราวของตนเองขึ้นมาเรื่องหนึ่ง และอยากจะนำคนรอบข้างและตนเองมาเป็นตัวละครในเรื่องที่แต่งโดยนำเรื่องราว และผู้คนเหล่านั้นใส่เอาไว้ในโลกสมมติที่เป็นโลกที่เขาสร้างขึ้นมาจากจินตนาการ แต่

เรื่องราวนั้นก็ยังไม่แล้วเสร็จจบจนถึงเดี๋ยวนี้ ซึ่งอนุรักษได้กล่าวเอาไว้ในการสัมภาษณ์ว่า เขายังคงแต่งเรื่องราวนั้นต่อโดยมีการนำมาทบทวนแก้เพิ่มเติมต่อจากของเดิม มีการเพิ่มเติมแนวคิดในปัจจุบันเข้าไปเพื่อให้ตัวละครในเรื่องเติบโตขึ้นไปพร้อมๆ กันกับตัวเขา

ในช่วงเวลาหนึ่งที่อนุรักษได้หยุดการเขียนเรื่องยาวลง เขาได้หันมาสนใจและอ่านงานเขียนเรื่องสั้น และบทกวีนิพนธ์ซ้ำยังได้รับอิทธิพลจากเพื่อนที่ชอบการแต่งสำนวนคำกลอน อนุรักษจึงได้ลองแต่งกลอนตามเพื่อนมีชื่อว่า “เปื้อ” ซึ่งเขาได้กล่าวถึงเอาไว้ในตอนหนึ่งของอัตชีวประวัติ และในการสัมภาษณ์ว่า

“...บัดนี้ข้าพเจ้ากลับสนใจที่จะอ่าน เมื่อพินิจกลับมาแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามันมีสาเหตุมาจากสามสิ่งคือ หนึ่ง ข้าพเจ้าได้นั่งใกล้กับเพื่อนผู้ “ตัวดำ ตาคม คารมเสียว” ผู้มีเสน่ห์ อารมณ์ขัน และสามารถในเชิงกลอนอยู่บ้าง เพื่อนคนนี้ได้เขียนบทกลอนชื่อเกลียด ประมาณสามถึงสี่บทต่อกัน สลักไว้บนโต๊ะ ข้าพเจ้าได้แรงใจจึงเขียนดูบ้าง ชื่อว่า “เปื้อ” จำได้ว่า “เปื้อค่านิยมสังคมที่เง่า เปื้อเรื่องเล่าสังคังนำปวดหัว ปวดความมืดดำมืดอันน่ากลัว เปื้อพวกชั่วใจต่ำข้าพเจ้าตัวตาย...” ลงท้ายบทที่สามด้วยวรรคที่ว่า “สุดท้ายนี้เปื้อที่สุดคือโลกา” โดยมีเพื่อนคนนี้ช่วยเกล้าให้สามสี่วรรคสุดท้าย”

นอกจากการได้พบเพื่อนที่ชักนำความสนใจเข้าสู่การเขียนด้วยแล้วนั้น ในช่วงเวลาเดียวกันอนุรักษได้เกิดความสนใจเพื่อนหญิงคนหนึ่งและเริ่มเขียนบันทึกประจำวันขึ้นมา จากน้อยๆ ก็เขียนเยอะขึ้นทุกขณะเรื่องราวนั้นก็เกี่ยวกับชีวิตประจำวันของตนและสิ่งต่างๆ ที่ได้ทำร่วมกันกับเพื่อนสาวที่ตนเองแอบหมายปอง

ในด้านความเป็นนักเรียนนั้น อนุรักษเป็นเด็กเรียนดี หากเขาเกลียดการแข่งขันเป็นอย่างมาก ซึ่งตอนหนึ่งในเนื้อหาอัตชีวประวัติของเขาได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนในเรื่องนี้คือ

“...วันเวลาว่างจากการเรียนหลายครั้งที่ข้าพเจ้ามาขลุกตัวอยู่ ณ ที่แห่งนี้ เพื่ออ่านหนังสือบ้าง นอนเล่นบ้าง ดูแลแปลงผักบ้าง และอยู่ ๆ มาวันหนึ่งข้าพเจ้าก็ขุดลอกทางน้ำและทำสะพานข้าม โอกาสนี้ทำให้ข้าพเจ้าค้นพบวิถีชีวิตที่ต่างออกไปจากที่เป็นอยู่ วิถีนี้เองที่ข้าพเจ้ารู้สึกอิสระและเปี่ยมสุขโดยไม่ต้องมูมานะแข่งขันชิงดีชิงเด่นกับใคร ณ ที่แห่งนี้ หัวใจข้าพเจ้าได้เปิดออก บทกวีนำให้หัวใจของข้าพเจ้าสัมผัสกับความรู้อย่างลึกซึ้งบางอย่าง จากสายลมใบสีเขียวของพืช ละอองแดด เสียงแมลง และปูเมฆ ข้าพเจ้ารับรู้ถึงการสื่อสารบางอย่าง ได้ฟังเสียงที่แผ่ว

เบาจากส่วนลึกของตัวเองว่าเรามีคุณค่า มีความสามารถที่จะทำอะไรให้กับสังคมบางอย่าง และความรู้สึกภายในก็พยายามทลายเขื่อนกำแพงที่ขวางกั้นอยู่นั้นนานด้วยการเขียน”

การก้าวเข้าสู่เส้นทางความสำเร็จของอนุรักษ์นั้นมีโชคชะตาเป็นผู้นำพา ครั้งหนึ่งช่วงที่อนุรักษ์ยังศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อนุรักษ์ได้ไปพบเข้ากับโปสเตอร์แผ่นหนึ่งซึ่งเขาหลงรักในรูปภาพของมันเป็นอันมากจนตัดสินใจเสิร์ชหาทางอินเทอร์เน็ตเพื่อให้ได้เป็นเจ้าของรูปภาพนั้นจนเขาได้พบว่าเป็นโปสเตอร์การประกวดงานเขียน เป็นการประกวดในหัวข้อ “สันติวิถี วิถีสันติ” จัดเนื่องขึ้นในโอกาส 30 ปี 6 ตุลา ซึ่งอนุรักษ์เกิดความสนใจและตัดสินใจส่งผลงานเข้าร่วมประกวด การประกวดนี้เป็นงานประกวดแรกที่เขาส่งผลงาน เป็นผลงานในรูปแบบเรื่องสั้น และได้รับรางวัลรองชนะเลิศมาซึ่งได้กลายเป็นจุดเปลี่ยนหนึ่งในชีวิตของเขา ความสำเร็จการได้รับรางวัลนั้นเองเป็นแรงจูงใจให้เขาเริ่มส่งผลงานเข้าประกวดอีกครั้งซึ่งไม่ประสบความสำเร็จตามที่มุ่งหวังเอาไว้ นอกจากเป็นแรงบันดาลใจแล้วงานเขียนนี้เป็นจุดเปลี่ยนให้กับชีวิตของอนุรักษ์เป็นทั้งงานเขียนเรื่องสั้นชิ้นแรกที่เขาส่งเข้าประกวดและแรงผลักดันอนุรักษ์เข้าสู่เส้นทางความสำเร็จทางการเขียนในก้าวต่อมา การเขาได้รับรางวัลรองชนะเลิศในงาน 30 ปี 6 ตุลาซึ่งรับรางวัลที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์นั้นนำเขาให้ได้พบกับนักเขียนมากมาย และยังได้รับกาเชิญให้เข้าร่วมในรายการวิทยุโดยมีคุณศิลา โคมฉายเป็นผู้ดำเนินรายการนั้นและอนุรักษ์ยังได้รับของที่ระลึกเป็นหนังสือพร้อมลายเซ็นของคุณศิลาซึ่งหนังสือเล่มนั้นเป็นสมบัติล้ำค่าทางใจชิ้นหนึ่งสำหรับอนุรักษ์

งานเขียนที่ส่งเข้าประกวดนั้นมีชื่อเรื่องว่า “ปมไหมพรม” ซึ่งขณะระดับรองชนะเลิศนั้น เขาได้แนวคิดของเรื่องราวเกี่ยวข้องกับความรุนแรงในครอบครัวโดยเขาได้หยิบเอาเรื่องราวที่ตนได้พบเจอมานั้นมาบอกเล่าลงในเรื่องสั้นชิ้นนี้ อนุรักษ์ไม่ได้หมายความว่าผลงานเขียนของตนจะได้รับรางวัลจวบจนได้รับการติดต่อโดยมีเพื่อนของเขาเป็นผู้นำข่าวมาบอกทำให้เกิดความตื่นเต้นไปทั่วทั้งทางโรงเรียนและในกลุ่มเพื่อนฝูงรวมทั้งตัวอนุรักษ์เองด้วย ทว่าอนุรักษ์กลับต้องรู้สึกผิดหวังเมื่อผู้เป็นบิดาไม่ได้ให้ความสนใจกับความสำเร็จของเขาจวบจนได้ทราบถึงเงินรางวัลที่ได้รับเป็นเงิน 8,000 บาท

รางวัลรองชนะเลิศในการประกวดแรกของเขาทำให้อนุรักษ์ได้พบกับนักเขียนอาชีพมากมายและได้เปิดหูเปิดตา ได้เป็นที่รู้จักและคำชื่นชมจากทางโรงเรียน ความสำเร็จในระดับรองชนะเลิศของเขาทำให้อนุรักษ์ตั้งเป้าที่มุ่งสู่เส้นทางความสำเร็จที่สูงยิ่งขึ้นโดยไม่ย่อท้อต่อความผิดหวังถัดมาไปเสียก่อน จนเมื่อเขาได้พบกับความสำเร็จอีกครั้งในการประกวดของ “โครงการยุว

โพธิชน มูลนิธิเด็ก” ซึ่งปัจจุบันคือ “สถาบันยุวโพธิชน มูลนิธิสัมพันธ์” ซึ่งความสำเร็จในครั้งนี้เป็นความสำเร็จที่สูงขึ้นในระดับชนะเลิศการประกวด ซึ่งระดับของรางวัลของทางโครงการนี้มี 3 อันดับ เช่นเดียวกันกับโครงการอื่นๆ หากคำที่ใช้ในนั้นแตกต่างออกไป คือ ระดับชมเชย ระดับดี และระดับดีเด่น ซึ่งแต่ละรางวัลมีผู้ชนะการประกวด 3 คนด้วยกัน และในปีถัดมาอนุรักษก็ ประสบความสำเร็จอีกครั้งในการแต่งกลอนเปล่าซึ่งมีลักษณะไร้สัมผัส และฉันทลักษณ์จากโครงการของทางสถาบันยุวโพธิชนนี้อีกเช่นกัน ซึ่งการที่เขาได้รับรางวัลจากโครงการถึงสองครั้งนี้ทำให้เขามีโอกาสได้เข้าค่ายอบรมของทางสถาบัน และทำให้เขาเกิดความประทับใจเช่นเดียวกับครั้งแรก

ที่ค่ายอบรมนั้น อนุรักษได้รับการขัดเกลาทั้งทางการเขียนและทางจิตใจ นับแต่นั้นอนุรักษได้เข้าอบรมกับทางสมาคมยุวโพธิชนมาโดยตลอดที่นั่นเองที่เขาได้รู้จักกับ คุณประสา หุตานุวัตร และคุณวราภรณ์ หลวงมณี ผู้อำนวยการปลักรองผู้อำนวยการของทางสถาบันยุวโพธิชนซึ่งกลายมาเป็นผู้ให้คำปรึกษาทั้งทางการเขียนและการอ่านให้แก่อนุรักษรวมไปถึงเรื่องต่างๆ ในชีวิตของอนุรักษด้วยหลังที่ได้พบกันในค่ายผู้ชนะการประกวดครั้งแรกนั้น

จากการสัมภาษณ์และอัตชีวประวัติของอนุรักษนั้น แนวทางในการพัฒนาการเขียนของเขานั้นขึ้นกับตัวอนุรักษเองเป็นสำคัญ คุณวราภรณ์ หลวงมณี รองผู้อำนวยการสมาคมยุวโพธิชน ผู้ดูแลโครงการ และเป็นทีปรึกษาให้กับอนุรักษได้กล่าวว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวอนุรักษนั้นเกิดขึ้นจากความชอบโดยตัวของอนุรักษเอง อนุรักษไม่ได้รับการฝึกฝนพิเศษใดๆ จากทางโรงเรียนที่ตนศึกษาและไม่เคยเป็นนักเรียนพิเศษในโครงการใดๆ ของทางโรงเรียน ตัวเขาเองไม่เคยพูดคุยหรือเข้าหาอาจารย์ที่โรงเรียนเพื่อปรึกษาในเรื่องของการเขียนของตน ความสำเร็จของอนุรักษนั้น เขาพัฒนาผลงานของตนผ่านการอ่านและการเขียน

วิธีการฝึกฝนตนเองด้วยการอ่านอนุรักษอ่าน ทั้งการ์ตูน เกม วรรณกรรม เรื่องสั้น บทกวี เขามีหนังสือและนักเขียนที่ชื่นชอบเป็นครู เขาเรียนรู้ทั้งสำนวนสำเนียงในการเขียนจากผลงานของนักเขียนมืออาชีพเหล่านั้นโดยปราศจากคำแนะนำและการช่วยเหลือจากครูในโรงเรียนแม้จนเมื่อเขาชนะเลิศได้รับรางวัลและความสำเร็จแล้วก็ตาม

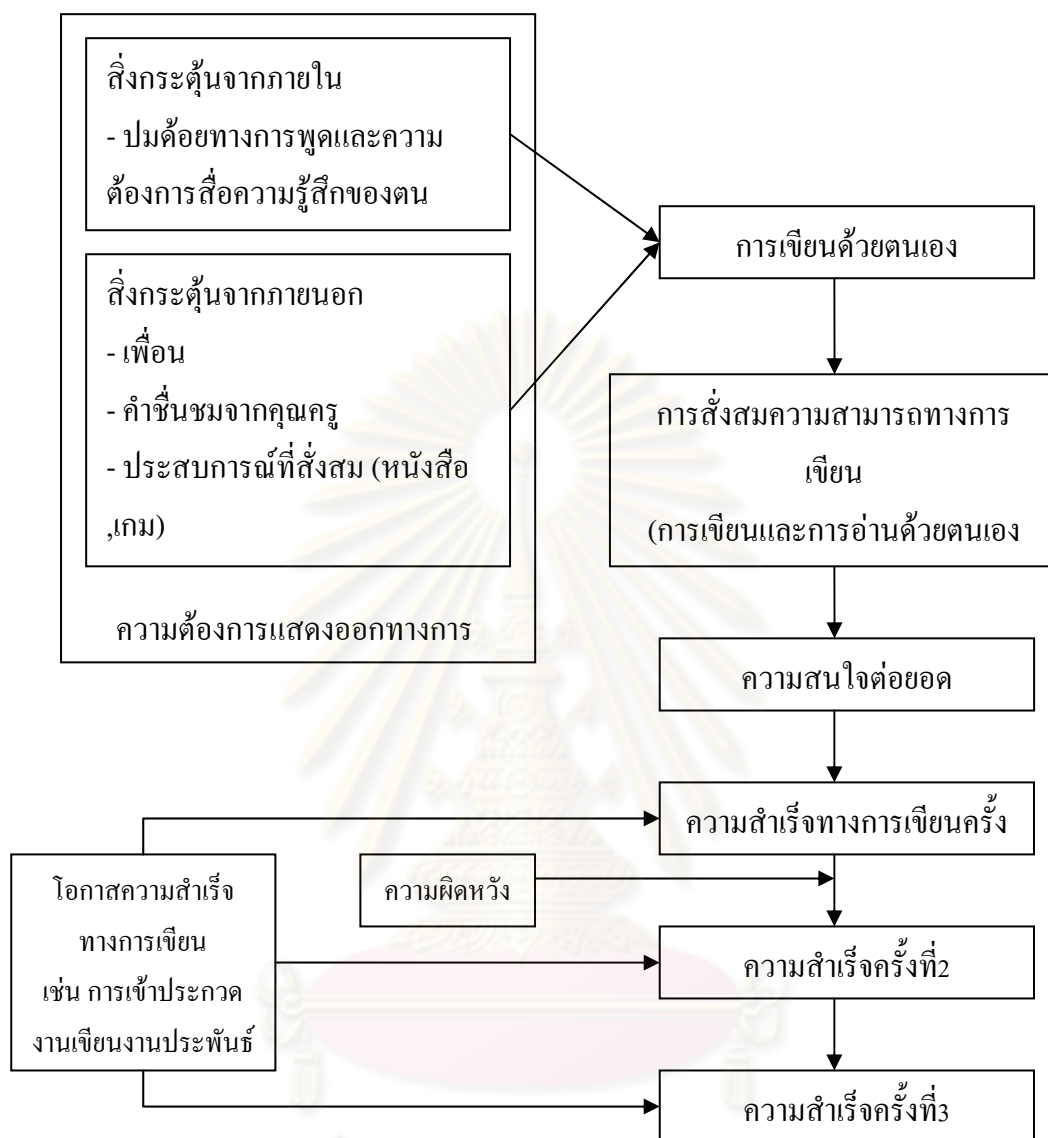
ด้วยวิธีฝึกฝนตนเองด้วยการเขียน อนุรักษเขียนอย่างต่อเนื่องด้วยตนเองมาโดยตลอด เขาเริ่มต้นจากการวาดเป็นภาพเมื่อครั้งยังเป็นเด็กซึ่งเป็นหนทางที่เขาใช้ในการสื่อสารและสื่อความรู้สึกต่างๆ หลังจากนั้นเขาก็เปลี่ยนการวาดเป็นการเขียนโดยสมบูรณ์และเขียนเรื่อยมาอย่างต่อเนื่อง โดยเขาได้รับแรงบันดาลใจจากสิ่งต่างๆรอบตัวและสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวของเขาซึ่งตัวอนุรักษในช่วงเวลาเหล่านั้นไม่รู้เลยว่านั่นคือการฝึกฝนการเขียน

อนุรักษ์ได้รับแรงกระตุ้นทางการเขียนจากทั้งภายในและภายนอก จากภายในคือปัญหาทางการพูดและความต้องการที่จะสื่อความรู้สึกของตนแทนการพูด เพราะความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจต่อคนรอบข้างและความด้อยของตนเองได้นำอนุรักษ์เข้าสู่เส้นทางการเขียน การเขียนในแรกเริ่มสำหรับเขาเป็นดังทางเลือกในการสื่อสารที่สร้างความสะดวกใจให้กับเขา และยังเป็นทางออกทางอารมณ์ให้กับอนุรักษ์ในช่วงเวลาต่างๆ อีกด้วย แรงกระตุ้นจากภายนอกอันได้แก่ คำชื่นชมจากคุณครูภาษาไทยที่เอ่ยในชั้นเรียน เพื่อนที่มีความสนใจร่วมกันหรือเพื่อนที่มีความชอบในด้านการ์ตูน จากหนังสือต่างๆ ที่อนุรักษ์ได้อ่านนับตั้งแต่การ์ตูน วรรณกรรม หนังสือเรียนวรรณคดี นิยายสารเรื่องสั้น ซึ่งหนังสือเหล่านี้มีเรื่องราวที่ถูกแต่งขึ้นมา จากเกมต่างๆ ที่อนุรักษ์ได้เล่นซึ่งมีเนื้อหาเป็นเรื่องราวเลียนแบบการใช้ชีวิตและมีเนื้อเรื่องเช่นเดียวกับหนังสือ สิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดประสบการณ์ต่อตัวอนุรักษ์และสร้างแรงบันดาลใจขึ้นในตัวของเขา นอกจากประสบการณ์เหล่านี้จะสร้างแรงบันดาลใจให้กับอนุรักษ์แล้วยังเป็นทั้งแรงผลักดันให้เกิดผลงาน อีกทั้งยังเป็นแรงจูงใจให้อนุรักษ์ยังคงอยู่ในเส้นทางการเขียนนี้ต่อไป

เหล่านั้นทำให้รูปแบบเส้นทางการความสำเร็จทางการเขียนของอนุรักษ์สามารถวาดออกมาเป็นไดอะแกรมได้ดังนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภาพที่ 4.1 เส้นทางความสำเร็จทางการเขียนของอนุรักษ์ เม่นหุ่ม

เมื่อนำมาเขียนเป็นแผนภาพด้านบนจะทำให้ได้ทราบจริงๆ ว่า ความสำเร็จของอนุรักษ์นั้น เกิดจากการสั่งสมประสบการณ์ของตนเองเป็นสำคัญ และความสำเร็จนั้นส่งผลให้อนุรักษ์ได้พบกับเส้นทางในการฝึกฝนตนเองทั้งทางด้านกาเขียนและทางด้านจิตใจของตัวอนุรักษ์จากการให้พบกับสมาคมยุวโพธิชนและได้เข้ารับการอบรมหลายครั้งกับทางสมาคมและยังได้รับโอกาสได้พบกับทางที่จะเข้าถึงการศึกษาตามอัธยาศัยในสิ่งที่ตนเองสนใจในทางการเขียนอีกด้วย

ผลกระทบที่ได้รับจากความสำเร็จทางการเขียน

ผลกระทบที่อนุรักษ์ได้รับจากความสำเร็จทางการเขียนนั้นเกิดขึ้นอย่างมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อตัวของอนุรักษ์เองซึ่งมี 2 สิ่งสำคัญด้วยกันนั้นคือ

หนึ่ง ต่อการตัดสินใจเลือกเส้นทางชีวิตของตัวอนุรักษ์ โดยที่ความสำเร็จในครั้งแรกนั้น สร้างแรงบันดาลใจให้กับอนุรักษ์ที่จะมุ่งไปในเส้นทางการเขียนเปลี่ยนทัศนคติต่อการเขียนในเบื้องต้นที่อนุรักษ์ใช้การเขียนนี้เป็นเครื่องแสดงออกทางความรู้สึกและความสนุกสนานให้กลายเป็นเป้าหมายในชีวิต

สอง ต่อจิตใจ ซึ่งในส่วนนี้ ผลกระทบได้แบ่งออกเป็นสองทางด้วยกันคือ ทางบวก และ ทางลบ ในทางบวกนั้น ความสำเร็จของอนุรักษ์เปิดโลกกว้างให้กับตัวอนุรักษ์ เขาได้รับความชื่นชม ยินดีจากเพื่อนฝูงและทางโรงเรียนอีกทั้งได้พบปะกับนักเขียนมากมายสร้างทั้งความภูมิใจและเป็น แรงบันดาลใจให้กับอนุรักษ์ได้ก้าวไปในเส้นทางการเขียนสู่ความสำเร็จอันสูงขึ้นไปในเวลาต่อมา ทว่าในทางลบ อนุรักษ์ต้องพบกับความผิดหวังเสียใจต่อท่าทีของบิดาตนที่ไม่ได้สนใจต่อผลงาน ของเขาหรือแม้แต่รางวัลที่ตนได้รับ จบจนกระทั่งได้ทราบว่ามียังเงินรางวัลจำนวน 8,000บาท รวมอยู่ด้วยจึงแสดงความสนใจขึ้นมา สิ่งนี้กระทบต่อความรู้สึกของอนุรักษ์เป็นอย่างมากซึ่งพบได้ จากการสัมภาษณ์และในอัตชีวประวัติที่อนุรักษ์เขียนขึ้น

ในด้านของผลกระทบต่อผู้อื่นจากความสำเร็จทางการเขียนของอนุรักษ์นั้น จะพบได้ว่ามี ไม่มากนัก ความสำเร็จทางการเขียนของอนุรักษ์ทำให้เกิดความยินดีทั้งกับทางโรงเรียน ครูอาจารย์ ผู้สอน และพ่อแม่ของอนุรักษ์ เงินรางวัลจากการประกวดนั้นก็ยิ่งส่งผลต่อฐานะทางการเงินของ ทางบ้านอีกทาง นอกจากนี้ อนุรักษ์ยังได้รับความสนใจจากทางโรงเรียน แม้ว่าจะเกิดการ เปลี่ยนแปลงต่อตัวเขาเพียงเล็กน้อยยกตัวอย่างเช่น ทางโรงเรียนสนใจนำผลงานของอนุรักษ์มา เผยแพร่และการสนับสนุนส่งนักเรียนเข้าร่วมประกวดงานเขียน เป็นต้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กรณีศึกษาที่ 2: พิมพิชา บุญอนันต์
หนึ่งในผู้ชนะเลิศการประกวด “เรียงความ”
ในโครงการธรรมวรรณศิลป์
โดยสถาบันยุวโพธิชน ปีพ.ศ. 2551
หัวข้อ/ชื่อเรื่อง “ความรัก วยุ่ รุ่น และธรรมะ”

ข้อมูลเบื้องต้น

พิมพิชา บุญอนันต์ ชื่อเล่นชื่อมิลค์ ปัจจุบัน(2554) เธออายุ 21 ปี ศึกษอยู่ในระดับอุดมศึกษาปีที่ 2 เอกวิชาประวัติศาสตร์ โทด้านศิลปะการละคร คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บิดา น.ท.สงคราม บุญอนันต์ เป็นนายทหารอากาศและมารดานางประคอง บุญอนันต์เป็นแม่บ้าน มีพี่สาว 1 คนคือ นางสาวศิริวรรณ บุญอนันต์ กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ด้านพืชสวน พื้นเพเดิมเป็นคนอยุธยา โยกย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ เข้าศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และเข้าเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาในแผนการเรียนภาษาฝรั่งเศส ครอบครัวมีฐานะที่มั่นคงจากงานของบิดาและคนในครอบครัวมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดอบอุ่นและสนับสนุนเกื้อกูลกันเป็นอันดี อีกทั้งความเป็นคนธรรมะธรรมโมของตัวพิมพิชานั้นก็ได้รับการปลูกฝังมาจากครอบครัวของเธอเอง

พิมพิชาได้เข้าร่วมในโครงการที่เกี่ยวข้องทางการเขียนกับทางโรงเรียนถึง 2 โครงการด้วยกัน ซึ่งหนึ่งคือ โครงการพัฒนาความสามารถพิเศษทางภาษาไทย หรือ Gifted Thai ระบบของการเรียนการสอนที่นักเรียนในโครงการที่พิมพิชาเข้าร่วมนั้นจะผลักดันให้นักเรียนศึกษาด้วยตนเอง นักเรียนในโครงการพัฒนาความสามารถพิเศษนั้นจะได้รับงานเยอะกว่านักเรียนทั่วไป โครงการนี้นักเรียนที่เข้าร่วมจะไม่ได้เรียนตรงตามหลักสูตรเสียทีเดียว แต่จะเน้นไปในทางด้านของการสร้างสรรค์ผลงานการลงมือปฏิบัติ รวมทั้งกระบวนการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม นักเรียนในโครงการพัฒนาความสามารถพิเศษนี้จะถูกเน้นในด้านของการทำโครงการ ซึ่งการทำโครงการนี้จะส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักการเรียนรู้จักการทำงานด้วยตนเอง รู้จักการทำงานที่เป็นระบบ ทำให้อ่านรู้จักรเขียนรายงาน การวิเคราะห์ และการสังเคราะห์ การเชื่อมโยง การบูรณาการ ดังนั้น การทำโครงการจึงเป็นส่วนสำคัญต่อนักเรียนในการสร้างกระบวนการทางความคิดให้มากยิ่งขึ้น

อีกโครงการที่พิมพิชาเข้าร่วมนั้นคือโครงการนักอักษรศาสตร์รุ่นใหม่อันเป็นพระราชดำริของสมเด็จพระเทพฯ อาจารย์วุฒิสถิได้กล่าวว่าเป็นอีกโครงการที่ทำให้พิมพิชาได้ใช้ศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ นักเรียนจะต้องสอบตั้งแต่วัยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อเข้าร่วมในโครงการ

และเมื่อขึ้นสู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นักเรียนจะอยู่ในความดูแลของอาจารย์ทางคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งนักเรียนจะได้ทำกิจกรรมที่ทางอาจารย์ผู้ดูแลกำหนดให้ กิจกรรมเหล่านี้ทำให้นักเรียนได้เห็นโลกกว้างขึ้น ได้ทำกิจกรรมเสริมประสบการณ์ต่างๆ เพื่อเพิ่มพูนความสามารถ เพิ่มพูนความรู้ประสบการณ์ต่างๆ เช่นการนำชมละครเวทีและมอบหมายงานวิจารณ์ให้กับนักเรียน ซึ่งทำให้นักเรียนต้องไฝหาคำความรู้ที่เกี่ยวข้องกับทางด้านละครมาเพื่อนำมาใช้ในการเขียนวิจารณ์นี้ เป็นต้น สิ่งนี้ทำให้เกิดการสังสม ทำให้นักเรียนมีศักยภาพในด้านต่างๆ อย่างเต็มที่

พิมพิชานั้นเป็นนักเรียนที่มีความตั้งใจ มีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน รักการอ่านใฝ่รู้ใฝ่เรียน พุดคุยสนุกสนานได้และเป็นการเป็นงานได้ในเวลาเดียวกัน แม้กิจกรรมที่เธอเลือกทำนั้นจะดูเหมือนเป็นกิจกรรมที่เลิศหรืออย่างการชมหอศิลป์ ดูละครเวทีก็ตาม แต่ตัวเธอจริงๆ แล้วนั้นเธอเป็นคนที่ยืดหยุ่นและมีอุดมการณ์ เข้าใจตนเอง อีกทั้งเป็นคนสุภาพเรียบร้อย มีความเคารพนบอบและใจกว้าง แต่ถึงจะมีความอ่อนน้อมเป็นอย่างมาก เธอก็มีความกล้าที่จะแสดงออกซึ่งความคิดเห็นของตนเองกล้าที่จะทำ เธอสามารถเข้ากับเพื่อนและครูอาจารย์ได้เป็นอย่างดี พิมพิชานั้นเป็นหญิงสาวที่พุดคุยเก่ง มีอัธยาศัยดี มีเพื่อนเยอะ เป็นหญิงสาวที่มีความอยากรู้อยากเห็น รักการค้นหาละเอียด และกระตือรือร้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับสิ่งที่เธอให้ความสนใจเป็นพิเศษ ความสนใจของพิมพิชานั้นไม่เคยหยุดนิ่ง มักจะมีสิ่งที่ทำให้เธอให้ความสนใจได้อยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านศิลปะและแฟชั่นโดยให้ความเห็นว่าเป็นการเปิดมุมมองให้ได้เห็นหลายด้านยิ่งขึ้น เธอรักการทำกิจกรรมและชื่นชอบสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวกับความเป็นศิลปะ อาทิ การเรียนวาดภาพ การดูหนังหรือละครเวที เธอเป็นนักร้องประสานเสียงตอนช่วงมัธยมศึกษาตอนปลายและการเขียนเรียงความนั้นก็เป็นส่วนหนึ่งของงานศิลปะที่ตอบสนองต่อความสนใจของเธอ

พิมพิชารักการหาประสบการณ์ชีวิตให้กับตนเอง ในช่วงปิดเทอมเธอจะออกไปทำงานพิเศษ เช่น ทำงานในร้านอาหาร และทำงานในช่วงที่มีสัปดาห์หนังสือ เป็นต้น ในช่วงที่มีเวลารว่างเธอชอบการอ่านหนังสือแม้ว่าการเป็นนักเรียนในโครงการนักอักษรศาสตร์รุ่นใหม่จะเป็นตัวนำให้พิมพิชาต้องอ่านหนังสือต่างๆ มากมายอยู่แล้วก็ตาม แต่พิมพิชานั้นเป็นผู้ที่รักการอ่านอย่างแท้จริง ซึ่งหนังสือที่เธอเลือกอ่านนั้นมักจะเป็นหนังสือที่ได้รับการแนะนำมาหรือได้รับการกา รันตีว่าเป็นหนังสือดี เช่นหนังสือที่ได้รับรางวัลต่างๆ ในสมัยมัธยมปลายพิมพิชานั้นชื่นชอบการอ่านวรรณกรรมไทยต่างๆ เธอชื่นชอบงานเขียนแนวหนักๆ ทั้งหลายมากกว่าเรื่องรักวัยรุ่นต่างๆ และเมื่อขึ้นสู่ระดับอุดมศึกษา พิมพิชาได้พัฒนาการอ่านของตนเองก้าวไปสู่บทความวิชาการต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของสังคมและศิลปะ

ที่โรงเรียน พิมพิชาไม่ชอบวิชาทางคณิตศาสตร์ด้วยเหตุผลที่ว่าเธอไม่สามารถทำความเข้าใจได้ วิธีการในการเรียนของเธอนั้นจึงได้เน้นไปที่ความเข้าใจมากกว่าใช้ความจำ เธอมีวิชาที่ถนัดคือวิชาภาษาอังกฤษส่วนวิชาที่เธอชื่นชอบนั้นคือวิชาสังคมศึกษาซึ่งเป็นวิชาที่ตอบสนองต่อนิสัยอยากรู้ อยากเห็นของเธอรวมทั้งนิสัยรักการอ่านของเธอได้เป็นอย่างดีเนื่องจากเป็นวิชาเดียวที่มีหนังสือให้อ่านเพิ่มเติมอย่างมากมาประกอบกับเนื้อหาที่ให้ความรู้ในเรื่องต่างๆ หลากหลวมมากมายซึ่งช่วยเติมเต็มให้กับความต้องการของพิมพิชาได้ เธอมีเวลาไว้อ่านหนังสือที่ตนเองเลือกเองและเดินเลือกซื้อหนังสือที่น้อยมากเนื่องจากเวลาที่พิมพิชามีนั้นมักถูกใช้ไปกับการเขียนงานส่งอาจารย์เพราะเธอเป็นนักเรียนในโครงการ Gifted Thai ซึ่งเป็นโครงการที่เปิดให้กับนักเรียนที่มีความสนใจทางภาษาไทยเข้าเป็นนักเรียนในโครงการ โดยมีข้อสอบคัดเลือกรับเข้าเป็นข้อสอบคัดเลือกซึ่งนักเรียนที่ผ่านการคัดเลือกจะได้เข้าเป็นนักเรียนในโครงการซึ่งจะได้รับการศึกษาที่แตกต่างไปจากนักเรียนคนอื่นๆ ดังที่ได้กล่าวไว้ในขั้นต้น ระหว่างที่เรียนอยู่พิมพิชามีผลงานที่เขียนขึ้นเองโดยเธอได้กล่าวถึงเกี่ยวกับผลงานของตนดังนี้

“ถ้าผลงานส่วนตัวก็น่าจะเป็นสมัยมอปลายก็จะมีรวมเล่มของเป็นเรื่องสั้นของนักเรียนในโครงการพัฒนาความสามารถพิเศษเด็กไทยนะค่ะ ตอนที่มิลค์อยู่มอปลายโรงเรียนเตรียมอุดมนะค่ะ รวมกันกับเพื่อนอีกสิบคนเป็นหนังสือที่มีชื่อว่าสะพานแห่งความฝัน นอกจากนี้ก็จะเป็นในส่วนของด้านงานวิจารณ์วรรณกรรมนะค่ะจากอาจารย์สมัยที่ได้เรียนอยู่ในโครงการพัฒนานักอักษรศาสตร์รุ่นใหม่นะค่ะ มีต้องส่งต้นฉบับให้กับคนบตีไปเมื่อวันก่อนเป็นรวมเล่มบทความวิชาการนะค่ะ”

ปัจจุบันพิมพิชาได้ศึกษาต่ออยู่ บอกถึงความมุ่งมั่นในจุดมุ่งหมายของพิมพิชาเองที่จะเป็นนักอักษรศาสตร์ต่อไปในอนาคตซึ่งโครงการดังกล่าวนี้พิมพิชาจะต้องเรียนอย่างหนักว่านักเรียนคนอื่นๆ เนื่องจากเป็นนักเรียนในโครงการทั้ง 2 พิมพิชาจะต้องเรียนทั้งหลักสูตรต่างๆ ในห้องเรียนเช่นเดียวกับนักเรียนคนอื่นๆ อาจารย์วุฒิสถิ ผู้สอนและผู้ดูแลพิมพิชาในครั้งที่ยังศึกษาอยู่ในโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาได้ให้สัมภาษณ์เอาไว้เกี่ยวกับตัวโครงการดังกล่าวนี้ว่า

“คือการเรียนนี่แกจะต้องเรียนหลักสูตรเฉพาะนะค่ะ...มีเรื่องของกาลระยะเวลาเรียน เรื่องของการหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์หลักสูตรขยายประสบการณ์ ซึ่งทั้งหมดเนี่ยะ เอ้อ แก

จะต้องเน้นในเรื่องของการศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองนะคะ แทนที่จะมาฟังคำบรรยายในห้องเรียนอะไรอย่างนี้ แกจะต้องศึกษาและแกจะต้องรู้หน้าไปกว่านักเรียนคนอื่น”

เธอจะต้องทำโครงการต่างๆ ตามที่ได้รับมอบหมายมาทั้งงานกลุ่มและงานเดี่ยวซึ่งลักษณะของการเรียนในโครงการนั้นจะส่งเสริมและผลักดันให้นักเรียนได้พัฒนาศักยภาพทางภาษาไทยด้วยตนเองตามความสนใจของนักเรียนโดยมีอาจารย์ผู้ดูแลเป็นทั้งผู้สอนผู้ให้ความรู้และเป็นทั้งผู้ให้อำนวยความสะดวกให้กับนักเรียนในโครงการ อีกทั้งในหนึ่งเทอมนักเรียนที่เข้าร่วมโครงการจะต้องมีผลงานประพันธ์ที่ส่งเข้าร่วมการประกวดอย่างน้อยที่สุดหนึ่งงานประกวด ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้พิมพิชานี้มีงานยุ่งอยู่โดยตลอดเวลาแม้แต่ในปัจจุบันเธอก็ยังอยู่ในความดูแลของทางโครงการและผศ.ดารินทร์ ประดิษฐ์ทัศนีย์ที่ดูแลเธอซึ่งก็เป็นนักเรียนอยู่ในโครงการ นักอักษรศาสตร์รุ่นใหม่นั้นก็ยังคงขอย้อนงานให้กับเธอตลอดเวลา และชิ้นงานเหล่านั้นมักจะเป็นงานประเภทวิจารณ์ต่างๆ อาทิ งานวิจารณ์ละครเวที งานวิจารณ์หนังสือหรือบทประพันธ์ งานวิจารณ์ทางศิลปะต่างๆ เป็นต้น เหล่านี้ทำให้พิมพิชาต้องขวนขวายหาข้อมูลและความรู้ในแขนงต่างๆ ซึ่งพิมพิชานอกจากหาความรู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ เหล่านั้นเพื่อนำมาวิจารณ์ และมากไปกว่านี้โครงการนักอักษรศาสตร์รุ่นใหม่นั้นจะมอบหมายภาระหน้าที่ให้กับนักเรียนในโครงการต้องมีผลงานที่ส่งเข้าประกวดอย่างน้อยเทอมละ 1 งาน เธอยังใช้สิ่งนี้เป็นโอกาสมองหาประเด็นที่น่าสนใจต่างๆ เพื่อนำมาใช้ในงานเขียนของตนเองอยู่เสมออีกด้วย

แม้ว่าเธอจะเป็นคนที่มัวงานยุ่งจากการเป็นนักเรียนในโครงการ Gifted Thai แต่ความเป็นคนที่รักงานศิลปะพิมพิชายังจัดสรรเวลาให้กับตนเองได้ไปเรียนพิเศษในสิ่งที่ตนเองชื่นชอบอีกอย่างหนึ่งนั่นคือ การวาดภาพ เธอใช้จ่ายเงินค่าขนมที่ได้ไปแต่ละเดือนไปกับสิ่งที่เธอชื่นชอบนั่นก็คือเป็นค่าเล่าเรียนและค่าอุปกรณ์ศิลปะ เธอใช้เวลาในการรอเพื่อนโดยการเยี่ยมชมงานศิลปะในหอศิลป์ แม้แต่ในช่วงปิดเทอม พิมพิชาก็ยังวางแผนการใช้เวลาของตนเองอย่างเกิดประโยชน์ โดยเธอได้กล่าวเรียบเรียงเอาไว้ในอัตชีวประวัติของเธอว่า

“...ปิดเทอมเริ่มจากทำงานสัปดาห์หนังสือ จากนั้นไปเข้าค่ายเยาวชนเอสไอเอสของเสถียรธรรมสถาน ไปค่ายทำหนังสือที่อัมพวา ไปช่วยพี่เก็บข้อมูลที่ดอยอ่างขาง ต่อด้วยค่ายละครหุ่นของพระจันทร์เสี้ยวและรายการเป็นเด็กที่เชียงใหม่ และสุดท้ายไปค่ายสงขลาภิปรายการมดคันไฟ...”

ด้วยนิสัยที่ชอบการทำอะไรใหม่ๆ อยู่เสมอและไม่เคยหยุดนิ่งนี้ พิมพิชาไม่เคยหยุดที่จะคอยมองหาสิ่งใหม่ๆ มาเติมความสนใจให้กับตนเอง เธอเชื่อว่าการเขียนเชิงสร้างสรรค์ความน่าสนใจที่ผู้เขียนจะนำเสนอสู่ผู้อ่านได้นั้นคือการมองหาประเด็นใหม่ที่ยังไม่มีใครค้นพบหรือเคยเขียนมาก่อนซึ่งพิมพิชาสนุกกับการค้นหาสิ่งเหล่านั้นถึงขั้นกระตือรือร้น เธอได้กล่าวว่า เธอรู้สึกตื่นเต้นกับการหาประเด็นใหม่ๆ มาเขียน ดังนั้นเมื่อเธอได้พบกับหัวข้อที่น่าสนใจจะเกิดเป็นแรงบันดาลใจขึ้นมา

การที่เธอค้นหาหัวข้อใหม่ๆ ประเด็นใหม่ๆ มาเขียนนั้นเป็นเพราะเธอมีความต้องการอย่างมากที่จะทำให้งานเขียนมีความน่าสนใจไม่น่าเบื่อและแปลกใหม่ พิมพิชานั้นเคยให้ความสนใจอย่างยิ่งกับละครเวที ซึ่งนั่นเป็นที่มาของการเรียนโททางศิลปการละคร ซึ่งเธอบอกว่าเธอไม่ได้สนใจทางการแสดงแต่เธอสนใจทางการเขียนบทละครเวที เธอมีรายการในดวงใจเป็นรายการที่ชื่อ Word travel เธอได้เล่าว่ารายการนั้นเป็นรายการสารคดีที่ให้นักเขียนของกองถ่ายไปตามสถานที่ต่างๆ ค้นพบเรื่องใหม่ๆ แล้วนำเอาเรื่องราวในประเทศนั้นๆ มาถ่ายทอดเป็นงานเขียนรายการโทรทัศน์นี้สร้างแรงบันดาลใจอย่างยิ่งยวดให้กับเธอ โดยเธอกล่าวว่าเธอใฝ่ฝันที่จะได้เดินทางไปเช่นเดียวกันกับนักเขียนทั้งสองในรายการนี้ ยิ่งกว่านั้นมันยังผลักดันให้พิมพิชาสมัครเข้าฝึกงานกับนิตยสารสารคดีแห่งหนึ่ง

ด้วยความเป็นคนมีอารมณ์ขันและชอบตลกขำ เธอชอบการอ่านเรื่องราวในแนวเสียดสีรวมทั้งการอ่านบทความต่างๆ ส่งผลต่อเธอ ซึ่งทำให้ครั้งหนึ่งพิมพิชาอ่านนิตยสาร a day แล้วเกิดแรงบันดาลใจ เธอเขียนบทความชิ้นหนึ่งแล้วส่งไปที่นิตยสารนั้น เธอได้เล่าว่า

“...ถ้าที่เรา เขียนบ่อยที่สุดก็คงเป็น เมื่อวานนี่เองนะค่ะ จะเป็นของนิตยสารอะเดย์เรื่องการแบบให้เราได้ติชมนิตยสารแฟนซีฉบับนี้อะค่ะอะเดย์บูลาติน เพราะว่า เราก็อ่านหมดอะสามครั้งแล้วนะค่ะแล้วเขาก็ให้หนังสือเรามา มันเหมือนว่าเรา เราคิดหัวข้อได้ขึ้นมาหัวข้อหนึ่งแล้วมันก็น่าสนใจมาก แล้วเราก็อ่านหนังสือเราอยากได้ตรงสิ่งที่เราเขียนไปให้เขาเพราะเรารู้สึกว่าเราเขียนดีเป็นหัวข้อที่น่าสนใจแล้วมันก็แอบเสียดสีนิตยสารนี้ไปในตัวด้วยเรารู้สึกว่าสะใจดีแล้วเราก็อีเมลไปให้เขาอะค่ะ”

เนื้อหาในบทความนั้นมีการเสียดสีเจ็บๆ เกี่ยวกับเนื้อหาในนิตยสาร ซึ่งเธอไม่ได้หวังอะไรนอกจากเขียนเพื่อความสนุกและอยากให้มีคนได้อ่านงานเขียนชิ้นนี้ของเธอ เธอส่งบทความของ

ตนไปตามข้อมูลที่นิตยสารนั้นบอกไว้และได้รับการยอมรับซึ่งทำให้บทความของเธอได้ปรากฏในนิตยสารฉบับนั้นรวมทั้งได้รับหนังสือซึ่งเป็นของขวัญจากการส่งบทความนั้น

จากอัตชีวประวัติที่พิมพ์เขียนนั้น เป็นรูปแบบของการถามตอบตรงตามข้อที่ผู้วิจัยให้ไปเป็นข้อๆ และเมื่ออ่านอย่างละเอียดจะพบว่าพิมพ์เขียนนั้นใส่ใจกับการตอบคำถามเป็นอย่างดีโดยสังเกตได้จากการไม่พบคำผิดในการพิมพ์ แม้ว่าความยาวในการตอบของเธอจะบอกถึงความสนใจต่อการเขียนอัตชีวประวัตินี้ว่ามีน้อยมากก็ตามแต่เธอก็สามารถเขียนตอบได้ตรงประเด็นตามโจทย์ที่ผู้วิจัยได้ให้ไว้อย่างครบถ้วน

รูปแบบของผลงาน

ตัวอย่างผลงาน

ความรัก วัลย์รุ่น และธรรมะ

ฝากสายน้ำไหลถึงเธอ ฝากลมบอกเธอฉันเหงา
ฝากฝนให้หล่นหล่นเบาเบา ฝากรักแนบเนาข้างกายและใจ
สายน้ำสายลมคือรัก ด้วยรักฝากไปพร้อมฝน
ฝากไว้เคียงข้างใจคน ฝากรักอำลันชื่นใจ

(เพลง ฝากรัก : เป็สน้ำเงิน)

ความสุขของชีวิตเกิดจากรัก ยามที่เรามีความรักเหมือนดั่งไม้ผลัดใบที่เบิกบานรับสายลมและแสงแดดละมุนอันสวยงามของโลกใบใหม่ มองไปทิศทางใดโลกทั้งใบมีแต่สีชมพูเข้มบ้าง อ่อนบ้าง

สำหรับวัลย์รุ่น ยังคงผ่านร้อนผ่านหนาวมากับชีวิตน้อยนัก รู้จักเพียงความรักของพ่อแม่ที่มีให้เท่านั้น ความรักของพ่อแม่คือความรักที่ไม่ต้องการสิ่งใดตอบแทน คือความรักรูปแบบหนึ่งที่บริสุทธิ์และงดงาม หากแต่โลกของเรายังรังสรรค์ความรักอีกรูปแบบหนึ่งขึ้นมาเพื่อตอบสนองความต้องการทางจิตใจระหว่างคนสองคนที่ไม่เคยเห็นหน้าคร่ำคร่าตากันมาก่อน ไม่มีความสัมพันธ์ใดใดทางสายเลือด ไม่เคยรู้จักหรือสนิทสนมกันมาก่อนเลยในชีวิต จนกระทั่งวันหนึ่งทั้งสองคนรู้จักกัน อาจเป็นเรื่องของความบังเอิญ พรหมลิขิต หรือเหตุผลอื่นใดที่ยากจะตอบได้ เมื่อแรกเริ่มอาจเป็นแค่เพียงคนรู้จัก ครั้นได้พูดคุยจึงพัฒนามาเป็นเพื่อน จนในที่สุด ความรักจึงเกิดขึ้นระหว่างคนทั้งคน ที่มีพื้นฐานมาจากความเข้าใจ ความสนิทสนมของกันและกัน

ความรักในวัลย์รุ่นเปรียบเสมือนฤดูใบไม้ผลิ มีความสดใส ร่าเริง มองโลกในแบบวัลย์เยาว์

รักอิสระ รักพวกพ้องและมีปัญหาหลายหลากที่ต้องการใครสักคนมาให้คำตอบเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ยามแรกรักทั้งคู่ต่างสวมแว่นตาสีชมพูให้กันและกัน ช่างเป็นรักที่ดูบวบ เจอหน้ากันหัวใจเต้นตึกตึก ยามนั่งชมนก คนรักขึ้นก็เป็นนก แท้ที่จริงแล้วคือไม้ ความรักในวัยรุ่นสอนให้คนทั้งสองรู้จักทั้งการให้และการรับ นอกจากนี้ ความรักยังสามารถเปลี่ยนแปลงคนได้ จากอดีตเคยเป็นคนที่ไม่ตั้งใจเรียนหนังสือ กลับกลายเป็นเด็กที่ตั้งใจเรียน ขยันอ่านหนังสือเพื่อให้คนรักภูมิใจ จากที่เคยอยู่แต่ในโลกของตนกลับกลายเป็นคนที่มองโลกกว้างขวางกว่าแต่ก่อน เรียนรู้ที่จะเข้าใจผู้อื่นมากขึ้น

หากความรักเป็นที่สองครองคู่ครอบครองคน

จะเหลือแต่ตนกับตนเอง

รักอย่างนั้นย่อมร้องขอ หวงแหวนหวาดระแวง

รักก็จะแพ้เพราะเรียกชื่อที่รัก

(เพลง หากรัก : ทิปนี่)

แม้ว่าความรักในวัยรุ่นจะสวยงามเพียงใด แต่ถ้าหากเราไม่มีปัญญาในทางธรรม กล่าวคือเราไม่รู้ว่าความรักเป็นสิ่งที่ไม่เที่ยง รักแล้วย่อมเสื่อมได้ เกลียดได้ย่อมรักได้ รักได้ย่อมเกลียดได้ ไม่รู้จักความพอดี ดังที่พระอาจารย์มิตซูโอะ คเวสโก กล่าวว่า “โรงครัวที่ไม่มีน้ำตาล เกลือ ไม่ใช่โรงครัว การปรุงอาหารให้อร่อยต้องใช้น้ำตาล เกลือ ขาดน้ำตาล ขาดเกลือ รสชาติอาหารก็ไม่อร่อย น้ำตาล เกลือ จึงเป็นเครื่องปรุงอาหารที่สำคัญ ในเวลาเดียวกัน โทษของน้ำตาล เกลือก็มีมาก โรคเจ็บป่วยของคนหลายคนมีสาเหตุมาจากการรับประทาน เกลือมากเกินไป บางคนก็บอกว่าน้ำตาลมีแต่โทษ ไม่มีประโยชน์เลย แต่ร่างกายก็ต้องการน้ำตาลในปริมาณที่เหมาะสม”

อย่าให้ความรักเป็นเรื่องของคนสองคน เพราะบนโลกใบนี้มิได้มีเพียงตนและคนรัก หากแต่ยังมีเพื่อน มีพ่อแม่ มีครูบาอาจารย์ ฯลฯ อย่าให้ความรักของคนทั้งสองทำให้ใครอีกหลาย คนต้องเจ็บปวดมิฉะนั้นความรักจากที่เคยสวยงาม ชวนฝัน จะแปรเปลี่ยนเป็นความหลง แปรเปลี่ยนเป็นอารมณ์อาฆาตแค้น ถ้าเราไม่รู้จักคำว่า พอประมาณในความรัก ความรักจะแปรเปลี่ยนเป็นบ่วงที่คอยรัดคนทั้งสองคนไว้ ไม่มีอิสระซึ่งกันและกัน ทั้งที่ความเป็นจริงมนุษย์ต้องการความมีอิสระมากกว่าสิ่งอื่นใด อยู่ใกล้กันแทนที่จะรู้สึกสบายใจ กลับกลายเป็นความอึดอัด ทั้งนี้เป็นเพราะบ่วงที่รัดแน่นจนเกินไป หากไม่คลายปมที่บ่วงออกบ้าง สักวันบ่วงย่อมต้องขาดเป็นธรรมดา

เพราะรักคือการให้ออกไป แล้วยังเบิกบานยิ่ง

รักไม่ใช่สิ่งหรือสิทธิ์จะครอบครอง

รักแท้ไม่มีเจ้าของหรือร้องขอที่จะรัก

เมื่อใดเรียกร้องความรัก แน่นักหาใช้รักจริง

(เพลง หากรัก : ทีปนี)

“คงต้องมีบ้างที่เราเคยแอบรักใครสักคน แล้วเราก็มืดหวังในความรัก แล้วเราก็เป็นทุกข์” ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรหากเราจะรักใครสักคนที่ไม่ใช่รักแบบที่พ่อแม่มีต่อลูก ไม่ใช่รักแบบเพื่อนมิให้เพื่อน แต่ทว่าเป็นความรักระหว่างคนสองคนที่มากกว่าความเป็นเพื่อน ยามรักแล้วต่างสวมแว่นตาสีดำ มีแต่ อารมณ์ขุ่นมัว โกรธเกรี้ยวอยู่ในใจ ลืมเรื่องเมื่อแรกรักเสียหมดสิ้น

คู่รักสวมแว่นตาสีชมพูแล้วหือหาว สวมแว่นตาสีดำแลดูหมองหม่น หากเป็นดังนี้ คู่รักควรจะสวมแว่นตาสีอะไรถึงจะสวยงามที่สุดยามมีความรัก

“ วัยรุ่นมีความรักแต่ควรจะมีปัญญาในทางธรรม ก็คือรู้ว่ามันไม่เที่ยง รู้ว่ารักแล้วก็เสื่อมได้ เกลียดได้ก็รักได้ รักได้ก็เกลียดได้ คือรู้จักอนิจจัง แล้วจะไม่ทุกข์ รักก็ได้แต่วางใจได้เลย ว่าอนาคตไม่แน่นอน ” พระอาจารย์คึกฤทธิ์ โสตฺถิผโล แห่งวัดนาป่าพง เป็นผู้ให้ความกระจ่าง ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคยรู้สึกทุกข์เพราะรักคนคนหนึ่ง เป็นเรื่องที่แปลกมาก แทนที่รักแล้วจะมีแต่ความสุข แต่กลับมีความทุกข์ กระทั่งวันหนึ่งเมื่อข้าพเจ้ามานั่งพิจารณาหาเหตุผลโดยใช้ปัญญาเป็นเครื่องกำกับ จึงพบว่าความยึดมั่นถือมั่นนี่แหละที่ทำให้เกิดทุกข์ เราไปยึดมั่นว่าเขาจะต้องเป็นเช่นโน้น เป็นเช่นนี้ ไปถือมั่นว่าทุกอย่างจะต้องเป็นไปตามที่เราคิด แต่เมื่อเราเลิกคิดเลิกหวังในตัวของคนๆ นั้น ความทุกข์ก็ดับหายไปในช่วงเวลา “ รู้ว่าความพอใจเป็นมูลเหตุของความทุกข์ ถ้าเราพอใจสิ่งใดสิ่งนั้นจะสร้างทุกข์ให้เรา เราพอใจสิ่งนั้น ณ เวลานั้นนะ เราพอใจคนคนนั้นก็เพราะว่าเขาดีกับเรา ณ เวลานั้น เมื่อเวลาเปลี่ยนแปลงนิสัยคนก็เปลี่ยนนะ เหตุปัจจัยก็เปลี่ยน อารมณ์ก็เปลี่ยน เราไม่ได้รักเขาเวลาที่เขาดำเรานะ เวลาที่เขาทำผิดกับเราเราไม่ได้รักเขาตรงนั้น เรารักเขาเมื่อเขาพูดดี ทำดี ปฏิบัติดีต่อเรา แต่เขาจะพูดดี ทำดี ปฏิบัติดีมันจะเป็นไปตลอดไหม ก็อนิจจัง ” ข้าพเจ้าไม่เคยนึกถึงเรื่องนี้มาก่อน มาคิดดูแล้วความรักจะสวยงามไปตลอดชีวิตคือเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนอนิจจัง “ เราต้องยอมรับความพลัดพราก ความผิดหวังไว้ด้วย เพราะตัวเขาก็มีความเสื่อม มีความแก่ เจ็บ ตาย เราก็ต้องมีปัญญาตรงนี้กำกับไว้แล้วเราจะทุกข์น้อยลง ”

ณ เวลานั้น หากใครจะรักในวัยรุ่น ขอจงเลือกสวมแว่นตาสีขาว แหมว่าจะไม่ใช่รักที่หือหาว หากแต่เป็นรักที่มั่นคง แว่นตาสีขาวจะทำให้เรารักใครบางคนได้มากกว่าครั้งที่เคยสวมแว่นตาสีชมพู ประการสำคัญทำให้เรายอมรับใครบางคนอย่างที่เป็น เลิกเรียกร้องให้ใครคนนั้นปรับตัวอย่างที่เราต้องการเสียที ความรักของเราจะสวยงามตลอดไป.

ผลงานเขียนชิ้นนี้เป็นงานเขียนในเชิงร้อยแก้วในประเภทเรียงความ หรือ ความเรียง ซึ่งมี การนำเอาบทเพลงมาประกอบเนื้อเรื่องจำนวน 3 ตอน มีความยาวทั้งสิ้น 12 ย่อหน้า อักษร 16 pt 3 หน้า A4 มีชื่อเรื่องว่า “ความรัก วยรุ่น และธรรมะ” จากชื่อเรื่องบอกถึงจุดมุ่งหมายในการเขียน ว่าเป็นงานเขียนชิ้นนี้นั้นมุ่งจรรโลงใจและให้ข้อคิดกับกลุ่มคนกลุ่มหนึ่ง นั่นก็คือกลุ่มวยรุ่น ลักษณะ ของผลงานจึงไปในเชิงพรรณนาถึงเนื้อหาเรื่องราวซึ่งเป็นหัวข้อหลักอันเกี่ยวข้องกับความรักของ วยรุ่นและการมองความรักตามความเป็นจริงโดยอาศัยหลักธรรม

แนวคิดของผู้แต่งเรียงความชิ้นนี้นั้น ผู้แต่งได้ยกเอาคำสอนของพระและหลักธรรมคำสอน มาเชื่อมโยงกับเรื่องของการใช้ชีวิตของวยรุ่นในเรื่องของความรักเป็นสำคัญ ผู้เขียนได้ให้แง่คิดที่ น่าสนใจเกี่ยวกับการใช้ชีวิตและการมีความรักของวยรุ่นโดยเปรียบเทียบความรักกับฤดูกาลและ การมองผ่านแว่นตาสีต่างกันดังนี้

“ความรักในวยรุ่นเปรียบเสมือนฤดูใบไม้ผลิ มีความสดใส ร่าเริง มองโลกในแบบวัยเยาว์ รักอิสระ รักพวกพ้องและมีปัญหาหลายหลากที่ต้องการใครสักคนมาให้คำตอบเพื่อเป็นแนวทางใน การดำเนินชีวิต ยามแรกรักทั้งคู่ต่างสวมแว่นตาสีชมพูให้กันและกัน”

ความรัก วยรุ่น และธรรมะ

ในส่วนของเนื้อหาผู้แต่งได้กล่าวถึงรักของหนุ่มสาววยรุ่นและเปรียบเทียบว่าเหมือนกับฤดู ใบไม้ผลิอันสดใส และสิ่งที่ความรักนำไปให้คนๆหนึ่งเปลี่ยนแปลงไปได้ อีกทั้งยังกล่าวอีกด้วยถึงโทษที่ ความรักจะนำไปให้เกิดหากลุ่มหลงมากเกินไปและยึดติดกับความคิดรักมากเกินไป รวมทั้งความ เจ็บปวดที่ความรักไม่สมหวังนำมาให้ ผู้เขียนได้เปรียบเทียบแรกรักกับแว่นสีกุหลาบ กับรักร้างกับ แว่นสีดำซึ่งทำให้คนรู้สึกมัวหมองเป็นทุกข์และเชื่อมโยงความรู้สึกทุกข์จากรักนั้นเข้ากับแง่มุมของ ศาสนาว่าเป็นอนิจจัง เมื่อเข้าใจแล้วก็จะสามารถพ้นทุกข์นั้นไปได้ว่า และมูลเหตุของความทุกข์ที่ เกิดจากรักนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร

ผู้เขียนบอกเล่าเรื่องราวความรักโดยลำดับเหตุการณ์ในช่วงต่างๆ ของความรักระหว่างคน สองคนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกันมาแต่ต้น ซึ่งในแต่ละช่วงของเรื่องราวผู้แต่งได้นำเอาวรรคหนึ่งของบท เพลงมากล่าวถึง อย่างเช่น ในส่วนของบทนำ ผู้แต่งได้เริ่มต้นเรียงความนี้ด้วยเพลงซึ่งบอกถึง ความมดงามอ่อนหวานของความรัก เป็นการปูเนื้อเรื่องว่าเรียงความนี้จะกล่าวถึงความรักและมีการ เหยยถึงความสุขที่ได้รับจากการรักซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้คนเข้าใจกันโดยทั่วไปในต้นเรื่อง และความรักที่

แตกต่างกันสองอย่างอันได้แก่รักจากพ่อแม่และความรักอีกประเภทคือรักฉันหนุ่มสาวที่ผู้แต่งตั้งใจจะเอ่ยถึงในส่วนเนื้อหา อันเป็นส่วนสำคัญของเรียงความนี้

ในตอนท้ายของเรื่องผู้แต่งได้ให้ข้อเสนอแนะว่า เมื่อคิดจะรักใคร่ในวัยรุ่นนั้นก็ขอให้มองในสิ่งที่เขาเป็น มองสิ่งต่าง ๆ นั้นตามสภาพที่เป็นจริง และยอมรับตัวตนที่คนๆ นั้นเป็น เหมือนกับการมองผ่านแว่นตาสีขาว ซึ่งจะทำให้เราเข้าใจและทำให้ความรักนั้นเป็นรักที่จริงจังยั่งยืน

ในเรียงความนี้ภาษาที่ใช้เป็นภาษาในรูปแบบที่ไม่เป็นทางการ ซึ่งจัดอยู่ในระดับการสนทนาตลอดเรื่อง โดยมีผู้แต่งเป็นผู้บอกเล่าเรื่องราวต่างๆ และมีการหยิบยกนำเอาคำสอนต่างๆ ของพระ และบทเพลงมาประกอบทำให้ลักษณะของเรื่องราวมีความลื่นไหลต่อเนื่องเป็นเรื่องราวเดียวกัน รูปประโยคแม้ผู้แต่งจะไม่ได้ใช้คำที่มีความวิจิตรบรรจง รูปประโยคที่ลึบซับซ้อน หรือการใช้สัมผัสของคำก็ตามแต่ก็มีอาทิ คำกล่าวของพระอาจารย์ มิตรชูโอะ คเวสโก เป็นต้น ความสละสลวยในเนื้อความและประโยคต่อประโยคด้วยการใช้คำเชื่อมประโยคต่างๆ และการวรรคคำ

กลวิธีในการนำเสนอเรื่องราวในเรียงความนี้ผู้แต่งใช้เทคนิคโวหารในการเขียน ซึ่งเป็นโวหารที่ใช้ชักจูงให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกคล้อยตาม โดยมีการนำเอาพรรณนาโวหารและการอุปมาอุปไมยมาร่วมด้วย การเล่าเรื่องราวพินิจพิจารณาบทเพลงมาประกอบทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกร่วมด้วยเช่น วรรคหนึ่งของเพลงฝากรักของเป็สน้ำเงิน เพลงหากรักของทีปนี เป็นต้น และยังมีการหยิบยกเอาคำกล่าวของพระและพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้ามาใช้ในการอ้างอิงให้เกิดความน่าเชื่อถือ

ผู้แต่งได้ใช้แนวคิดในเชิงศาสนา ปรัชญาในการสร้างผลงานชิ้นนี้โดยมีการนำเอาพระธรรมคำสอนในศาสนาพุทธมาใช้บอกเล่าเรื่องราว ประกอบกับบทเพลงและเรื่องราวความรักของหนุ่มสาวที่เราสามารถพบได้ในปัจจุบันมาประกอบ จึงมีแนวคิดในด้านสังคมและวัฒนธรรมนั้นรวมอยู่ด้วย พินิจพิชชาได้ใช้ ถ้อยภาษาและคำที่สละสลวยน่าอ่านและโวหารในระดับพรรณนาให้เกิดภาพในมโนนึกของผู้อ่าน อย่างเช่นตอนหนึ่งกล่าวว่า

“ความสุขของชีวิตเกิดจากรัก ยามที่เรามีความรักเหมือนดั่งไม้ล้มไลบที่เบิกบานรับสายลมแสงแดดละมุนอันสวยงามของโลกใบใหม่ มองไปทิศทางใดโลกทั้งใบมีแต่สีชมพู เข้ม บ้าง อ่อนบาง”

การนำวิธีพรรณนามาใช้นั้นให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกอยากติดตามในสิ่งที่ผู้เขียนนั้นต้องการนำเสนอ แม้ว่าระดับของคำที่ใช้จะไม่ได้สูง แม้ถ้อยคำที่ใช้ก็มีความสละสลวยเหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของผลงานและเข้าถึงระดับของผู้อ่านสารประเภทนี้ได้เป็นอย่างดี

ผลงานของพิมพ์พิชามีความโดดเด่นในด้านของวรรณศิลป์การใช้ภาษาและการจัดเรียงรูปประโยคและรูปแบบของความเป็นนามาเรียงร้อย การนำเอาเนื้อเพลงมาประกอบกับเนื้อหาก่อให้เกิดความน่าสนใจยิ่งขึ้นของผลงาน รวมทั้งการหยิบยกเอาคำพูดของพระมาประกอบให้เกิดความน่าเชื่อถือในผลงานเขียนนี้มากยิ่งขึ้น แม้ว่าการบอกเล่าเรื่องราวนั้นจะทำไปอย่างตรงไปตรงมาก็ตามนั่นคือ บอกเล่าด้วยตนเอง แต่กลวิธีที่ผู้แตงนำมาใช้นั้นทั้งโวหารที่ก่อให้เกิดภาพและการใช้คำ/ประโยคที่สละสลวยทำให้เรียงความชิ้นนี้มีความน่าอ่านและเข้าถึงผู้อ่านยิ่งขึ้นในด้านการจรรโลงจิตใจ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของผลงานชิ้นนี้

จุดเริ่มต้นสู่ความสำเร็จทางการเขียน

การเริ่มต้นทางการเขียนของพิมพ์พิชานั้น ตัวพิมพ์พิชาเองได้กล่าวว่าเธอนั้นเริ่มก้าวเข้าสู่เส้นทางเมื่อครั้งที่อยู่ประถมศึกษาปีที่ 5 ในผลงานเรียงความที่ส่งคุณครูในครั้งนั้นได้ลำดับที่ 4 ซึ่งในวันนั้นคุณครูของเธอได้บอกกับเธอนาน่าเสียดายที่เธอเขียนผิดไปนิดเดียวเท่านั้นจึงได้ลำดับที่ 4 นั้น ทว่าพิมพ์พิชาในเวลานั้นไม่ได้ให้ความสนใจอย่างจริงจังกับการเขียนเท่าใดนัก เมื่อผู้วิจัยได้ถามถึงว่าตอนเด็กๆ นั้นเธอเคยคิดหรือไม่ว่าตนเองจะมาชอบการเขียนเช่นนี้นั้นพิมพ์พิชาได้กล่าวว่า

“ไม่เคยคิดเลย ยังแบบปิดทอมยังแบบ อ่า อาจารย์ให้เขียนว่าวันๆ ทำอะไรบ้างก็แบบวันๆ ก็เขียนซ้ำๆกันไปไม่สร้างสรรค์อะไรทั้งนั้น ก็เลยแบบพอโตขึ้นก็ไม่คิดละนะคะ พอมามอดันเราก็มาอ่า โอเคอ่านเราก็มีความสุขแต่เราก็ยังไม่ได้คิดอยู่ดีว่าเราจะชอบเรื่องของการเขียนจนพอมามอปลายที่ละคะถึงได้มาเขียนมากขึ้นอาจารย์แนะนำมากขึ้นเราก็ได้รู้สึกว่าการเขียนที่เราทำได้ในระดับนี้”

แม้ว่าในช่วงมัธยมต้นเธอจะเริ่มเขียนเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นบ้างแต่เป็นผลงานเขียนที่เป็นชิ้นเป็นอันเป็นครั้งแรกของเธอนั้นเกิดขึ้นในช่วงมัธยมปลาย จนกระทั่งเธอย้ายบ้านเข้ามาเรียนต่อยังกรุงเทพฯ โดยการชักนำของเพื่อนของเธอเมื่อสมัยที่เธอยังเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษา พิมพ์พิชาได้เริ่มเขียนงานและส่งประกวดขึ้นมา โดยเธอได้กล่าวว่า

“...เริ่มจากเพื่อนมาเอางานเขียนมาให้ค่ะ บอกว่าหัวข้องานเขียนการประกวดนี้น่าจะเหมาะกับเธอนะแล้วก็ตอนนั้นเราไม่ติดอะไรเราก็จะเขียนหัวข้อที่เพื่อนให้มา แล้วก็อันแรกเลยก็ได้รางวัลก็เป็นจุดเริ่มต้นที่มีผลงานเขียนประกวดมาเรื่อยๆ ค่ะ...”

พิมพ์ิชาได้เล่าติดตลกให้ผู้วิจัยได้ฟังว่า เพื่อนของเธอที่ต่างหากที่เป็นคนที่เริ่มสนใจด้านการเขียนงานประพันธ์ ส่วนเธอนั้นเธอเพียงแค่ออยุ่สบายไปเรื่อยๆ สนุกไปวันๆ เธอได้กล่าวถึงจุดเริ่มของการส่งเข้าประกวดเอาไว้ว่า

“เพื่อนก็หางานเขียนมาให้เราครั้งสุดท้ายเขาก็ไม่ได้เขียนเอง เขาก็บอกว่า เออ...เขียนไปหมดเลย เขาไม่ได้เขียนสักงานหนึ่ง เขาก็หางานมาให้เราเขียนอยู่เรื่อยๆ แต่หลังๆมานี้ก็กลายเป็นเราก็ขวนขวายเองแล้ว”

เมื่อมีเพื่อนของเธอเข้ามาบอกกับเธอว่าเธอน่าจะลองเขียนหัวข้อนี้ส่ง แล้วพิมพ์ิชาก็เขียนตามที่เพื่อนของเธอนำมาให้โดยไม่ได้คิดอะไรมากนอกจากคิดว่ามันเป็นหัวข้อที่น่าสนใจเท่านั้น แต่มันกลายเป็นจุดเริ่มต้นของเส้นทางความสำเร็จทางการเขียนของเธอขณะที่เพื่อนผู้ที่สนใจการเป็นนักเขียนของเธอกลับยังไม่เคยมีผลงานส่งเข้าประกวดเลย

ความสำคัญของบุคคลรอบข้างตัวพิมพ์ิชามากไปกว่าการเป็นผู้นำข่าวการประกวดมาให้กับพิมพ์ิชาแล้วนั้น เพื่อนของเธอยังมีบทบาทเป็นทั้งผู้ให้คำวิจารณ์ในเส้นทางความสำเร็จทางการเขียนของพิมพ์ิชาอีกด้วย ในเรื่องของกรเป็นผู้ให้คำปรึกษาส่วนตัวให้กับตัวพิมพ์ิชานั้นก็เกิดขึ้นโดยที่พิมพ์ิชาได้กล่าวว่า เมื่อเธอเขียนงานขึ้นมาชิ้นหนึ่งเธอจะมีเพื่อนและคุณพ่อคุณแม่เป็นผู้ให้คำวิจารณ์โดยหากเป็นก่อนลงมือเขียน เธอจะถามคนรอบข้างโดยเฉพาะเพื่อนว่าเขาคิดอย่างไรกับหัวข้อนี้บ้าง และเมื่อเขียนเสร็จเธอนำผลงานไปให้เพื่อนๆ หรือบางครั้งก็เป็นคุณแม่ของเธอที่มาช่วยอ่านก่อนที่เธอจะนำไปส่งโดยในขั้นแรก และบางครั้งท่านก็จะช่วยตรวจคำผิดให้เหมือนกับเป็นบรรณาธิการส่วนตัวให้กับพิมพ์ิชาอีกด้วย บางครั้งเธอจะถามเพื่อนว่าอ่านแล้วเข้าใจหรือไม่และเพื่อนของเธอก็จะเสนอซึ่งความคิดเห็นจากนั้นเธอก็จะนำเอาความคิดเห็นของบุคคลเหล่านั้นไปปรับแก้ไขผลงานของตนเองให้ดีขึ้น

นอกเหนือจากคำแนะนำจากเพื่อนๆ แล้ว พิมพ์ิชาได้ข้ดเกล้าฝ่มือการเขียนและผลงานของตนเองด้วยวิธีการอ่านผลงานของนักเขียนที่มีชื่อเสียงและบทความวิชาการต่างๆ รวมทั้งการใช้

อินเทอร์เน็ตในการหาข้อมูลเพิ่มเติมอีกด้วยเนื่องจากเป็นสื่อที่รวดเร็วและง่ายในการค้นคว้ามากที่สุด

พิมพิชาได้รับรางวัลในหัวข้อ “วัยรุ่น รัก และ ธรรมะ” นี้ พิมพิชาไม่ได้ต้องหาข้อมูลอะไรในด้านของธรรมะเพราะเธอเป็นคนที่มีความสนใจในด้านศาสนาอยู่ก่อนแล้วตามที่ได้รับ การปลูกฝังเลี้ยงดูมาแต่เด็กจากคนในครอบครัวเนื่องจากทางบ้านนั้นผูกพันอยู่กับด้านศาสนาอยู่ แต่เดิม ทั้งยังชอบฟังธรรมเข้าวัดร่วมกันกับครอบครัวเสมอ พิมพิชาจึงได้นำจุดเด่นของตนเองมาใช้ แต่เนื่องจากเป็นเรื่องของความรักและวัยรุ่นนั้นรวมความรักแบบหนุ่มสาวซึ่งเธอไม่เคยมีมาก่อน ด้วยจึงค่อนข้างเป็นเรื่องยากสำหรับเธอในการคิดประเด็นหรือหัวข้อที่จะเขียนสื่อถึงออกมาให้ น่าสนใจตั้งใจคิด พิมพิชาจึงได้นำเอาความรักที่เกิดขึ้นรอบตัวเธอมาอ้างอิงซึ่งก็คือความรักของคน ในครอบครัวมากล่าวรวมถึงในหัวข้ออันนี้ และเพราะเป็นคนที่ชอบฟังเพลงพิมพิชาจึงได้นำเข้ามา ประกอบในงานเขียนของตนร่วมด้วย

พิมพิชาได้กล่าวถึงแนวทางในการสร้างผลงานของตนเองเอาไว้ในการเขียนอัตชีวประวัติ ของตนเองดังนี้

“แนวทางที่สำคัญที่สุดที่เราบอกตัวเองเสมอๆคือ เขียนเพราะอยากเขียน ไม่ใช่เขียนเพราะอยากได้รางวัลหรือสิ่งตอบแทน อันนี้สำคัญมากเพราะเราเชื่อว่าทำดีที่สุดแล้วสิ่งที่เราได้คือ เรา ได้ทำในสิ่งที่เรารัก นั่นคือ เราได้สร้างสรรค์ในหัวข้อที่เราอยากเขียนจริงๆ แบบเหนืออื่นใดนั่นคือ เรา รู้สึกว่าเราเหมือนเป็นสถาปนิก หรือ เป็นนักออกแบบ เอาตัวอักษรมาเรียงต่อกันเกิดเป็น เรื่องราวใหม่ที่ไม่เคยมีมาก่อน เรามีความสุขทุกครั้งที่เราได้ออกแบบตัวอักษร ไม่ใช่ได้เขียน เรียงความหรือบทความ”

จึงเห็นได้ว่า พิมพิชานั้นมีความจริงจัง ความมุ่งมั่นและมีความรักให้กับการเขียนอย่าง บริสุทธิ์ หรือสามารถสรุปได้ว่าเธอมีลักษณะของคนที่มีจุดยืนเป็นของตนเอง พิมพิชานั้นยึดมั่นต่อ สิ่งที่เธอมีใจรักที่จะสร้างสรรค์ซึ่งก็คืองานเขียนของเธอ

พิมพิชาได้กล่าวถึงความรู้สึกต่อตนเองและงานเขียนของตนในปัจจุบันเอาไว้เพื่อให้ ข้อคิดว่า

“...เรารู้สึกชอบงานที่เราเขียน นั้นรวมถึงทั้งงานประกวดและงานที่ไม่ใช่งานประกวดนั้นคง เป็นเพราะเราจริงจังกับงานเขียน และเราไม่ใช่แค่เขียน แต่เราออกแบบตัวอักษรต่างหาก มีอยู่ครั้ง

หนึ่งนั่งทำข้อสอบหัวข้อคือ ให้เขียนโดยใช้รูปแบบการเขียนอธิบายแทรกพรรณนา เรา นั่งเขียนไป และยิ้มไปกับงานที่เราเขียนโดยอัตโนมัติเลยจนลืมไปว่านี่คือข้อสอบนะและลืมคำสั่งไปด้วย สุดท้ายเราก็ไม่ค่อยแน่ใจว่าเราเขียนตรงตามคำสั่งไหม แต่เราก็ไม่รู้สึกละอายนะ กลัวรู้สึกอยากจะไปเอางานชิ้นนั้นจากอาจารย์คืนด้วยซ้ำ งานประพันธ์ของเราจึงไม่ได้แค่อ่านแล้วรู้สึกว่าย่ เขียนดี แต่เราจะรู้สึกว่าย่ สร้างสรรค์ มากกว่า”

ผลกระทบที่ได้รับจากความสำเร็จทางการเขียน

ผลกระทบจากความสำเร็จของพิมพ์ิชาต่อตัวเธอเองนั้นเป็นประโยชน์ต่อตัวพิมพ์ิชาเป็นอย่างมากทั้งเป็นการสร้างความมั่นใจและความภูมิใจให้กับตัวเองแล้ว พิมพ์ิชายังได้รับการสนับสนุนด้านอื่นๆจากผู้คนรอบข้างและแม้แต่จากรางวัลที่เธอได้รับอีกด้วย กล่าวคือ แม้ว่าฐานะทางครอบครัวของพิมพ์ิชา นั้นจะไม่ได้ขัดสนแต่เงินรางวัลที่เธอได้รับมานั้นก็เป็นสิ่งหนึ่งที่เธอได้รับและได้นำมาใช้เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาของตน ในตอนหนึ่งของการสัมภาษณ์ พิมพ์ิชาได้เล่าไว้ คือ

“อาจารย์ที่เป็นหัวหน้าภาควิชาภาษาไทยแล้วก็อาจารย์ที่อยู่ในโครงการนะค่ะก็ทราบ เอ่อว่าเราได้รางวัลอันนี้ ส่วนใหญ่อาจารย์เขาก็จะรับผิดชอบในการรับเอกสาร เอ่อ งานประกวดต่างๆ มารวบรวมไว้ในแฟ้มนะค่ะ อาจารย์ก็จะมี เขาก็อ่านผลงานของเราด้วย อย่างตอนอยู่มหา'ลัยอะค่ะ ก็จะมีทางคณะอะค่ะว่า ถ้าเธอประกวดงานที่ไหนก็พอปลายปีก็เอามานะรวมๆ รางวัลที่เราได้เขาก็จะให้ทุนเราเพิ่มด้วยนะค่ะเป็นเหมือนนิสิตสร้างชื่อเสียงให้คณะประมาณนี้ค่ะ”

ทั้งนี้เนื่องจากการเป็นนักเรียนและนิสิตในโครงการนักอักษรศาสตร์รุ่นใหม่ การชนะการประกวดงานเขียนนั้นเป็นการสร้างชื่อเสียงให้กับทางสถาบันที่พิมพ์ิชาศึกษาอยู่ และเมื่อมีการรวบรวมรางวัลต่างๆ และไปยื่นต่อทางคณะเธอก็จะได้รับการสนับสนุนจากทุนการศึกษาที่เธอได้รับอยู่แล้วนั้นยิ่งขึ้นในฐานะที่เป็นผู้สร้างชื่อเสียงให้แก่สถาบัน

นอกเหนือจากผลที่ได้รับจากทางโรงเรียนและมหาวิทยาลัยแล้วนั้น ผลกระทบต่อทางบ้านก็มีอยู่ นั่นคือ คุณพ่อคุณแม่ของเธอให้ความสนใจในกิจกรรมทางการเขียนของเธอมากยิ่งขึ้น กล่าวคือเมื่อเธอเริ่มต้นที่จะเข้าในหัวข้อหนึ่งๆเธอจะนำไปถามคุณพ่อคุณแม่ของเธอเช่นเดียวกันกับการถามความคิดเห็นจากเพื่อนซึ่งคุณพ่อคุณแม่ของเธอ นั้นจะมีการพูดคุยไต่ถามด้วยความสนอกสนใจเป็นอย่างดี ทั้งนี้เกิดขึ้นจากความรู้สึกภาคภูมิใจในความสำเร็จของบุตรสาวนั่นเอง และต่อเพื่อนฝูงของเธอ เพื่อนๆ นั้นเป็นเสมือนผู้จัดการส่วนตัวของพิมพ์ิชาเลยทีเดียวได้นั้นคือ เพื่อนๆ จะ

ช่วยเธอหางานประกวดและหัวข้อที่น่าสนใจต่างๆ มาให้เธอเขียนอยู่ตลอดเวลา ซึ่งเหล่านี้พิมพ์ิชาได้รับการเอาใจใส่และความร่วมมือจากทั้งเพื่อนและครอบครัวของเธอเป็นอย่างดี

กรณีศึกษาที่3: นิรัชพร รักนุ่น

หนึ่งในผู้ชนะเลิศการประกวดเรื่องสั้นในโครงการธรรมวรรณศิลป์

โดยสถาบันยุวโพธิชน ปีพ.ศ. 2551

ชื่อเรื่อง “ความสุข ณ โลกสี่เหลี่ยม”

หัวข้อ “ความรัก ภัยรุ่ม และธรรมะ”

ข้อมูลเบื้องต้น

นิรัชพร รักนุ่น ปัจจุบัน (2554) เธออายุ 21 ปี ชื่อเล่นว่าแอน เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2533 นิรัชพร นั้นเกิดและเติบโตที่จังหวัดพัทลุง เธอเข้าและเรียนจบจากโรงเรียนปากพูนพิทยาคารด้วยเกรดเฉลี่ย 3.12 สำหรับเธอแล้วเธอเก่งสู้ๆ ไม่ได้เลย ครอบครัวของนิรัชพรนั้นประกอบขึ้นด้วยคน 6 คนด้วยกันนั่นคือ คุณพ่อ คุณแม่ และพี่น้อง 4 คนด้วยกัน นิรัชพรได้กล่าวไว้ว่าพี่ๆ ของเธอนั้นเรียนเก่งกันทุกคน ซึ่งได้เกรดเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 3.5 ด้วยกันทั้งนั้นทำให้เธอคิดว่าตนเองนั้นเรียนไม่เก่งเลย ปัจจุบันนิรัชพรกำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ชั้นปี 2 คณะนิติศาสตร์ นิรัชพรเกิดในครอบครัวชาวพุทธบ้านอยู่ใกล้วัดซึ่งประกอบอาชีพเกษตรกร ที่บ้านปลูกข้าวและทำสวนยาง คุณพ่อคุณแม่ของเธอจะสอนลูกๆ ให้ทำงานและรู้จักหน้าที่ของตน ในตอนเช้านิรัชพรจะต้องออกจากบ้านไปช่วยคุณพ่อคุณแม่ของเธอเก็บน้ำยางซึ่งนั่นทำให้เธอไปโรงเรียนสายทุกเช้าและไม่เคยทันเข้าแถวเคารพธงชาติเลยสักครั้ง และนั่นเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เธอได้พบกับอาจารย์สมศักดิ์ นำแก้วผู้เป็นอาจารย์ฝ่ายปกครองอีกทั้งยังเป็นอาจารย์ประจำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

นิรัชพรเป็นหญิงสาวที่มีความคิดและมีแนวความคิดอุดมการณ์ของตน รักความถูกต้องและมีเหตุผล เป็นคนเอาจริงเอาจังและเป็นคนที่จริงจังกับชีวิต ในคนเดียวกันนิรัชพรก็เป็นคนที่มีอารมณ์ขัน ร่าเริง เข้ากับคนง่ายและหัวเราะง่าย เธอเป็นคนที่เข้าใจชีวิตโดยเธอกล่าวว่าตนนั้นได้ความคิดเหล่านี้มาจากประสบการณ์ที่ผ่านมามาของตนเองเนื่องจากครอบครัวของนิรัชพรนั้นเพิ่งจะก่อร่างสร้างฐานะได้เมื่อราว 2 ปีก่อน ก่อนหน้านั้นครอบครัวของเธอค่อนข้างลำบาก เธอมองความลำบากนั้นเป็นคุณพูนชีวิต

ที่บ้านคุณแม่ของเธอไม่เคยใช้ให้ลูกๆ ทำงานบ้านเลย แต่นั่นเป็นเพราะทุกๆ คนในบ้านต่างรู้ซึ่งหน้าที่ของตน และไม่ว่าแต่ละคนจะเลือกทำกิจกรรมอะไรก็ตาม คุณพ่อคุณแม่จะไม่ว่ากล่าวอะไรโดยเว้นเพียงแต่ว่าอย่าได้ละจากหน้าที่ที่พึงกระทำของตนไปเท่านั้นก็เพียงพอ ด้วยเหตุ

นี่เองนิรชพรเป็นลูกสาวเพียงคนเดียวในหมู่บ้านละแวกนั้นที่ยังคงทำงานหลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดินปลูกข้าวทำนาแม้ว่าตนจะกำลังร่ำเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยแล้วก็ตาม ซึ่งสิ่งนี้เป็นที่ชื่นชมของคนที่พบเห็น นิรชพรได้ให้ความเห็นว่า เพราะเธอก็กินข้าวเช่นกัน นิรชพรได้มองคุณพ่อของเธอทำงานและคิดกับตนเองว่า

“ทำไมพ่อต้องทำอยู่คนเดียว”

เธอเล่าว่าพ่อของเธอไม่ได้ต้องการให้เธอทำนา ดิฉันจะอยากให้ตั้งใจเรียนเพียงอย่างเดียวเสียด้วยซ้ำ ความซาบซึ้งในวิถีชีวิตแบบไทยถ่ายทอดออกมาจากสิ่งที่ตัวเธอนั้นปฏิบัติทุกวันแม้แต่ผักก็ยังช่วยคุณแม่ปลูกกินเองและอย่างยิ่งในผลงานอัตชีวประวัติของเธอเอง ในตอนหนึ่งนิรชพรได้กล่าวเอาไว้ว่า

“ในอนาคตอันแสนยาวไกล เธออยากจะมีบ้านหลังเล็กๆ ใกล้เคียงเขาที่ไหนสักแห่ง และใช้วิถีแบบชนชั้นรากหญ้า ปลูกเอง เลี้ยงเอง และกินเอง มันอาจจะดูเพ้อฝัน แต่ก็ดีกว่าเพ้อฝันที่จะเป็นเจ้าคนนายคน เพ้อฝันถึงบ้านหลังใหญ่ๆ รถหรูๆ หรือข้าราชการเงินเดือนแพง ในเมื่อเธอโตมากับนาข้าว สวนยาง และท้องทะเล ไม่มีเหตุผลที่จะวิ่งหนีเพราะมันไม่ใช่สิ่งที่ต่ำต้อย”

แนวความคิดของนิรชพรนั้นเต็มไปด้วยความพอเพียงและพึงพอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่ แม้ว่าเธอจะร่ำเรียนอยู่ในคณะนิติศาสตร์แต่ก็ไม่จริงจังกับการศึกษานัก จนบางครั้งเธอจะเบื่อหน่ายกับระบบทางการศึกษาเสียด้วยซ้ำ ซึ่งในตอนหนึ่งในอัตชีวประวัติที่เธอเขียนขึ้นได้กล่าวเอาไว้ดังนี้

“ระบบการศึกษาที่แปลกประหลาดนั้น กลับสอนเด็กถึงชั่วโลกเหนือได้ แต่เด็กกลับไม่รู้จักเทือกเขาหลังหมู่บ้าน สอนให้เด็กเก่งคอม แต่เด็กกลับไม่รู้เรื่องราวที่พ่อแม่เด็กพร่ำทำเลี้ยงปากท้องของพวกเขา ข้าร้ายระบบการศึกษายังฉายภาพของความโง่เขลาไปจนถึงบาปบุญของชาวนาที่ทำพิธีไหว้ฟ้าดินเพียงเพื่อหวังผลประโยชน์อันน้อยนิดจากไร่นา ระบบการศึกษาบอกเด็กให้เห็นชั้นยศ หรือดาวบนบ่า ทิ้งให้วิถีชีวิตของบรรพบุรุษเป็นสิ่งที่ไร้ค่าเด็กที่ดำรงวิถีชีวิตเฉกเช่นบรรพบุรุษนั้นกลับกลายเป็นเด็กที่ถูกผลักออกจากระบบการศึกษา และดูไร้ค่าเช่นเดียวกัน มันก็น่าแปลกที่คนไทยก็บริโภคข้าวเยอะ ส่งออกก็เยอะ แต่กลับไม่มีใครอยากทำนา และนี่คือผลผลิต

อย่างหนึ่งของระบบการศึกษา มันคือเหตุผลหนึ่งที่เธอตอบตัวเองไม่ได้เลยว่าเธอจะเรียนไปเพื่ออะไร”

เมื่อย้อนกลับไปทำการสัมภาษณ์จึงได้รับคำอธิบาย เมื่อครั้งยังเป็นเด็กนั้นนิรัชพรเป็นเด็กที่มีความซุกซนอยู่ในตัว เธอใช้ชีวิตแบบเด็กชาวบ้านทั่วๆ ไป แม้แต่ครูก็ไม่รู้เสียด้วยซ้ำว่าเธออ่านออกเขียนได้เพราะเด็กๆแถวนั้นก็น้อยนักที่จะเขียนอ่านเป็น ที่บ้านเธอสนิทกับพี่สาวของเธอ พี่สาวคนโตของเธอนั้นสนิทกับครูที่สอนภาษาไทยเป็นอย่างมาก เธอมักจะนำหนังสือมาอ่านให้นิรัชพรได้ฟังเสมอและนั่นเป็นการปลูกฝังให้กับผู้เป็นน้องสาวติดนิสัยรักการอ่านหนังสือนับตั้งแต่นั้นจวบจนถึงปัจจุบัน เธอได้รับสมุดบันทึกเล่มแรกจากพี่สาวคนรองของเธอซึ่งเธอได้เขียนจดหมายไปขอเป็นสมุดบันทึกเล่มแรกในชีวิตของเธอที่เธอได้รับมาเมื่อเรียนอยู่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่2 และเมื่อขึ้นประถมศึกษาปีที่5 นิรัชพรเริ่มเขียนอนุทินขึ้นมาจวบจนถึงปัจจุบันนี้นิรัชพรก็ยังคงเขียนอนุทินอยู่ เธอกล่าวว่าตนเองนั้นเป็นคนของอดีตและสมุดบันทึกเหล่านี้ก็ยังช่วยเธอในด้านการเขียนเป็นอย่างมาก เพราะเมื่อเปิดไปก็จะมีเรื่องนำมาเขียนต่อออกออกไปได้ อย่างในตัวอย่างหนึ่งที่นิรัชพรได้พูดขึ้นในการสัมภาษณ์ว่า

“...เหมือนเราเห็นใครสักคนเรื่องสักเรื่องเราก็เอามาคิดต่อยอดได้อย่างเราเห็นคนพิการสักคนหนึ่งนั่งเล่นกับสุนัขตัวนั้นก็มีความสุข ก็จะกลับมาเขียนได้ว่า...ความสุขมันอยู่ตรงไหนน้อ มันอยู่กับการที่เรามีเงินหรือ อยู่บนรถราคาแพงๆหรือ อยู่บนบ้านหลังราคาแพงๆหรือ หรือว่ามันอยู่ที่พื้นที่อยู่กับสุนัขสักตัวหนึ่ง...”

นิรัชพรนั้นเป็นคนช่างคิด แต่เมื่อเข้าสู่ช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ เธอกับติดเพื่อนและนี่ก็อยากจะทำตามเพื่อนๆ ไปเรียนต่อช่างยนต์หรือ ว่าเป็นสิ่งที่ทางบ้านของเธอทุกคนต่างลุกขึ้นขัดขวางความคิดนั้นและในที่สุดเธอก็ต้องกลับไปเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ซึ่งเธอได้ถูกชักนำเข้าสู่เส้นทางความสำเร็จทางการเขียนอย่างน่าเหลือเชื่อโดยการชักนำของคุณครูสมศักดิ์นั่นเอง

แรกเริ่มเดิมทีไม่มีใครรู้เลยว่านิรัชพรสามารถอ่านออกเขียนหนังสือได้ เธอถูกทำโทษทุกๆ เข้าจากการมาสายเพราะไปช่วยเหลืองานทางบ้านเก็บน้ำยาง เธอถูกจัดเป็นนักเรียนปลายแถวในเวลานั้น จวบจนเมื่อคุณครูสมศักดิ์ได้มองเห็นประกายเพชรในตัวของนิรัชพรและนำเธอมาขัดเกลาและส่งนิรัชพรสู่สนามแข่งขันประชันกลอน นิรัชพรได้นำชื่อเสียงมามอบให้แก่โรงเรียนและแก่ตัวเอง และนั่นเป็นจุดเริ่มต้นของความสำเร็จทางการเขียนของนิรัชพร รัตนุ่น

ส่วนตัวเธอเองแล้วนิรัชพรนั้นไม่มีวิชาที่ชอบเลย เธอไม่ชอบวิชาที่เรียนด้วยความจำใจอีก ทั้งหลายเรื่องที่เรียนอยู่เธอก็ไม่เห็นด้วย ด้วยความที่เธอช่างคิดช่างสงสัย สิ่งที่อยู่ในใจเธอมักจะเป็นคำว่า “ทำไมจึง...” ซึ่งจากการได้พูดคุยกันอย่างเป็นกันเองของนักวิจัยกับนิรัชพรนั้น เธอมักจะมีคำถามนี้เกิดขึ้นเสมอ เป็นการแสดงออกของคนช่างคิดช่างสงสัยอย่างแท้จริง

นิรัชพรนั้นมีวิชาที่ถนัดอยู่สามวิชาด้วยกัน นั่นคือ วิชาภาษาไทย วิชาสังคมศึกษา และวิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งในวิชาภาษาไทยนั้นก็ยังมีย่อยกเว้นอยู่ว่า เธอชอบแต่วรรณคดี กับการใช้แต่หลักภาษานั้นไม่เข้าใจเลยสักนิดเดียวซึ่งสอดคล้องกับคะแนนในระเบียบผลการศึกษาของเธอ ในปีแรกที่มีวิชาการเขียนเธอสามารถทำเกรดได้ดีในทั้งสองเทอมด้วยกัน แต่คะแนนในวิชาภาษาไทยกลับขึ้นๆ ลงๆ เป็นอย่างมาก ในกลุ่มวิชาสังคมศึกษา ส่วนที่เธอนั้นชื่นชอบที่สุดคือส่วนของประวัติศาสตร์ และเรื่องพื้นที่ เธอชอบธรรมชาติและความเป็นเหตุเป็นผล มันจึงเป็นเหตุให้นิรัชพรชื่นชอบในวิชาวิทยาศาสตร์เช่นกัน นิรัชพรนั้นอยากที่จะเข้าเรียนในสายวิทย์-คณิต แต่ในความเป็นจริงแล้วเธอได้เรียนในสายศิลป์ภาษามา

ในช่วงเวลาหนึ่ง นิรัชพรทำงานอยู่กับทางป.ป.ส. ด้วยความที่เป็นเด็กกิจกรรมและความคิดที่ว่า อยากจะหยิบยื่นความดีให้กับคนอื่น ๆ เธอมองว่าเด็กที่ติดยานั้นไม่ได้เป็นเด็กเลวแต่ด้วยสังคมหล่อหลอมและเราก็เป็นส่วนหนึ่งที่สร้างสังคมขึ้นมาจึงควรที่จะมีส่วนร่วมรับผิดชอบ โดยเธอได้กล่าวเอาไว้ในตอนหนึ่งของอัตชีวประวัติของเธอว่า

“จากนั้นเธอก็เริ่มไปช่วยงานทางป.ป.ส. ไปออกค่ายให้เด็กซึ่งอยู่ในกลุ่มเสี่ยงติดยาเสพติด นั้นทำให้เธอได้เรียนรู้ว่า มันไม่ใช่ความผิดของเด็กไม่ใช่ว่าเด็กอยากจะเป็น แต่นั่นมันคือผลผลิตของสังคม คนส่วนใหญ่มักบอกว่าสังคมไม่ดีแต่ไม่มีใครเลยที่คิดว่าแล้วใครที่มันเป็นคนสร้างสังคม ถ้าไม่ใช่พวกเรา...”

สาวผิวสีเข้มว้าจากมคยผู้นี้เมื่อดูจากวาจาเชือดเฉือนได้เจ็บขาดของเธออาจจะทำให้หลายคนสรุปถึงอุปนิสัยของเธอว่าคงจะเป็นคนเครียดขี้นจริตจริงจัง ทว่าสิ่งนั้นเป็นเพียงส่วนที่ฉาบอยู่ภายนอกของนิรัชพรเท่านั้น แม้จะมีความมุ่งมั่นและมุ่งมั่นจนน่าตกใจ นิรัชพรกลับเป็นคนที่เรียบง่ายและยอมรับข้อผิดพลาดของตนเองได้อย่างง่ายดาย เธอยอมรับว่าตนเองนั้นมีข้อเสียคือเป็นคนรับได้ง่ายไม่รับผิดชอบเรื่องเวลาทำให้เกิดการรับนัดซ้ำซ้อนหลายครา ซ้ำหลายครั้งที่เธอไม่ตรงต่อเวลา ชอบนอนดึกตื่นสายในบางคราและหลายครั้งเป็นเพราะเธออ่านหนังสือจนดึกตื่น

เธอรักการอ่านเป็นอย่างมาก เธออ่านหนังสือต่างๆ และเลือกอ่านอย่างมีหลักการ หนังสือที่เธอชอบอ่านนั้นมักจะเป็นแนวเพื่อชีวิต ในกลุ่มของวรรณกรรมหนังสือที่เป็นที่สนใจของเธอคือหนังสือของนาคร หรือไม่ก็เป็นหนังสือแนวอิงประวัติศาสตร์เธอกล่าวอย่างเขินๆ ในการพูดคุยอย่างเป็นกันเองว่า เธอนั้นเป็นคนของอดีต และจากการพูดคุยนั้นทำให้ได้รู้ว่านิรขพรนั้นมีความสนใจใคร่รู้ในประวัติศาสตร์อย่างมากและไม่เพียงเท่านั้น แม้ในเรื่องของศาสนาและการเมืองนิรขพรก็ชื่นชอบเช่นกัน ไม่เพียงประวัติศาสตร์ของประเทศเท่านั้นที่นิรขพรให้ความสนใจ นิรขพรยังชอบอ่านหนังสือเกี่ยวกับชีวประวัติของบุคคลผู้ประสบความสำเร็จในอดีตหรือเหล่าบุคคลที่มีความสำคัญในอดีตทั้งหลายอีกด้วย

นิรขพรมองว่าพัฒนาการทางภาษาของคนเจ้านั้นจะต้องไปด้วยกันทั้งฟังพูดอ่านเขียน ขณะที่เธอยอมรับว่าตนเองนั้นพูดเก่งกว่าเขียน แต่ในปัจจุบันนี้นั้นมีเด็กเพียงน้อยคนนักที่จะอ่านหนังสือ และในเรื่องของการเขียนเธอก็คิดว่าที่เธอได้เปรียบเป็นเพราะเธอได้พบกับประสบการณ์ต่างๆ มามากกว่าเด็กในวัยเดียวกันหลายคน เธอได้กล่าวไว้เกี่ยวกับการเขียนของเธอว่า ต้องใช้เวลา ต้องใช้ตะกอนของชีวิต ไม่ใช่พรสวรรค์ ไม่ใช่พรแสวง แต่เป็นประสบการณ์

ในบางครั้งนิรขพรจะอยู่เพียงลำพัง พูดคุยกับตนเองในความมืด ครุ่นคิดเรื่องราวของตนเอง เธอได้กล่าวไว้ว่า การอยู่คนเดียวนั้นก็ดี เพราะเธอจะได้ศึกษาตนเอง

นิรขพรเป็นคนที่มีความคิดเห็นต่างๆ ในทุกๆ เรื่อง ในเรื่องบางเรื่องที่ได้ฟังหรืออ่านแล้วรู้สึกไม่เห็นด้วยเธอจะคิดเถียง ถ้าเป็นการพูดคุยก็อาจจะพูดเถียงออกไปเลยซึ่งเธอบอกว่าสร้างปัญหาให้กับเธอมากอยู่หลายครั้ง แต่ถ้าเป็นการอ่านมันก็จะทำให้เธออ่านหนังสือเล่มนั้นไม่จบซึ่งก็มีอยู่หลายเล่มมากมายที่เธอเป็นเช่นนั้น

นิรขพรมีเป้าหมายชีวิตที่แน่นอน และเป็นเด็กที่มีความกตัญญู ครั้งหนึ่งคุณแม่ของเธอป่วยเป็นโรคร้ายนอนรักษาตัวอย่างสิ้นหวังอยู่ในโรงพยาบาลโดยหมอก็บอกว่าไม่มีทางรอดแล้วหากกำลังอันดีทำให้กลับฟื้นคืนมาใช้ชีวิตดังปกติได้อีกครั้งแต่กระนั้นแล้วโรคร้ายก็ไซ้ว่าจะหายไป คุณหมอได้พยากรณ์โรคของคุณแม่ของเธอเอาไว้ว่าถึงจะดูแข็งแรงดีแต่ก็คงจะอยู่ได้ออกไม่เกิน 10 ปี นิรขพรนับเดือนปีผ่านไปกว่า 5 ปีแล้วจากวันเวลาในครั้งนั้น เธอตั้งใจแรงกล้าว่าเรียนเพื่อจบมาเลี้ยงดูคุณแม่เพื่อทดแทนบุญคุณของมารดา เธอบอกกับตนเองว่าให้รีบ เพื่อจุดมุ่งหมายอันใกล้ที่เธอตั้งใจเอาไว้นั่นเอง

นิรขพรไม่หวังว่าตนเองจะต้องเป็นนักเขียนเธอก็ได้เลือกที่จะเรียนในคณะนิติศาสตร์ด้วยความคิดอ่านของเธอนิรขพรนั้นเป็นคนของโลกความจริงอย่างมาก เธอคิดอย่างมีเหตุผลให้เหตุผลในการกระทำและเลือกทำอย่างมีเหตุผลเหมาะสมและถ่อมตน แม้ว่าปัจจุบันนี้เธอจะไม่ค่อยได้

แต่งกลอนและร่างจากมันมานานแต่เธอก็ยังจับปากกาคิดโครงเรื่องสั้นต่างๆ อยู่เสมอแม้จะไม่มีเรื่องไหนที่แล้วเสร็จอีกด้วยเหตุผลที่เธอมีเวลาน้อยก็ตาม เธอก้าวถึงอนาคตของตนเองกับการเขียนเอาไว้ว่า เธอก็เคยฝันว่าตนจะได้กลับบ้านเขียนหนังสือไปและชีวิตสบายๆ ไปกับการเขียนของเธอ

รูปแบบของผลงาน

ตัวอย่างผลงาน

เรื่องความสุข ณ โลกสีเหลือง

เด็กหญิงผมเปียนั่งอยู่โต๊ะตัวสุดท้ายริมหน้าต่างของห้อง เธอนั่งที่โต๊ะสีเหลือง หันหน้าเข้าหากระดานสีเหลือง อยู่ในห้องสีเหลือง มองออกไปนอกหน้าต่างที่เป็นสีเหลือง แต่ข้างนอกไม่ใช่สีเหลือง...เด็กหญิงผมเปียยิ้ม

เด็กหญิงผมเปียถือกระเป๋าเดินอย่างเชื่องช้าท่ามกลางอากาศยามเย็นในฤดูร้อน ดอกประดู่กลีบเล็กหลุดร่วงตามลมโปรยปรายสองข้างทางเป็นสีเหลืองอร่าม กลีบเล็กกลีบหนึ่งหลุดร่วงลงมาติดผมสีดำของเด็กหญิงผมเปีย

...เธอยิ้ม ถนนนี้ ดอกประดู่ ไม่ใช่สีเหลือง

รถเก๋งคันงามที่ไม่ใช่สีเหลืองแล่นปราดมาจอดหน้าโรงเรียนเพื่อรับเด็กหญิงผมเปีย ชายขับรถวัยกลางคนที่ไม่ใช่สีเหลืองลงมาเปิดประตูรถให้เด็กหญิงผมเปีย

...รถเก๋ง ชายขับรถ ไม่ใช่สีเหลือง...เด็กหญิงผมเปียไม่ยิ้ม

ผมเดินอย่างช้า ๆ บนถนนที่ทอดตัวสู่หน้าโรงเรียนสายเก่า เด็กหญิงผมเปียขึ้นรถเก๋งคันงามที่ไม่ใช่สีเหลืองไปแล้ว

ผมก้มหน้าเดินผ่านถนนที่อร่ามที่โรยด้วยดอกประดู่ท่ามกลางมวลอากาศยามเย็นในฤดูร้อน...ผมเดินต่อ...ต่อไป

เด็กหญิงผมเปียนั่งที่โต๊ะตัวสุดท้าย ริมหน้าต่างของห้อง มองออกไปยังนอกหน้าต่างเช่นเคย ผมเดินก้มหน้าถือกระเป๋าไปยังโต๊ะตัวสุดท้ายริมประตูของห้อง ขนมหที่ตั้งอยู่บนโต๊ะตัวสุดท้ายริมหน้าต่างส่งกลิ่นหอมกรุ่นทำผมหิว กลิ่นหอม อากาศหิว และความเงิบบรรเลงอย่างช้า ๆ เด็กหญิงผมเปียหันหน้าออกจากหน้าต่างสีเหลือง หยิบถุงใส่ขนมบนโต๊ะตัวสุดท้ายริมหน้าต่างที่เธอนั่ง แล้วลุกขึ้นมายังโต๊ะตัวสุดท้ายริมประตู

“คุกกี้” เสียงเล็ก ๆ ของเด็กหญิงผมเปียบอกแล้ววางสิ่งนั้นลงบนโต๊ะ เด็กหญิงผมเปียยิ้ม ก่อนกลับไปยังโต๊ะตัวสุดท้ายริมหน้าต่าง นั่งลงแล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง ผมหยิบคุกกี้ชิ้นสุดท้ายดมกลิ่นหอม แล้วเก็บไว้ใต้โต๊ะ...ผมหายใจ

เช้า ผมเดินไปโรงเรียนอย่างลึกลับ หัวกระเป๋าดำด้วยมือข้างขวาและหัวขมครกด้วยมือด้านซ้าย ผมจะไป...ยังยังโต๊ะตัวสุดท้ายริมหน้าต่าง

เด็กหญิงผมเปียที่นั่งโต๊ะสี่เหลี่ยมตัวสุดท้ายริมหน้าต่าง หันหน้าออกไปนอกหน้าต่าง ลมเบา ๆ พัดโชยมา

“ขมครกนะ...อร่อยดี” ผมบอกก่อนวางขมครกลง เด็กหญิงผมเปียหันหน้าออกจากหน้าต่าง นัยน์ตาสีน้ำตาลคู่นั้นมองมาที่ผมและยิ้มอย่างละมุน...ท่ามกลางโต๊ะสี่เหลี่ยม หน้าต่างสี่เหลี่ยม ห้องสี่เหลี่ยม แต่ผมกับขมครกไม่ได้สี่เหลี่ยม

ในห้องเรียนที่มีแต่สี่เหลี่ยม เด็กหญิงผมเปียนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวสุดท้ายริมหน้าต่าง หันมายิ้มกับผมที่นั่งอยู่บนตัวสุดท้ายริมประตู อีกฟากหนึ่งของห้อง...

ในห้องอบอวลไปด้วยความหอมและมวลอากาศอันอบอุ่นก่อตัวขึ้นเป็นความสุขอย่างฉับพลัน

ครั้งก่อน ก่อนที่ผมจะรู้จักคุกกี้ ก่อนที่ผมจะเดินหัวขมครกมาโรงเรียน ผมก็มีความสุข สุขที่ได้เห็นเด็กหญิงผมเปียที่หันหน้าออกทางหน้าต่าง แม้เธอจะไม่เคยหันมาอีกฟากหนึ่งของห้องก็ตาม

ครั้งก่อน ก่อนที่ผมจะรู้จักคุกกี้ ก่อนที่ผมจะหัวขมครกมาโรงเรียน ผมมีความสุข สุขที่ได้เห็นเด็กหญิงผมเปีย บนถนนซึ่งทอดยาวไปยังหน้าโรงเรียน แล้วรถแก๊งคันงามก็รับเธอกลับบ้านไป

เช้าวันใหม่ บนถนนที่ทอดตัวยาวสู่โรงเรียนสายเก่า มือขวาหัวกระเป๋าดำ มือซ้ายถือขมครกอย่างเก่า เดินไปที่โต๊ะตัวสุดท้ายริมหน้าต่าง เด็กหญิงผมเปียนั่งอยู่ เธอมองมาที่ผมแล้วยิ้ม ในมือถือถุงคุกกี้ ผมนั่งลงข้างเด็กหญิงผมเปียวางขมครกบนโต๊ะตัวสุดท้ายริมหน้าต่าง ผมยิ้ม...เด็กหญิงผมเปียยิ้ม นัยน์ตาสีน้ำตาลคู่นั้นหยิ่ง

ผมกินคุกกี้ เด็กหญิงผมเปียกินขมครก ความสุขอบอวลไปทั่วห้องสี่เหลี่ยม และเรายิ้มท่ามกลางห้องสี่เหลี่ยม

เด็กหญิงผมเปียเดินบนถนนสายเก่าที่ทอดตัวไปหน้าโรงเรียน เธอหยุดและหันหลังมายิ้ม “เดินด้วยกันสิ” เสียงเล็ก ๆ ของเธอมีพลังทำให้หัวใจผมพองโต

เด็กหญิงผมเปียเดินไปกับผมบนถนนสายเก่าที่โรยด้วยกลีบเล็ก ๆ ของดอกประดู่เหลืองอร่าม...รถแก๊งคันงามที่ไม่ใช่สี่เหลี่ยม พร้อมกับคนขับรถที่ไม่ได้สี่เหลี่ยมมารับเด็กหญิงผมเปีย

เด็กหญิงผมเปียยิ้ม “ไปก่อนนะ” เธอบอกลาก่อนขึ้นรถออกไป เด็กหญิงผมเปียไปแล้ว เหลือแต่ผมที่เดินอมยิ้มฟังเสียงของความเจิบซึ่งบรรเลงเป็นเพลงหวาน

อากาศที่ร้อนอบอ้าว เสียงเพื่อนที่เกี้ยวกราวในยามพักเที่ยง เด็กหญิงผมเปียนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวสุดท้ายริมหน้าต่างของห้อง ผมนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวสุดท้ายใกล้ริมหน้าต่างของห้อง เราคุยกันคำพูดน้อยนิด แต่มหาศาลนั้นช่างชื่นใจ

บนถนนที่ทอดยาวไปยังหน้าโรงเรียน ผมเดินถือกระเป๋าอย่างกระวนกระวาย เด็กหญิงผมเปียไปไหน...เธอไม่ได้อยู่บนถนนสายนี้ ผมวิ่งออกไปยังหน้าโรงเรียน ผมยิ้ม เด็กหญิงผมเปียขึ้นรถรอ วันนี้เด็กหญิงผมเปียรีบมารอรถ และรถก็มาแต่ไม่ใช่รถเก่งคันงามที่ไม่ใช่สีเหลี่ยมกลับเป็นมอไซค์ที่ไม่ใช่สีเหลี่ยมเหมือนกัน...เด็กหญิงผมเปียขึ้นซ้อนท้ายมอไซค์ ยิ้มอย่างสุขใจพลางโอบกอดรอบเอวคนขับที่ไม่ใช่สีเหลี่ยมนั้น

รุ่งเช้าผมเดินบนถนนที่ทอดตัวสู่โรงเรียนสายเก่า มือขวาถือกระเป๋า มือซ้ายถือขนมครก เดินไปยังโต๊ะตัวสุดท้ายริมหน้าต่างของห้องทุก ๆ อย่างยังเป็นสีเหลี่ยม เด็กหญิงผมเปียนั่งอยู่เธอไม่ได้มองออกไปนอกหน้าต่างสีเหลี่ยม แต่ยิ้มให้ดอกกุหลาบในมือ ผมวางขนมครกบนโต๊ะตัวสุดท้ายริมหน้าต่าง เด็กหญิงผมเปียยิ้ม...เธอไม่กินขนมครก

ยามเย็นของฤดูร้อน รถเก่งคันงามที่ไม่ใช่สีเหลี่ยม ปราดเข้ามารับเด็กหญิงผมเปียถึงอาคารเรียน ชายคนขับรถที่ไม่ใช่สีเหลี่ยม เปิดประตูรถขอร้องให้เด็กหญิงผมเปียขึ้นรถ เด็กหญิงผมเปียยกมือซ้ายปาดน้ำตาเปื้อนแก้ม แล้วขึ้นรถจากไปบนทางที่ทอดยาวสู่หน้าโรงเรียน

รุ่งเช้าที่หazyเหงา มือขวาทิ้งกระเป๋า มือซ้ายหิ้วขนมครกอย่างเก่า เดินไปยังโต๊ะตัวสุดท้ายริมหน้าต่างของห้อง ทุก ๆ อย่างยังเป็นสีเหลี่ยม...แต่ไม่มีเด็กหญิงผมเปีย ผมเดินไปอีกฟากของห้องที่โต๊ะตัวสุดท้ายริมประตู...และรอคอย...วันนี้เด็กหญิงผมเปียไม่มา

บนทางที่ทอดตัวสู่หน้าโรงเรียนสายเก่า มือขวาทิ้งกระเป๋า มือซ้ายหิ้วขนมครก...กลับบ้าน

และก็เป็น เช่นนั้น เช่นนั้น เช่นนั้น ทุก ๆ วัน

โต๊ะสีเหลี่ยมตัวสุดท้ายริมหน้าต่างสีเหลี่ยมของห้องที่เป็นสีเหลี่ยม...ไร้เงาเด็กหญิงผมเปียนัยน์ตาสีน้ำตาล และคุกกี้อย่างเก่า

โต๊ะสีเหลี่ยมตัวสุดท้ายริมประตูสีเหลี่ยมของห้องที่เป็นสีเหลี่ยมยังมีผมและขนมครกเหมือนเดิม

เธอจากไปแล้ว เด็กหญิงผมเปีย...เธอจากไปแล้ว

สายฝนโปรยปรายจากฟากฟ้า กระทบหลังคาของห้องเรียนสีเหลี่ยม แล้วสาดละอองมายังหน้าต่างสีเหลี่ยม เสียงเพื่อน ๆ เกี้ยวกราวในห้อง ทุก ๆ อย่างช่างไร้ความหมาย ผมลุกขึ้น

ผมจะไป ไปจากห้องสี่เหลี่ยมที่ไม่มีเด็กหญิงผมเปีย

ผมเดินเรื่อย ๆ จนเข้าไปในสวนสาธารณะที่นี้หาสี่เหลี่ยมยากเหลือเกิน “ความรักคือสิ่งพิเศษที่สุดในโลก แต่หากมีรักแล้วก็ต้องรู้จัก...” ผมหันไปหาเจ้าของเสียง เด็กผู้หญิงคนหนึ่งนั่งเอามือลูบคางไปตามหน้าหนังสือ “ตัวนี้อ่านว่าอะไรนะ” เธอบ่นพึมพำ ผมมองเธออย่างขงนใจ... เธอกำลังอ่านหนังสือ ผมทุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ข้าง ๆ เธอ “ใครนะ” เธอตะโกนเสียงลั่น

“เปล่าฉันแค่มานั่งเล่น...อย่างเธอ อ่านต่อสิฉันอยากฟัง”

“ช่วย ช่วยอ่านหน่อยสิ พอดีฉันเพิ่งหัดอ่านนะ เอ่อ คือฉัน ฉันเพิ่งเป็นอย่างนี้” ผมก้มมองคู่มือกระดาษที่เป็นจุด ๆ นั้น “ฉันก็อ่านไม่ออก” ผมบอกเธอ

“เธอ เธอเพิ่งจะเป็นเหมือนกันหรือ” เธอถามตะกุกตะกัก

“ คงงั้น”

“เธอไม่ต้องกลัวนะ เดี่ยวเธอก็จะชินไปเอง แรก ๆ ก็ลำบากแบบนี้แหละ ฉัน ฉันอ่านหนังสือให้เธอฟังดีกว่า” เธอพูดเสริ้ก็ตั้งหน้าลูบคางกระดาษที่เป็นจุด ๆ นั้นต่อ “หากเมื่อมีรักแล้วก็ต้องรู้จัก...ปล่อยวาง...ใช่ ๆ มันอ่านว่า ปล่อยวางฉันนี่แน่จ้”

“ปล่อยวางหรือ”

“ใช่ ๆ มันอ่านว่าปล่อยวาง เมื่อมีรักแล้วก็ต้องปล่อยวาง เธอไม่เคยมีความรักหรือเปล่า”

“คงเคยมี”

“ฉันก็เคยมีมันพิเศษจริง ๆ นะ” เธอพูดเสียงตื่นเต้น ก่อนจะลดเสียงลง “แต่เค้าก็จากฉันไปเมื่อฉันเสียตาคู่นี้ แต่ไม่เป็นไรหรอก ความพิเศษนั้นไม่ได้หายไปไหน” เธอบ่นหน้ายิ้ม

“ปล่อยวาง” ผมทวนคำ

“ใช่ ๆ ฉันคงปล่อยวางนะ ก็แค่ไม่คิดมาก” เธอพูดไปยิ้มไป

ผมสูดลมหายใจก่อนลุกขึ้น “ไปก่อนนะ” ผมบอกลาเด็กหญิงตาบอด

“เธอใช้ไม้เท้าหรือว่าสุนัขนำทางล่ะ” เด็กหญิงตาบอดถาม

“ผมหรือ...ปล่อยวาง” ผมตอบก่อนหันหลังกลับมุ่งหน้าไปยังโต๊ะตัวสุดท้ายริมหน้าต่างในห้องสี่เหลี่ยม เด็กหญิงผมเปีย ผมจะไม่ทุกข์เหมือนกับแบกเธอไว้ แต่ผมจะให้เธอนั่งในหัวใจของผม เด็กหญิงผมเปีย

ฤดูร้อน ฤดูฝน ฤดูหนาว ได้เข้ามาเยือนแล้วผ่านพันครั้งแล้วครั้งเล่า ห้วงเวลาแห่งมัธยมได้ผ่านไปแล้ว เด็กหญิงผมเปียยังนั่งอยู่ที่เก่า...ผมคิดถึงเธอจัง เด็กหญิงผมเปีย นัยน์ตาสีน้ำตาล ...ผมจะไปหาเธอ...

บ้านของเด็กหญิงผมเปียไม่ใช่สี่เหลี่ยม มอไซค์ที่จอดไว้หน้าบ้านก็ไม่ใช่สี่เหลี่ยม ผมเคาะประตู...หัวใจของผมเต้นแรง...ประตูเปิดออก เด็กหญิงผมเปียในตาสีน้ำตาลยิ้มอย่างละมุน

“ใครมานะลูก” เสียงหนึ่งจากในบ้านถามขึ้น

“อ้าวเธอนะเอง ไม่ได้เจอกันตั้งหลายปี เข้ามาในบ้านสิ” หญิงสาวน้อยตาสีน้ำตาลแต่ไม่ได้ไว้ผมเปียไหล่น้ำออกมาแล้วจึงมือผมเข้าบ้าน

“อะไรนะ” เธอถามพลางจ้องของในมือผม

“ขนมครก” ผมตอบเจี๊ยบ ๆ

“ยังชอบกินไม่เปลี่ยนเลยนะ” เธอเข้าและยิ้มอย่างละมุน พลางหันไปหาเด็กหญิงผมเปีย
“ฟ้าไว้หน้าสิลูก น้ำเป็นเพื่อแม่สมัยเรียนมัธยมต้นนะ”

เด็กหญิงผมเปียยกมือไหว้ผมและยิ้มหยิมน้ำตาล

ผมเดินกลับอย่างสุขใจ บอกลาหญิงสาวที่ไม่ใช่ผมเปีย และเด็กหญิงผมเปียทั้งสองยิ้มให้ผมด้วยตาสีน้ำตาล สองมือของผมว่างเปล่า ผมไม่ต้องหิ้วขนมครกกลับเหมือนอย่างเช่นที่เคยทำมาหลายปี

ร้อยแก้วเรื่องนี้เป็นงานเขียนประเภทเรื่องสั้นที่มีความยาวทั้งสิ้น 4 หน้า A4 ตัวอักษรขนาด 16 pt มีตัวละครด้วยกันทั้งสิ้น 6 ตัว และมีหลายย่อหน้าด้วยกัน หัวข้อในการเขียนนี้คือ “ความรัก วัยรุ่น กับกรรมะ” ซึ่งมีจุดมุ่งหมายและแนวทางของเรื่องเพื่อจรรโลงใจและให้ข้อคิดกับผู้อ่านเป็นสำคัญ โดยผู้แต่งตั้งชื่อเรื่องคือ “ความสุข ณ โลกสี่เหลี่ยม”

เนื้อหาของเรื่องเกี่ยวกับความรักของวัยรุ่นชายคนหนึ่งซึ่งแอบรักชอบเด็กหญิงวัยรุ่นอีกคนหนึ่งซึ่งนั่งอยู่ด้านหลังเหมือนกันแต่อยู่กันคนละฟากของห้องเด็กชายอยู่ติดประตูห้องและเด็กหญิงผมเปียอยู่ติดหน้าต่าง ตัวเอกได้รับคุกกี้อากเด็กผู้หญิงที่ชอบ และเขาก็เริ่มซื้อขนมครกมาแบ่งกันทางกับคุกกี้ของเด็กผู้หญิงคนนั้น เด็กชายเริ่มสนิทสนมกับเด็กหญิงผมเปียและรู้สึกถึงความรักแล้ววันหนึ่งเขาก็ต้องพบว่าเด็กหญิงผมเปียมีคนรัก ไม่นานเด็กหญิงผมเปียก็ลาออกจากโรงเรียนไป เด็กชายรู้สึกอกหักและเจ็บปวดกับการจากไปของเด็กหญิงผมเปียจนวันหนึ่งเขาได้พบกับเด็กหญิงตาบอดแล้วได้ฟังเธออ่านหนังสืออักษรเบลและพูดคุยกับเด็กหญิงตาบอดเรื่องของการผิดหวังในความรักและเด็กชายก็เกิดคิดได้ว่าตนเองนั้นต้องรู้จักการปล่อยวาง เด็กชายคิดได้เด็กชายปล่อยวางแล้วเลือกที่จะวางเด็กหญิงผมเปียเอาไว้ในใจตน หลังจากเรียนจบเขาก็ได้ไปพบกับเด็กหญิงผมเปียอีกครั้งซึ่งเธอในเวลานั้นได้มีลูกสาวแล้วซึ่งผู้เขียนได้เฉลยในตอนสุดท้ายถึงสาเหตุที่เด็กหญิงผมเปียต้องลาออกจากโรงเรียนนั่นเอง

ผู้เขียนได้เชื่อมโยงแนวคิดในเรื่องของการปล่อยวางเข้ากับเรื่องของความรัก เป็นการให้ข้อคิดแก่ผู้อ่านวัยรุ่นในเรื่องของการใช้ชีวิตและมีรักอย่างไรให้เป็นสุขอันเป็นสาระสำคัญของเรื่องสั้นนี้

ภาษาที่นิรัชพรใช้ในการแต่งเรื่อง “ความสุข ณ โลกสีเหลือง” นี้ เป็นภาษาในระดับไม่เป็นการทาง การอยู่ในรูปแบบของการสนทนาโดยจากเนื้อเรื่องเป็นการสื่อสารทางเดียวโดยมีตัวละครในเรื่องเป็นตัวนำเรื่องราวพูดคุยกับผู้อ่านเสมือนตัวละครนั้นกำลังบอกเล่าเรื่องราวอยู่ตรงหน้า อันเป็นกลวิธีในการนำเสนอของผู้แต่งที่สามารถทำให้ผู้อ่านถึงเรื่องราวต่างๆ ที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อได้อย่างมีอัตราสูงยิ่งขึ้น ทำให้ผู้อ่านได้เกิดจินตนาการภาพตามการคิดตามสิ่งที่ตัวละครบอกเล่า

นิรัชพรนำเอาสัญลักษณ์มาใช้กับงานเขียนชิ้นนี้ ที่เด่นชัดนั้นก็คือการพูดถึงรูปสีเหลืองในเรื่องและชื่อเรื่อง “โลกสีเหลือง” ที่นิรัชพรเขียนถึงนี่ก็คือ “โรงเรียน” ดังที่เธอได้เขียนไว้ในเรื่องสั้นของเธอว่า

“เด็กหญิงผมเปียนั่งอยู่โต๊ะตัวสุดท้ายริมหน้าต่างของห้อง เธอนั่งที่โต๊ะสีเหลือง หันหน้าเข้าหากระดานสีเหลือง อยู่ในห้องสีเหลือง มองออกไปนอกหน้าต่างที่เป็นสีเหลือง แต่ข้างนอกไม่ใช่สีเหลือง...เด็กหญิงผมเปียยิ้ม

เด็กหญิงผมเปียถือกระเป๋าเดินอย่างเชื่องช้าท่ามกลางอากาศยามเย็นในฤดูร้อน ดอกประดู่กลีบเล็กหลุดร่วงตามลมโปรยปรายสองข้างทางเป็นสีเหลืองอร่าม กลีบเล็กกลีบหนึ่งหลุดร่วงลงมาติดผมสีดำของเด็กหญิงผมเปีย

...เธอยิ้ม ถนนนี้ ดอกประดู่ ไม่ใช่สีเหลือง”

นิรัชพรได้ให้คำอธิบายเอาไว้เกี่ยวกับโลกสีเหลืองให้กับผู้วิจัยฟังว่า ที่เป็นโลกสีเหลืองนั้นก็เพราะวันหนึ่งเธอได้สังเกตเห็นว่ารอบตัวเธอนั้นเต็มไปด้วยสีเหลือง ทั้งห้อง หน้าต่าง โต๊ะ กระดานดำ ทุกอย่างล้วนแต่เป็นสีเหลืองทั้งสิ้น และนอกจากที่จะเป็นตัวแทนของโรงเรียนแล้วสีเหลืองในเรื่องสั้นเรื่องนี้ของนิรัชพรนั้นยังให้ความหมายที่ต่างออกไปตามเรื่องราวนั้นอีกด้วย ซึ่งสีเหลืองนี้อาจจะสามารถหมายถึง กรอบ ก็ยังได้อีกด้วยเช่นกัน ดังในตอนหนึ่ง

“บนถนนที่ทอดยาวไปยังหน้าโรงเรียน ผมเดินถือกระเป๋าอย่างกระวนกระวาย เด็กหญิงผมเปียไปไหน...เธอไม่ได้อยู่บนถนนสายนี้ ผมวิ่งออกไปยังหน้าโรงเรียน ผมยิ้ม เด็กหญิงผมเปียยื่นรอรถ วันนี้เด็กหญิงผมเปียรีบมารอรถ และรถก็มาแต่ไม่ใช่รถเก๋งคันงามที่ไม่ใช่สีเหลืองกลับ

เป็นมอไซค์ที่ไม่ใช่สีเหลี่ยมเหมือนกัน...เด็กหญิงผมเปียขึ้นซ้อนท้ายมอไซค์ ยิ้มอย่างสุขใจพลาจ
โอบกอดรอบเอวคนขับที่ไม่ใช่สีเหลี่ยมนั้น

รุ่งเช้าผมเดินบนถนนที่ทอดตัวสู่โรงเรียนสายเก่า มือขวาถือกระเป๋า มือซ้ายถือขนมครก
เดินไปยังโต๊ะตัวสุดท้ายริมหน้าต่างของห้องทุก ๆ อย่างยังเป็นสีเหลี่ยม เด็กหญิงผมเปียนั่งอยู่เธอ
ไม่ได้มองออกไปนอกหน้าต่างสีเหลี่ยม แต่ยิ้มให้ดอกกุหลาบในมือ ผมวางขนมครกบนโต๊ะตัว
สุดท้ายริมหน้าต่าง เด็กหญิงผมเปียยิ้ม...เธอไม่กินขนมครก”

ในตอนนี้สีเหลี่ยมได้หมายถึงกรอบที่เด็กหญิงผมเปียได้ก้าวข้ามไป และความไม่สนใจใน
กรอบสีเหลี่ยมที่กั้นเธอเอาไว้ และนอกจากสัญลักษณ์สีเปลี่ยนแปลงแล้ว แม้แต่ลักษณะการของตัว
ละครก็บอกเล่าเรื่องราวอีกด้วย ดังจะเห็นจากส่วนที่กล่าวไว้ว่า “เด็กหญิงผมเปียนั่งอยู่เธอไม่ได้มอง
ออกไปนอกหน้าต่างสีเหลี่ยม แต่ยิ้มให้ดอกกุหลาบในมือ” ประโยคนี้ในเรื่องได้บอกเป็นนัยถึง
ความรักที่เกิดขึ้นกับเด็กหญิงผมเปียในเรื่องนี้เอง

แม้ว่าเรื่องนี้จะโดดเด่นในด้านของการใช้สัญลักษณ์แล้วนั้น ความสุข ณ โลกสีเหลี่ยมนี้ก็
ยังมีการใช้บรรยายอาหารแทรกพรรณนาอาหารเอาไว้อีกด้วย ในเรื่อง ตัวละครเด่นคือนักเรียนชายที่
เป็นผู้เล่าเรื่องราวเรื่องราวของตนร่วมกับเรื่องราวของเด็กหญิงผมเปีย ผู้แต่งใช้การกระทำของตัว
ละครในแต่ละฉากแทนการพรรณนาความรู้สึกต่างๆ ออกมาตรงๆ ซึ่งสามารถบอกเล่าเรื่องราวได้
ลึกซึ้งโดยไม่จำเป็นต้องใช้คำพูดมากมาย แต่ก็เป็นการยากและสามารถตีความหมายไปได้
หลากหลายเช่นกัน

ผู้เขียนนำฉากก็คือในโรงเรียนสถานที่ซึ่งวัยรุ่นทุกคนใกล้ชิดมาเป็นส่วนหนึ่งในการบอก
เล่าเรื่องราว ทั้งนี้การใช้โรงเรียนเป็นฉากนั้นก็ก่อให้เกิดประสบการณ์ร่วมกันระหว่างผู้อ่านและ
ผู้เขียน ซึ่งทำให้ผู้อ่านเข้าถึงความคิดและสิ่งที่ต้องการจะสื่อรวมทั้งทำให้เกิดจินตนาการเข้าถึงได้
โดยง่าย

เรื่องสั้น “ความสุข ณ โลกสีเหลี่ยมนี้” ให้แง่คิดในเรื่องของการใช้ชีวิตของวัยรุ่น การยับยั้ง
ซึ่งใจในเรื่องของความรักในวัยเรียนซึ่งตอบโจทย์หัวข้อของโครงการประกวดที่ตั้งขึ้นมา อีกทั้งยัง
สะท้อนให้เห็นค่านิยมของสังคมวัยรุ่นที่เกิดขึ้นในปัจจุบันเรื่องของการ “ชิงสุกก่อนห่าม” และเป็น
จุดคำเตือนถึงผู้อ่านที่เป็นวัยรุ่นหลายๆ ในเวลาเดียวกัน จึงสามารถพูดได้ว่า ผลงานชิ้นนี้นั้น
นอกจากจะมีคุณค่าในด้านของการส่งเสริมกลม่อเมลาจริยธรรมในวัยรุ่นแล้วนั้นยังมีคุณค่าในด้าน
สังคมอีกด้วย

แม้ว่าเรื่องราวและการใช้กลวิธีของผู้เขียนจะทำให้เนื้อหาเรื่องราวนี้อ่านยากมาในระดับหนึ่ง ซึ่งอาจจะทำให้ผู้อ่านบางคนงงกับสัญลักษณ์ที่ผู้เขียนใส่เอาไว้ในตัวเรื่องว่า สี่เหลี่ยมนั่นคืออะไรและพูดถึงเกี่ยวกับอะไรกันแน่ แต่รูปแบบการเลือกใช้ระดับของภาษาก็ช่วยให้เรื่องราวนี้อ่านง่ายขึ้นเช่นกัน และหากขาดซึ่งสัญลักษณ์และความไม่รู้เรื่องบางสิ่งเหล่านั้นไปจากเรื่อง ความสุขณ โลกสี่เหลี่ยม นี้ก็อาจจะไม่มีอะไรที่น่าสนใจเลยก็เป็นได้

จุดเริ่มต้นสู่ความสำเร็จทางการเขียน

“...ตอนเด็กๆ ชอบเขียนชอบเพื่อเจ้อก็อยากได้สมุดบันทึกก็เขียนจดหมาย ตอนนั้นยังไม่มีโทรศัพท์ก็เขียนจดหมายไปบอกพี่ที่อยู่หาดใหญ่ว่าขอสมุดบันทึกอะไรอย่างนี้...”

นี่คือก้าวแรกของนิรัชพรที่เกิดขึ้นจากการที่เธอได้รับสมุดโน้ตจากพี่สาวคนรองของเธอ ทั้งจากเป็นคนชอบเขียนชอบคิดและด้วยความเห่อสมุดใหม่สวยๆ เธอจึงเริ่มเปิดสมุดนั้นขึ้นเขียน เธอได้รับสมุดบันทึกเล่มเมื่อตอนเรียนอยู่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่2 และเมื่ออยู่ประถมศึกษาปีที่5 เธอก็เริ่มเขียนอนุทินเป็นเรื่องราวในชีวิตประจำวันแต่นั้นยังไม่ใช้ก้าวแรกสำหรับความสำเร็จของนิรัชพร

นิรัชพรนั้นมีพี่สาวคนโตที่เรียนเก่งมากและสนิทสนมกับอาจารย์วิชาภาษาไทยเป็นอย่างมาก พี่สาวคนโตของเธอจะนำหนังสือมาอ่านให้เธอฟังเสมอๆ ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้เธอมีนิสัยรักการอ่าน เธอชอบอ่านหนังสือและจำใช้เวลาว่างของตนเองนั้นไปกับการอ่าน แม้ว่าจะมีบางเวลาที่เธอใช้เวลาว่างเช่นเดียวกันนั้นไปกับการนั่งนิ่งๆ และคิดใคร่ครวญกับตนเอง แม้โดยปกติแล้วเธอเป็นคนที่คล่องแคล่วและมีความกระตือรือร้นอยู่เสมอก็ตามแต่เธอก็ชอบคิดสิ่งต่างๆ กับตัวเองและพูดคุยกับตนเองในหัว

แต่เดิมเธอเป็นนักกลอนของทางโรงเรียนมาก่อน โดยที่เธออยู่ในความดูแลของคุณครูสมศักดิ์ซึ่งเป็นครูฝ่ายปกครองและเป็นครูในกลุ่มสาระวิชาภาษาไทย ตอนอยู่มัธยมศึกษาปีที่3 นิรัชพรมาไม่เคยทันเคารพธงชาติในตอนเพราะเธอนั้นจะต้องช่วยทางบ้านเก็บน้ำย่างทว่าครูที่โรงเรียนกลับไม่ฟังเหตุผลของเธอและลงโทษเธอโดยไม่ทันได้ถามว่าเพราะเหตุใดจึงมาสาย นิรัชพรนั้นเคยถามครูของเธอว่าถ้าเธอมาสายทุกวันครูจะทำโทษเธอทุกวันอย่างนั้นหรือไม่ ซึ่งคำตอบก็คือใช่ นิรัชพรรู้สึกถึงความไม่ถูกต้องเพราะการที่เธอมาสายนั้นมันมีเหตุผลอยู่และคุณครูก็ไม่ควรทำโทษนักเรียนโดยไม่ถามถึงสาเหตุของการมาสาย ด้วยความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจนี้เองที่

นิรัชพรได้ระบายออกโดยเขียนเป็นกลอนตัดพ้อที่มีความยาวขึ้นมาและเอาไปติดไว้ที่หน้าห้อง อาจารย์ฝ่ายปกครองจนเป็นเหตุให้นักเรียนคนอื่นๆ พากันสนใจมุงดูกันเป็นจำนวนมาก เมื่อครุมาพบเข้าจึงตามสืบหาตัวผู้กระทำ และจนในที่สุดก็มาพบเข้ากับนิรัชพร

นักเรียนที่ไม่เคยมีใครคิดว่าสามารถอ่านออกเขียนได้เป็นนักเรียนปลายแถว อาจารย์สมศักดิ์เห็นความสามารถของเธोजึงเรียกตัวไปพบและให้เธอนั้นอ่านหนังสือให้ฟังซึ่งก็ได้พบว่านิรัชพรอ่านได้ดีและเขียนได้ดี อาจารย์สมศักดิ์จึงเรียกตัวเธอเข้าไปนั่งในห้องและให้เธอได้ฝึกการเขียนนับแต่บัดนั้น

สนามแรกที่เธอได้ลงแข่งขันบนเวทีการประพันธ์ก็คือการประชันกลอนสดโดยมีเวลาให้แก่นักเรียนที่เข้าแข่งแต่งกลอน 20 นาทีซึ่งเวทีการประกวดเหล่านี้มีอาจารย์สมศักดิ์เป็นผู้ดูแลพาไปแข่งนิรัชพรกล่าวว่า

“..หากไม่มีอาจารย์สมศักดิ์แอนก็คงไม่รู้ว่าจะเขียนหนังสือได้...”

อาจารย์สมศักดิ์นั้นมีภรรยาซึ่งทำงานเป็นอาจารย์สอนอยู่ในกลุ่มสาระวิชาภาษาไทยด้วยกันชื่ออาจารย์สาตาซึ่งในเวลานั้นมีจดหมายเชิญเข้าร่วมส่งผลงานการประกวดเรื่องสั้นของโครงการธรรมวรรณศิลป์ สถาบันยุวโพธิชน มูลนิธิสัมมาชีพมาทางโรงเรียนให้ทางโรงเรียนนั้นได้ส่งผลงานของนักเรียนเข้าร่วมการประกวด อาจารย์สาตาจึงได้ถามนิรัชพรซึ่งขณะนั้นเรียนอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่5 ว่าเธอนั้นสนใจลองเขียนส่งเข้าประกวดในโครงการนี้ดูไหมซึ่งนิรัชพรเองก็เป็นคนที่ชอบอ่านและก็อ่านงานเขียนที่เป็นเรื่องราวอยู่บ้างจึงตกลงใจลองเขียนส่งเข้าประกวดซึ่งงานเขียนเรื่อง ความสุข ณ โลกสี่เหลี่ยมนี้เป็นงานเขียนเรื่องสั้นเรื่องแรกของเธอนิรัชพรได้กล่าวถึงหัวข้องานเขียนเรื่องสั้นชิ้นแรกเอาไว้ว่า

“...มันเป็นเรื่องที่แอนไม่ถนัดเอาเสียเลยเพราะเขาบอกว่าความรัก วันรุ่น และก็ธรรมดาตอนแรกที่ครูให้หัวข้อมานี้ก็ตกใจมาก...เราถนัดแบบแนวๆ ชนบมากกว่า แนวชนบก็แบบการใช้ชีวิตอยู่ของสังคมชนบทของเด็ก...”

นิรัชพรเริ่มวางโครงเรื่องก่อนหลังจากที่ได้รับหัวข้อนั้นมา ในความรู้สึกของเธอการเชื่อมโยงเอาความรัก วันรุ่น กับเรื่องธรรมดาเข้าด้วยกันนั้นยากมาก สำหรับเธอแล้ว การเขียนเรื่องธรรมดาเพียงอย่างเดียวมันง่ายกว่าให้เขียนเรื่องความรัก เธอได้เหตุผลในเรื่องนี้ว่าเป็นเพราะเธอ

ขาดประสบการณ์ซึ่งหากไม่มีประสบการณ์แล้วก็ต้องไปอ่านเพิ่มเติมเรียนรู้เพิ่มเติมจากผลงานของคนอื่นหรือไม่ก็ดูจากชีวิตของคนอื่นมา และเพราะเธอไม่เคยอ่านเรื่องความรักวัยรุ่นเลยนั้นจึงทำให้เธอรู้สึกว่าการเขียนในหัวข้อความรักนี้เป็นเรื่องยากสำหรับเธอเป็นอันมากนั่นเอง

นิรัชพรกล่าวว่างานเขียนเรื่องนี้เธอมีเวลาน้อยมากในการเขียน เนื่องจากในตอนนี้อาจารย์ยื่นให้กับเธอนั้นก็เหลือเวลาเพียงไม่มากแล้ว เธอต้องใช้เวลารวมถึง 3 วันในการเขียน คือเธอใช้เวลาหมดไป 1 วันในการวางโครงเรื่องและ 2 วันในการเขียนออกมาเป็นเรื่องราว เธอเริ่มการคิดวางโครงเรื่องจากการมองรอบๆ ตัวเธอในห้องเรียนที่เรียนอยู่ มองโต๊ะ มองกระดาน มองสี่เหลี่ยมและคิดกับตนเองว่าทำไมสิ่งรอบตัวเราในโลกทั้งหมดถึงเป็นสี่เหลี่ยมเป็นกรอบเต็มไปหมดและเราไม่สามารถออกไปนอกกรอบนี้ได้ แล้วเธอก็คิดได้กับตัวเองว่า ในกรอบแคบๆ ที่ไม่มีความสุขจะอยู่อย่างไรให้มีความสุข และนำสิ่งนี้มาเป็นแนวคิดในการเขียนและวางโครงเรื่อง เธอเริ่มวางตัวละครที่ขัดแย้งกับกรอบสี่เหลี่ยมเหล่านี้

เมื่อเธอเขียนเสร็จ เธอได้นำเอาไปอ่านให้พ่อแม่ของตนและเด็กๆ ในบ้านฟัง เธอพบว่าเด็กๆ ไม่มีใครฟังเพราะไม่เข้าใจในเรื่องราวเนื่องจากมีสี่เหลี่ยมในเรื่องมากมาย เธอจะชอบนำงานไปอ่านให้เด็กๆ ฟังเพราะเด็กๆ ในบ้านนั้นชอบให้เล่าเรื่องให้ฟัง และในส่วนของคุณพ่อคุณแม่ของเธอ นั้น เธอจะนำงานเพียงบางงานเท่านั้นไปอ่านให้ฟังเนื่องจากบางเรื่องที่เขาแต่งนั้นก็มีความรุนแรงอยู่หรือที่เกี่ยวกับเรื่องเพศเธอก็จะไม่ยอมให้อ่าน

คุณพ่อคุณแม่ของเธอไม่มีใครที่มีความรู้เรื่องงานวรรณกรรม แต่เมื่อเธอชนะการประกวดงานอะไรเธอก็จะนำผลงานของตนมาตั้งๆ เอาไว้เพื่อให้ใครๆ ได้อ่านกัน คุณพ่อคุณแม่ของเธอไม่ได้ให้ความสนใจในกิจกรรมที่นิรัชพรทำหรือส่งเสริมผลักดันนิรัชพรแต่ก็ไม่ได้ห้ามเธอไม่ให้เขียนหนังสือซ้ำยังให้ความร่วมมือกับเธอในบางครั้ง อย่างเช่น ในช่วงที่เธอจะเขียนงานส่งเข้าประกวด คุณพ่อของเธอก็จะหยุดร้องคาราโอเกะ คุณแม่ก็จะหยุดบ่นว่าคนในบ้าน เป็นต้น ซึ่งขอเพียงการเขียนไม่ทำให้เสียการเรียนหรือรบกวนหน้าที่ที่เธอต้องรับผิดชอบตามคำสอนของแม่

นิรัชพรมีแนวทางในการสร้างงานเขียนที่ตนเองยึดมั่นแม้ว่าปัจจุบันนี้เธอจะไม่ค่อยได้แต่งกลอนอีกด้วยให้เหตุผลว่าตนเองห่างกับการแต่งกลอนมานานทำให้ฝีมือขึ้นสนิม ทำให้เดี๋ยวนี้เธอใกล้ชิดกับการเขียนเรื่องสั้นเสียมากกว่า เธอชอบการเขียนเรื่องหนักๆ เน้นไปในแนวการเมือง ประวัติศาสตร์ และปรัชญา โดยไม่คิดที่จะตามกระแสใดๆ ดังที่เธอได้กล่าวเอาไว้ในการสัมภาษณ์ว่า

“เป็นคนที่ไม่ค่อยจะตามแนว เขาบอกว่าขอแนวอินดี้อะไรอย่างนี้ก็ไม่รู้ว่าอินดี้คืออะไร ไม่รู้เราก็เขียนตามแนวที่เราถนัดส่งไป ก็รับไม่รับก็ไม่รู้ขอให้เราได้ทำก็พอ”

จากการตอบสัมภาษณ์ต่างๆที่ได้รับจากนิรชพรนั้น ผู้วิจัยได้พบว่านี่เป็นตัวอย่างความสำเร็จของคนที่มีความมุ่งมั่นในการทำในสิ่งที่ตนรักอย่างจริงจังและมุ่งมั่นในแนวทางของตนเองอย่างถูกต้อง

ผลกระทบที่ได้รับจากความสำเร็จทางการเขียน

ผลกระทบจากความสำเร็จทางการเขียนของนิรชพรนั้นส่งผลต่อตัวของเธอเป็นอันมาก ที่โรงเรียนนิรชพรนั้นเคยไม่ได้รับการสนใจเป็นนักเรียนที่อยู่ปลายแถวและเหมือนกับนักเรียนที่หลุดออกไปจากกรอบและระบบของทางโรงเรียน แต่เมื่อนิรชพรได้รับรางวัลการเขียนมานั้น ชีวิตในโรงเรียนของนิรชพรก็ได้เปลี่ยนแปลงไป เธอได้เป็นที่รู้จัก ได้เข้าร่วมกิจกรรมหลายๆ อย่าง ทั้งได้เวที กล่าวสุนทรพจน์ เธอได้เป็นพิธีกรของโรงเรียน และในท้ายที่สุดเธอได้ทำงานเป็นสภาของโรงเรียน จากนักเรียนปลายแถวก้าวขึ้นสู่นักเรียนระดับหัวแถวเปลี่ยนแปลงชีวิตจากคนที่ไม่เคยรู้ว่ตนเองสามารถเขียนหนังสือได้กลายเป็นนักเรียนผู้ประสบความสำเร็จ พลิกจากเด็กเกเรมายืนอยู่แถวหน้าของโรงเรียน นิรชพรกลายเป็นนักเรียนที่มีกิจกรรมยุ่งเสมออยู่ตลอดจากเด็กที่มีเวลาว่างมากมาย และภายในตัวนิรชพรได้รับความภาคภูมิใจและความมั่นใจในตนเองที่จะก้าวไปสู่ชีวิตที่ดีขึ้น พลิกตนเองใหม่จากคนที่ไม่เอาไหนหันมาตั้งใจเรียนและสามารถเรียนได้คะแนนที่ดีขึ้นมา

ผลกระทบจากความสำเร็จของเธอต่อคนรอบข้างนั้น ทำให้ครูอาจารย์ในโรงเรียนให้ความสำคัญกับนิรชพรมากขึ้นและรู้จักนิรชพรที่เป็นผู้ชนะการประกวดงานเขียนเธอได้รับความไว้วางใจและเป็นที่น่าถือของรุ่นน้องในโรงเรียนซึ่งเป็นผลพวงจากชีวิตที่พลิกไปเพราะความสำเร็จทางการเขียนของเธอจนเธอได้ขึ้นมาเป็นสภานักเรียนนั่นเอง

กรณีศึกษาที่ 4: เด็กหญิง อัญชลี บัวเพชร

ผู้ชนะเลิศการประกวดเรียงความ

โครงการ Young CDG Writer Awards ครั้งที่ 4

โดย บริษัท CDG ปี พ.ศ. 2552

หัวข้อ/ชื่อเรื่อง “ถ้าโลกนี้ไม่มีน้ำมัน”

ข้อมูลเบื้องต้น

อัญชลี บัวเพชร ปัจจุบันเธออายุ 14 ปี เรียนอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตอนที่ได้รับรางวัลนั้นเธอกำลังจะขึ้นสู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อัญชลีศึกษาอยู่ที่โรงเรียนปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี เธออาศัยอยู่กับคุณลุงคุณป้าซึ่งเคยทำสวนแต่เพราะสวนถูกน้ำท่วมเมื่อฤดูฝนที่ผ่านมาจึงไม่ได้รับการปรับปรุงใหม่คุณลุงและคุณป้าจึงต้องหางานอื่นทำ แต่เดิมคุณลุงของเธอเน้นรับเหมาเป็นอาชีพแต่เพราะปัญหาน้ำมันแพงไม่คุ้มเงินทุนออกทั้งยังขาดทุนอีกด้วยจึงได้เลิกขับไป โดยปัจจุบันนี้คุณป้าของเธอเช่าพื้นที่เล็กๆ เปิดขายส้มตำสวนตัวอัญชลีนั้นนอกจากช่วยป้าขายส้มตำแล้วนั้น ตนเองก็ยังทำข้าวโพดอบเนยขายอีกด้วย อัญชลีเล่าว่าคุณพ่อของเธอทำงานอยู่ที่ทำงานประจำไม่ค่อยได้กลับมาพบเธอและจะกลับบ้านเฉพาะช่วงวันเสาร์และวันอาทิตย์เธอไม่รู้ว่าคุณพ่อของเธอทำงานอะไรแต่เกี่ยวข้องกับงานด้านอุปกรณ์ ในช่วงปิดเทอมเธอจะไปอยู่ที่บ้านคุณพ่อแม้จะไม่ค่อยได้พบกันก็ตามเธอก็จะช่วยทำงานบ้านให้ และเมื่อถึงช่วงบ่าย 3 โมงเธอก็จะออกไปขายข้าวโพดอบเนยอีกเช่นเคย แม้ว่าเธอจะอาศัยอยู่กับคุณลุงคุณป้าและมีชีวิตแบบชนบทก็ตาม แต่คุณพ่อของเธอก็จะส่งเงินเลี้ยงดูมาให้ทุกๆ เดือน ส่วนทางด้านคุณแม่ของเธอนั้นได้เสียชีวิตไปแล้ว แต่ถึงชีวิตในบ้านสวนจะไม่ได้สะดวกสบายเหมือนกับคนอื่นๆ แต่อัญชลีก็ไม่รู้สึกว่าการที่ครอบครัวของเธอลำบากอะไร พ่ออยู่พอกินในบ้านสวนของคุณลุงและคุณป้าของเธอ

อัญชลีเป็นเด็กเงียบๆ กับคนที่ไม่เคยคุ้นเธอจะประหมัดถ้อยคำเป็นอย่างยิ่ง แต่หากว่าสนิทเธอก็จะพูดคุยด้วยอย่างเป็นกันเองได้ถึงอย่างไรก็ตาม อัญชลีจัดได้ว่าเป็นเด็กที่พูดน้อยคนหนึ่งที่เดียว และถึงแม้จะชนะเลิศการประกวดมาแล้วอัญชลีก็ไม่อวดตัวแม้แต่น้อยติดจะเป็นคนนอบน้อมถ่อมตนอย่างมาก เธอเป็นเด็กขยัน กตัญญู มีน้ำใจและรู้จักช่วยเหลือซึ่งสังเกตได้จากการที่เธอมักจะออกมาช่วยคุณลุงคุณป้าของเธอทำงานทั้งงานในสวนและงานที่ร้านส้มตำด้วย

อัญชลีมีความสนใจที่จะเป็นนักเขียน หากแต่เดิมแล้วเธอไม่เคยสนใจในการเขียนมาก่อนเลย อัญชลีในวัยเด็กนั้นก็เหมือนกับเด็กทั่วไป เธอมีเพื่อนกลุ่มหนึ่ง สนุกเฮฮาตามโอกาส ไม่ค่อยชอบอ่านหนังสือเรียนเหมือนเด็กคนอื่นๆ และติดนิยายรักวัยรุ่นเหมือนกับเด็กสาวคนอื่นๆ รวมทั้งเธอในตอนนั้นก็มีความรักแบบวัยรุ่น เธอรู้จักเข้าหาผู้คนที่ทั้งในวัยเดียวกันและกับผู้ใหญ่ เธอ

มักจะทักทายผู้วิจัยผ่านทางโปรแกรมออนไลน์เสมอๆ แม้ว่าการสัมภาษณ์ของอัญชลีจะจบไปแล้วก็ตาม เธอจะติดตามได้ถามข่าวคราวอยู่เสมอ

ที่โรงเรียนอัญชลีเป็นสมาชิกในกลุ่มสนใจเกี่ยวกับการเขียนของอาจารย์อำไพพรรณ ซึ่งกลุ่มสนใจดังกล่าวนี้ไม่ใช่กิจกรรมชมรมแต่อย่างไรอีกทั้งยังเปิดรับนักเรียนที่ให้ความสนใจโดยไม่จำกัดจำนวนซึ่งกลุ่มสนใจนี้เป็นจัดขึ้นโดยทางโรงเรียนถึงความสำคัญต่อนักเรียนที่มีความสนใจพิเศษในด้านต่างๆ ถึงแม้ว่าทางโรงเรียนจะเคยมีชมรมมาก่อนแต่ปัจจุบันนี้เป็นทางโรงเรียนสนับสนุนให้เป็นโครงการเพื่อพัฒนาผู้เรียนในชื่อโครงการวรรณศิลป์ โรงเรียนปากเกร็ดนี้เป็นโรงเรียนผู้นำหลักสูตรแกนกลางที่ทดลองใช้หลักสูตรแกนกลางต่างๆ ก่อนโรงเรียนอื่นๆ เนื้อหาต่างๆ ที่อัญชลีนั้นจึงเป็นไปตามหลักสูตรแกนกลาง

เนื่องจากอาจารย์อำไพพรรณสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่5และ6 แต่ก็ได้ใช้เวลากับอัญชลีมากนอกเหนือจากเวลารวมกลุ่มกิจกรรม อาจารย์ได้กล่าวถึงลักษณะนิสัยของอัญชลีว่าเป็นนักเรียนที่เจียบๆ และเก็บข้อมูลซึ่งแตกต่างไปจากนักเรียนคนอื่นๆ ที่ช่างพูด และในบางเวลาอัญชลีจะเข้าไปพูดคุยขอคำปรึกษาหารือกับอาจารย์อำไพพรรณทั้งเรื่องแนวความคิดการเขียนและเรื่องเกี่ยวกับชีวิตของตนเองซึ่งอาจารย์อำไพพรรณนั้นก็มีความสงสารเห็นใจในตัวนักเรียนของตนคนนี้ทำให้อัญชลีมีความสนิทสนมกับอาจารย์อำไพพรรณในระดับหนึ่ง

ในฐานะที่เป็นอาจารย์ที่ปรึกษากลุ่มสนใจการเขียนอาจารย์อำไพพรรณเน้นเรื่องความแม่นยำในชั้นทักษะเป็นอันดับหนึ่ง จากนั้นจึงพิจารณาในเรื่องของความคิดสร้างสรรค์โดยอาจารย์จะเปิดโอกาสให้กับนักเรียนได้คิดโดยเริ่มจากคิดอย่างคนทั่วไปก่อนแล้วจึงคิดให้แตกต่างโดดเด่นขึ้น

อัญชลีติดจะชอบการเขียนมากกว่าการพูด ดังนั้นเมื่อผู้วิจัยติดต่อเพื่อขอสัมภาษณ์อัญชลีเธอจึงเลือกที่จะคุยผ่านทางโปรแกรม Window Live Messenger แทนการพูดคุยกันผ่านทางโทรศัพท์หรือพบกันตรงๆ การพูดคุยผ่านทางโปรแกรมออนไลน์ทำให้ได้รู้ลักษณะนิสัยด้านร่าเริงของอัญชลีมากขึ้นแม้จะเป็นหลังจากการเก็บข้อมูลไปแล้ว ซึ่งจากการพูดคุยอัญชลีแต่เดิมดังที่ได้กล่าวไว้ในตอนต้นว่าเธอนั้นไม่แต่เดิมไม่มีความสนใจในการเขียนเลยอีกทั้งยังถึงระดับเกียจเสียด้วยซ้ำๆ โดยเธอให้เหตุผลเอาไว้ในอัตชีวประวัติของเธอว่า

“จากประสบการณ์ในการเขียนเรียงความ อันเป็นคนที่ไม่ชอบการเขียนเลย ไม่ชอบเพราะมันเมื่อยมากอย่างน้อยก็ต้อง 2 หน้ากระดาษขึ้นไป”

แต่ในที่สุดความรู้สึกที่มีต่อการเขียนก็เปลี่ยนแปลงไปเมื่อเธอได้พบกับอาจารย์อัมไพพรรณ น้อยหนูจตุรัส ผู้ซึ่งเป็นต้นแบบให้แก่ัญชลิและเป็นแรงบันดาลใจทางการเขียนของเธอ ซึ่งัญชลิได้กล่าวถึงอาจารย์ท่านนี้ด้วยความชื่นชมเป็นอย่างมากว่า

“ท่านเคยผ่านประสบการณ์การเขียนเรียงความ แต่งคำประพันธ์มามากมาย จนทำให้อันเองก็อิจฉาไม่น้อยเหมือนกัน จึงเดินตามรอยท่าน เคยหวังไว้ว่าสักวันอันคงจะได้ถ้วยพระราชทานบ้าง จนเข้ามาอยู่ในชมรมของอาจารย์ท่านแล้วได้เขียนเรียงความเข้าประกวดตั้งแต่นั้นมา”

ด้วยความเป็นคนที่ชอบอ่านจนถึงขั้นติดนิยายและการหลงรักเพื่อนทำให้ัญชลิเกิดแรงบันดาลใจในการเขียนขึ้นในบางครั้ง เธอจะใช้เวลาในการเขียนเรื่องสั้น แต่โดยส่วนมากแล้วัญชลิจะใช้เวลากับการเขียนไปกับการแต่งกลอน เธอได้กล่าวว่า

“...ส่วนไม่ชอบคือวิชาคณิตศาสตร์เพราะมันทำให้อันปวดหัวมาก จึงต้องเอามาแต่งเป็นบทกลอนให้หายเครียด ส่วนมากอันจะใช้เวลาว่างแต่งกลอนมากกว่าการเขียนเพราะมันเสร็จเร็วกว่า...”

ัญชลิเป็นนักเรียนที่มีความตั้งใจ แม้ว่าจะบอกว่าตนเองเรียนไม่เก่งแต่เธอไม่ได้เคยได้เกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 3 และแม้ว่าเธอจะไม่ถนัดหลักภาษาในวิชาภาษาไทยและไม่ใช่วิชาที่ถนัดก็ตามแต่เธอก็ชื่นชอบและรักวิชาภาษาไทยเป็นอย่างมาก เธอ นั้นได้ตั้งเป้าหมายสูงสุดของตนเองไว้ว่า หากไม่อาจได้เป็นนักเขียนเธอก็จะขอเป็นครูภาษาไทยถ่ายทอดความรู้ที่รับถ่ายทอดต่อมาจากคุณครูของเธอไปสู่คนอื่นๆ ให้คนอื่นๆ ได้เข้าใจถึงการเรียงความและการประพันธ์มากยิ่งขึ้น

รูปแบบของผลงาน

งานเขียนนี้เป็นงานเขียนร้อยแก้ว ประเภทความเรียง หรือเรียงความ ตามหัวข้อเรื่องที่ได้ถูกกำหนดมาให้ นั่นคือ “ถ้าโลกนี้ไม่มีน้ำมัน” เป็นการเรียงความในรูปแบบของเรื่องเล่าโดยลักษณะของงานเขียนชิ้นนี้คือ เพื่อบอกเล่าเรื่องราวให้ผู้อ่านได้ตระหนักถึงอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับโลกและสร้างจิตสำนึกให้กับผู้อ่านผ่านทางผลงานเรียงความนี้ ดังนั้นรูปแบบและจุดมุ่งหมายของงานเขียนนี้จึงเป็นไปในเชิง “เชิญชวนให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกคล้อยตาม” ในสิ่งที่ผู้แต่งต้องการสื่อนั่นเอง

งานเขียนนี้เป็นบทร้อยแก้วดั้งเดิม ซึ่งมีความยาวทั้งสิ้น 14 ย่อหน้า 74 บรรทัด ในเล่มมีภาพประกอบของผู้เขียนและการทำย่อหน้า ขนาดของตัวอักษรประมาณ 16 pt และจำนวนหน้าทั้งหมด 4 หน้า A5 (ประมาณ 1 หน้ากระดาษ A4 เศษ)

ผู้แต่งมีแนวคิดในการนำเสนอเรื่องราวที่สมมติขึ้นในรูปแบบของการตั้งคำถามกับตนเอง สื่อสารให้กับผู้อ่านได้ติดตามถึงข้อคำถามที่ตนตั้งขึ้นกับตนเองและดึงเอาสิ่งต่างๆ ที่อยู่ใกล้ตัวทุกๆ คนในชีวิตประจำวันขึ้นมาเป็นตัวอย่างให้ผู้อ่านได้ติดตามและเห็นถึงภาวะอุปติการณ์ที่เกิดขึ้นในมโนนึก ข้อคำถามสำคัญของหัวข้ออันเป็นที่มาของเนื้อเรื่องเรียงความฉบับนี้คือ “จะทำอย่างไร หากโลกนี้ไม่มีน้ำมัน”

เนื้อหาของเรียงความนี้ ผู้แต่งได้มีการเกริ่นเข้าเรื่องด้วยวิธีการบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในวิถีชีวิตของตน ซึ่งในส่วนของคำนำนั้นกล่าวถึงบทสนทนาของคุณลุงกับคนในครอบครัวที่ชวนกันให้ไปปลูกต้นไม้เอาไว้ดังนี้

“เมื่อปีที่แล้ว ลุงชอบหิ้วต้นไม้หน้าตาแปลกๆ กลับมาบ้านพร้อมกับบอกทุกๆ คนในบ้านว่า “วันอาทิตย์นี้ ถ้าใครว่างไปช่วยกันปลูกต้นไม้หน่อยนะ” แล้วลุงก็นำต้นไม้ไปฝังไว้ข้างตุ่มน้ำ”

ในจุดนี้ผู้แต่งได้ทำให้เรื่องราวน่าสนใจยิ่งขึ้นด้วยการตั้งปริศนาสองประการคือ 1) สิ่งที่กำลังกล่าวนั้นสัมพันธ์กับเรื่องราวเช่นไร และ 2) ต้นไม้ที่พูดถึงว่าเป็น “ต้นไม้หน้าตาแปลกๆ” นั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องราวของน้ำมันอย่างไร? จากนั้นผู้เขียนมีการปูฉากของเรื่องราวและการแนะนำตัวละครที่เกี่ยวข้องโดยคร่าว ซึ่งเป็นการนำเข้าสู่เรื่องถึงสองย่อหน้าด้วยกัน โดยตัวละครในเรื่องนั้นได้แก่คนในครอบครัวของตัวเอง

ผู้แต่งได้นำเสนอเรื่องราวผ่านชีวิตของตน โดยเชื่อมโยงบทนำเข้าสู่ส่วนเนื้อหาด้วยหัวข้อเรื่องโดยยังคงไว้ซึ่งลักษณะของการเป็นโครงเรื่องเล่าอยู่ ด้วยการกล่าวถึงหัวข้อ “ถ้าโลกนี้ไม่มีน้ำมัน...” ในเชิงที่เป็นการบ้านที่คลุมออบหมาย ผู้แต่งเข้าสู่เนื้อเรื่องด้วยการพาผู้อ่านเข้าสู่ห้วงความคิดคำนึงและข้อคำถามที่เกิดขึ้นในตัวของผู้แต่ง และมีการหยิบยกสิ่งต่างๆ ที่อยู่ใกล้ตัวเข้ามาเอ่ยถึงให้ผู้อ่านได้ติดตามว่าสิ่งต่างๆ เหล่านั้นทั้ง รถ เรือ แม้แต่การหุงหาอาหารนั้นก็ล้วนแต่ต้องใช้น้ำมันทั้งสิ้น และเพื่อเพิ่มความเข้มข้นของเนื้อหา ผู้แต่งได้เสริมความรู้ในเรื่องของเชื้อเพลิงที่ให้พลังงานรูปแบบต่างๆ ทั้งที่เป็นพลังงานที่ใช้แล้วหมดไป พลังงานทดแทน และพลังงานหมุนเวียน ทำให้เนื้อหาสาระของเรื่องราวในเรียงความนี้ให้ทั้งความรู้และก่อให้เกิดความตระหนักถึงอุปติการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน

ผู้แต่งปิดท้ายเรื่องราวของตนได้อย่างสวยงามด้วยการไขปริศนาที่ได้วางไว้ในตอนต้นว่า มีความเกี่ยวโยงกันกับเรื่องราวอันเป็นหัวข้อหลักของเรื่องนี้อย่างไร ด้วยการเฉลยและให้ความรู้เกี่ยวกับต้น “สบู่ดำ” ที่เป็นต้นไม้มงคลที่สามารถนำมาคั้นเพื่อทำน้ำมันได้

ภาษาที่ผู้แต่งใช้ในเรียงความนี้ เป็นภาษาในรูปแบบที่ไม่เป็นทางการและอยู่ในระดับสนทนาซึ่งสอดคล้องกับเนื้อเรื่องและวิธีการเล่าเรื่องของผู้แต่ง กล่าวคือ ไม่มีการใช้คำที่มีความหมายหรือการเรียงรูปประโยคที่มีความซับซ้อน หรือการใช้ถ้อยคำที่มีความวิจิตรบรรจงอะไร ไม่มีการเล่นสัมผัสระหว่างคำหรือลักษณะที่เป็นทางการ และไม่มีการนำท่อนหรือกรอมาใช้ในการงาน ซึ่งการเลือกใช้ภาษาของผู้เขียนทำให้เรื่องราวที่เป็นการบอกเล่านั้นเข้าถึงได้ง่ายและทำให้เรื่องราวเข้าถึงผู้อ่านได้ง่ายขึ้นอีกด้วย ดังจะยกตัวอย่างในตอนหนึ่งของเรียงความนี้คือ

“เพียงเริ่มต้นคิด เรื่องราวของน้ำมันก็หลั่งไหลมาราวกับบ่อน้ำประปาที่เคยแตกข้างบ้านฉัน”

จากประโยคตัวอย่างข้างต้นทำให้ได้เห็นกลวิธีในการนำเสนอของผู้แต่ง อัญชลีได้ใช้บรรยายโวหารและการอุปมาอุปไมยให้ผู้อ่านเห็นภาพบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ตลอดทั้งงานเขียนนี้ รูปแบบในการนำเสนอผู้แตงนำเสนอเนื้อหาต่างๆ ด้วยวิธีการบอกเล่าเรื่องราว กล่าวให้ผู้อ่านได้คิดตาม และใช้เรื่องราวใกล้ตัวอันเป็นจุดร่วมกันของประสบการณ์ของทั้งผู้เขียนและผู้อ่านตั้งให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในสารที่ผู้แต่งต้องการสื่อสารด้วยการทำให้นึกภาพตามและชักจูงให้ผู้อ่านคล้อยตาม ผู้แต่งไม่ได้กล่าวเชิญชวนให้เกิดจิตสำนึกโดยตรงหรือด้วยการใช้โวหาร แต่ด้วยการใช้เนื้อเรื่องและจุดร่วมกันของประสบการณ์ของผู้ส่งและผู้รับสื่อสารทำให้เกิดความคล้อยตามและทำให้อ่านเกิดความตระหนักตามเรื่องราวที่เกิดขึ้น

อัญชลีมีการวางฉากและตัวละครไว้ในตอนต้นของส่วนความนำเรื่อง การวางฉากของผู้แตงนั้นเป็นไปอย่างตรงไปตรงมาด้วยการกล่าวถึงที่อยู่อาศัยที่ไหนและวางตัวละครต่างๆ ด้วยการบอกถึงอาชีพของตัวละครแต่ละตัวนั้นๆ โดยคร่าว รูปแบบของเรียงความนี้จึงมีความใกล้เคียงกับเรื่องสั้น แต่มีรายละเอียดที่น้อยและความลึกที่น้อยกว่า

ผู้แต่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อบอกเล่าเรื่องราวให้ผู้อ่านเกิดความคล้อยตามและตระหนักถึงสภาวะที่เกิดขึ้น ลึกลงไปแล้วผู้เขียนต้องการบอกให้ผู้อ่านร่วมคิดและร่วมทำให้เกิดการอนุรักษ์พลังงาน ซึ่งเป็นแนวคิดที่สำคัญของงานเขียนนี้ เรียงความนี้นำเสนอเรื่องราวของตัวผู้แตงก็จริง แต่สะท้อนถึงความเป็นอยู่ของผู้คนชนชั้นกลางในต่างจังหวัดและยุคสมัยด้วย เรียงความนี้จึง

ประกอบขึ้นมาด้วยแนวคิดทั้งทางด้านสังคมและวัฒนธรรมเข้าด้วยกันอันเป็นคุณค่าในงานเขียนชิ้นนี้

งานเขียนของน้องอัณชลินั้นมีความโดดเด่นอย่างมากในเรื่องราวและวิธีการบอกเล่า การผูกโยงเรื่องราวโดยหยิบยกเอาเรื่องราวในชีวิตประจำวันเข้ากับการอนุรักษ์พลังงาน เป็นจุดเด่นสำคัญของผลงานชิ้นนี้ เมื่อเทียบกับผลงานชิ้นอื่นๆ ในหัวข้อเดียวกันของผู้ส่งเข้าประกวดในรางวัลอื่นซึ่งมีลักษณะการเขียนตามรูปแบบเรียงความที่บอกเล่าเรื่องราวตรงๆ แล้วทำให้เรื่องราวของน้องอัณชลินั้นมีความน่าอ่านและน่าติดตาม ทั้งยังเข้าถึงคนอ่านได้โดยง่ายและไม่ทำให้รูปแบบของเรียงความนั้นน่าเบื่อสามารถอ่านไปได้เรื่อยๆ ในเนื้อหาเรื่องราวมีการเสริมการให้ความรู้กับผู้อ่านซึ่งเป็นอีกส่วนสำคัญของงานเขียนนี้

จุดเริ่มต้นสู่ความสำเร็จทางการเขียน

จุดเริ่มของความสำเร็จของอัณชลินั้นเกิดขึ้นได้โดยมีคุณครูในโรงเรียนเป็นผู้จุดประกายอย่างแท้จริง โดยความสำเร็จของอาจารย์และการชี้แนะของอาจารย์อำไพพรรณ น้อยหนูจตุรัส ก่อให้อัณชลิเกิดแรงบันดาลใจที่จะเขียนขึ้น และทำให้อัณชลิได้ค้นพบตนเองว่า เธอชื่นชอบการเขียนมากเพียงใดดังที่เธอได้เขียนในอัตชีวประวัติและให้สัมภาษณ์เอาไว้เช่นนี้ว่า

“เมื่อก่อนไม่ชอบงานเขียน แต่ปัจจุบันทำให้อันมีความสุขมาก อยากเขียนแบบจริงจัง”

“อันเป็นคนที่ไม่ชอบการเขียนเลย ไม่ชอบเพราะมันเมื่อยมากอย่างน้อยก็ต้อง 2 หน้ากระดาษขึ้นไป พออันได้เข้ามาศึกษาที่โรงเรียนปากเกร็ด ตอนมาเรียนปรับพื้นฐาน อันได้พบกับอาจารย์คนหนึ่งได้เข้ามาสอนภาษาไทย ตอนแรกนึกว่าอาจารย์เป็นแค่อาจารย์สอนธรรมดา แต่ที่จริงไม่ใช่เลย ท่านเป็นมากกว่านั้น

ท่านมีชื่อว่าอาจารย์ อำไพพรรณ น้อยหนูจตุรัส ท่านเคยผ่านประสบการณ์การเขียนเรียงความ แต่งคำประพันธ์มากมาย จนทำให้อันเองก็อดใจไม่น้อยเหมือนกัน จึงเดินตามรอยท่าน เคยหวังไว้ว่าสักวันอันคงจะได้ถ้วยพระราชทานบ้าง จนเข้ามาอยู่ในชมรมของอาจารย์ท่านแล้วได้เขียนเรียงความเข้าประกวดตั้งแต่นั้นมา”

นิสัยที่เป็นคนเจียมๆ ชอบการสังเกตสิ่งรอบตัวคอยเก็บข้อมูลต่างๆ อยู่เสมอของเธอนั้นเป็นประโยชน์ต่อการเขียนเป็นอย่างมาก รวมทั้งนิสัยรักการอ่านของเธอแม้ว่าเธอจะเลือกแนวหนังสือที่อ่านก็ตามแต่หนังสือนั้นก็มีส่วนช่วยในเรื่องของสำเนียงการเขียนด้วย อีกทั้งเวลาที่ของน้อง

อัญชลีนอกจากการช่วยเหลือคุณลุงคุณป้าทำงานแล้วนั้น อัญชลีชอบที่จะเข้าสู่โลกอินเทอร์เน็ต และใช้เวลาอยู่ในนั้นครั้งละนานๆ ซึ่งสิ่งนี้เองก็มีส่วนช่วยเปิดประสบการณ์ให้กับอัญชลีอีกทาง

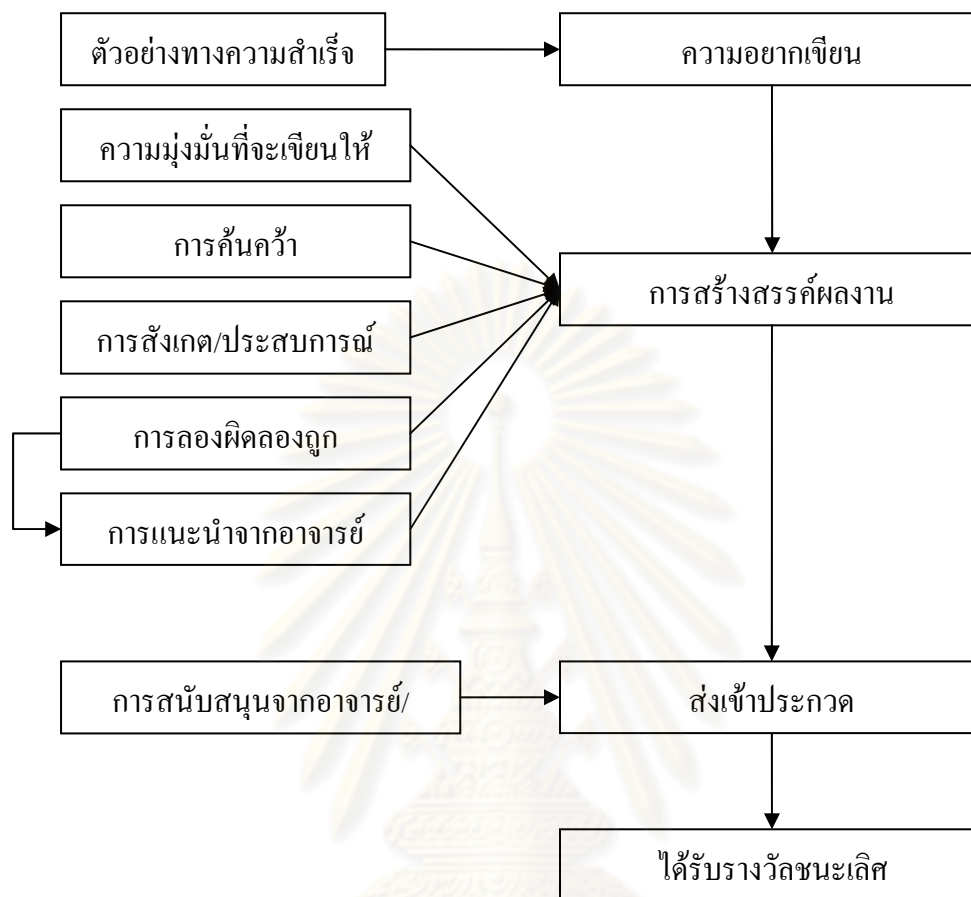
อัญชลีได้รับการฝึกฝนด้านฉันทลักษณ์ในบทร้อยกรองเป็นอย่างมาก และนั่นทำให้อัญชลีคุ้นเคยกับการแต่งกลอนซึ่งสั้นและเร็วกว่า ในด้านของเรียงความเธอได้เรียนรู้เรื่องรูปแบบการเขียน การตีหัวข้อและการขยายความจากอาจารย์ผู้เป็นดั่งแรงบันดาลใจของเธอ ในช่วงแรกๆ ของการสร้างสรรค์และตีโจทย์หัวข้อ “ถ้าโลกนี้ไม่มีน้ำมัน...” อัญชลีได้คิดด้วยตนเองและคิดไปไกลถึงเรื่องราวที่ไกลตัวจากตนเองมากหยิบยกเอาเรื่องราวในประเทศญี่ปุ่นมาและพูดถึงการใช้จักรยาน แต่เมื่อได้นำไปให้อาจารย์ดูความคิด อัญชลีก็ได้รับคำแนะนำเพิ่มเติมว่ามันเป็นเรื่องที่ไกลตัวเกินไปและอาจารย์อำไพพรรณก็ได้ชี้ให้เห็นว่าการวางเรื่องนั้นควรที่จะเริ่มจากเรื่องใกล้ๆ ตัวที่เธอเองนั้นรู้เสียก่อน เรื่องที่อยู่ในประเทศของตัวเองคำแนะนำของอาจารย์นี้เองที่ชี้ให้อัญชลีได้เริ่มคิดและวางโครงเรื่องใหม่อีกครั้งจนสำเร็จ และด้วยการสนับสนุนจากอาจารย์อำไพพรรณตั้งเริ่มแรกและความร่วมมือจากทางโรงเรียนส่งผลงานของเธอเข้าสู่อการประกวดอัญชลีจึงได้ส่งผลงานเข้าประกวดและยังได้รับโอกาสเข้าประกวดงานต่างๆ

จากผลงานที่ชนะเลิศการประกวด อัญชลีได้กล่าวว่า

“แนวทางการเขียนเรียงความของอันก็จะเริ่มต้นจากประสบการณ์ใกล้ตัวและคนรอบด้าน หัดสังเกตไว้ ถ้าคิดไม่ออกจริงๆ อันก็จะพึ่งพาอินเทอร์เน็ตหรือปรึกษาอาจารย์ขอแนวทางการเริ่มต้นการขึ้นเรื่องของเรียงความ”

ซึ่งเป็นจริงดังที่อัญชลีได้กล่าวไว้ข้างต้น เมื่อผู้วิจัยได้พิจารณางานเขียนของกรณีศึกษา เห็นได้ชัดว่างานเขียนของอัญชลีนั้นมีความโดดเด่นในด้านการนำเอาเรื่องใกล้ตัวของเธอออกมาถ่ายทอด และเรื่องใกล้ตัวดังกล่าวนั้นก็ก่อให้เกิดประสบการณ์ร่วมกันของผู้เขียนและผู้แต่ง ทำให้ผลงานของอัญชลีนั้นเข้าถึงผู้อ่านและผู้อ่านก็เข้าถึงเรื่องราวและเนื้อหาต่างๆ ของงานเขียนนี้ได้โดยง่าย

เมื่อนำเส้นทางความสำเร็จของอัญชลีมาสรุปเป็นภาพแล้วนั้นสามารถวาดได้ดังนี้

แผนภาพที่4.2 แผนภาพเส้นทางการความสำเร็จทางการเขียนของอัญชลี บัวเพชร

จากภาพอธิบายเส้นทางการความสำเร็จของอัญชลีได้ว่า อัญชลีได้แรงบันดาลใจจากอาจารย์ที่ประสบความสำเร็จมาก่อนหน้าและอยากจะประสบความสำเร็จเหมือนกับอาจารย์หรือยิ่งกว่าดังที่เธอได้ให้สัมภาษณ์เอาไว้ ทำให้เธอเกิดความอยากเขียนและเมื่อได้เขียนก็เกิดการสร้างสรรค์ผลงานขึ้นซึ่งผลงานนั้นจะแล้วเสร็จได้ประกอบด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจของตัวเอง ต้องมีการค้นคว้าหาข้อมูลประกอบกับประสบการณ์ของตัวเอง มีการลองผิดลองถูกเมื่อมีการตีหัวข้อและวางโครงเรื่องด้วยตนเองและนำไปให้อาจารย์ดูเพื่อขอความคิดเห็นแล้วจึงได้รับคำแนะนำจากอาจารย์ผู้สอนหรือการได้รับความรู้จากผู้สอนเกี่ยวกับการเขียนและการสร้างสรรค์ผลงาน เมื่อผลงานแล้วเสร็จจึงสามารถส่งเข้าประกวดได้ซึ่งการประกวดนี้มีทางโรงเรียนเป็นผู้รับข่าวและประกาศให้กับทางนักเรียนได้ทราบรวมทั้งยังมีอาจารย์ที่เป็นผู้ดูแลในการจัดส่งผลงานของตัวนักเรียนไปเข้าร่วมการประกวดและได้รับรางวัลในที่สุด

ผลกระทบที่ได้รับจากความสำเร็จทางการเขียน

ผลกระทบที่เกิดจากความสำเร็จทางการเขียนต่อตัวอัญชลีเองนั้นคือความรู้สึกภาคภูมิใจและความมั่นใจที่จะก้าวต่อไปตามความฝันที่เธอตั้งเป้าหมายเอาไว้ นับจากการได้รับรางวัลประกวด อัญชลีมีจุดหมายที่แน่นอนยิ่งขึ้นสำหรับอนาคตของตนเอง มีความมุ่งมั่นมากขึ้นในการเขียนและการเขียนก็กลายเป็นความสุขของเธอ และจากคนภายนอกนั้นอัญชลีได้เป็นที่รู้จักมากขึ้นทั้งกับคนในโรงเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการประกวด เธอได้รับการยอมรับจากผู้อำนวยการของโรงเรียนและคณาจารย์ในสายวิชาภาษาไทย อีกทั้งความสำเร็จของเธอก็เป็นที่ภาคภูมิใจของคุณลุงและคุณป้าของเธอเป็นอย่างมาก สิ่งเหล่านี้เสริมกำลังใจให้กับอัญชลีและทำให้เธอขวนขวายที่จะพัฒนาการเขียนของตนให้มากยิ่งขึ้น

กรณีศึกษาที่ 5: ภัทรานิษฐ์ เหลืองไชยยะ

ผู้ชนะเลิศการประกวดเรียงความ

โครงการ Young CDG Writer Awards ครั้งที่ 5

โดย บริษัท CDG ปีพ.ศ. 2553

หัวข้อ/ชื่อเรื่อง “สร้างสิ่งแวดล้อมสดใส ใส่ใจกำจัดขยะไอที”

ข้อมูลเบื้องต้น

ภัทรานิษฐ์ เหลืองไชยยะ มีชื่อเล่นว่า แจม เป็นลูกสาวคนโตของบ้านมีน้องชายอีก 2 คน อาศัยอยู่ในอำเภอเมืองจังหวัดชลบุรี ร่วมกันอยู่กับคุณพ่อคุณแม่และคุณยายของเธอเป็นครอบครัวที่อบอุ่นและมีความสุข คุณแม่ประกอบอาชีพเป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัย และนอกจากตัวภัทรานิษฐ์เองแล้วนั้น น้องชายอีกคนหนึ่งของเธอซึ่งเรียนอยู่ในระดับประถมศึกษา ก็เคยเข้าประกวดเรียงความในโครงการหนึ่งและชนะเลิศการประกวดมาแล้วเช่นกัน ปัจจุบัน ภัทรานิษฐ์กำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียน ชลกันยานุกูล และจะขึ้นสู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แล้ว นอกจากนี้จะชนะเลิศในการประกวดนี้ ภัทรานิษฐ์ก็ยังคงเคยสร้างผลงานที่ชนะเลิศการประกวดมาแล้วจากการประกวดอีกหลายโครงการด้วยกัน อาทิ การประกวดหัวข้อเรื่อง “แม่ดีครอบครัวเป็นสุข” ได้รับรางวัลชนะเลิศ ได้รับรางวัลรองชนะเลิศจากรายการประกวด Young CDG Writer Awards ครั้งที่ 4 ในหัวข้อ “ถ้าโลกนี้ไม่มีน้ำมัน...” และได้รับรางวัลชนะเลิศในปีต่อมาโครงการเดียวกันนั้นคือหัวข้อ “สร้างสิ่งแวดล้อมสดใส ใส่ใจกำจัดขยะไอที” และรางวัลล่าสุดอีก 2 รางวัลด้วยกันได้แก่

รางวัลชนะเลิศหัวข้อ “วิกฤตหรือโอกาส” และรางวัลชนะเลิศในโครงการธรรมวรรณศิลป์ ปี พ.ศ.2553 ซึ่งเพิ่งได้ตัดสินประกาศผลไปเมื่อวันที่ 5 มีนาคม พ.ศ. 2554

แต่เดิมนั้นคุณแม่ของภัทรานิษฐ์ไม่ค่อยสนับสนุนหรือเห็นด้วยกับความมุ่งมั่นกับการเขียนของผู้เป็นบุตรสาวเท่าไรนักโดยคุณแม่ของเธอ คุณสุกัญญา เหลืองไชยยะ คาดหวังในตัวลูกสาวเหมือนๆ กันกับแม่คนอื่นๆ ที่อยากจะให้ลูกเรียนเก่งๆ และเข้าเรียนในคณะแพทย์เพื่อที่จะได้มีงานดีดีทำมีอนาคต

ในวัยเด็กภัทรานิษฐ์มีจินตนาการ ด้วยความชอบในการแต่งเรื่องราวและวาดรูป เธอเริ่มที่จะแต่งนิทานตั้งแต่ช่วยประถมศึกษาปีที่2 จวบจนถึงมัธยมศึกษาตอนต้นเธอก็ยังคงชอบการวาดรูปการ์ตูนเป็นอย่างมากและนอกจากนิทานแล้วก็ยังชอบแต่งนิยายอีกด้วย เธอชอบอ่านหนังสือการ์ตูนและนิยายแนวแฟนตาซี นอกจากแนวแฟนตาซีแล้วเธอยังอ่านแนวสอบสวนสืบสวนและเรื่องแนวชีวิตอีกด้วย โดยภัทรานิษฐ์กล่าวว่า อ่านแล้วมันทำให้เธอรู้สึกกระตือรือร้น ทั้งยังมีวลีที่กินใจอีกด้วย เธอไม่คาดหวังว่าเนื้อหาเรื่องราวนั้นจะต้องจบลงอย่างสวยงามหรือ Happy Ending ก็ได้ เพราะสิ่งที่เธอชอบนั่นก็คือเรื่องราวและแง่มุมต่างๆ ในเรื่องที่เราคาดไม่ถึง ในการอ่าน หนังสือวรรณกรรมเยาวชนเล่มแรกที่เราอ่านก็คือเรื่อง Harry Potter ของ J.K Rolling ซึ่งทำให้เธอรู้สึกประทับใจในผลงานการแต่งมาก นอกจากผลงานของนักเขียนที่มีชื่อเสียงท่านนี้แล้วเธอยังติดตามอ่านงานเขียนของนักเขียนที่มีชื่อเสียงชาวต่างชาติอีกคนก็คือ Darren Shan อีกด้วย ซึ่งเธอประทับใจและชื่นชอบผลงานของเขามากเสียจนต้องซื้อฉบับภาษาอังกฤษมาอ่านก่อนฉบับแปลภาษาไทยจะออกเนื่องจากชื่นชอบในการเขียนของเขา และหนังสือรวมทั้งนักเขียนเหล่านี้ก็ได้มาเป็นแรงบันดาลใจในการเขียนของเธอ

ภัทรานิษฐ์ไม่เพียงมีความสนใจมากมาย เธอสนใจดนตรีและเรียนเปียโนโดยมีคุณพ่อให้การสนับสนุน การสนับสนุนของคุณพ่อคุณแม่ของเธอนั้นไม่ได้เป็นไปอย่างการตามใจแต่ต้องเกิดจากเมื่อพิจารณาแล้วว่าลูกๆ ชอบจริงจึงอนุญาตให้ทำหรือเรียนต่อไป อย่างในกรณีความสนใจทางดนตรีของ ภัทรานิษฐ์นั้นคุณพ่อของเธอก็จะคอยสังเกตว่าเธอนั้นชอบเล่นเปียโนจริงหรือไม่มีการฝึกซ้อมหลังเลิกเรียนหรือไม่ และเมื่อเห็นว่าลูกสาวมีความพยายามจริงคุณพ่อของเธอก็ให้การสนับสนุนในเรื่องต่างๆ อย่างเต็มที่ รวมทั้งความสนใจในด้านการทำและการแต่ง Cosplay คุณแม่ของเธอก็ให้การสนับสนุนเธอเช่นกันเมื่อเห็นว่าลูกสาวมีความตั้งใจทำจริง ก็จะสนับสนุนโดยการพาไปยังที่ต่างๆ ที่มีการจัดงานขึ้นเป็นต้น

ภัทรานิษฐ์มีบุคลิกภาพที่ดูเงียบๆ แต่ว่าจริง เธอมีความกระตือรือร้นต่อสิ่งที่เธอสนใจเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของการเขียน แต่สำหรับเรื่องเรียนแล้วนั้นเธอกลับบอกว่าเธอมีความตั้งใจ

เพียงน้อยนิดเท่านั้น ภัทรานิษฐ์เรียนทางสายวิทย์ที่โรงเรียน เธอไม่ชอบวิชาเคมี แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่ได้ชอบวิชาภาษาไทยด้วยเช่นกัน ในการเรียนเธอมักจะมาอ่านแต่ละบทและทำความเข้าใจมันด้วยตนเอง ทักษะคิดต่อวิชาภาษาไทยของเธอนั้นเธอคิดว่ามันไม่ง่ายและก็ไม่ยาก มีทั้งส่วนที่เธอชอบนั้นก็คือในส่วนของวรรณคดี และส่วนที่ไม่ชอบอย่างหลักภาษา ตัวเธอนั้นบอกกับผู้วิจัยว่าเธอไม่เก่งวาภาษาไทยเลยแต่คนรอบข้างจะคิดว่าเธอเก่งเพราะเธอชอบเขียนเรียงความและเขียนได้ดี จากที่ทางผู้วิจัยได้สังเกตภัทรานิษฐ์จะอ่อนอยู่ก็เพียงหลักภาษาเท่านั้นเอง

จากการพูดคุยอย่างเป็นกันเองและจากการสัมภาษณ์หลายๆ ทางพบว่าภัทรานิษฐ์เป็นคนที่มีความคิดเป็นของตนเอง และคุ้นชินกับการเขียนมากกว่าการพูดคุย สังเกตจากเมื่อมีการพูดคุยกันภัทรานิษฐ์นั้นจะตอบเพียงสั้นๆ หรือเป็นการรับคำสั่งๆ ทำให้ต้องคอยป้อนคำถาม แต่เมื่อเป็นการพูดคุยผ่านทางโปรแกรมสนทนาออนไลน์เธอจะสามารถพูดคุยตอบคำถามได้อย่างไหลลื่นทีเดียวแม้เป็นเพียงคำถามสั้นๆ ก็ตาม

เงินค่าขนมที่ได้รับมาส่วนใหญ่นั้นภัทรานิษฐ์จะใช้หมดไปกับการซื้อหนังสือ มีร้อยครึ่งหนึ่งก็เก็บเอาไว้ซื้อหนังสือหมดทั้งครึ่ง แต่เพื่อนๆ ในกลุ่มของเธอมีเพียงไม่กี่คนที่ชอบการอ่าน และไม่มีใครเลยที่ชอบการเขียนเช่นเดียวกันกับเธอ ถึงกระนั้นเมื่อภัทรานิษฐ์แต่งงานเธอก็จะนำมาให้เพื่อนๆ ได้อ่านแต่เพราะเธอไม่สนใจเรื่องแนวรั้ววัยรุ่นเลย บางครั้งก็ยากที่จะคุยกันกับเพื่อนๆ รู้เรื่องในเรื่องนี้

เมื่อไม่นานมานี้ ภัทรานิษฐ์ได้เข้าร่วมค่ายอบรมวรรณกรรมกับทางสมาคมยุวโพธิชนซึ่งเธอชนะการประกวดผลงานร้อยแก้วในโครงการซึ่งผู้ชนะเลิศจะได้รับเชิญให้เข้าร่วมค่ายนี้ เธอรู้สึกประทับใจต่อสิ่งที่ได้เรียนรู้มาเป็นอย่างมาก ทว่า ก่อนหน้าที่เธอจะชนะการประกวดในโครงการนี้นั้นที่ผ่านมามีทั้งหมดเธอฝึกฝนด้วยตนเองมาโดยตลอดโดยไม่เคยเข้าร่วมอบรมการเขียนกับทางโรงเรียนใดๆ หรือกับทางสมาคมไหนๆ มาเลยสักครั้ง

คุณแม่ของภัทรานิษฐ์เมื่อยอมรับในความตั้งใจจริงของบุตรสาว เธอก็กลายเป็นแรงผลักดันที่สำคัญให้กับภัทรานิษฐ์เป็นอย่างมาก เมื่อผู้วิจัยทำการขอสัมภาษณ์เกี่ยวกับความสำเร็จทางการเขียนของตัวภัทรานิษฐ์นั้น คุณสุกัญญา มีความกระตือรือร้นในการให้ข้อมูลเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังช่วยให้ข้อมูลเพิ่มเติมอย่างมากมายเกี่ยวกับตัวภัทรานิษฐ์ ทำให้ได้รู้ว่าภัทรานิษฐ์นั้นมีเพื่อนหลากหลายกลุ่มด้วยกัน อีกทั้งเมื่อจบการสัมภาษณ์ไปแล้วนั้นคุณแม่ก็ยังพูดคุยเกี่ยวกับการเขียนเพื่อขอข้อมูลจากทางผู้วิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาการเขียนในเรื่องของหนังสือที่ช่วยในการพัฒนาการเขียน และข้อมูลของสมาคมที่จัดการอบรมทางด้าน การเขียน เป็นต้น

รูปแบบของผลงาน

งานเขียนชิ้นนี้เป็นผลงานร้อยแก้วประเภท เรียงความ หรือความเรียง ตามหัวข้อ “สร้างสิ่งแวดล้อมสดใส ใส่ใจกำจัดขยะไอที” ซึ่งหัวข้อนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความตระหนักถึงการใส่ใจกับสิ่งแวดล้อมและการกำจัดขยะไอที

รูปแบบงานเขียนที่ปรากฏนี้เป็นเรียงความที่มีการดำเนินเรื่องราวในรูปแบบของเรื่องสั้น กลายๆ เนื่องจากมีการวางฉากและตัวละครในเรื่อง อีกทั้งยังมีการใช้บทสนทนาเข้ามาประกอบอีกด้วย

เรียงความนี้ประกอบขึ้นด้วย 13 ย่อหน้า 104 บรรทัด และความยาวจำนวน 5 หน้า A5 ขนาดอักษรประมาณ 16 pt

สาระสำคัญของงานเขียนชิ้นนี้นั้นก็คือ การลดขยะไอที ผู้แต่งได้นำเสนอแนวคิดสองประการในผลงานนี้ด้วยกัน นั่นคือ 1) การนำกลับมาใช้ใหม่ และ 2) การแยกชิ้นส่วนขยะเพื่อนำไปผ่านกระบวนการรีไซเคิล ซึ่งสิ่งเหล่านี้เธอได้กล่าวเอาไว้ในตอนหนึ่งของเรียงความว่า

“...พ่อของฉันมีอาชีพรับซื้ออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ และไอทีต่างๆ ที่เก่า ชำรุด หรือไม่ใช่แล้ว เพื่อนำกลับมาทำให้ใช้ประโยชน์ได้ใหม่ หรือในกรณีที่ไม้อาจซ่อมแซมได้แล้ว พ่อจะเอาซากอุปกรณ์เหล่านี้มาหาชิ้นส่วนที่อาจเป็นประโยชน์ในการใช้งานด้านอื่นๆ ส่วนเศษซากที่เหลือจะนำมาคัดแยกวัสดุ เพื่อส่งเข้าสู่กระบวนการรีไซเคิลต่อไป...”

เนื้อหาของผลงานชิ้นนี้นั้นเริ่มจากบทนำที่บอกเล่าเรื่องราวในชีวิตประจำวันของผู้แต่งที่จะออกไปรับซื้อขยะประเภทโทรศัพท์ที่ถูกทิ้งจากร้านขายโทรศัพท์ จากนั้นผู้แต่งได้บรรยายถึงความเปลี่ยนแปลงของโลกที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในปัจจุบันและการพัฒนาของเทคโนโลยีต่างๆ ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ผู้แต่งนำเข้าสู่เรื่องโดยการกล่าวถึงคำพูดของพ่อของตนเองและอาชีพของผู้เป็นพ่อเป็นการเชื่อมโยงกับหัวข้อของเรียงความนี้ ผู้แต่งบอกถึงความยากลำบากของการแยก คัด วัสดุจากอุปกรณ์ที่ถูกเรียกว่าขยะไอที จากนั้นผู้แต่งบอกเล่าถึงกิจกรรมของพ่อของตนว่าออกไปรับซื้อขยะไอทีมาคัดแยกอย่างเห็นคุณค่าและความสามารถพิเศษที่หลงเหลืออยู่ของอุปกรณ์เหล่านั้น ผู้แต่งได้บอกเล่าถึงครั้งแรกที่พ่อของเธอเริ่มอาชีพนี้ว่าเธอไม่สนใจและไม่ปลื้มเท่าไรหรอก แต่หลังจากที่พ่อของเธอได้สอนเธอถึงการนำโทรศัพท์ที่เสียแล้วเหล่านั้นมาถอดประกอบจนได้เครื่องใหม่ซึ่งมีราคาถูกกว่ามากทัศนคติของเธอจึงได้เปลี่ยนไป และเริ่มซึมซับนำเอาคำสอนของพ่อของเธอ

ตนเองมาคิดเตือนตนเองถึงการรู้จักยับยั้งชั่งใจ ผู้แต่งให้ได้ความรู้เกี่ยวกับแรมี่ค่าต่างๆและคุณค่าราคาของสิ่งที่ถูกขุดขึ้นมาใช้เหล่านั้นว่ามีราคาแพงเพียงใดในกระบวนการผลิตและการที่เธอทำตามกระบวนการที่พ่อของเธอสอนนั้นจะช่วยลดการทำลายสิ่งแวดล้อมได้อย่างไรผู้แต่งได้สรุปปิดท้ายเนื้อหาของเรื่องด้วยการพูดถึงความผิดพลาดที่มนุษย์ได้ก่อขึ้นในอดีตว่าเป็นบทเรียนราคาแพงและถึงเวลาที่คนเราควรจะหันมามองเห็นและใช้ประโยชน์จากสิ่งรอบตัวให้เกิดประโยชน์มากที่สุด

ในบทสรุปของเรื่องราว ผู้แต่งได้ย้อนกลับไปพูดถึงสิ่งที่ตนเองทำนั้นก็คือการออกไปซื้อขยะมือถือและนำมาให้พ่อของตนเองเพื่อนำเข้าสู่กระบวนการคัดแยก ผู้แต่งกล่าวถึงความภูมิใจที่ตนเจริญรอยตามพ่อของตนและมีส่วนช่วยสิ่งแวดล้อมกำจัดขยะไอที และทิ้งท้ายด้วยประโยคประทับใจผู้อ่านด้วยคำพูดของพ่อที่ว่า “วันนี้ลูกเป็นนักอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเต็มตัวแล้ว”

ภาษาที่ผู้แต่งใช้นั้นไม่ได้มีความวิจิตรหรือใช้คำศัพท์ระดับสูงแต่ประการใด แต่ผู้แต่งเลือกใช้ทั้งภาษาและรูปประโยคในรูปแบบไม่เป็นทางการ อันอยู่ในระดับสนทนา ตลอดทั้งเรื่อง การเรียงของรูปประโยคมีความสละสลวยในย่อหน้าเดียวกันนั้น ไม่มีการใช้คำเชื่อมระหว่างย่อหน้าและไม่มีการใช้สัมผัสในประโยค

กลวิธีในการนำเสนอเรื่องราวของเรียงความนี้มีลักษณะที่ใกล้เคียงมากกับการนำเสนอเรื่องสั้น เนื่องจากภายในเรื่องนั้นประกอบด้วยฉาก ตัวละครและบทสนทนา

โวหารที่ผู้แต่งนำมาใช้เป็นบรรยายโวหาร พรรณนาโวหารและมีการอุปมาอุปไมยในบางส่วน รูปแบบการเล่าเรื่องนั้นค่อนข้างมีความซับซ้อนไม่ได้เรียงไปตามช่วงเวลาแต่มีการกล่าวย้อนกลับไปในอดีตทำให้เรื่องราวมีความน่าสนใจชวนติดตาม

การสร้างฉาก ผู้แต่งใช้พรรณนาโวหารและมีการอุปมาอุปไมยถึงสิ่งที่ตนพบเห็น และมีการใช้บุคคลวัตเข้ามาใช้ด้วย เช่น “ฉันผลิตเพลทินกับระเบิดไปไม้เรียงลมสองข้างทาง ที่มีลีลาอ่อนช้อยและพลิ้วไหวอย่างจริงร้ายยามเมื่อลำแสงอ่อนๆตกกระทบ...” เป็นต้น

แนวคิดของผู้แต่งคือการนำเสนอวิธีการช่วยลดขยะไอทีที่เกิดขึ้นในปัจจุบันเป็นแนวทางในการอนุรักษ์ธรรมชาติและต้องการกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความคิดตามและยังสอดแทรกสาระเกี่ยวกับอุปกรณ์ไอทีและความรู้ในการคัดแยกอุปกรณ์ทั้งประโยชน์ของการคัดแยกขยะไอทีเหล่านั้นที่จะช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อมและลดการเพิ่มขยะไอทีด้วยการให้ผู้คนรู้จักการยับยั้งชั่งใจตนเองและใช้อุปกรณ์ต่างๆอย่างคุ้มค่า เรียงความนี้จึงสะท้อนให้เห็นทั้งในเชิงของสังคมและจริยธรรม และยังเป็นการให้ความรู้อีกด้วย

ผลงานของภทธานิชฐ์นั้นมึจุดเด่นในเรื่องของเรื่องราวและถ่ายทอดเนื้อหาคออกมาได้อย่างน่าประทับใจ อีกทั้งการใช้ภาษาที่มีความสละสลวยน่าอ่านและน่าประทับใจ และยังมีกลวิธีการสอดแทรกสาระเอาไว้ในเรื่องอย่างลงตัว

จุดเริ่มต้นสู่ความสำเร็จทางการเขียน

ภทธานิชฐ์ เดินเข้าสู่เส้นทางทางการเขียนตัวตนเองมานับตั้งแต่เด็ก ๆ ในวัยเด็กคุณแม่ของเธอจะชอบอ่านหนังสือให้ฟังก่อนนอน ทำให้เธอมีจินตนาการและด้วยความที่ชอบการวาดรูปเธอจึงชอบการแต่งนิทานวาดรูปประกอบตั้งแต่ประถมศึษาปีที่ 2 จนเมื่อเติบโตขึ้นเธอก็ได้รับการปลูกฝังให้มีนิสัยรักการอ่านโดยมีคุณแม่คอยให้การสนับสนุนเธอในเรื่องต่างๆ ที่เธอนั้นสนใจ เธออ่านวรรณกรรมเยาวชนเล่มแรกคือเรื่อง Harry Potter ซึ่งเธออ่านตั้งแต่เรื่องนี้ยังไม่โด่งดังเท่าไรนักในครั้งแรกนั้นเธอไม่ได้รู้สึกประทับใจอะไรกับเรื่องราวมกนักจนกระทั่งเธอได้กลับมาอ่านทวนซ้ำอีกครั้งหนึ่งและครั้งนั้นเองที่ทำให้เธอเกิดแรงบันดาลใจเป็นอย่างมาก ภทธานิชฐ์จึงเริ่มหันมาเขียนนิยายแต่ก็ไม่ละทิ้งการวาดรูปหรือการเขียนนิทานไป

ภทธานิชฐ์นั้นเชื่อว่าการกิจกรรมต่างๆ ที่เธอทำและเธอชอบนั้นส่งผลต่อการเขียนของเธอ ภทธานิชฐ์ได้กล่าวกับผู้วิจัยว่าเธอได้นำเอาประสบการณ์ที่ผ่านมาประยุกต์ใช้กับงานเขียนของตน โดยเฉพาะการอ่านเพราะการอ่านทำให้เธอเกิดความคิดและสร้างแนวคิดของตนเองในเรื่องต่างๆ ขึ้นและเธอก็ได้นำความคิดแนวคิดเหล่านั้นมาถ่ายทอดลงในผลงานการเขียนของเธอ คุณแม่ของเธอคุณสุกัญญาได้กล่าวกับผู้วิจัยว่าเธอมักจะสังเกตว่าลูกสาวนั้นมักจะชอบพูดคุยเรื่องที่ลึกซึ้งและเป็นผู้ใหญ่และบางครั้งก็เป็นปรัชญาที่ดูเกินวัยของเธอและคิดอีกด้วยว่าเรื่องต่างๆ ที่ลูกสาวคิดและพูดกับเธอนั้นเป็นผลมาจากสิ่งที่ตัวภทธานิชฐ์นั้นได้อ่านมาและทำให้ตนนั้นรู้สึกภูมิใจในความคิดของตัวเองเป็นอันมาก

ภทธานิชฐ์ชวนขวยส่งประกวดด้วยตนเองมาตั้งแต่แรกเริ่ม เธอมักจะติดตามบอร์ดของทางโรงเรียนว่ามีประกาศอะไรที่เกี่ยวกับการประกวดงานเขียนบ้างหรือไม่รวมทั้งหาข้อมูลงานประกวดโครงการต่างๆ ผ่านทางอินเทอร์เน็ตด้วยตนเอง และเมื่อเธอชนะการประกวดหนึ่งคุณแม่ก็หันมาเป็นอีกแรงที่ช่วยสนับสนุน เมื่อทั้งสองได้พบเจอข่าวการประกวดก็จะนำมาบอกกับภทธานิชฐ์ให้ลองตามหาข่าวคราวทางอินเทอร์เน็ตต่อไปหรือไม่ก็จะช่วยหาข้อมูลในรายละเอียดทั้งหมดนั้นมาให้กับเธอเลย

ในทางการเขียนนั้นนักทฤษฎีเชื่อมั่นเป็นอย่างยิ่งว่าการที่เธอจะสามารถเขียนให้เข้าถึงงานเขียนได้จริงนั้นตัวคนเขียนเช่นเธอจะต้องมีแนวคิดเป็นของตนเองเสียก่อนและถ่ายทอดแนวคิดของตนเองนั้นลงในงานเขียน เธอได้กล่าวเอาไว้เช่นนี้ว่า

“ส่วนตัวคิดนะ ว่าการที่จะเข้าถึงงานเขียนได้...คือเราต้องใส่ความเป็นตัวเองลงไปด้วย เพราะงานเขียนของแต่ละคน สำหรับตัวเองแล้วรู้สึกว่าจะมันเหมือนผลงานที่ถ่ายทอดความเป็นเจ้าตัวของคนเขียนด้วยนะ”

ตัวนักทฤษฎีนั้นให้ความสำคัญเป็นอันมากกว่าการเสนอความคิดซึ่งบอกความเป็นเจ้าของความคิดในงานเขียนอย่างมาก และสิ่งนี้จะป็นสิ่งแรกที่เธอทำเมื่อเธอเริ่มเขียน จากนั้นเธอก็จะค่อยๆเพิ่มเติมเนื้อหาส่วนอื่นๆ ลงไป

ระหว่างการสร้างผลงาน เธอจะมีการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติมในหัวข้อที่ตนเองเขียน เธอจะเริ่มจากการระดมความคิดและประสบการณ์ของตนเองเป็นครั้งแรกและค่อยๆ เพิ่มเติมเนื้อหาของข้อมูลที่จะเขียน โดยเส้นทางการค้นคว่านั้นเริ่มที่คอมพิวเตอร์ นักทฤษฎีจะเปิดหาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตเพราะเป็นเส้นทางที่ง่ายที่สุดในการได้มาซึ่งข้อมูลเหล่านั้น อีกเส้นทางหนึ่งที่จะเข้าถึงข้อมูลได้ด้วยตนเองก็คือห้องสมุด ข้อมูลบางอย่างที่ไม่พบทางอินเทอร์เน็ตนั้นเธอจะเข้าค้นคว้าหาหนังสือในห้องสมุดซึ่งส่วนใหญ่ที่จะต้องเข้าไปหาในห้องสมุดนั้นมักเป็นเรื่องที่มีความละเอียดลึกซึ้ง ในการค้นคว้า หนทางสุดท้ายจริงๆ สำหรับเธอนั้นก็คือ การสัมภาษณ์ โดยเธอจะมีคนให้ตามหลักๆ 2 คนด้วยกันนั่นก็คือ คุณพ่อ กับคุณแม่แน่นอน ในประเด็นที่ยากจะเข้าใจ เธอจะหันไปพูดคุยกับทั้งสอง เพื่อที่เธอจะสามารถตีโจทย์ของหัวข้อได้แตกฉานยิ่งขึ้น

นักทฤษฎีไม่เคยได้รับการฝึกฝนหรือได้รับคำแนะนำเพิ่มเติมใดๆ จากคุณครูที่โรงเรียนหรือภายนอกโรงเรียนก็ตาม ไม่แม้แต่มีการเรียนตัวไปเพื่อเสนอให้เธอส่งผลงานเข้าประกวด เธอฝึกฝนด้วยตนเองเสมอมาด้วยการเขียนสิ่งต่างๆ ทั้งนิทานและนิยาย สำหรับ นักทฤษฎีแล้วอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในการเขียนนั่นก็คือ ความขี้เกียจ เพราะมันทำให้ผลงานชิ้นนั้นไม่สำเร็จเสร็จสิ้นและเป็นสิ่งที่ยากจะผลักดันเพราะคนที่ผลักดันได้ก็คือตนเองเท่านั้น และเมื่อตนเองเกิดความขี้เกียจมันจึงยากที่จะลุกขึ้นมาสานต่อทำให้เกิดการค้างหรือที่เธอเรียกเป็นภาษาปากว่า “ดองงาน” นั่นเองซึ่งเธอได้ให้สัมภาษณ์เอาไว้เช่นนี้

“มีนิสัยเสียตรงชอบดองงานสุดๆ คือถ้าไม่ถึงเส้นตายนี้จะไม่รีบทำเลย อย่างพอมันเหลือเวลาเดือนหนึ่ง เราก็จะผลัดไปเรื่อยๆ.. จนบางครั้งวันสุดท้ายแล้วเพิ่งมาเริ่มเขียน”

เมื่อนำเอาเส้นทางสู่ความสำเร็จของกรณีศึกษามาวาดเป็นแผนภาพสามารถวาดออกมาเป็นแผนภาพได้ดังนี้

แผนภาพที่ 4.3 เส้นทางสู่ความสำเร็จทางการเขียนของภัทธานิษฐ์ เหลืองไชยยะ

ผลกระทบที่ได้รับจากความสำเร็จทางการเขียน

ความสำเร็จที่ภัทธานิษฐ์ได้รับนั้นส่งผลต่อตัวเธอมี 2 สิ่งด้วยกันนั่นคือ 1) ความภาคภูมิใจในตนเองว่าตนนั้นมีความสามารถเช่นเดียวกันและกลายมาเป็นที่รู้จักของอาจารย์ในโรงเรียนจาก

ที่แต่ก่อนนั้นไม่ค่อยได้รับความสนใจเท่านัก ซึ่งเธอได้กล่าวไว้ในการสัมภาษณ์ผ่านทางโปรแกรม สทนนาออนไลน์ว่า

“เมื่อก่อนเหมือนเป็นคนที่ถูกครุฑลีม ฮาาา แต่เดี๋ยวนี้ครุฑก็แบบ จำได้ว่า อ้อ คนที่เขียน เรียงความได้รางวัลไฉ่มี๊”

2) การได้รับแรงสนับสนุนจากคุณพ่อและคุณแม่ของเธอมากขึ้น ดังที่ได้กล่าวไว้ในขั้นต้นแล้วว่าแต่ก่อนหน้านั้นคุณแม่ของภัทธานิชฐ์นั้นไม่เห็นด้วยกับการเป็นนักเขียนและอยากให้เธอเดินไปตามเส้นทางที่คุณแม่นั้นขีดเอาไว้ให้ นั่นก็คือการเข้าเรียนแพทย์หรือเข้าเรียนในคณะอื่นๆ ที่มีอนาคตที่แน่นอนกว่า ซึ่งภัทธานิชฐ์ได้ใช้ความสำเร็จนี้เป็นบันไดก้าวสู่การยอมรับของผู้เป็น มารดาและทำได้สำเร็จในที่สุดซึ่งในท้ายที่สุดแล้วนั้นคุณแม่ก็ยอมเข้าใจในตัวเธอและได้กลายมา เป็นกำลังสำคัญที่สนับสนุนเธอคนสำคัญให้เธอก้าวต่อไปสู่ความสำเร็จในขั้นต่อไป ในอนาคตได้

กรณีศึกษาที่ 6: เบญจพร ไพรศร

ผู้ชนะเลิศการประกวดเรียงความชิงรางวัลพระราชทานสมเด็จพระเทพฯ พ.ศ. 2553 โดย มูลนิธิประเมินค่าทรัพย์สินแห่งประเทศไทย

หัวข้อ/เรื่อง “ดอนเมือง: แนวทางการใช้ประโยชน์สูงสุดเพื่อชาติ”

ข้อมูลเบื้องต้น

นางสาวเบญจพรไพรศร อายุ 20 ปี ปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษา ปี 2 เอก เอเชียศึกษา สาขาภาษาญี่ปุ่น คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปัจจุบันพำนักอยู่ที่หอที่ทางมหาวิทยาลัยจัดให้ และจะเดินทางกลับบ้านที่กรุงเทพฯ ในช่วงวันเสาร์-อาทิตย์ ในช่วงวันหยุด และปิดเทอม เธอเติบโตขึ้นมาในครอบครัวชนชั้นกลางฐานะปานกลางที่อบอุ่นและรักใคร่กลมเกลียวกัน เนื่องจากเบญจพรจะต้องย้ายเข้าไปอยู่หอพักของมหาวิทยาลัยห่างไกลจากครอบครัว แต่ก็มีการกลับบ้านทุกๆ สัปดาห์และทุกๆ วันเธอจะโทรศัพท์กลับไปหาคุณพ่อคุณแม่ของเธอเป็นประจำ

ครอบครัวของเบญจพรนั้นมีด้วยกัน 4 คน นั่นคือ คุณพ่อ คุณแม่ พี่ชาย และตัวเบญจพรเอง ในสมัยที่น้องเบญจพรนั้นยังเด็ก ครอบครัวฐานะทางครอบครัวของเธอไม่สู้ดีนัก โดยในการสัมภาษณ์ตอนหนึ่งเธอได้กล่าวกับผู้ทำวิจัยว่า

“ก็ตอนแรกๆเราก็ยังไม่ค่อยมีเงินนะค่ะ แล้วเราก็ค่อยๆสร้างฐานะขึ้นมาเรื่อยๆ แล้วก็คุณแม่อีกพยายามส่งพี่ชายเรียนจนจบนะค่ะ แล้วตอนนี้เขาก็ทำงานแล้ว ก็คือทางบ้านก็ดีขึ้นไม่ลำบากเหมือนเมื่อก่อน หนูก็เรียนสบายขึ้นอะไรแบบนี้ค่ะ”

จำที่จะต้องใช้จ่ายอย่างประหยัดดอดอดม ทำให้แม้ว่าในปัจจุบันนี้ครอบครัวของเธอจะไม่ได้ลำบากเช่นสมัยก่อนแล้วก็ตามแต่ก็ยังเป็นนิสัยติดตัวเบญจพรมาถึงทุกวันนี้ที่จะจ่ายอย่างมีเหตุผลและมีการวางแผนในการใช้จ่าย แม้แต่ในสิ่งที่เธอชอบอย่างการซื้อหนังสือ นอกจากหนังสือที่จำเป็นต่อการเรียนแล้วเบญจพรจะเลือกซื้อหนังสือไม่มากเล่มและจะเลือกซื้อเฉพาะที่ตนเองชอบมากจริงๆ และเห็นว่าดีเท่านั้น

ในช่วงประถมศึกษาเบญจพรสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนวัดสี่ลูกและสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม สาขาภาษาต่างประเทศ สายภาษาญี่ปุ่น ทั้งสองที่เป็นที่ๆเธอได้เริ่มต้นงานเขียนของเธอ

เบญจพรนั้นเป็นเด็กกิจกรรม โดยแรกสุดนั้นเธอเข้าร่วมเป็นนักกีฬามาก่อนที่จะเข้าสู่เส้นทางการเขียน แต่เพราะในช่วงที่เบญจพรเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เธอได้รับบาดเจ็บ จากการเล่นกีฬาที่ทำให้คุณแม่ของเบญจพรขอให้เธอหากิจกรรมอย่างอื่นทำ ด้วยความชอบที่มีต่อวิชาภาษาไทยซึ่งเป็นวิชาที่เธอชื่นชอบมากที่สุดนั้นเธอจึงได้เข้าร่วมกับชมรมกลอนนักศิลป์ ซึ่งเธอได้เล่าและให้เหตุผลว่า

“...อาจจะเป็นเพราะว่าหนู หนูชอบจริงๆนะค่ะ หนูเข้าชมรมกลอนนักศิลป์มาตั้งแต่อยู่ปอสี่ความจริงมันเริ่มมาจากการเป็นนักกีฬามาก่อนแล้วมันบาดเจ็บคุณแม่ก็เลยไม่อยากให้เล่นค่ะ แล้วคือเขาก็บอกให้หนูหากิจกรรมอย่างอื่นทำด้วยความที่หนูเป็นเด็กกิจกรรม หนูก็เลยคิดว่าเข้าชมรมกลอนแล้ว มันไม่เจ็บตัวแล้วมันก็ไม่สิ้นเปลืองด้วยค่ะมันใช้ความคิดอย่างเดียวค่ะ อื่นอย่างหนึ่งก็คือ พี่ชายหนูก็เป็นนักกลอนด้วย”

นอกจากความชื่นชอบในวิชาภาษาไทยแล้วนั้น เบญจพรยังมีพี่ชายที่เป็นนักกลอนของทางโรงเรียนอีกด้วย รวมทั้งบุคคลต้นแบบของเธอนั้นก็ไม่ใช่ว่าใครอื่นนอกจากนายอำพล ไพรศรี พี่ชายของเธอเองซึ่งกลายเป็นแรงบันดาลใจให้กับเธอในการที่เธอเริ่มงานเขียน ความสำเร็จของพี่ชายของเธอส่งผลต่อตัวเบญจพรเป็นอย่างมาก เบญจพรเลือกที่จะดำเนินรอยตามพี่ชายที่เป็นนักกลอนโดยเข้าร่วมกับชมรมกลอนนักศิลป์ที่พี่ชายเป็นสมาชิกอยู่ในระดับมัธยมศึกษา เบญจพร

มีความชื่นชมในความสามารถของพี่ชายของตนโดยกล่าวถึงด้วยน้ำเสียงเสียดายที่พี่ชายของตนนั้นไม่ได้เลือกที่จะก้าวต่อไปในเส้นทางนี้ และนอกเหนือจากพี่ชายของเธอแล้วในครอบครัวของเบญจพรนั้นไม่มีใครที่มีความสามารถในด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์อีกเลย

ที่โรงเรียนเบญจพรเป็นนักเรียนที่เรียนดีในระดับต้นๆ เธอสามารถทำคะแนนได้อยู่ในเกรด 4แทบทุกวิชา ยกเว้นในวิชาคณิตศาสตร์และวิชาภาษาอังกฤษที่เธอจะได้เกรดอยู่ที่ 3-3.5 อาจารย์บุษบาครูผู้สอนภาษาไทยของเบญจพรและเป็นที่ปรึกษาชมรมนักกลอนที่เบญจพรเข้าร่วมนั้นได้กล่าวถึงลักษณะนิสัยของเธอในชั้นเรียนว่า เป็นนักเรียนที่มีความเอาใจจริงเอาใจจนถึงขั้นเคร่งเครียด เช่น เมื่อเพื่อน ๆ ในห้องไม่ให้ความสนใจหรือพูดกันในชั้นเรียน เธอจะแสดงออกถึงอาการหงุดหงิดออกมาและบางครั้งจะนำมาบ่นกับอาจารย์ให้ได้ฟังเสมอๆ นั้นยังแสดงให้เห็นได้อีกสิ่งหนึ่งว่าเบญจพรเป็นนักเรียนที่มีความกระตือรือร้นและเอาใจใส่ต่อการเรียนอย่างจริงจัง นอกจากนี้ยังเห็นได้อย่างชัดเจนถึงแนวทางการดำเนินชีวิตอย่างจริงจังของเบญจพร ถึงกระนั้นเบญจพรยังมีอีกด้านของนิสัยที่นอกจากจะเคร่งเครียดแล้วเธอยังเป็นคนสนุกสนานกับเพื่อน ๆ ขึ้นมาได้อีกด้วย ในการพูดคุยอย่างเป็นกันเองระหว่างผู้วิจัยกับภรรยาที่ศึกษานั้น พบว่าเธอเป็นคนที่ร่าเริงและช่างพูดช่างคุย เมื่อเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสนใจของเธอ เบญจพรสามารถพูดคุยได้อย่างออกรส อีกทั้งยังกล้าแสดงออกถึงความคิดเห็นของตนเกี่ยวกับค่านิยมทางสังคมในปัจจุบันอย่างตรงไปตรงมา ตัวเธอเองนั้นยอมรับว่าตนเองในอดีตมรช่วงที่แต่งกลอนแข่งด้วยกันกับเพื่อน ๆ ของเธอนั้นเป็นคนที่มีความใจร้อนแม้ว่าในตอนนี้จะสามารถเปลี่ยนแปลงและปรับตัวได้ดีขึ้นก็ตาม อาจารย์บุษบาอาจารย์ผู้ดูแลให้คำปรึกษาเบญจพรได้เล่าเกี่ยวกับเหตุการณ์ว่า

“...ตัวเบญจพรนี้เป็นเด็กน่ารักมากเขาจะมุ่งมั่นนะเขาจะเป็นเด็กที่เอาจริงๆเขาซีเรียสเลยนะ เครียด ทำไม่ได้อะไรอย่างนี้ ไม่ยอมกลับบ้าน นั่งทำบางที่ทะเลาะกับเพื่อนร่วมทีม ความคิดเห็นไม่ตรงกันอะไรอย่างนี้ เขามุ่งมั่นมาก...”

อาจารย์บุษบา ไหระวงศ์,

อาจารย์ที่ปรึกษาชมรมกลอนนักศิลป์และอาจารย์ประจำวิชาภาษาไทย

เมื่ออยู่กับสิ่งที่เธอชื่นชอบนั่นก็คืองานประพันธ์ เธอจะทำมันอย่างจริงจังทั้งเขียนและอ่านทั้งร้อยกรองและร้อยแก้ว เบญจพรจะชวนชวายหาข้อมูลและมันเพียรฝึกฝนการเขียนของตนเองอย่างหนัก นอกจากจะเป็นนักเรียนนักเขียนผู้ประสบความสำเร็จแล้วเบญจพรนั้นเป็นผู้เสพงานประพันธ์ด้วย หนังสือที่เธอชอบอ่านนั้นเป็นเหมือนกับเครื่องผ่อนคลายของเธอโดยเฉพาะประเภทกวีนิพนธ์ เบญจพรได้พูดเอาไว้ว่า

“...เวลาอ่านกลอนแล้วมันมีความสุขนะค่ะ เวลาเรียนภาษาญี่ปุ่นแล้วมันก็เครียดๆ พอหยิบมาอ่านแล้วมันก็หายนะค่ะ ไม่รู้เป็นอะไรเหมือนกัน คือมันหาย มันหายเลยนะ...”

หนังสือที่เบญจพรชอบอ่านที่สุดนั่นคือหนังสือนิยายที่ชื่อเรื่อง “ดวงใจฉัน” ของนักเขียนนามปากกา ณาธา และบทประพันธ์เรื่อง “อิเหนา” โดยเธอมีแนวเรื่องราวที่ชอบคือแนวเรื่องแบบโรแมนติก แต่ลักษณะหนังสือในกลุ่มนิยายหรือเรื่องแต่งที่เธอจะไม่ชอบอ่านเลยนั่นคือหนังสือในแนวสืบสวนสอบสวนเพราะแนวเรื่องนั้นทำให้เบญจพรรู้สึกเครียด นอกจากนี้เธอก็อ่านทั้งการ์ตูนและหนังสือให้ความรู้อื่นๆ อีกด้วย

ในเวลาว่างนอกจากการฝึกฝนการเขียนคำประพันธ์และอ่านหนังสือแล้ว เธอยังใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์ที่เธอไม่ค่อยได้มีเวลาจะดูเท่าไรรายการที่ดูนั้นก็ทั้งสาระ ข่าว และบันเทิง เธอชอบฟังเพลงเวลาที่รู้สึกเครียดๆ โดยเฉพาะเพลงป๊อปที่มีแนวเพลงที่ฟังสบายโดยศิลปินที่เธอชอบเพลงได้แก่ บี สุกฤษฎิ์ วิเศษแก้ว และบอย พีชเมคเกอร์ และฟังเพลงแนวลูกทุ่งโดยให้เหตุผลว่าช่วยให้แต่งกลอนได้ดีขึ้นด้วย บางครั้งเธอจะดูภาพยนตร์ ซึ่งเรื่องโปรดของเธอคือเรื่อง “Season Change เพราะอากาศเปลี่ยนแปลงบ่อย” นอกจากนี้ ภาพยนตร์แนวรักโรแมนติกหรือตลกหรือแนวอิงประวัติศาสตร์ก็เป็นภาพยนตร์ที่เธอเลือกดูเช่นกัน

สมัยที่เบญจพรเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาชั้นนั้น เบญจพรมีเพื่อนสนิท อีกทั้งยังเป็นเพื่อนร่วมทีมที่ช่วยเหลือกันในการแข่งขันประชันกลอนอีก 2 คนซึ่งสนิทกันมาตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษา เพื่อนทั้ง 2 คนไม่ได้ศึกษาต่อในสายภาษาเช่นเดียวกับเบญจพรแต่ทั้ง 3 คนก็ยังมี การติดต่อพูดคุยกันอยู่เสมอๆ และเพื่อนสนิทที่เบญจพรพบในระดับอุดมศึกษานั้นมีด้วยกันทั้งหมด 8 คน ซึ่งทุกๆคนต่างก็เป็นกำลังใจให้กับเบญจพรรวมทั้งร่วมดีใจไปกับความสำเร็จของเธอ

วิชาที่เป็นวิชาโปรดของเบญจพรมีสองวิชาด้วยกันคือ วิชาภาษาไทยและวิชาศิลปะ เช่นนี้เองทักษะด้านภาษาไทยของเบญจพรนั้นจึงอยู่ในระดับดีมากทั้งการฟังพูดอ่านเขียนซึ่งเธอสามารถทำได้ดี เบญจพรเป็นคนที่มีความกล้าแสดงออก นอกจากกิจกรรมที่เกี่ยวกับการเขียนแล้ว ดังนั้นนอกจากการส่งผลงานเข้าประกวดแล้วเธอยังทำกิจกรรมแสดงละครเวทีกับทางโรงเรียน รวมทั้งยังสามารถอ่านทำนองเสนาะและขึ้นพูดสุนทรพจน์ได้

จากความสำเร็จด้านร้อยกรอง เบญจพรยังได้รับเป็นวิทยากรให้กับสมาคมเทพศรีกวีศิลป์ของอาจารย์นารถ กิตติวรรณกรผู้ซึ่งเป็นความสามารถและให้การสนับสนุนเบญจพรในโอกาสต่างๆ โดยเป็นผู้ส่งข่าวการประกวดต่างๆ ให้กับเบญจพรได้รู้ และด้วยเหตุนี้เอง ในหนึ่งปีเบญจพร

จึงได้ส่งผลงานเข้าประกวดที่ต่างๆไม่ต่ำกว่า 10 แห่ง อีกทั้งยังได้รับโอกาสเป็นเพชรยอดมงกุฎร้อยกรองรุ่นที่ 2 เมื่อเธอขึ้นสู่ระดับอุดมศึกษา ขอบข่ายความสนใจในการสร้างสรรค์งานเขียนของเธอก็ก้าวขวางออกไปสู่การประกวดในกลุ่มร้อยแก้ว

จากการวิเคราะห์อัตชีวประวัติของเบญจพรจะสังเกตเห็นว่าน้องเบญจพรนั้นไม่ได้มีการตรวจทานซ้ำอีกครั้ง เป็นส่วนที่ทำให้ข้อมูลนี้มีความน่าเชื่อถือเนื่องจากว่าเบญจพรได้ให้ข้อมูลมาตามที่กรณีศึกษาคิดเดิวนั้นเขียนเดิวนั้นโดยไม่ได้มีการเกลา การกลบเกลื่อนหรือการแต่งเติมข้อมูล ซึ่งการทวนซ้ำนั้นอาจจะเป็นผลให้กรณีศึกษาเกิดความคิดอยากเปลี่ยนใจหรือกลบเกลื่อนแต่งแต้มหรือเพิ่มเติมข้อมูลอันจะทำให้ข้อมูลลดความน่าเชื่อถือลงได้

เมื่อพิจารณาจากการตอบคำถามของเบญจพรในแต่ละข้อนั้นพบว่า เบญจพรให้ความสำคัญกับความรู้สึกขอบคุณและความสัมพันธ์ของตนกับคนรอบข้างเป็นอย่างมากโดยจะกล่าวถึงตนเองเพียงเล็กน้อยทั้งในด้านแนวคิดแนวทางและด้านอุปนิสัย จึงสังเกตได้ว่าเบญจพรนั้นมีบุคลิกของความถ่อมตนต่อความสำเร็จของตน

จากวิธีการตอบคำถามแบบตรงตามข้อคำถามของเบญจพรโดยไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบเบื้องต้นและจัดเข้าหัวข้อเป็นข้อๆ ตามที่ผู้วิจัยมอบไปนั้น เบญจพรนั้นมีความจริงจังกับการตอบคำถามให้ตรงประเด็น ซึ่งเป็นส่วนที่อธิบายและยืนยันถึงบุคลิกที่จริงจังที่ผู้วิจัยได้สังเกตจากการสัมภาษณ์ก่อนหน้านี้แล้วของน้องเบญจพรได้เป็นอย่างดี

จากเนื้อหาของอัตชีวประวัติที่เบญจพรเขียนมานั้น เป็นสิ่งยืนยันว่า ตัวน้องเบญจพรนั้นให้ความสำคัญกับความสำเร็จในงานเขียนร้อยกรองของตนเองเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังเป็นส่วนที่ช่วยผลักดันให้น้องพัฒนาตนเองในการสร้างงานประพันธ์

โทนในการตอบเกี่ยวกับด้านความสัมพันธ์กับผู้คนรอบข้างของน้องเบญจพรเป็นไปอย่างชื่นมื่นกับการให้การสนับสนุนของคนรอบข้างที่มีต่อตัวเธอและมีการกล่าวถึงคนรอบข้างที่ทำให้กำลังใจและให้การสนับสนุนช่วยเหลือในส่วนต่างๆ ของการตอบคำถาม ของน้องเบญจพร ผู้วิจัยจึงพบว่าผลกระทบจากคนรอบข้างเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้น้องเบญจพรยังคงยึดมั่นกับงานประพันธ์จนประสบความสำเร็จนับแต่ครั้งแรก อันเป็นการแสดงออกทางความรู้ับผิดชอบต่อคนรอบข้างของเธออย่างชัดเจน

รูปแบบของผลงาน

ตัวอย่างผลงาน

ผลงานที่ได้รับรางวัล บางส่วนระดับอุดมศึกษา

เรียงความ ดอนเมือง : แนวทางการใช้ประโยชน์สูงสุดเพื่อชาติ

“ ดอนเมืองคือสนามบินถิ่นความสุข คือหนึ่งยุคเศรษฐกิจไทยกว้างไพศาล
สร้างสรรคชาติสร้างเสริมคนสร้างผลงาน อากาศยานนำประโยชน์โรจน์เรืองรอง ”

สนามบินดอนเมืองเป็นศูนย์กลางทางการบินแห่งแรกของประเทศไทย ช่วยขับเคลื่อนเศรษฐกิจภายในประเทศและระหว่างประเทศให้เจริญก้าวหน้าในระยะเวลาที่ยาวนาน แต่เมื่อมีการสร้างสนามบินแห่งใหม่ภายในประเทศไทย คือ สนามบินสุวรรณภูมิ สายการบินต่างๆก็ย้ายไปที่สนามบินแห่งใหม่ สนามบินดอนเมืองจึงถูกเปลี่ยนเป็น สถานที่ซ่อมเครื่องบิน ฝึกบิน และจอดเครื่องบินส่วนตัวของบุคคลสำคัญ และเมื่อวันที่ 25 มีนาคม พ.ศ.2550 มีการนำเที่ยวบินภายในประเทศบางเที่ยวบินมาลงที่ท่าอากาศยานนานาชาติดอนเมือง หลังจากพบปัญหาหลายอย่างที่ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ทำให้หลายคนมองว่าสนามบินดอนเมือง น่าจะมีแนวทางที่สร้างสรรคสนามบินแห่งนี้ ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด เพื่อสร้างความเจริญก้าวหน้าให้กับประเทศไทยต่อไป

ในฐานะตัวแทนของเยาวชนไทยคนหนึ่ง ฉันขอเสนอแนวทางการใช้ประโยชน์สูงสุดเพื่อชาติ โดยการเสนอความคิดเห็น ในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสนามบินดอนเมืองให้เกิดประโยชน์ ดังนี้ ประการแรก สนามบินดอนเมืองเป็นท่าอากาศยานที่มีสายการบินในประเทศเปิดให้บริการอยู่ ฉันเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดี แต่ควรจัดการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้มากยิ่งขึ้น และรณรงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศทั้งกับคนไทยและชาวต่างชาติ ซึ่งจะช่วยให้มีผู้ประกอบการการบิน นำเที่ยวบินมาเปิดให้บริการที่สนามบินดอนเมืองมากยิ่งขึ้น ทำให้ท่าอากาศยานที่เคยได้ใช้ประโยชน์อย่างสูงสุดในอดีตกลับมาใช้ประโยชน์ได้มากที่สุด เหมือนเดิมอีกครั้ง อีกทั้งยังเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจภายในประเทศให้เติบโตมากยิ่งขึ้นอีกด้วย

ประการที่สอง คือ จัดสนามบินดอนเมืองเป็นศูนย์กลางทางการเรียนรู้และมีการจัดนิทรรศการเกี่ยวกับการบินอย่างเสมอ โดยศูนย์กลางทางการเรียนรู้ด้านการบินจะช่วยส่งเสริมให้ประชาชนที่สนใจเกี่ยวกับการบินได้ศึกษา เพื่อในอนาคตคนที่ชื่นชอบในอาชีพนักบิน เป็นข้าราชการพลเรือน หรือการประกอบธุรกิจการบินก็สามารถเรียนรู้ได้ โดยจัดเป็นเป็นการเรียนการสอนที่มีหลักสูตรโดยตรง ในช่วงแรกอาจใช้หลักสูตรเบื้องต้นก่อนแล้วพัฒนาไปที่ละขั้น เพื่อสร้างองค์ความรู้ที่เป็นองค์ประกอบในการสร้างประโยชน์ต่อไป สำหรับผู้ที่เวลาศึกษาตาม

หลักสูตร ก็อาจจัดเป็นนิทรรศการ นำเสนอเกี่ยวกับการบิน นักบินและธุรกิจการบิน โดยมีผู้เชี่ยวชาญเป็นวิทยากร อาจใช้เวลาช่วงวันหยุดเสาร์หรืออาทิตย์มาศึกษาก็ได้ และยังสามารถจัดเป็นสถานที่ท่องเที่ยวสำหรับครอบครัวที่อยากจะพาบุตรหลาน มาเที่ยวชมนิทรรศการการบิน หรือชมเครื่องบินรุ่นต่างๆที่นำมาจัดแสดงให้ได้ชมกัน เป็นแนวทางการสร้างเศรษฐกิจและสร้างประโยชน์อีกทางหนึ่ง

ประการที่สาม สนามบินดอนเมืองมีอาคารผู้โดยสารถึง 3 อาคาร สามารถนำมาพัฒนาสร้างประโยชน์ได้หลากหลาย อาคารแรกอาจจัดทำพระราชประวัติของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและเผยแพร่พระราชกรณียกิจขององค์กษัตริย์นักพัฒนา รวมถึงพระราชประวัติและพระราชกรณียกิจของพระบรมวงศานุวงศ์ เพื่อเป็นการเทิดพระเกียรติ และให้ประชาชนและชาวต่างชาติสามารถเข้าชม พระบารมีและพระราชกรณียกิจของพระมหากษัตริย์ที่เสียสละ เพื่อพสกนิกรของพระองค์ และประชาชนชาวไทยก็จะได้ศึกษาสานต่อพระปณิธานของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

อาคารที่ 2 และ 3 จัดเผยแพร่โครงการในพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งมีประมาณ 3,000 โครงการ ทั้งด้านสาธารณสุข การศึกษา การพัฒนาชนบท การพัฒนาแหล่งน้ำและป่าไม้ มีการจัดทำข้อมูลเป็นนิทรรศการ เพื่ออธิบายถึงหลักการทรงงานต่างๆ และมีศูนย์จำหน่ายผลิตภัณฑ์โครงการหลวง เพื่อช่วยเหลือเกษตรกรและชาวเขาให้มีรายได้ เพราะผลิตภัณฑ์โครงการหลวงอาจจำหน่ายอยู่ตามต่างจังหวัด ถ้ามีศูนย์กลางจำหน่ายที่กรุงเทพฯ คือท่าอากาศยานดอนเมือง บริเวณอาคารผู้โดยสาร ประชาชนและนักท่องเที่ยวก็สามารถเลือกซื้อของกันได้อย่างสะดวก เมื่อเครื่องบินมาลงจอดที่สนามบินดอนเมือง เป็นการสร้างรายได้ช่วยเหลือเกษตรกรและพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย ซึ่งถือเป็นประเทศเกษตรกรรม

ประการสุดท้าย คือ อาคารคลังสินค้าภายในสนามบินดอนเมือง ก็สามารถนำมาพัฒนาให้เกิดประโยชน์สูงสุดได้ โดยอาคารคลังสินค้านอกจากจะเก็บสินค้าสำหรับซ่อมแซมเครื่องบินและสินค้าที่จัดจำหน่ายแล้ว ฉันเห็นว่าน่าจะมีการเก็บสิ่งของสำหรับผู้เดือดร้อนหรือประสบภัยธรรมชาติ โดยเก็บไว้เป็นสิ่งของสำรอง เพื่อส่งไปช่วยเหลือได้ทันเวลา ก่อนที่จะมีการช่วยเหลือหรือรับบริจาคเพิ่มเติม สิ่งของเก็บสำรองที่จะนำมาเก็บไว้สำหรับช่วยเหลือนี้ ก็ต้องอาศัยความร่วมมือจากภาครัฐและประชาชน ที่จะช่วยกันสมทบทุนจัดซื้อสิ่งของและบริจาคสิ่งของที่ทำเป็นมาเก็บสำรองไว้ เมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน จะได้ที่สิ่งของบรรเทาทุกข์ส่งไปช่วยเหลือ เพราะบริเวณคลังสินค้าของสนามบินดอนเมืองมีพื้นที่กว้างขวาง เหมาะสำหรับการเก็บสิ่งของบรรเทาทุกข์ ณ เวลานี้ เกิดภัยธรรมชาติคือ อุทกภัย ในจังหวัดต่างๆ พื้นที่ประชาชนรอการช่วยเหลือ ถ้ามีสิ่งของเก็บสำรองไว้ เพื่อส่งไปช่วยเหลือก่อน ก็จะทำให้บรรเทาความเดือดร้อนของพื้นที่

ประชาชน และได้ใช้ประโยชน์จากพื้นที่บริเวณอาคารคลังสินค้า บริเวณสนามบินอย่างคุ้มค่าที่สุด

สนามบินดอนเมือง เป็นสนามบินที่ต้องการการพัฒนาและใช้ประโยชน์อย่างสูงสุด โดยอาศัยความร่วมมือจากภาครัฐที่จะส่งเสริมและสร้างสรรค์ มีพี่น้องประชาชนร่วมกันใช้สอยและรักษาสมบัติของชาติให้เจริญก้าวหน้า ฉะนั้นในฐานะของเยาวชนขอเป็นกระบอกเสียงหนึ่งที่เสนอแนวทางการพัฒนาการใช้พื้นที่ของสนามบิน แนวทางที่กล่าวมาข้างต้นอาจนำไปใช้ประโยชน์ได้ไม่มากนักน้อยและยังเป็นการแสดงออกถึงความจงรักภักดีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ การร่วมกันใช้พื้นที่ของสนามบินดอนเมือง เพื่อประกอบกิจการต้องอาศัยการประสานงานของหน่วยงานต่างๆ เพื่อพัฒนาให้เกิดประโยชน์ และเป็นการสร้างแนวทางความเจริญอย่างสูงสุดให้แก่ประเทศชาติสืบต่อไป

รูปแบบของงานประพันธ์เรื่อง “ดอนเมือง: แนวทางการใช้ประโยชน์สูงสุดเพื่อชาติ” โดยเป็นผลงานของผู้แต่งเดี่ยวคือ นางสาว เบญจพร ไพธศร เป็นผลงานร้อยแก้ว แบบความเรียง หรือเรียงความ ตามหัวข้อเรื่องที่ได้ถูกกำหนดขึ้นในชื่อเรื่องนี้ซึ่งจากหัวข้อเรื่องที่ถูกกำหนดมา พบว่าจุดมุ่งหมายของงานเขียนในหัวข้อเรียงความนี้นั้นมุ่งเน้นให้ผู้ประกวดนำเสนอวิธีการใช้งานสนามบินดอนเมืองเป็นสำคัญ รูปแบบการนำเสนอเรียงความนี้จึงเป็นไปในเชิงสารคดี ที่นำเสนอสาระความรู้เกี่ยวกับสนามบินดอนเมืองและการแนะแนวทางการใช้งานสนามบินดอนเมือง

ในบทร้อยแก้วมีการนำบทร้อยกรองเข้ามาใช้ในส่วนนำเรื่องความยาวหนึ่งบท 2 บรรทัด 1 ย่อหน้า และความยาวทั้งสิ้นของเรียงเรื่องนี้มีด้วยกัน 8 ย่อหน้า 61 บรรทัด ประมาณ 2 หน้ากระดาษA4 อักษรขนาด 16 pt

แนวคิดที่ผู้แต่งใช้ในการเขียนเนื้อเรื่องนี้คือการหยิบยกเอา แนวทางในการใช้เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศ อันได้แก่ การนำเสนอแนวทางนำสนามบินกลับมาใหม่เป็นสนามบินแบบภายในประเทศแยกจกสนามบินนานาชาติ, การนำเสนอวิธีการใช้สนามบินในด้านการเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ด้านการบิน, และการนำเสนอวิธีการใช้ตัวอาคารในด้านการเป็นที่จัดนิทรรศการ เป็นต้น ประกอบกับความคิดในด้านความจงรักภักดีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์อันเป็นที่รักยิ่งซึ่งเป็นสิ่งกระทบต่อจิตใจของชาวไทยทุกคน เป็นแนวความคิดที่ส่งผลต่อความรักชาติและกษัตริย์ในเวลาเดียวกัน

เนื้อเรื่องของงานเขียนนี้เกี่ยวข้องกับสนามบินดอนเมือง ในส่วนคำนำเรื่องนั้นได้กล่าวถึงประวัติย่อของสนามบินดอนเมืองและอุบัติเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับสนามบินดอนเมือง ซึ่งนำไปสู่เนื้อเรื่องว่าจากเหตุการณ์ดังกล่าวนี้จึงทำให้เกิดความต้องการหาแนวทางการใช้สนามบินดอนเมืองซึ่งปิดตัวในฐานะเป็นสนามบินนานาชาติเนื้ออย่างไรต่อไป

ในส่วนเนื้อหาของเรื่องนั้นผู้เขียนได้เข้าไปที่การนำเสนอแนวทางในการใช้งานสนามบินดอนเมือง โดยมีการแบ่งออกเป็นข้อๆ มีด้วยกันทั้งสิ้น 4 ข้อ ได้แก่ การใช้สนามบินดอนเมืองเป็นท่าอากาศยานภายในประเทศและให้มีการโฆษณาเพื่อให้เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยว, การใช้สนามบินดอนเมืองเป็นศูนย์กลางทางการเรียนรู้, การนำอาคารต่างๆมาใช้ในการจัดนิทรรศการเพื่อเทิดพระเกียรติในหลวง, และ การใช้คลังสินค้าดอนเมืองเป็นที่เก็บเครื่องอุปโภคบริโภคสำหรับช่วยเหลือผู้ประสบภัยต่างๆ เพื่อให้ทันช่วงที่ต่อการแจกจ่ายยามที่เกิดภัยพิบัติเหล่านั้น ผู้แต่งได้อธิบายแต่ละข้อและมีการยกตัวอย่างในแต่ละแนวทางที่นำเสนอ

สาระสำคัญของงานเขียนนี้นั้นมุ่งไปที่การแนะนำแนวทาง การเสนอ การชี้ชวนให้เกิดการสร้างและการนำไปใช้ให้เป็นผล ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการนำสนามบินดอนเมืองกลับมาใช้อีกครั้งให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประเทศด้วยการนำสนามบินเก่ามาใช้ใน การพัฒนา การท่องเที่ยว เศรษฐกิจ และการช่วยเหลือผู้ประสบภัย

ภาษาที่ใช้ในงานเขียนนี้เป็นภาษาที่เรียบง่ายและเป็นทางการ ไม่มีการใช้คำที่ยากหรือวิจิตรบรรจงหรือการใช้คำราชาศัพท์ ประกอบกับการเรียงรูปประโยคต่างๆ ที่ใช้มีความถูกต้องตรงตามหลักไวยากรณ์ ในการบอกเล่าเรื่องราวในสามส่วนคือ บทนำ เนื้อเรื่อง และสรุปนั้นเขียนสื่อความหมายอย่างตรงตามตัวอักษรแม้มีการนำหรือยกรองมาประกอบก็ตามแต่เนื้อหาในส่วนของร้อยแก้วนั้นไม่มีการใช้แสดงหรือภาษาพูดแทนภาษาเขียนหรือการลดทอนรูปคำแต่อย่างใด เป็นการบรรยายไปทีข้อๆ เพื่อการเสนอแนะแนวทาง จึงอยู่ในระดับของภาษามาตรฐานราชการ ถึงแม้ว่าบางส่วนจะมีการเขียนในระดับไม่เป็นทางการโดยอยู่ที่ระดับกึ่งทางการก็ตาม แต่การใช้รูปประโยคและคำส่วนใหญ่เป็นไปในรูปแบบเป็นทางการอย่างชัดเจน

ดังนั้นคุณค่าของเรียงความนี้จึงไม่ได้อยู่ที่ความงดงามทางภาษาของเรียงความ แต่เป็นการนำเสนอข้อมูลต่างๆ และแนวคิดอย่างชัดเจน

กลวิธีในการนำเสนอของเรียงความนี้เป็นการนำเสนอโดยตรงไปตรงมาและตรงตามหัวข้อโดยมีข้อมูลต่างประกอบเพื่อเสริมความน่าเชื่อถือของเรียงความอันแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนนั้นมีความรู้และความสนใจในเรื่องที่เขียนอย่างแท้จริงและเสริมความน่าเชื่อถือในการให้คำแนะนำอันเป็นจุดมุ่งหมายของการเขียนเรียงความในหัวข้อนี้

ในด้านการใช้โวหารนั้น สอดคล้องกับระดับของการใช้ภาษาอย่างสมบูรณ์นั่นคือเป็นการใช้ สาทกโวหารและบรรยายโวหารทั้งเรื่อง โดยไม่มีการพรรณนาหรือการอุปมาอุปไมยแต่อย่างใด

การบอกเล่าเรื่องราวนั้นไม่มีการผูกเรื่องราวแต่เป็นการเสนอแนะเป็นข้อๆ ในหัวเรื่องเดียวกันตลอดทั้งเรียงความนี้ ในบทนำผู้เขียนได้เกริ่นนำขึ้นต้นด้วยบทร้อยกรองเสริมให้ตัวบทความนี้เกิดความน่าสนใจในการที่จะอ่านต่อโดยบทร้อยกรองนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาในย่อหน้าถัดมาที่กล่าวถึงความเป็นมาของสนามบินดอนเมืองอย่างสั้นๆ โดยไม่ทำให้หลงประเด็นในการเขียนไป และในบทสรุปนั้นผู้เขียนได้มีการกล่าวสรุปเนื้อความทั้งหมดเป็นการปิดท้ายเอาไว้ด้วยและยังมีการฝากฝังให้หน่วยงานต่างๆ ได้นำไปพิจารณาถึงหนทางอันยั่งยืนในการพัฒนาและการใช้สนามบินดอนเมืองอย่างเกิดประโยชน์สูงสุด

งานเขียนเรียงความชิ้นนี้ผู้แต่งได้มุ่งเน้นแนวคิดในเชิงสังคม และเศรษฐกิจ เป็นสำคัญ ประกอบเข้ากับแนวคิดในด้านความจงรักภักดีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ เป็นส่วนเสริมส่วนเล็กๆ ในข้อหนึ่งของเรียงความ

คุณค่าของงานเขียนนี้ไม่ใช่ความงดงามทางภาษาหรือการผูกเรื่องราวซับซ้อนแต่อย่างใด ผู้แต่งได้บรรยายสิ่งต่างๆ ด้วยภาษาระดับที่แสดงถึงความจริงจัง เพื่อให้เกิดความหนักแน่นของข้อความที่ต้องการจะสื่อ นั่นคือการ แนะนำ/เสนอแนะแนวทางในการปฏิบัติเพื่อนำสนามบินดอนเมืองกลับมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดอันเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญของหัวข้อเรียงความนี้ ผู้แต่งตีโจทย์ ตามหัวข้อที่เขียนโดยไม่มีการหลงประเด็น มีความชัดเจนในการนำเสนอ และมีการให้ข้อมูลสนับสนุนเสริมความน่าเชื่อถือให้กับงานและตัวผู้เขียนว่าได้มีการค้นคว้าและเป็นผู้ที่มีความรู้จริงในเรื่องที่เขียนเพียงพอที่จะให้ข้อเสนอแนะการใช้ประโยชน์ของสนามบินดอนเมืองนั้นอย่างเหมาะสม

ฉะนั้น คุณค่าของงานเขียนนี้คือ การให้ข้อเสนอแนะ ชี้ชัดแนวทางในการใช้สนามบิน การตอบโจทย์อย่างตรงประเด็น และความแม่นยำของข้อมูล ทำให้เรียงความชิ้นนี้มีความโดดเด่นในเชิงสังคมและเศรษฐกิจอย่างชัดเจน

ผลงานของเบญจพร ไพโรศรนั้นมีความโดดเด่นในด้านของการค้นคว้า หาและให้ข้อมูล รูปประโยคที่ตรงตามหลักการใช้และไวยากรณ์ภาษา การตอบโจทย์ของหัวข้ออย่างชัดเจน และการเขียนอย่างเป็นขั้นเป็นตอน อีกทั้งการที่นำเอาบทร้อยกรองเข้ามาประกอบกับเรียงความเป็นการพยายามนำจุดเด่นของตนเองมาใช้งานเพียงเรียงความนี้ เนื่องจากน้องเบญจพรนั้นแต่เดิมที่เป็นนักกลอนซึ่งประสบความสำเร็จอย่างมากจนได้รับคัดเลือกให้เป็นยอดนักกลอนของชมรมเทพศรี

กวีศิลป์ เป็นความคิดสร้างสรรค์อย่างหนึ่งที่น้องเบญจพรนำเอาจุดเด่นของตนในด้านนี้มาใช้ให้เกิดความน่าสนใจในงานเขียนเรียงความ

แต่กระนั้นงานเขียนของน้องเบญจพรนั้นยังติดกับรูปแบบทางการ แม้ว่าผลงานที่ได้รับรางวัลจะตอบใจโดยตรงประเด็นในใจความหัวข้อที่เป็นจุดมุ่งหมายสำคัญของโครงการประกวดเรียงความนี้จริง หากแต่ถ้าจะขยายขอบข่ายผลงานออกไปในงานเขียนเชิงสร้างสรรค์อื่นๆ แล้วงานเขียนของน้องเบญจพรนั้นยังขาดการให้ความสะท้อนอารมณ์กับผู้อ่าน ผลงานของเบญจพรจึงเดินไปในเชิงวิชาการ ทั้งการใช้ไวยากรณ์รูปประโยค ภาษาที่สมบูรณ์ และการนำเสนอข้อมูลมากกว่าความบันเทิงหรือสร้างความจรรโลงใจด้วยเหตุของรูปแบบนั่นเอง

จุดเริ่มต้นสู่ความสำเร็จทางการเขียน

แรกเริ่มนั้นเบญจพรเป็นนักเรียนที่ชื่นชอบการทำกิจกรรมโดยเธอเป็นนักกีฬาให้กับทางโรงเรียนจนได้รับบาดเจ็บ จากจุดนี้เองที่เป็นจุดเปลี่ยนให้เบญจพรเข้ามาข้องเกี่ยวกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จากคำขอร้องของมารดาที่ขอให้เธอทำกิจกรรมอื่นทำ เบญจพรได้ใคร่ครวญหากิจกรรมนอกเหนือจากการเล่นกีฬาซึ่งเป็นกิจกรรมที่ไม่อันตรายและไม่สิ้นเปลืองจึงได้เลือกเดินตามรอยบุคคลต้นแบบของเธอนั่นก็คือพี่ชายผู้เป็นนักกลอนผู้ประสบความสำเร็จในการประกวดแต่งกลอนของตนโดยเข้าร่วมกับชมรมนักกลอนของทางโรงเรียน เบญจพรได้กล่าวถึงว่า

“ความจริงมันมาจากหนูเห็นพี่หนูประสบความสำเร็จมากกว่าแล้วหนูก็อยากประสบความสำเร็จตามค่ะ”

หลังจากก้าวเข้าสู่เส้นทางการเขียนแล้วนั้น เธอที่ได้พบกับความรู้สึกถูกสบประมาทจากเพื่อนคนหนึ่งซึ่งกล่าวว่าไม่ต้องการเธอเข้าร่วมในทีม เธอจึงยิ่งเพิ่มความจริงจังให้กับการแต่งกลอนมากยิ่งขึ้นโดยต้องการลบคำสบประมาทนั้น เบญจพรได้กล่าวถึงจุดเริ่มต้นความสำเร็จของตนดังนี้

“ก็คือว่า จริงๆ แล้วแบบว่าหนูเริ่มเขียนตั้งแต่ประถมนะคะ แล้วคือช่วงประถมนะคะ ช่วงปอหกนะคะ มันจะมีการคัดตัวไปแข่งสำหรับเด็กปอหกจริงๆ มันเป็นงานใหญ่ สำหรับที่จะได้ไปแข่งออกไปข้างนอกเพราะว่ามันไม่ค่อยมีอะคะ แล้วเพื่อนคนหนึ่งนะคะ เขาก็พูดว่าเขาไม่อยากจะหนูนะคะ เพราะว่าหนูช่วยอะไรไม่ได้ แต่คือว่าหนูไม่ได้อยากเอาชนะเขาอะคะ แต่ว่าคือก็อยากจะทำ

ลบคำที่เขาว่า ว่าหนูก็มีความสามารถเหมือนกัน แต่พอเราเข้ามัธยมมาเนี่ย ก็อยู่กับคนละโรงเรียน ก็ได้เป็นคู่แข่งกัน แล้วก็ หนูก็ได้เข้ามาฝึกในที่บางประกอกณะคะแต่ตอนนั้นหนูก็ยังไม่ได้แข่งเต็มตัว เพราะตอนนั้น พี่ชายหนูเป็นตัวแทนอยู่ คนเขาอาจจะมองว่าหนูเล่นแต่จริง ๆ ไม่ได้เล่นเล่น แต่เพราะว่ามันได้รางวัลเพราะว่าแต่งชนะเลิศวันสุนทรภู่ณะคะของโรงเรียนแล้วก็คืออาจารย์ก็เรียกไปฝึกเรื่อยๆ แล้วพอพี่หนูจบมัธยมไปหนูก็เข้ามาทำทีมเต็มตัวคะ แล้วก็ก็มีเพื่อนอีกสองคนมาเป็นสามคนแล้วคือหนูจะเป็นหัวหน้าทีมแล้วคือเขาก็เจอหน้าแล้วมันก็ประสบความสำเร็จเรื่อยๆ คือตอนแรกมันต้องผิดหวังก่อนอยู่แล้วนะคะ คือเด็กออกไปเจอสนามจริงๆ ที่มันมีความยากอย่างเนี่ยนะคะ แล้วคือบ้างหนูเคยคิดจะเลิกด้วยแต่แบบพอเห็นอาจารย์เขาทุ่มเทเวลาไปกับเราแบบนี้แล้วมันก็เลิกไม่ได้ก็พยายามจนสำเร็จนะคะ”

จึงเห็นได้ว่ามีแรงผลักดันจากหลายทางที่ทำให้เบญจพรก้าวขึ้นสู่เส้นทางการเขียน นอกเหนือจากการได้รับแรงบันดาลใจจากพี่ชายของตนเองและความต้องการลบคำสบประมาทจากเพื่อนแล้ว กำลังใจจากครอบครัวและการได้รับการสนับสนุนจากคุณครูก็เป็นอีกส่วนที่ทำให้เบญจพรยังคงอยู่ในเส้นทางซึ่งนำไปสู่ความสำเร็จในก้าวแรกด้านการประพันธ์งานเขียนเชิงสร้างสรรค์ของเธอซึ่งเป็นในรูปแบบผลงานร้อยกรองที่เกิดขึ้นในระดับมัธยมศึกษา

เมื่อเข้าสู่ระดับมัธยมศึกษาโอกาสได้เปิดให้กับเบญจพรมากขึ้น หลังจากที่เธอได้ชนะการประกวดของโรงเรียนและได้รับโอกาสจากอาจารย์เรียกตัวมาฝึกฝนและได้รับโอกาสเข้าสู่สนามการประกวดประชันกลอนสดกับเพื่อนๆ ของเธอ ในการประกวดครั้งแรกๆ ในระดับมัธยมต้นนั้นเบญจพรต้องพบกับความผิดหวังมากมายโดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาอาจารย์สุพัตร สุวิเศษภรณ์กุล และอาจารย์บุษบา ไหระวงศ์ คอยให้กำลังใจ ซึ่งจุดประสงค์ที่อาจารย์ได้ส่งเธอเข้าประกวดนั้นเพื่อให้ได้ลองสนาม และเมื่อเธอขึ้นสู่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 เบญจพรเริ่มถอดใจกับการประกวดและหวังที่จะประกวดเป็นครั้งสุดท้ายจึงเฝ้าฝึกฝนตนเองอย่างหนักกับการเขียนร้อยกรองจนในที่สุดก็ชนะ และรางวัลในครั้งนั้นก็เป็แรงยึดเหนี่ยวเธอเอาไว้บนเส้นทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์นี้ต่อไป

การที่เบญจพรได้มุ่งมั่นฝึกฝนตนเองอย่างหนักขึ้น โดยวิธีการในการฝึกฝนตนเองของเบญจพรนั้นคือ

- 1) จากการอ่าน โดยทั้งจากการอ่านด้วยตนเองเพื่อเพิ่มพูนความรู้ สร้างแรงบันดาลใจและเสริมประสบการณ์ทางภาษาให้กับตนเอง ทั้งการอ่านหนังสือที่ให้สาระความรู้หนังสือนิยายและกวีนิพนธ์ นอกจากนั้นเบญจพรยังอ่านผลงานที่ชนะเลิศในการประกวดเดียวกันเพื่อศึกษาและ

นำมาปรับปรุงผลงานของตนเองโดยจะดูว่าผลงานที่ชนะเลิศนั้นมีอะไรที่งานเขียนของตนเองยังขาดไปจะได้นำมาแก้ไข จากนั้นเบญจพรก็จะนำสิ่งที่ได้ไปปรับปรุงงานเขียนของตนต่อไป

2) จากการฝึกเขียนด้วยตนเอง ซึ่งเบญจพรจะใช้เวลาว่างในช่วงต่างๆ กับการเขียน โดยจะมีการนำงานที่ส่งไปประกวดแล้วของตนกลับมาเขียนใหม่หลังจากการอ่านผลงานของผู้ที่ชนะเลิศในการประกวดเดียวกันแล้วคิดวิเคราะห์ว่าผลงานของผู้ชนะการประกวดนั้นมีอะไรที่ผลงานเธอขาดไป เบญจพรก็จะนำเอางานของตนเองมาแก้ไขเพิ่มเติมและอ่านทวนจนเป็นที่พอใจ หากเป็นการเขียนฝึกฝนเองหรือฝึกฝนก่อนส่งเข้าประกวด เบญจพรจะค้นคว้าข้อมูลในหัวข้อนั้นๆ เพื่อที่จะนำมาเขียนและหลังจากได้ข้อมูลเพียงพอก็จะเริ่มเขียนโดยนำข้อมูลต่างๆมาประกอบทั้งเพื่อเสียดสีและเพื่อให้ความรู้ แล้วจึงจะนำเอาผลงานของตนไปขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา วิธีนี้จะเป็นทั้งการขัดเกลาตัวเองและผลงานไปในเวลาเดียวกัน

3) จากการสอบถามขอความคิดเห็นจากอาจารย์ที่ปรึกษาและขอคำแนะนำเพื่อนำมาพัฒนาผลงานของตน

4) จากการฟังเพลง โดยเฉพาะเพลงลูกทุ่งซึ่งช่วยพัฒนาในเรื่องของการใช้คำศัพท์ คำคล้องจองต่างๆ ได้เป็นอย่างดี

5) จากการดู ทั้งภาพยนตร์ ละคร ข่าว เป็นการเพิ่มพูนความรู้ให้กับตนเอง แม้แต่การมองสิ่งต่างๆ รอบตัวในชีวิตประจำวัน เบญจพรก็จะคิด จดจำและนำมาใช้ในการเขียนของตน โดยที่เบญจพรได้ยกตัวอย่างว่า

“บางที่เราเดินอยู่รอบๆตัวอย่างเนี่ยคะ เรามองเห็นอะไรเราก็เอามาเขียนได้นะคะ อย่างตอนที่หนูไปแข่งวันงานมาชุมนุมชาติว่าหนูก็ไปเวียนเทียนด้วยแล้วก็คือหนูก็มองไปที่องค์พระแก้วมรกตเนี่ยนะคะแล้วตอนนั้นมีการประกวดของระดับประชาชนด้วยแล้วตอนนั้นหนูยังอยู่ระดับมัธยมอยู่แต่ก็แข่งได้แล้วก็เลยเอามาเขียนนะคะ ก็เขียนเรื่องพระแก้วมรกตนี้ละคะ...ให้แต่งเกี่ยวกับพระมณฑปนะคะ หนูก็มองๆแล้วก็คิดว่ามันน่าจะเขียนอะไรได้มากกว่าการเขียนชมความงามนะคะหนูก็เลยเขียนใส่ลงไป ก็คือมันก็ได้ที่สองประเภทประชาชนนะคะ”

เบญจพรเป็นนักเรียนนักเขียนที่มีความกระตือรือร้น นอกจากการประกวดที่ทางโรงเรียนส่งไปแล้วนั้น เบญจพรยังชวนชวชาญหาการประกวดด้วยตนเองอีกด้วย สิ่งต่างๆ เหล่านี้ เบญจพรจึงได้รับรางวัลในการประกวดมากมาย คือ

ผลงานการเข้าร่วมการแข่งขันและประสบความสำเร็จระดับมัธยมศึกษา

- รางวัล ชนะเลิศ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร การประชันเฉลิมพระเกียรติ “ เฉลิมราชย์ 60 ปี สดุดีมหาราชา ” ในงานพรธมไม่งาม อร่ามสวนหลวง ร .9 รับโล่พระราชทานของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จากองคมนตรีผู้แทนพระองค์ พร้อมเงินรางวัล 20,000 บาทและได้เข้าเฝ้าสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในวันเปิด งาน ณ สวนหลวง ร.9 และได้เป็นตัวแทนแข่งขัน ระดับประเทศในปี 2550
- รางวัลชนะเลิศการแข่งขันกลอนสด ระดับมัธยมศึกษา โครงการ วันมาฆบูชา สื่อคุณค่าแห่งพุทธธรรม เพื่อนำสังคมสู่สันติสุข รับโล่รางวัล ชนะเลิศของดร. พิจิตร กุลวาณิชย์ องคมนตรี และเงินรางวัล 4,000 บาท ณ ห้องสนามหลวง
- รางวัลชนะเลิศการประกวดกลอนสุภาพ ช่วงชั้นที่ 4 ในการแข่งขันประกวดร้อยกรองระดับเขตพื้นที่การศึกษา ของคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน รับโล่รางวัลและเกียรติบัตร จากนายกรัฐมนตรื สมคร สุนทรเวช
- รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1 การประกวดกลอนบรรยายภาพ ประเภทประชาชน โครงการ วันมาฆบูชา สื่อคุณค่าแห่งพุทธธรรม เพื่อนำสังคมสู่สันติสุข รับเกียรติบัตร และเงินรางวัล 3,000 บาท
- รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1 การประกวดบทร้อยกรองส่งเสริมคุณธรรมและความสามัคคีของคนในชาติ ระดับมัธยมศึกษา ในงานยุวกวีเฉลิมพระเกียรติ “ วันยุวกวี” ครั้งที่ 30 รับโล่รางวัล เกียรติบัตร และเงินรางวัล 8,000 บาท
- รางวัลชนะเลิศ การแข่งขันกลอนสด ช่วงชั้นที่ 4 นิทัศน์วิชาการอัสสัมชัญธนบุรี เฉลิมพระชนมายุ 80 พรรษาพระเจ้าจักรี ฉลอง 60 ปี นักบุญหลุยส์ฯ รับเกียรติบัตรและหนังสือการ์ตูนสำหรับเยาวชน
- รางวัลเหรียญเงิน กิจกรรมการประกวดแต่งคำประพันธ์ ระดับช่วงชั้นที่ 4 งานมหกรรมวิชาการ สุรศักดิ์มนตรี 50 เฉลิมพระเกียรติ พ่อแห่งแผ่นดิน รับเกียรติบัตร
- รับรางวัลยุวกวี ชมเชยอันดับ 2 โครงการเชิดชูเกียรติยุวกวีดีเด่น ประจำปี 2550 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย รับเกียรติบัตร
- รางวัลชมเชย การแข่งขันเขียนบทร้อยกรอง (กลอนสด) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ช่วงชั้นที่ 4) โครงการ “ วรรณศิลป์สยามเฉลิมพระเกียรติ ” ณ มหาวิทยาลัยสยาม รับ เกียรติบัตรและเงินรางวัล 2,000 บาท

- รางวัลชมเชย ระดับภูมิภาค (กรุงเทพมหานครและปริมณฑล) การประกวดเรียงความเรื่อง “ การส่งเสริม สร้างสรรค์เอกลักษณ์ของชาติ ” ณ ตึกสันติไมตรี ทำเนียบรัฐบาล รับเกียรติบัตรและเงินรางวัล 1,000 บาท
- รางวัลชมเชย การประกวดกลอนสด (ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย) ในการประกวดกลอนสดและประกวดวาดภาพระบายสี ของมหาวิทยาลัยรังสิต โครงการ “ เทิดพระเกียรติ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ สยามบรมราชกุมารี ” รับเกียรติบัตรและเงินรางวัล 2,000 บาท
- รางวัลชมเชย แข่งขันเขียนบทร้อยกรอง (กลอนสด) ประเภททีม ระดับมัธยมศึกษา งานยุวกวีเฉลิมพระเกียรติ “ วันยุวกวี ครั้งที่ 29 ” ณ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
- รางวัลชมเชย แข่งขันกลอนสดประเภทเดี่ยว ระดับมัธยมศึกษา งานยุวกวีเฉลิมพระเกียรติ “ วันยุวกวี ” ครั้งที่ 31 ณ มหาวิทยาลัยศรีปทุม รับเกียรติบัตรและเงินรางวัล 1,000 บาท
- รางวัลชมเชย แข่งขันกลอนสดประเภททีม ระดับมัธยมศึกษา งานยุวกวีเฉลิมพระเกียรติ “ วันยุวกวี ” ครั้งที่ 31 ณ มหาวิทยาลัยศรีปทุม รับเกียรติบัตรและเงินรางวัล 2,000 บาท
- รางวัลชมเชย การประชันกลอนสด ครั้งที่ 18 “ จตุรทศวรรษธุรกิจบัณฑิต ” รับเกียรติบัตรและเงินรางวัล 2,000 บาท
- ผ่านการพัฒนางานเขียน โครงการ “ เพชรยอดมงกุฎร้อยกรอง ” รุ่นที่ 2
- รางวัลนักเรียนดีเด่นประจำปีการศึกษา 2551 ของโรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม รับโล่เกียรติยศและได้รับการประกาศเชิดชูเกียรติ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รูปภาพที่4.1 ความสำเร็จของเบญจพร ไพธศร

หลังจากที่เบญจพรก้าวเข้าสู่ระดับอุดมศึกษา ขอบเขตความสนใจทางการเขียนได้เปิดกว้างขึ้นและเริ่มก้าวเข้าสู่งานเขียนเชิงสร้างสรรค์รูปแบบผลงานร้อยแก้ว เนื่องจากการประกวดร้อยกรองในระดับอุดมศึกษานั้นไม่กว้างขวางเท่าไรนักเนื่องจากในหนึ่งปีมีการประกวดร้อยกรองเพียง 1-2 งานเท่านั้น แต่ร้อยแก้วในระดับอุดมศึกษานั้นจะมีงานประกวดตลอดปี

นอกจากเรื่องของการประกวดแล้วนั้นเบญจพรยังมีความต้องการที่จะพัฒนาตนเองและขยายแนวทางการเขียนของตนเข้าสู่เส้นทางการเขียนในระดับต่อไป การก้าวเข้าสู่ความสำเร็จทางการเขียนร้อยแก้วของเบญจพรนั้นยากกว่าร้อยกรองนัก เนื่องจากเธอจะต้องเริ่มต้นใหม่กับการเขียนร้อยแก้ว ต้องขวนขวายวิธีการและเรียนรู้ด้วยตนเองโดยปราศจากการฝึกฝนจากคุณครูในโรงเรียนคอยชี้แนะ ด้วยแนวทางในการสร้างผลงานที่ต่างออกไปจึงยังมีจุดอ่อนมากมายที่เบญจพรจะต้องขัดเกลาตนเอง เช่น ความเข้มข้นของเนื้อเรื่อง การเขียนทวนและการลำดับความในเรื่องราว การกำหนดของเขตความกว้างของเนื้อหาสาระ และการนำเสนอแนวคิดของผู้เขียน เป็นต้น เบญจพรได้เริ่มฝึกฝนการเขียนผลงานร้อยแก้วเพิ่มขึ้นตามแนวทางของเธออีกครั้ง ซึ่งในครั้งนี้นับกับการเขียนร้อยแก้วนั้นเธอต้องศึกษาด้วยตนเองในกระบวนการทั้งหมดนับตั้งแต่การหาประเด็น การเขียนที่น่าสนใจ การศึกษาหาข้อมูลในเรื่องที่เขียน การวางโครงเรื่อง ตลอดจนจนถึงขั้นการเขียนออกมาเป็นชิ้นงานโดยมีการขอคำแนะนำจากผู้รู้อย่างอาจารย์นารท กิตติวรรณกรผู้ซึ่งคอยให้การสนับสนุนเธอในเชิงร้อยกรองมาเป็นผู้ให้คำแนะนำให้คำปรึกษาผลงานร้อยแก้วนี้ในบางโอกาส

และจากการศึกษาผลงานร้อยแก้วของเบญจพรผู้วิจัยได้พบว่าเบญจพรนั้นยังคงนำเอาร้อยกรอง ซึ่งเป็นจุดแข็งของตนเข้ามาในผลงานร้อยแก้วของตนเองให้ผลงานมีความโดดเด่นขึ้นมา

ความสำเร็จในผลงานเชิงร้อยแก้วยังไม่เป็นที่น่าพึงพอใจนักสำหรับตัวเบญจพรเอง สังเกตได้จากการสัมภาษณ์และการพูดคุยรวมไปถึงอัตชีวประวัติที่เบญจพรเขียนขึ้นนั้นกล่าวถึงงานเขียนเชิงร้อยแก้วของตนเพียงเล็กน้อยแม้ว่าจะได้รับรางวัลชนะเลิศในการประกวดเช่นกันก็ตาม แต่ทำที่ที่เบญจพรแสดงออกต่องานเขียนร้อยแก้วของตนนั้นชัดเจนว่ายังไม่เป็นที่พอใจของเธอ ถึงอย่างนั้นแล้วเบญจพรยังมีความมุ่งมั่นที่จะเขียนต่อไปโดยกล่าวว่า

“อยากจะบอกว่า ตอนร้อยกรองเหมือนเราประสบความสำเร็จมาเยอะนะคะ ตอนม.ปลาย รับรางวัลทุกเวทีแล้วพอมาทີปี่หนึ่งที่ศิลปากรเราก็ไม่ค่อยได้นะคะ แล้วคือเราก็เริ่มรู้ว่าสงสัยหมดแล้วคงเขียนร้อยแก้วไม่ได้หรอก อะไรอย่างนี้นะคะแต่หนูก็ตามหาเวลาฝึกนะคะ ช่วงปิดเทอมนี้จะฝึกบ่อย ฝึกบ่อยมากแล้วก็พยายามหางานเขียน ได้ไม่ได้นี่ไม่เป็นไรนะคะ คือว่านี่เป็นประสบการณ์นะคะ จริงๆเหมือนว่าเราจะได้พัฒนางานของเราไปเรื่อยๆนะคะ”

เบญจพรให้ข้อเสนอแนะการฝึกฝนการเขียนว่าจะต้องประกอบไปด้วยสองสิ่งนั้นคือ ใจรัก การอ่านเพราะการอ่านนั้นให้ความรู้กับตัวเรา ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกลอนหรือการเขียนเรียงความก็ตามมันจะต้องเกิดจากความรอบรู้ที่ตัวเรานั้นมีอยู่ และอีกหนึ่งสิ่งสำคัญก็คือ กำลังใจจากคนรอบข้าง ที่ช่วยเป็นแรงผลักดันให้ตัวเบญจพรไม่ล้มเลิกหรือหมดใจไป

ตลอดระยะเวลาที่เบญจพรอยู่ในเส้นทางการเขียนนั้น เบญจพรได้รับการสนับสนุนจากบุคคลมากมายทั้งจากทางโรงเรียนที่เห็นความสามารถของเบญจพรจากการชนะการประกวด เมื่อครั้งศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีอาจารย์สุพัตร สุวิกะปกรณ์กุล และ อาจารย์บุษบา ไหระวงศ์เป็นที่ปรึกษาและฝึกฝนการเขียน รวมทั้งส่งนักเรียนเข้าประกวดในรายการต่างๆ อีกทั้งยังให้การสนับสนุนให้เบญจพรได้รับการอบรมการเขียนในโอกาสต่างๆ หลังจากที่เบญจพรได้เข้าประกวดในหลายเวทีการประกวดด้วยกันอาจารย์นารถ กิตติวรรณกร ผู้เป็นประธานเทศศรียกวิศิลป์เห็นความสามารถของเบญจพรจึงได้ติดต่อกับเบญจพรอยู่อย่างสม่ำเสมอและยังช่วยเหลือเบญจพรในด้านต่างๆ ทั้งให้คำแนะนำ สนับสนุนเบญจพรให้ได้เป็นเพชรยอดมงกุฎร้อยกรอง สนับสนุนโดยช่วยบอกกล่าวงานประกวดต่างๆ ให้กับเบญจพร และชักชวนเบญจพรเข้าเป็นวิทยากรให้กับทางสมาคมเทศศรียกวิศิลป์อีกด้วย เพื่อนๆ ของเบญจพรต่างคอยให้กำลังใจเธอเสมอเมื่อเธอเข้าประกวดแต่ละครั้งและในยามที่เบญจพรชนะการประกวดมาแต่ละครั้งเพื่อนๆ ของเธอ

ก็จะร่วมดีใจไปด้วยกัน นอกจากครูอาจารย์และเพื่อนๆ ของเธอแล้วนั้น เบญจพรยังมีครอบครัวที่เข้าใจและให้การสนับสนุนเธอในทุกๆ ทาง ในการประกวดแต่ละครั้งนั้นคุณพ่อคุณแม่ของเธอจะเป็นผู้พาเบญจพรไปส่งซึ่งในการประกวดแต่ละครั้งนั้นกินเวลาทั้งวันซึ่งท่านก็ไปนั่งรอตั้งแต่ต้นจนจบทุกครั้ง

จากที่ได้กล่าวมา เส้นทางสู่ความสำเร็จของเบญจพรนั้นสามารถสรุปเป็นแผนภาพได้เป็น 2 ส่วนด้วยกันนั่นคือ

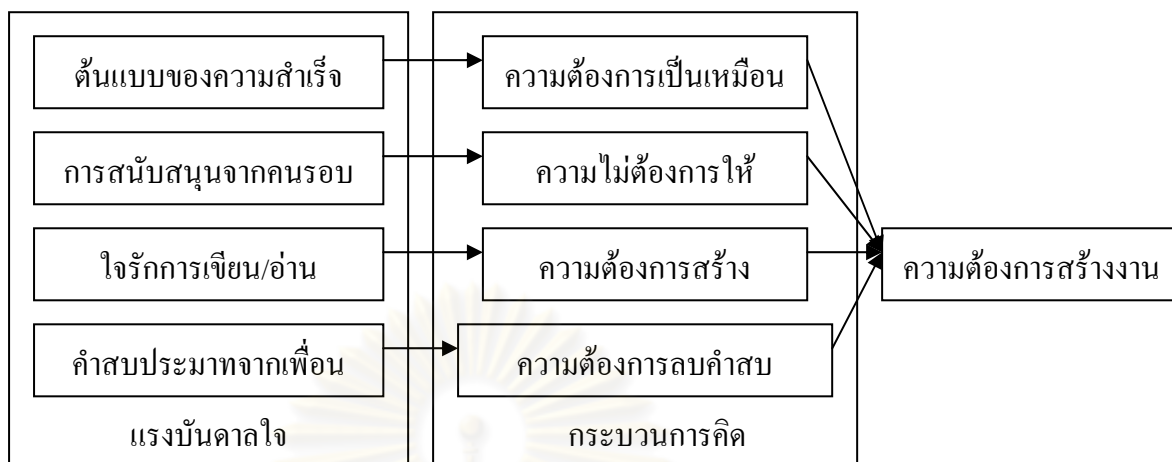
1. การได้รับแรงบันดาลใจสู่การเขียนเชิงสร้างสรรค์

เบญจพรมีมูลเหตุก่อให้เกิดแรงบันดาลใจให้เกิดความต้องการสร้างงานเขียน 4 ด้านด้วยกัน ได้แก่ แรงบันดาลใจจากต้นแบบของความสำเร็จที่อยู่ใกล้ตัวซึ่งก็คือนายอำพล ไพรศรี ผู้เป็นพี่ชาย ซึ่งเมื่อเบญจพรได้เห็นความสำเร็จทางการเขียนร้อยกรองของพี่ชายแล้วจึงเกิดความรู้สึกต้องการที่จะประสบความสำเร็จเหมือนกับบุคคลซึ่งเป็นต้นแบบของตนเองและเกิดความต้องการสร้างงานเขียนขึ้นมา

แรงบันดาลใจจากการสนับสนุนของคนรอบข้างซึ่งคอยให้การสนับสนุนทั้งทางโรงเรียน ครอบครัวและเพื่อนฝูง กล่าวคือ เมื่อทางโรงเรียนและครูอาจารย์เล็งเห็นถึงความสามารถของเบญจพรและให้การสนับสนุนโดยจัดให้เบญจพรได้รับการฝึกฝนและส่งเข้าประกวด แม้ว่าจะไม่ได้รางวัลในช่วงต้นๆ แต่ก็ยังมีการให้กำลังใจและความใส่ใจฝึกฝนให้ ทำให้เบญจพรเกิดความรู้สึกที่ไม่ต้องการให้ผู้ให้การสนับสนุนตนเองผิดหวัง ประกอบกับการได้รับกำลังใจจากคนรอบข้าง ซึ่งส่งผลให้เบญจพรยังคงสร้างผลงานเขียนต่อไปโดยไม่ล้มเลิกไปก่อน

แรงบันดาลใจจากใจรักการอ่านและการเขียนซึ่งเป็นปัจจัยที่เกิดขึ้นจากตัวของเบญจพรเองที่มีพื้นฐานรักในการอ่านมาเป็นทุนเดิม อีกทั้งยังเป็นส่วนที่ช่วยก่อให้เกิดแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงาน

แรงบันดาลใจปัจจัยจากการได้รับคำชมประมาทจากเพื่อนในอดีตซึ่งเมื่อตัวเบญจพรได้รับมาและประกอบกับลักษณะนิสัยของเบญจพรนั้นทำให้เกิดความต้องการลบคำชมประมาทจากเพื่อนกลายเป็นแรงผลักดันตัวเองฝึกฝนการเขียนอย่างจริงจังแทนความท้อแท้ใจ จากที่ได้กล่าวมานั้นสามารถเขียนเป็นแผนภาพได้ดังนี้

แผนภาพที่ 4.4 การได้รับแรงบันดาลใจทางการเขียนของเบญจพร ไพธศร

แรงบันดาลใจที่เกิดขึ้นนั้นนอกจากเป็นส่วนสำคัญที่ส่งผลต่อการเข้าสู่เส้นทางการเขียนของเบญจพรแล้วยังส่งผลสำคัญต่อการคงอยู่ต่อไปในเส้นทางการเขียนของเบญจพรอีกด้วย กล่าวคือความรู้สึกท้อแท้จากความพลาดหวังที่เบญจพรได้พบเจอเป็นแรงผลักดันที่ทำให้เบญจพรก้าวออกไปจากเส้นทางการเขียนนี้ ดังในการสัมภาษณ์ตอนหนึ่งซึ่งเบญจพรได้กล่าวไว้ว่า

“คือตอนแรกมันต้องผิดหวังก่อนอยู่แล้วนะค่ะ คือเด็กออกไปเจอนามจริงๆที่มันมีความยากอย่างเนี่ยนะค่ะ แล้วคือบ้างหนูเคยคิดจะเลิกด้วยแต่แบบพอเห็นอาจารย์เขาทุ่มเทเวลาไปกับเราแบบนี้แล้วก็มีนั้นก็เลิกไม่ได้ก็พยายามจนสำเร็จนะค่ะ”

จากคำตอบของการสัมภาษณ์นี้ได้ชี้ให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า หากขาดซึ่งความมุ่งมั่นจากใจรักการเขียนและกำลังใจจากการสนับสนุนของคนรอบข้างแล้ว เบญจพรก็อาจจะล้มเลิกไปก่อนที่จะประสบความสำเร็จ

2. เส้นทางการประสบความสำเร็จทางการเขียน

เบญจพรนั้นรักการเขียนมาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังจากได้รับบาดเจ็บจากการเล่นกีฬาจึงได้รับคำขอร้องจากมารดาให้หากิจกรรมอื่นๆ และกิจกรรมที่เธอเลือกก็คือ การเขียน โดยเหตุผลที่เลือกนั้นมี 2 ประการด้วยกันนั่นคือ ได้รับแรงบันดาลใจจากความสำเร็จของพี่ชายของตน และความชอบซึ่งเกิดขึ้นจากตัวของเธอเองที่เป็นคนรักการอ่านและชื่นชอบการเขียนเวลาเดียวกัน ทว่าในเวลานั้นเธอไม่ได้ฉายแววใดๆ ออกมาจนกระทั่งขึ้นสู่ระดับชั้นมัธยมศึกษา เธอได้ฉายแววโดยชนะการประกวดภายในโรงเรียนขณะนักเรียนรุ่นพี่มาได้จนได้รับความสนใจจากทาง

โรงเรียนและอาจารย์จนได้เข้าร่วมในทีมนักกลอนของทางโรงเรียนเข้าประกวดและได้รับการฝึกฝนพิเศษนอกเหนือจากในห้องเรียน

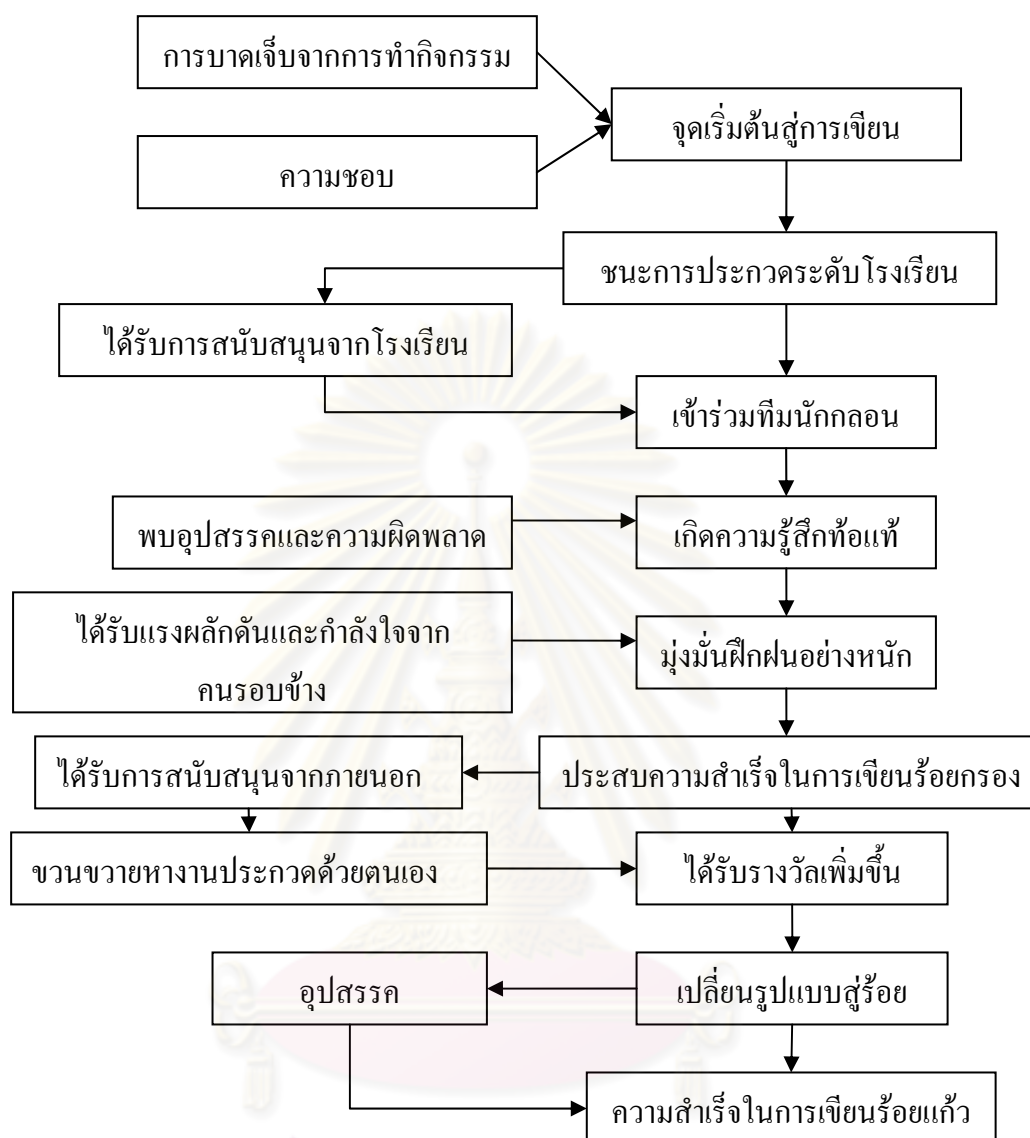
แต่หนทางไม่ได้ราบรื่นเมื่อเธอเข้าสู่สนามแข่งที่ใหญ่ขึ้นจากการประกวดภายในโรงเรียน ทำให้เบญจพรต้องพบกับความผิดหวังหลายครั้งจนทำให้เธอรู้สึกท้อแท้ใจและอยากที่จะวางมือจากการประกวด แต่เพราะมีความรู้สึกต้องการตอบแทนอาจารย์ที่คอยผลักดันมาตลอดเธอจึงตั้งใจอย่างเต็มที่โดยการฝึกฝนอย่างหนักยิ่งและด้วยผลของการฝึกฝนนี้เองที่ทำให้ในที่สุดเบญจพรก็สามารถชนะเลิศในการประกวดร้อยกรองได้เป็นผลสำเร็จ จากนั้นเบญจพรก็ประสบความสำเร็จในด้านร้อยกรองเรื่อยมาจนกระทั่งเข้าสู่ระดับอุดมศึกษาซึ่งเป็นจุดเปลี่ยน

เนื่องจากในระดับอุดมศึกษานั้นมีเวทีการประกวดร้อยกรองไม่มากนัก เบญจพรจึงได้ผันตนเองลงประกวดร้อยแก้ว ความแตกต่างของรูปแบบทำให้เบญจพรรู้สึกท้อแท้อีกครั้ง แต่แตกต่างไปจากในครั้งแรกที่เธอไม่ได้ทำถอยและเธอยังคงมุ่งมั่นที่จะพัฒนาฝีมือของตนเองด้วยตนเองต่อไปจนในที่สุดเธอก็ประสบความสำเร็จอีกครั้งเพราะเธอได้ค้นพบสิ่งที่เธอชอบและมีจุดมุ่งหมายที่จะก้าวเดินไปในเส้นทางนักเขียน

จากที่ได้กล่าวไปนั้นสามารถนำมาเขียนเป็นแผนภาพได้ดังนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภาพที่ 4.5 เส้นทางสู่ความสำเร็จทางการเขียนของเบญจพร ไพธศร

ผลกระทบที่ได้รับจากความสำเร็จทางการเขียน

ผลกระทบจากความสำเร็จทางการเขียนในทางตรงที่เบญจพรได้รับนั้นคือความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งเบญจพรได้กล่าวเอาไว้ในหลายตอนทั้งในการสัมภาษณ์แบบเป็นทางการและในการพูดคุยอย่างเป็นกันเองของผู้วิจัยและกรณีศึกษา โดยตอนหนึ่งในการสัมภาษณ์แบบกึ่งเป็นทางการ เบญจพรได้กล่าวว่า

“..ก็ประสบความสำเร็จเป็นงานหลักปีครองราชย์ของในหลวงได้โล่พระราชทานของสมเด็จพระเทพฯ...เป็นอันแรกเลยคะ ได้พระราชทานโล่ของสมเด็จพระเทพฯแล้วก็ได้เข้าเฝ้าฯคะ...ประทับใจคะ ก็พระองค์ท่านได้คุยกับหนูด้วย เป็นที่สุดของชีวิตแล้ว หาทีไหนไม่ได้คะ”

ผลจากความสำเร็จนั้น สร้างความประทับใจให้กับเบญจพรไม่รู้ลืม และเป็นเสมือนประสบการณ์อันสำคัญและมีค่าซึ่งที่ไม้อาจประเมินค่าได้ แม้ว่าเบญจพรจะต้องแบ่งเปอร์เซ็นต์กับทางโรงเรียนและมอบโล่และถ้วยรางวัลอื่นๆให้กับทางโรงเรียนที่เป็นตัวแทนส่งเธอเข้าประกวด แต่เงินที่เบญจพรได้รับก็ยังช่วยแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายให้กับทางบ้านของเธอได้อีกทางหนึ่ง หลังจากที่เธอขึ้นสู่ระดับอุดมศึกษาเธอจึงไม่ต้องแบ่งเงินรางวัลอีกทั้งสามารถเก็บรางวัลเอาไว้กับตัวเองจากการส่งเข้าประกวดได้สร้างความยินดีและภาคภูมิใจยิ่งขึ้นให้กับเธอ

ผลกระทบต่อผู้อื่นนั้น ความสำเร็จของเบญจพรเป็นที่ยินดีและที่ภาคภูมิใจของครอบครัวและเธอยังได้รับการส่งเสริมจากบิดามารดาของเธอมากยิ่งขึ้นโดยที่ทั้งคู่จะคอยให้กำลังใจและอุทิศกำลังกายพาเบญจพรไปเข้าร่วมการประกวดในครั้งต่างๆ ทั้งยังมีการไต่ถามเกี่ยวกับผลงาน แม้ว่าทั้งตัวบิดาและมารดานั้นจะไม่สามารถให้คำแนะนำใดๆเกี่ยวกับการเขียนได้แต่ก็ให้ความสนใจในกิจกรรมการเขียนของบุตรสาวเป็นอย่างมาก

ผลกระทบของความสำเร็จทางการเขียนของเบญจพรต่อทางโรงเรียนและครูอาจารย์นั้น เบญจพรได้รับโอกาสเข้าถึงแหล่งความรู้เพื่อพัฒนาศักยภาพทางการเขียนของตนได้มากยิ่งขึ้น ทั้งการได้รับการเอาใจใส่ให้การฝึกฝนจากอาจารย์ที่ปรึกษา การได้รับโอกาสจากทางโรงเรียนได้เป็นตัวแทนเข้าร่วมอบรมการเขียนในโอกาสต่างๆ และยิ่งไปกว่านั้นยังได้รับความสนใจจากบุคคลภายนอกอย่างอาจารย์นารถ กิตติวรรณกรเข้ามาเป็นอีกแรงผลักดันส่งเสริมเบญจพรให้ก้าวไปสู่ความสำเร็จที่ใหญ่ขึ้น และได้รับโอกาสในการก้าวไปสู่การเป็นแรงบันดาลใจให้กับผู้อื่นด้วย นั่นคือ ได้รับโอกาสเป็นวิทยากรให้กับทางสมาคมเทพสตรีวิศิลป์ บอกต่อความประทับใจและความรู้ให้กับนักเรียน/นักศึกษา และผู้ที่สนใจการเขียนคนอื่นๆ ต่อไป

กรณีศึกษาที่ 7: วรุต ไทยลี

หนึ่งในผู้ชนะเลิศการประกวดเรื่องสั้นในโครงการธรรมวรรณศิลป์

โดยสถาบันยุวโพธิชน ปีพ.ศ. 2553

เรื่องสั้นชื่อเรื่อง “หัตถ์พระเจ้า”

หัวข้อ “สร้างโลกใหม่ ด้วยมือเรา”

ข้อมูลเบื้องต้น

วรุต ไทยลี มีชื่อเล่นว่า ปอ ปัจจุบันเขาอายุ 16 ปี ศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 สายศิลป์-เยอรมัน ของ โรงเรียนเทพศิรินทร์ ที่ซึ่งได้รับคำแนะนำให้มาเข้าเรียน เขาเป็นลูกชายคนเดียวอาศัยอยู่กับคุณแม่ นาง รวิวรรณ ไทยลีและป้า สมญา ฉิมมิ ซึ่งทั้งสองรับงานเป็นข้าราชการในบ้านพักข้าราชการของทางโรงเรียนตั้งแต่จำความได้ คุณพ่อและคุณแม่ของวรุตนั้นหย่าร้างกันตั้งแต่วรุตยังเพิ่ง 1 ขวบเท่านั้น คุณพ่อของเขาได้ไปแต่งงานใหม่กับผู้หญิงที่บ้านเกิดของตนครอบครัวทางฝ่ายคุณแม่ของวรุตนั้นก็มีความซับซ้อน เขาได้เล่าเรื่องราวของคุณแม่ให้ผู้วิจัยได้ฟังอย่างมากมายและได้เขียนบอกกับผู้วิจัยในงานอัตชีวประวัติของเขาว่าเขามีคุณแม่เป็นบุคคลตัวอย่างในการดำเนินชีวิตเพราะคุณแม่ของเขานั้นเป็นผู้หญิงที่สู้ชีวิตเป็นอย่างมาก วรุตเล่าปมหลังของครอบครัวของตนให้กับผู้วิจัยฟังอย่างออกรสทว่าผู้วิจัยจะขอกว้างถึงเพียงสั้นๆ ว่าปัจจุบันนี้นั้น วรุตและมารดาของเขานั้นได้รับความช่วยเหลือจากผู้คนรอบข้างเป็นอย่างดี มีผู้คนอื่นๆ คอยเกื้อหนุน ให้กำลังใจและมีคุณป้าคอยดูแลทั้งตัววรุตและคุณแม่ของเขาเป็นอย่างดี ทั้งช่วยหางานให้กับคุณแม่ของวรุตที่โรงเรียนพญาไทและให้ที่อยู่รวมทั้งช่วยส่งเสียให้วรุตได้ร่ำเรียน

ด้วยความเป็นคนช่างพูดของวรุตเป็นที่เอ็นดูของคนรอบข้างทำให้ได้รับความรักและการช่วยเหลือส่งเสียเขาในด้านต่างๆ วรุตกล่าวกับผู้วิจัยว่าชีวิตของเขานั้นไม่เคยได้รับความลำบากเลยแม้แต่บ่อย พอกินและมีคนคอยช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลาไม่เคยต้องอด ตัวเขาเองก็เป็นคนกตัญญูรู้คุณคน และมีความรู้สึกขอบคุณคนรอบข้างเสมอ

วรุตเป็นนักเรียนที่เรียนดี แต่ถ่อมตน เขามีอัธยาศัยดีและเป็นคนช่างเจรจา เขาพูดติดตลกกับผู้วิจัยว่า

“ทักษะทางภาษาผมว่า ผมพูดเก่งสุดครับ เพราะงานเขียนยังมีหลายครั้งที่ผมถูกติ ส่วนพูดผมค่อนข้างมั่นใจมากเพราะต่อเหลลหน้าสื่อบ่อยครับ ถ้าวันไหนผมได้ชี้ไรต์ผมค่อยบอกครับว่าผมถนัดเขียนสุด”

วรกตเป็นคนที่มีความอ่อนไหวกับสิ่งต่างๆ เป็นอย่างมาก เขาเป็นคนขี้เล่นแต่ก็เป็นคนที่ขี้ใจน้อยเป็นอย่างมากด้วยเช่นกัน ถึงจะเป็นคนใจน้อยแต่ก็ไม่ต้องการให้ใครพูดสรรเสริญเยินยอ เขาเป็นคนที่จริงจังให้ความจริงจังกับคนรอบข้างและต้องการให้คนรอบข้างให้ความจริงจังกับเขาในเวลาเดียวกัน วรกตนั้นเป็นคนที่ตรงต่อเวลาเป็นอย่างมาก แต่ก็รู้จักยืดหยุ่น ครั้งหนึ่งเขาตำหนิเรื่องการผัดนัดของภรรยาว่าเป็นเรื่องไม่เหมาะสมและกล่าวไปถึงเรื่องของสังคมการทำงานในอนาคตว่าการรักษาเวลานั้นเป็นสิ่งที่สำคัญ บางครั้ง วรกตก็ทำตัวสบายๆ แต่เมื่อไรที่เป็นเรื่องงานเขาจะสู้ขึ้นมาทันที ด้วยความที่ต้องการให้ผลออกมาดีนั่นเองซึ่งทำให้มีหลายต่อหลายครั้งที่ทำให้เขาผัดใจกับเพื่อนในเรื่องของการทำงาน ภายนอกวรกตนั้นทำให้ผู้พบเห็นรู้สึกว่าเขาเป็นคนที่มีความมั่นใจ ทว่าวรกตนั้นแท้จริงแล้วเป็นคนที่มีความกังวลใจอยู่เสมอเพราะความที่เขาเป็นคนใส่ใจและคิดถึงใจคนรอบข้างนั่นเอง

ที่โรงเรียนวรกตมีวิชาโปรดก็คือวิชาสังคม ด้วยความเป็นคนที่ชื่นชอบเรื่องราวต่างๆ ทำให้วรกตรู้สึกว่าเป็นวิชาที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งในทางกลับกันวรกตนั้นไม่ชอบวิชาคณิตศาสตร์เป็นอย่างมาก อีกทั้งเขายังมีความเห็นว่าเป็นวิชาที่เรียนไปแล้วไม่ได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้มากนักอย่างไรก็ดีทั้งยังเป็นวิชาที่เรียนแล้วทำให้รู้สึกเครียดเป็นอย่างมากเรียนแล้วได้ไม่คุ้มกับสุขภาพจิตที่เสียไป

วรกตมีคุณครูที่คอยให้คำปรึกษาและพูดคุยได้ทุกเรื่องท่านหนึ่งคือคุณครู สุวรรณา สมุทรสกุลเปี่ยมผู้ซึ่งเป็นที่ปรึกษาชมรมที่วรกตเป็นสมาชิก และเป็นผู้ที่คอยอ่านผลงานของวรกตและให้คำแนะนำคำวิจารณ์ต่างๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเขียนของเขา ครั้งแรกที่ได้พบวรกตนั้นคุณครูสุวรรณาได้เล่าว่าวรกตนั้นเดินตรงเข้ามาหาเธอในห้องชมรมและถามเธอเกี่ยวกับเรื่องสั้น คุณครูสุวรรณาได้สอนเขาไปว่าเรื่องสั้นนั้นเป็นอย่างไร วรกตได้นำเรื่องสั้นที่เขียนเรื่องหนึ่งมาให้กับคุณครูสุวรรณาอ่านซึ่งนั่นเป็นเรื่องสั้นขนาดสั้น ซึ่งคุณครูสุวรรณา รู้สึกประทับใจเป็นอย่างมากและได้นำเรื่องสั้นของวรกตไปใช้ในการสอนนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นนักเรียนที่อยู่ในระดับที่สูงกว่าวรกต วรกตและคุณครูสุวรรณาได้พบและพูดคุยกันบ่อยแต่มักจะเป็นนอกช่วงเวลาเรียน ซึ่งช่วงเวลาที่ได้พบปะกันในชั่วโมงเรียนจริงๆ นั่นคือในช่วงที่มีการประชุมของชมรมแต่ละครั้งอาทิตย์ละครั้งซึ่งในการประชุมชมรมนั้นเป็นบทบาทของนักเรียนเกือบทั้งหมดและคุณครูนั้นมีหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษาในบางเรื่องเท่านั้น คุณครูสุวรรณาไม่เคยได้สอนวรกตในห้องเรียน ครั้งแรกที่ได้พบวรกตนั้นเขาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพียงคนเดียวที่มาเข้าขอเข้าร่วมและเขาเดินตรงเข้าไปหาคุณครูสุวรรณาและบอกว่าเขาอยากเขียนเป็น เมื่อมีสิ่งที่ยากรู้เช่น เรื่องสั้นคือ

อะไร วรทจะไม่รีรอที่จะถาม และคุณครูสุวรรณาเองก็ไม่รีรอที่จะตอบคำถามเช่นกัน บางครั้งในช่วงเวลาพัก วรทก็จะไปหาคุณครูสุวรรณาที่ห้องภาษาไทย เข้าไปนั่งอ่านหนังสือบ้างและพูดคุยให้คุณครูสุวรรณาฟังบ้างซึ่งสิ่งที่เขาคุยกับคุณครูสุวรรณานั้นมีทั้งเรื่องส่วนตัวซึ่งมักจะเป็นเรื่องที่วรทพบมาในชั้นเรียนและเรื่องงานเขียน

ในชมรมกิจกรรมที่ชมรมซึ่งวรทเข้าร่วมอยู่นั้นคือการทำหนังสือทำมือซึ่งทำจากกระดาษ A4พับครึ่งทำขึ้นเป็นรูปเล่มมีความยาวประมาณ 30-40 หน้ากระดาษ คล้ายเป็นวารสารที่เผยแพร่ให้กับคนทั้งโรงเรียนได้อ่านกัน ซึ่งเรื่องราวที่เขียนลงนั้นรวมถึงเรื่องสั้นของวรทด้วย

นอกจากมีกิจกรรมชมรมที่เกี่ยวข้องกับการเขียนแล้วนั้นทางโรงเรียนยังส่งเสริมความสามารถของนักเรียนด้วยการจัดส่งนักเรียนที่มีความสามารถเข้าไปรวมรับการอบรมในบางครั้งเช่น ส่งนักเรียนเข้าร่วมโครงการต้นกล้าวรรณกรรม เป็นต้น นอกจากนั้นทางโรงเรียนนั้นยังสนับสนุนนักเรียนให้ส่งผลงานเข้าประกวดในโรงการต่างๆ อีกด้วยซึ่งทุกๆ กลุ่มสาระจะมีทางโรงเรียนคอยให้การสนับสนุนอยู่ตลอด

ในเวลาว่างวรทหมดเวลาไปกับคอมพิวเตอร์ทั้งเปิดเพลงฟังผ่านอินเทอร์เน็ตทั้งเพลงไทยและเพลงต่างประเทศ เข้าเล่นโปรแกรมสนทนาและfacebook กระนั้นในบางเวลาเขาก็เลือกที่จะปลีกออกมาอ่านหนังสือนิยายและวรรณกรรมต่างๆ เป็นบางเวลา เขามีนักเขียนที่ชอบเป็นพิเศษนั่นคือ คุณวินทร์ เลียววาริณ ผู้เป็นต้นแบบแรงบันดาลใจในการเขียนของเขา ดังที่เขาได้กล่าวเอาไว้ในอัตชีวประวัติดังนี้

“ส่วนใหญ่จะเป็นงานเขียนของคุณวินทร์ เลียววาริณซึ่งเป็นนักเขียนแนวเสียดสี หักมุม สังคมที่ผมชอบมากและถือเป็นต้นแบบในการเขียน”

วรทมองว่างานเขียนของตนเป็นงานอดิเรกที่เขาทำแล้วรู้สึกสบายใจและไม่คิดว่าเป็นการเสียเวลาหรือเป็นเรื่องไร้สาระ กระนั้นเมื่อมีคนมองว่างานอดิเรกที่เขาเลือกนี้เป็นสิ่งที่แปลกเขาจะรู้สึกว่าคุณถูกกล่าวหาในทันที วรททำความเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นและหล่อหลอมมาเป็นตัวเองด้วยดวงตาเปิดกว้าง และแม้ว่าเขาจะใช้เวลากับงานอดิเรกที่ตนหลงใหลนั้นก็คือการเขียน เขาได้ไม่ทำให้กระทบต่อผลการเรียน ซึ่งวรทนั้นจัดได้ว่าเป็นนักเรียนที่เรียนเก่งมากโดยเกรดเฉลี่ยของเขานั้นไม่เคยต่ำกว่า 3.9 เลย

วรทนั้นมีความใฝ่ฝันของตนเอง และได้กล่าวถึงแนวทางในอนาคตของตนเอาไว้ว่า

“...ชีวิตของมันก็ลื่นไหลไปตามยถากรรมของเด็กไทยคนหนึ่ง ไม่ได้เด่นอะไรมาก อนาคตผมหวังอันใดกันนั่นคือการสอบแอดมิชชันติดคณะรัฐศาสตร์-อักษรศาสตร์-ครุศาสตร์ของมหาลัยดังๆอย่างจุฬาฯ ธรรมศาสตร์เพราะผมอยากเป็นข้าราชการที่มั่นคงหรือเป็นครูสอนสังคมผู้ใจร้าย แต่สอนรู้เรื่องสำหรับเด็กมัธยมอันเป็นอาชีพที่ทำความรู้ไปกับงานเขียนได้ ส่วนในเรื่องของมุมมองที่มีต่อประเทศและโลกผมไม่มีทัศนคติหรือแนวคิดอะไรที่จริงจังกับมันเพราะผมคิดว่าแค่ทำให้แต่ละวันผ่านไปก็ยากแล้วจึงไม่จำเป็นต้องปวดหัวไปมอง ไปคิดในเรื่องของคนอื่นให้เราต้องเหนื่อยอีก”

สำหรับวรกตแล้วนั้นเขาจัดการจัดสรรเวลาให้กับหน้าที่งานอย่างเป็นระบบโดยดูจากความสำคัญของงานชิ้นนั้นๆ เป็นหลักเรียงลำดับในใจว่าควรที่จะทำอะไรก่อนหรือทำอะไรหลังเป็นอีกจุดที่จะทำให้วรกตนั้นประสบความสำเร็จในชีวิตได้ เขาเป็นคนที่มีความคิดอ่านเกินวัย ไม่ยึดติดกับกระแสหรือแนวคิดใดตายตัวจัดได้ว่ามีความยืดหยุ่นในการดำรงชีวิตแต่เขาก็ไม่ได้ไร้ซึ่งอุดมการณ์และมีความรู้รับผิดชอบในสิ่งต่างๆ ดังที่เราได้เห็นกันในส่วนหนึ่งของอัตชีวประวัติที่ยกขึ้นมาด้านบน

ผลงานอัตชีวประวัติของวรกตนั้นตอบทุกโจทย์คำถามตามที่ผู้วิจัยได้ให้หัวข้อไป เขาไม่ได้เขียนตามรูปแบบการถามตอบหรือการตอบเป็นข้อๆ แต่เขียนทั้งหมดเป็นเรื่องยาวหนึ่งเรื่องเรียงลำดับเหตุการณ์ก่อนหลังอย่างใส่ใจและมีการตรวจทานแม้ว่าจะยังขาดซึ่งความละเอียดบ้างจากที่พบคำผิดในบางจุดก็ตาม และจากการนำเสนอของวรกตที่เขาได้เขียนมานั้นสามารถบอกได้ว่าวรกตนั้นได้พยายามแสดงศักยภาพในด้านการเขียนของตนอย่างเต็มที่และสม่ำเสมอ

รูปแบบของผลงาน

ตัวอย่างที่ 1

เรื่องสั้นโครงการ สร้างโลกใหม่ ด้วยมือเรา

หัตถ์พระเจ้า

“ท่านคิดดีแล้วหรือครับที่จะเปิดเผยโครงการนี้ต่อสาธารณชน”ชวินถามท่านรัฐมนตรีกระทรวงพลังงานด้วยสีหน้าเคร่งเครียด นั่นไม่ใช่เพราะกังวลว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตัวเขาเพียงแต่กังวลว่า “ความลับ”จะรั่วไหล ท่านรัฐมนตรีมองหน้าเขาด้วยสีหน้ายิ้มแฉ่งแจ่มใส ก่อนจะถูกขึ้นพูดต่อที่ประชุม ซึ่งประกอบด้วยนักวิทยาศาสตร์และบุคลากรชั้นนำของประเทศเพียงยี่สิบคน

“โครงการหัตถ์พระเจ้า”ท่านรัฐมนตรีเริ่ม “เป็นโครงการลับสุดยอดของประเทศเรามา

ตลอดสิบปีและเป็นความหวังสำหรับอนาคตในการใช้พลังงานของโลก ดังนั้น หากเราเปิดเผยโครงการนี้ ย่อมจะเป็นการปลุกปลอบขวัญประชาชนในประเทศและมวลมนุษยชาติต่อไป”

ท่านรัฐมนตรีนั่งลง สีหน้ายังคงเบิกบานราวกับว่านี่คือช่วงเวลาพิเศษที่สุด

“แต่โครงการนี้ก็ยังไม่ใช่โครงการที่สมบูรณ์ อีกทั้งในหลายๆขั้นตอนยังไม่ผ่านการทดสอบ บางขั้นตอนก็เป็นวิธีใหม่ในทางวิทยาศาสตร์ขั้นสูงที่ไม่มีใครกล้าพิสูจน์ ผมในฐานะหัวหน้างานฝ่ายทดลองและวิจัยจึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการเปิดเผยการคงอยู่ของโครงการนี้” ชวินท้วงน้ำเสียงเคร่งเครียดและเอาจริงเอาจัง เขาหลบชำเลืองมองไปที่ท่านรัฐมนตรี บัดนี้สีหน้าเบิกบานราวกับช่วงเวลาพิเศษที่สุดนั้นกลายเป็นสีหน้าแห่งความโกรธเกรี้ยวและอาฆาตมาดร้าย จ้องมาที่เขา ก่อนจะทำมือตบโต๊ะอย่างไม่สบอารมณ์แล้วลุกขึ้นได้ตอบเขา

“กระทรวงพลังงานของเราอยากจะทำให้ประชาชนได้เห็นแสงแห่งความหวังที่กำลังเปล่งประกายเจิดจรัส ก่อนวันเลือกตั้งที่จะถึงในอาทิตย์หน้านี้ เพื่อที่จะได้ไม่ต้องเลือกพวกนักการเมืองสกปรกเข้ามาโกงกินชาติถึงครึ่งสภาพที่เป็นอยู่ และนั่นเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมผมถึงต้องแถมโครงการนี้ต่อสาธารณะชนบ้าง ไซ้...แค่แถม คุณเข้าใจไหมคุณชวิน แค่แถม แค่แถมและแค่แถมเพื่อความหวังของประชาชน เพื่อความหวังของมนุษยชาติ! หวังว่าคุณคงเข้าใจ สำหรับวันนี้...ปิดการประชุมได้” สิ้นเสียง ท่านรัฐมนตรีก็รีบเดินออกไป ตามติดด้วยผู้เข้าร่วมประชุมคนอื่นๆ ชวินก็เช่นกัน เขาก็มองมองดูนาฬิกาที่ข้อมือ บ่ายสามโมงแล้ว เขาต้องไปรับลูกที่โรงเรียนอนุบาล

“เดี๋ยวก่อนคุณชวิน” เสียงๆหนึ่งรั้งเขาไว้ ชวินหันกลับไปดู เมื่อเห็นร่างก็จำได้ เขาคือ สส.วิจิต หนึ่งในคณะรัฐมนตรีชุดนี้ เขาเดินเข้ามาหาชวิน พร้อมตบไหล่เบาๆเป็นการทักทาย

“อย่าไปโกรธท่านรัฐมนตรีเลยนะ คุณก็รู้ว่าท่านเป็นคนยังไง” ชวินพยักหน้าก่อนจะตอบ

“ครับท่าน ผมก็เข้าใจดีและทำใจได้แล้วว่า มันเป็นนิสัยของนักการเมือง” คำตอบนี้ ทำเอาวิจิตหัวเราะ

“นั่นสินะ นิสัยของนักการเมือง ทำทุกอย่างเพื่อให้ตัวเองได้อยู่ต่อ แม้ว่าจะต้องเปิดเผยโครงการลับสุดยอดของชาติเช่นนี้ แต่คุณวางใจเถอะ ท่านแค่จะบอกกับนักข่าวว่ารัฐมีโครงการหัตถ์พระเจ้าเพื่อไว้ช่วยประชาชนเพียงเท่านั้น ในส่วนอื่นๆท่านไม่เปิดเผยออกไปหรอก” ชวินพยักหน้า สส.วิจิตจ้องตาเขา ก่อนจะยื่นหน้าเข้ามาใกล้ พร้อมกระซิบถามด้วยเสียงเบาๆ

“แล้วรายละเอียดของโครงการนี้มันไปถึงขั้นไหนแล้วต้องทำอะไรต่อบ้างล่ะ” สิ้นเสียงคำถาม ชวินผละหน้าออกจากวงสนทนาของเขากับท่านสส.

“ขอภัยด้วยครับ ผมคงบอกท่านไม่ได้ มันเป็นข้อตกลงที่เกี่ยวข้องกับการเติมพันด้วยชีวิตของท่านและผม” ท่านสส.หัวเราะ

“บ๊อโธ่ คุณจะไปใส่ใจอะไรกับคำสัญญาท่านนักหนา”

“ท่านคงลืมเรื่องท่านสส. วุฒิไกรที่ถูกฆ่าปิดปากไปแล้วกระมัง ผมขอตัวก่อนนะครับ” ชวิน พุดทิ้งท้ายไว้ ก่อนจะผละตัวออกมา เมื่ออยู่บนรถส่วนตัว สมอของเขทำงานไม่หยุด

โครงการหัตถ์พระเจ้านั้นเป็นโครงการลับสุดยอดที่มีมานานแล้วและเป็นโครงการที่ประกอบไปด้วยนักวิทยาศาสตร์ชั้นแนวหน้าและบุคคลสำคัญเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ เป็นการให้หลักฟิสิกส์ขั้นสูงและเทคโนโลยีด้านพลังงานขั้นสุดยอดเพื่อสร้างพลังงานที่จะใช้ได้ราบรื่น กัลปาวสานเปรียบประดุจหัตถ์ของพระเจ้าที่คอยโอบอุ้มทุกคน ทุกอย่างแม้กระทั่งตัวโรงงานก็ถูกปิดเป็นความลับหมดเพราะอาจเกิดความเสี่ยงมากมายหลายประการได้หากเกิดการผิดพลาด ด้วยความที่เป็นความลับสุดยอดนี้เอง จึงทำให้โครงการนี้กลายเป็นโครงการที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของใครหลายๆคนที่พยายามจะเปิดเผยมันโดยไม่ขออนุญาตจากที่ประชุมและต้องมีอันเป็นไปถึง แก่ชีวิตไปเสียทุกราย ทำให้ชวินกลัวมากที่จะแพร่พรายความลับนี้ เพราะเขายังเหลือสิ่งสำคัญยิ่งกว่าโครงการนี้ให้รับผิดชอบนั่นคือ...

เทพธิดาตัวน้อยของเขาที่กำลังรออยู่

“รอพ่อนานไหมจะคนเก่ง” ชวินถามเด็กหญิงวัยหกขวบที่นั่งรออยู่ที่ม้านั่งของโรงเรียน “ไม่นานหรอกค่ะ กวางรอได้ คุณพ่อกำลังยุ่ง กวางชินแล้วค่ะ” ลูกสาวของเขาตอบ ทำเอาชวินชะงักด้วยความรู้สึกผิดไปชั่วขณะ ก่อนจะรีบกลับเข้าสู่สภาวะปกติและพาลูกสาวขึ้นรถ

รถแล่นไปอย่างรวดเร็ว

เพราะเขามีธุระด่วนอีกมากที่ต้องรีบไปสะสาง

“คุณพ่อคะ วันนี้สนุกมากๆเลย คุณครูให้วาดรูปอะไรก็ได้ คุณพ่ออยากรู้ไหมคะว่าหนูวาดรูปอะไร” ลูกสาวถามเขา ตอนนีรถแล่นมาถึงหน้าบ้านแล้ว

“อยากรู้จะ แต่เอาไว้อ่านหน้าพ่อค่อยมาตอบนะ วันนี้พ่อมุ่งงานด่วนต้องรีบไปต่อ ฝากความคิดถึงให้คุณย่าด้วยนะจ๊ะ” ชวินบอกลูกสาว ก่อนที่เธอจะทำหน้าบูดบึ้งด้วยความไม่พอใจตามภาษาเด็กวัยหกขวบแล้วลงจากรถไป เขาขับรถแล่นไปต่อและจะเปิดวิทยุข่าวรอบค้ำ เสียงผู้ประกาศข่าวยังคงคุนหูเขาเช่นทุกวันและน่าเบื่อ หากแต่ถ้าไม่ใช่เพราะข่าวหนึ่งที่ทำให้เขาสะดุ้ง

“พบศพท่านสส. วิชิต หนึ่งในนักการเมืองฝ่ายรัฐบาลซึ่งมีข่าวฉาวมาจากวงในที่กำลังเตรียมการที่จะเปลี่ยนตัวพรรคการเมือง ถูกยิงตายคาบ้านเมื่อเวลาสิบหกนาฬิกาที่ผ่านมา สำหรับสาเหตุทางตำรวจจะสืบสวนต่อไปโดยคาดไว้ในเบื้องต้นว่าน่าจะเป็นความขัดแย้งในเรื่องของผลประโยชน์” ทันทีที่ลิ้นเสียงประกาศ ชวินพลันรู้สึกขนลุกซู่ไปด้วยความหวาดกลัว นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีคนต้องเสียชีวิตเพราะความพยายามที่จะเปิดเผยในสิ่งที่ไม่ควรเปิดเผย และพยายามจะรู้ในสิ่งที่ไม่ควรจะรู้ เพียงแค่หนึ่งชั่วโมงหลังจากที่สส. วิชิตคุยกับเขา เขาก็ถูกกำจัด ตลอดระยะเวลาสิบปีที่เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงหลักในการพัฒนาโครงการสะท้านโลกนี้ เขาแทบไม่มีเวลาให้ใคร เขารู้และ

พยายามปฏิบัติตามกฎอย่างเคร่งครัดเสมอ เพื่อรักษาชีวิตไว้สำหรับรับเสียงแซ่ซ้องและคำชื่นชมจากทั่วโลกเมื่อวันที่เขาสามารถทำโครงการนี้สำเร็จ ตลอดเวลาเขาเชื่อว่าโครงการนี้จะเป็นโครงการที่จะช่วยโลกมนุษยชาติในการสร้างชุมพลังงานอันไร้ขีดจำกัด เมื่อเขาและประเทศสามารถควบคุมพลังนั้นไว้ได้ แน่ใจว่าประเทศอื่นๆทั่วโลกก็ต้องยอมสยบและเขาก็จะสามารถสร้างโลกใบใหม่ได้ตามที่ต้องการโดยใช้ “หัตถ์พระเจ้า” เป็นเครื่องมือต่อรองกับทุกฝ่ายเพื่อสร้างสันติ แต่ดูเหมือนว่า ยิ่งเขาเข้าใกล้ความสำเร็จมากเท่าไร เขาก็ยิ่งสูญเสียมากขึ้นเท่านั้น เขามองไปที่เบาะนั่งด้านข้าง นานเหลือเกินที่ไม่มีเธอเคียงข้างกาย เขายังจำได้ดี ตลอดสิบปีที่ผ่านมา นับตั้งแต่วันแรกที่เริ่มสร้าง “หัตถ์พระเจ้า” ความทุ่มเทของเขาเพื่อมนุษยชาติ เพื่อโลก กลับย้อนมาทำร้ายเธอ...ภรรยาของเขา เป็นความผิดของเขาเองที่ทุ่มเททุกอย่างเพื่อโครงการนี้ เป็นความผิดของเขาเองที่ไม่ยอมดูแลเอาใจใส่เธอ จนวันหนึ่งเมื่อเขาเสียเธอไป เมื่อกวางอายุได้สามขวบ เธอถูกรถชน และนั่นก็ทำให้เขาตระหนักถึงความสูญเสียที่เกิดขึ้นเพียงเพราะความมุ่งมั่นของเขาจนไม่ยอมดูแลเอาใจใส่เธอ ไม่ยอมขับรถไปรับเธอเพียงเพราะต้องอยู่คุ้มครองการทดลองของหัตถ์พระเจ้าที่เพิ่งคิดค้นขึ้นใหม่

แต่ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่เพื่อมนุษยชาติ เพื่อการเปลี่ยนโลก ย่อมแลกมาด้วยความสูญเสียอยู่แล้วไม่ใช่หรือ?

เขาบอกตัวเองเช่นนี้ทุกครั้งที่คิดถึงเธอ และโครงการหัตถ์พระเจ้าก็ยังคงดำเนินต่อไปไม่มีอะไรมาบั่นทอนความมุ่งมั่นของเขาได้เลย เขารู้สึกว่าเขาโชคดีที่ไม่ได้บอกอะไรแก่สส. วิชิต ไม่เช่นนั้นเขาอาจต้องกลายเป็นศพแทนที่จะขับรถอยู่อย่างนี้ได้แต่ในตอนนี้เขารู้สึกถึงความหวาดระแวงและความวิตกกังวลบางอย่างภายในตัว บางที่เขาอาจคิดไปเองว่ามีคนสะกดรอยเขา มาเพื่อฆ่าเขา เขาขับรถไปไปเรื่อยๆจนมาถึงมหาวิทยาลัย ก็มลงดูเวลา หนึ่งทุ่มกว่าแล้ว แต่แสงไฟจากห้องทำงานของศาสตราจารย์ยังคงสว่างจ้า ชวินยิ้มด้วยความดีใจก่อนจะรีบเดินขึ้นไปหา เมื่อไปถึงห้องทำงาน เขาก็ได้พบ ศาสตราจารย์ ชายแก่ท่าทางใจดีวัยหกสิบ สำหรับชวินแล้ว นี่คือเบื้องหลังความสำเร็จของเขา ศาสตราจารย์คือครูที่ทำให้เขาเป็นเขาจนถึงทุกวันนี้ เป็นคนที่ผลักดันเขาให้ได้ร่ำเรียนในนสถาบันด้านฟิสิกส์ชั้นนำของโลกและเป็นคนทำให้เขาได้เป็นผู้รับผิดชอบโครงการหัตถ์พระเจ้า

“มันแย่มากเลยชวิน ครูขอบอกนะ มันแย่มากๆ” ศาสตราจารย์เอ่ยกับเขา น้ำเสียงเป็นกังวล

“ทำไมหรือครับครู”

“เตาปฏิกรณ์ที่ 203 กำลังมีปัญหา เราตรวจสอบพบวัตถุแปลกปลอมบางอย่างซึ่งต้องได้รับการแก้ไขโดยด่วน ไม่เช่นนั้นมันอาจจะกลายเป็นระเบิดลูกใหญ่รัศมีหลายกิโลเมตรได้” ศาสตราจารย์

บอกเขา เอมือขยับขอบแว่นเล็กน้อยก่อนจะพูดต่อ “เท่านั้นยังไม่พอนะ เรายังพบว่าเตาปฏิกรณ์
อื่นๆก็เกิดปฏิกิริยาการต่อต้านระหว่างอะตอมทำให้ทฤษฎีกระบวนการทางฟิสิกส์ขั้นสูงที่เรา
ทดลองไว้ล้มเหลวหมด ดีไม่ดีอาจมีโอกาสดเกิดการระเบิดเหมือนเตาปฏิกรณ์ที่203ก็ได้”

“แต่ผมคิดว่าเราแก้ปัญหานี้ได้ ขอเพียงแค่ให้ผมได้ไปตรวจสอบ ผมเชื่อว่ามันจะผ่านไป
ด้วยดี” ชวินย้ำความคิดของเขาอย่างมั่นใจ แต่สีหน้าของศาสตราจารย์ในตอนนีดูวิตกกังวล
อย่างที่สุดพร้อมทั้งสายตาวิงวอน ขอความเห็นใจ

“โอ้ชวิน เรื่องที่ครูพูดมาทั้งหมดเธอยังไม่เข้าใจอีกหรือไง ทุกสิ่งทุกอย่างที่จะเกิดขึ้นมัน
กำลังจะเหนือการควบคุมของเรา เธอก็รู้ว่าเรากำลังก้าวมาไกลแค่ไหน แต่ตอนนี้มันควรจะหยุดได้แล้ว
ถ้าเธอไม่อยากเห็นการระเบิดครั้งใหญ่ที่ทำลายมนุษยชาติเพื่อแลกกับความมุ่งมั่นของเธอที่กำลัง
ถูกพวกเขาหลอกใช้”

“หลอกใช้? หมายความว่ายังไงกันครับครู”ชวินถาม ใจเริ่มสั่นคลอน

“พวกเขาจะเอา วัตถุประสงค์พระเจ้า โครงการเปลี่ยนโลก สร้างสันติของพวกเราไปใช้ในด้านการ
ทหาร พวกเขาต้องการใช้มันเพื่อซื้อใจประชาชน และพัฒนาเป็นอาวุธนิวเคลียร์ที่น่ากลัวที่สุด
เท่าที่มนุษยชาติเคยมีมาเพื่อให้ทุกชาติยอมสยบได้ทำพวกเขา เธอลืมไปแล้วหรือชวินว่าสิ่งที่พวก
เราทำอยู่มันคืออะไร มันไม่ใช่วัตถุประสงค์ที่โอบอุ้มความหวังด้านพลังงานของมนุษยชาติ แต่มัน
คือวัตถุประสงค์ที่ใช้เพื่อประหารมนุษยด้วยกันเองต่างหาก สองมือของเรากำลังอยู่ในช่วงสำคัญ
ที่สุดของโลกใบใหม่ของเหล่ามนุษยชาตินะ เชื้อครุเถอะ ยกเลิกโครงการนี้ซะ”

“แต่ความมุ่งมั่นของพวกเรา ความมุ่งมั่นตลอดสิบปี และความสูญเสียของผม...”

“เธอต้องลืมมันให้ได้ จริงอยู่ที่คนเก่งๆเช่นเธอต้องเสียสละเพื่อส่วนรวมแต่อย่าลืมว่าโลกนี้
ไม่ได้มีแค่เธอคนเดียวที่จะต้องเปลี่ยนแปลงมัน โดยเฉพาะถ้าสิ่งที่เธอทำมันไม่ได้ทำให้โลกดีขึ้น”

“ไม่ครับครู ผมจะไม่ล้มเลิก ผมเชื่อมั่นว่าผมแก้ไขมันได้ ไม่ว่ารัฐบาลจะเอาไปใช้ทำอะไร
แต่ผมก็จะไม่ล้มเลิกความตั้งใจ นี่คือผลงานของผม เป็นผลงานเพื่อมนุษยชาติ ไม่ว่าใครจะเอามัน
ไปใช้ยังไงก็ตามก็ช่างหัวมัน นี่คือผลงานของผม เป็นวัตถุประสงค์พระเจ้าในการเปลี่ยนโลกของผม”ชวิน
ยืนยันหนักแน่นศาสตราจารย์พยายามห้ามปรามเขา น้ำเสียงยังคงวิงวอน

“เชื้อครุเถอะชวิน หยุดมันซะ ก่อนที่มันจะถูกใช้ในทางที่ผิด เชื้อครุ” แล้วการเยื้อยุดุด
กระซาก็เกิดขึ้น ชวินพยายามที่จะออกจากห้อง แต่ศาสตราจารย์ยังคงพยายามรั้งเขาไว้ ในช่วง
เวลาแห่งความซุลมุนวุ่นวายนั้นเอง สิ่งที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น

ประตูห้องเปิดออก เผยให้เห็นร่างของชายในชุดดำคนหนึ่งเดินเข้ามา

เสียง “ปัง” ดังขึ้นหนึ่งนัด

ร่างของศาสตราจารย์ล้มลงกับพื้น ท่ามกลางกองเลือด ชวินมองหน้าเขา

“คุณฆ่าเขา คุณสะกดรอยผมมา คุณคือคนของรัฐบาล” ชายคนนั้นพยักหน้า

“เห็นได้ชัดว่าเขาพยายามจะล้มเลิกโครงการนี้และอาจจะเปิดเผยมันต่อสาธารณชน ซึ่งถ้าสหประชาชาติรู้เข้า โครงการนี้จะถูกประณามจากชาวโลกแน่” เขาพูด ชวินยังคงตัวสั่นด้วยความตกใจและหวาดกลัว

“หน้าที่ของคุณตอนนี้คือไปที่ฐานปฏิบัติการ แล้วจัดการแก้ไขปัญหา และทำให้ ทัตต์พระเจ้าเจ้าเสรีสมบูรณเสียที” ชายชุดดำบอก

“แต่ผม...” ชวินพูดติดขัด

“ไม่มีแต่ หน้าที่ของคุณ ในฐานะนักฟิสิกส์อันดับหนึ่งของประเทศ ย่อมต้องทำเพื่อชาติและมนุษย เป็นคำสั่งจากท่านรัฐมนตรีและคนอื่นในที่ประชุมลับ อ้อแน่นอนคำสั่งฆ่าไอ้แกนี่ด้วย”

...

แล้วเขาก็อยู่หน้าเตาปฏิกรณ์ที่ 203 มันอยู่ในโรงงานนิวเคลียร์ขนาดใหญ่กลางป่าเขาไม่ไกลจากตัวเมืองของจังหวัดน่าน นี่คือนี่ที่เขาต้องการจะสร้าง ทัตต์พระเจ้าคือพลังงานนิวเคลียร์ปริมาณขนาดใหญ่ที่สุดที่จะทำให้มนุษยชาติมีพลังงานใช้อย่างเพียงพอไปตราบนานชั่วลูกชั่วหลาน เขายืนนิ่งอยู่หน้าเตานั้น มันเป็นเหมือนเตาหลอมทรงกลมสูงขนาดใหญ่เช่นในโรงงานทั่วไป หากแต่ ร้ายกาจกว่า มีพิษสงกว่าและเปี่ยมด้วยสารเคมีไปจนถึงทฤษฎีทางฟิสิกส์มากกว่า นี่จึงเป็นการตัดสินใจครั้งใหญ่ของเขา ระหว่างทำให้มันเดินหน้าต่อไปโดยเสี่ยงกับผลลัพธ์ที่จะตามมา เขาอาจจะต้องสูญเสียอะไรอีกหลายอย่างหรือแม้กระทั่งชีวิตเพื่อให้ทัตต์แห่งพระเจ้านี้สมบูรณพร้อมที่จะเปลี่ยนโลก หรือเขาควรเลือกที่จะหยุดมันไว้เพียงแค่นี้เพื่อป้องกันผลร้ายที่จะตามมาจากรัฐบาลที่คิดสกปรก เขาเริ่มคิดหนัก

โลกนี้เป็นของเขาคนเดียวหรือ ทำไมเขาต้องเปลี่ยนโลก

โลกใบเก่าที่เขาอยู่มันไม่น่าอภิรมย์แล้ว? มันสมควรจะเปลี่ยนได้แล้ว?

แล้วอะไรที่ควรเปลี่ยน? โลก? หรือบรรยากาศ สภาพแวดล้อม หรือ...คน?...เขาคิด

แล้วเขาก็ตัดสินใจ ใช้วิธีทางกระบวนการฟิสิกส์ ที่ร่ำเรียนมาให้เป็นประโยชน์ ก่อนจะขึ้นรถ แล้วขับกลับบ้านไม่ว่าจะเป็นอย่างไรโลกนี้ก็สมควรต้องเปลี่ยน เสียงระเบิดดังขึ้นตามมาข้างหลัง

ด้วยฝีมือในฐานะนักฟิสิกส์อันดับหนึ่งของเขาแรงระเบิดจึงไม่รุนแรงกว่าความจริง

การทดลองและความพยายามทั้งหมด ความสูญเสีย ทุกอย่าง...ล้มเหลว?

เขากลับมาบ้าน เข้าไปหากวาง เห็นลูกสาวกำลังสวดมนต์อยู่

“ทำอะไรอยู่หรือจ๊ะ” เขาถามลูกสาว

“กำลังสวดมนต์อยู่ค่ะคุณพ่อ คุณย่าบอก ถ้าสวดมนต์มากๆทุกคนก็จะมีความสุขค่ะ” ชวินยิ้มกับคำตอบของลูกสาว เขามองไปที่เธออีกครั้ง ทัตต์น้อยๆของเธอพนมสวดมนต์อยู่ ดู

นุ่มนวล อบอุ่น น่าทะนุถนอม และมีคุณค่า มันช่างต่างกับหัตถ์พระเจ้าที่เขาทุ่มเทมาตลอดสิบปี เสียเหลือเกิน เขาพาลูกสาวพาไปเก็บสัมภาระออกจากบ้านย่า แล้วขึ้นรถ

“คุณพ่อคะ เรากำลังจะไปไหนหรือคะ” กวางถามด้วยความสงสัย

“เรากำลังจะเล่นปาลอมตัวกันจ้ะ ตอนนีพวกวายร้ายมันจะมาจับพ่อกับลูก เราต้องหนีไป”

สิบปีต่อมาเขาเปลี่ยนชื่อเป็นชวิษฐุ์และกลายเป็นครูใหญ่โรงเรียนอนุบาล

เขาสอนให้หัตถ์น้อยๆ เหล่านี้กลายเป็นหัตถ์ที่ทรงอำนาจยิ่งกว่าหัตถ์พระเจ้าของเขา

นั่นก็เพราะหัตถ์น้อยๆ เหล่านี้คือหัตถ์แห่งความดี ที่กระทำเสมอ

เขารู้สึกว่าตัวเองคิดถูกที่แก่งตายไปพร้อมกับการทำลายโรงงานนั้นทิ้งแล้วปาลอมตัวกับลูกสาว

เขามักสอนลูกเสมอว่า

สองมือของเราไม่จำเป็นต้องสร้างอะไรที่ยิ่งใหญ่มากมาย แค่ใช้สร้างความดีเท่านั้นก็มีค่าที่สุดแล้ว

รูปแบบร้อยแก้วของเรื่องนี้เป็นรูปแบบ เรื่องสั้น ซึ่งประกอบด้วยตัวละครจำนวนน้อยและ เรื่องราวสั้น มีใจความสำคัญของเรื่องนั้นเพียงใจความเดียว มีบทสนทนาและมีฉากน้อยฉาก หัวข้อของเรื่องสั้นนี้คือ สร้างโลกใหม่ด้วยมือเรา ในชื่อเรื่อง หัตถ์พระเจ้า และมีจุดมุ่งหมายของงาน เพื่อจรรโลงใจและความบันเทิง

เนื้อหาของเรื่องเป็นเรื่องราวของนักฟิสิกส์ที่ต้องการสร้างสรรค์ผลงานเพื่อจุดมุ่งหมายอันดี แต่ถูกหลอกโดยนักการเมืองที่ต้องการนำเอาผลงานชิ้นนั้นไปใช้ในทางมิชอบเพื่อหาผลประโยชน์ใส่ตน นักฟิสิกส์คนนั้นจึงพบกับทางแยกระหว่างความฝันกับความเป็นจริง เมื่อตัวเองตั้งต้นด้วยคิดว่าความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ของมนุษยชาติก็ต้องแลกด้วยการสูญเสียอะไรไปบ้าง แต่เมื่อเขาได้พบกับการสูญเสียผู้คนที่เขาให้ความสำคัญอีกคนไปต่อหน้า เขาจึงพบว่าเรื่องราวนั้นเป็นไปตามที่คนผู้นั้นบอก เขาจึงตัดสินใจทำลายผลงานของตนเองเสียแล้วหายตัวไป จากนั้นเมื่อเขากลับมาพบกับลูกสาวที่กำลังนั่งสวดมนต์อยู่กับย่าเขาจึงได้คิดและผันตนเองไปเป็นครูใหญ่โรงเรียนอนุบาลเพื่อสานต่อเจตนารมณ์แห่งการสร้างสรรค์โลกไปในเส้นทางที่ถูกต้องอย่างแท้จริง

สาระสำคัญของงานเขียนเรื่องสั้นเรื่องนี้ต้องการชี้ให้เห็นว่า โลกที่น่าอยู่ไม่ได้สร้างขึ้นได้ด้วยคนเพียงคนเดียว แต่สามารถเกิดขึ้นได้ด้วยมือที่สร้างสรรค์ แนวคิดของผู้เขียนได้ใช้ความบริสุทธิ์สดใสของเด็กซึ่งได้ชื่อว่าเป็นอนาคตของชาติมาเป็นสัญลักษณ์ในการสื่อความหมายนั้น ดังนั้นแนวคิดของผู้เขียนนั่นคือ การสร้างโลกที่แท้จริงคือการอบรมดูแลเด็กๆ เหล่านี้ให้เติบโตขึ้นมาเป็นคนดีนั่นเอง

ภาษาที่ใช้เป็นไปในระดับของการสนทนา ซึ่งมีความเหมาะสมกับรูปแบบของงาน ประพันธ์และเรื่องราว ภาษาที่ใช้ทั้งรูปประโยคและถ้อยคำที่เราสามารถพบได้ในชีวิตประจำวัน แต่ยังไม่ถึงในระดับที่จะเป็นภาษาปากเสียทีเดียว เนื่องจากไม่มีการใช้คำแสลงหรือการลดรูปคำมากมายเท่าไรหรอก ประโยคไม่ได้สลักสลวยด้วยภาษาแต่ด้วยเรื่องราวเป็นหลัก

เรื่องสั้นเรื่องนี้มีการโวหารเพียงสองอย่างเท่านั้นคือ บรรยายโวหาร และ การให้สัญลักษณ์ เนื่องจากเรื่องสั้นนี้ให้ความบันเทิงแฝงสาระและให้แนวคิดกับผู้อ่าน เทคนิคที่ผู้แต่งใช้จึงเน้นไปที่ การวางโครงเรื่องที่มีความน่าสนใจตื่นเต้นและสะท้อนถึงสภาพจิตใจมนุษย์ในสังคมเป็นหลัก การเล่าเรื่องราวนั้นก็มีความน่าตื่นเต้น และกึ่งๆจะเป็นแฟนตาซี โดยหยิบยกเอาเทคโนโลยี ความก้าวหน้าล้ำยุคที่ทุกคนใฝ่ฝันมาใช้เป็นตัวแทนโดยการให้สิ่งนั้นเป็นสัญลักษณ์ด้วยการตั้งชื่อ และใช้เด็กเป็นสัญลักษณ์ของอนาคตของชาติที่แท้จริงอีกทั้งยังเป็นการเล่นสำนวนสอดแทรก เอาไว้ในเรื่องอย่างแยบคาย ทำให้เรื่องนี้มีความน่าสนใจเป็นอย่างมาก

ผู้แต่งได้นำเอาแนวคิดทางการเมืองมาประกอบและเป็นตัวแทน(การให้สัญลักษณ์)ของ อำนาจและความซื่อซอของมนุษย์ ใช้เทคโนโลยีหรือในเรื่องเรียกว่าหัตถ์พระเจ้ามาเป็นตัวแทนของ เครื่องมือที่มีพลังอันยิ่งใหญ่ที่สามารถเปลี่ยนแปลงโลกไปทางใดทางหนึ่งได้ และเด็กมาเป็น ตัวแทนของความบริสุทธิ์และมือที่จะเป็นอนาคตของประเทศชาติและโลก ศาสนาเป็นตัวแทนของ ความดีที่จะต้องปลูกฝังลงในเด็ก เรื่องราวนี้จึงได้แฝงไปด้วยสัญลักษณ์มากมาย และเรื่องราวที่น่า ตื่นเต้นสนุกสนานแปลกใหม่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่เรื่องสั้นนี้น่าติดตามตั้งแต่ต้นจนถึงตอนจบ

ดังนั้นแล้วเนื้อหาของสาระของเรื่องนี้ ไม่เพียงให้ความบันเทิงเท่านั้น ยังก่อความจรรโลงใจ ให้กับผู้อ่านได้ติดตาม ให้คุณค่าทั้งในเชิงปรัชญาศาสนาและสังคมอีกด้วย

ตัวอย่างที่ 2

อิสรภาพ

ไม่ใช่ครั้งแรกที่แดงต้องทนกับความหิว ไม่ใช่ครั้งแรกที่มันต้องทนใช้ชีวิตกับสภาพสุนัขจรจัดใต้สะพานลอยอันโหดร้าย หากแต่ในทุกๆ ครั้งรวมถึงครั้งนี้ก็ไม่อาจทำให้อาการทนทุกข์เหล่านั้นทุเลาลงไปได้เลย มันพยายามคุ้ยเขี่ยหาอาหารจากถังขยะแต่ไม่มีสิ่งใดที่พอจะมาประทังความหิวของมันได้ แแดงเดินต่อไปอย่างสิ้นหวัง ตั้งแต่เล็กแล้วที่มันต้องเผชิญกับสิ่งเหล่านี้จวบจนวันนี้วันที่มันเป็นสุนัขวัยหนุ่มฉกรรจ์พร้อมที่จะออกสู่โลกภายนอกได้ด้วยความคิดคะนองก็ยังไม่เคยอยู่ แแดงเดินต่อไปเรื่อยๆ จนถึงบ้านของมัน ที่แห่งนั้น...ใต้สะพานคอนกรีตเก่าๆ ข้างแม่น้ำ มันเดินลงไปจนถึงใต้สะพานมีภาพของสุนัขจรดตัวหนึ่งกำลังนอนอยู่ แแดงรีบวิ่งเข้าไปคลอเคลีย

นี่คือแม่ของมัน แม่ที่ให้กำเนิดและคอยดูแล เลี้ยงมันมาจนเติบโตใหญ่แม้ว่ามันจะไม่ได้เป็นไปตามลักษณะของสุนัขพันธุ์ผู้ดีที่ชนสะอาดไร้สิ่งสกปรกก็ตาม

อันที่จริงแล้วแดงกับแม่ของแดงหาใช่สุนัขจรจัดธรรมดาไม่ เดิมทีแล้วแม่ของมันเป็นลูกสุนัขที่ได้รับการเลี้ยงดูในร้านขายสัตว์เลี้ยงของตลาดจตุจักรเพื่อให้เป็นแม่พันธุ์ที่ดี ชีวิตช่วงนั้นของมันช่างสุขสบายแต่ก็อดที่จะอยากออกไปผจญกับ “โลกภายนอก” ไม่ได้ จวบจนวันหนึ่งมีคนมาซื้อแม่ของแดงไปเลี้ยง แม่พันธุ์สุนัขตัวนี้จึงได้มีโอกาสเห็นโลกภายนอกและสภาพสังคมต่างๆ แต่ชีวิตก็ยังถูกจำกัดคิสรภาพเช่นเดิม แม่ของมันมักนั่งเงียบไม่ตอบและเพียงแค่อะลอบมองสภาพของ “บ้าน” สกปรกที่กำลังหมุนนอนอยู่ขณะนี้เมื่อแดงถามชีวิตในช่วงนั้น แแดงจึงคิดเอาเองว่าแม่คงมีความสุขมากในช่วงนั้น แม้ว่าชีวิตของแม่จะดูสุขสบาย แต่ชีวิตก็คือชีวิตหากจะมีผู้จัดละครสักคนต้องการสร้างละครโทรทัศน์จากเรื่องจริงของสุนัขก็เห็นจะต้องนำเรื่องของแม่สุนัขตัวนี้มาจัดสร้างเป็นแน่เพราะหลังจากที่มีชีวิตอยู่กับเจ้าของคนใหม่ได้ไม่นาน เจ้าของคนนั้นก็เสียชีวิตตายจากไป ครอบครัวและบรรดาญาติเห็นแม่ของแดงเป็นภาระที่ต้องลำบากในการดูแลจึงนำไปปล่อยที่วัด ชีวิตแม่สุนัขจึงต้องตกระกำลำบากเป็นครั้งแรก แม่สุนัขไม่สามารถอยู่ในวัดได้เพราะมีสุนัขทั้งเพศผู้และเพศเมียคอยจ้องจะรุมทำร้ายเธอ มันจึงจำต้องหนีมาอยู่ที่ใต้สะพานและได้พบกับพ่อของแดงที่ตายจากไปเมื่อปีก่อนซึ่งถูกมนุษย์ใจบาปนำมาทิ้งเช่นกัน เมื่อนึกถึงตรงนี้แม่ของแดงจะร้องให้น้ำตาคลอทุกครั้ง มีน้ำเล่าทำไมเวลาที่สุนัขตัวอื่นมารุมรังแก แแดงจึงมีเรียวยแรงสู้จนรอดพ้นจากการถูกรุมทำร้ายได้เสมอ เพราะมันมีเชื้อที่ดีมาจากพ่อและแม่ของมันนั่นเอง แแดงคิดอยู่ในใจเสมอว่ามันจะทำเช่นไรที่จะหลุดพ้นจากสภาพแร้นแค้นเช่นนี้เสียที มันอยากให้แม่ของมันสบาย มีความสุขหรือมันอาจจะต้องลองไปอยู่ที่ร้านขายสัตว์เลี้ยงเหมือนแม่ของมันเมื่อครั้งวัยเยาว์ ซึ่งมันคงทำไม่ได้เพราะมันจะไม่มีโอกาสได้ดูแลแม่ของมันที่แก่ชราลงไปอีก

เข้าวุ่นต่อมาแดงออกเดินไปทั่วทุกที่เพื่อหาอาหารมาประทังชีวิตเหมือนเช่นทุกวัน มันจำตรอกซอกซอยได้หมดเพราะนี่เป็นถิ่นของมัน เป็นบ้านของมัน มันสามารถเดินไปไหนมาไหนได้อย่างอิสระ

อิสรภาพอันกว้างใหญ่ไพศาลแต่แร้นแค้นและหิวโหยที่มันไม่ค่อยพอใจสักเท่าไร

ระหว่างที่แดงกำลังเดินอยู่นั้นมันสังเกตเห็นชายสองคนตามหลังมันมา มือของพวกเขาถืออะไรบางอย่าง ก่อนที่แดงจะทันไหวตัวทุกสิ่งทุกอย่างรอบกายก็ถูกจำกัดอาณาเขต ตาข่ายสีเขียวคลุมรั้วของมันเหนียวแน่นจนเดินไม่หลุด แแดงถูกจับมัดใส่กระสอบ มันพยายามดิ้นรนอย่างสุดแรงกล้าเพื่อให้หลุดพ้น แต่มันก็ไม่สามารถชนะแรงของมนุษย์ได้

แดงสลบไปท่ามกลางความมืดมิดรอบด้านจากกระสอบ

.....

แดงไม่รู้ว่ามีมันสลบไปนานเท่าไรแล้วหลังจากที่มันถูกจับมา มันรู้แต่ว่าตอนนี้รอบตัวมันเปี่ยมไปด้วยความสดใส ผู้คนมากมายรายล้อมรอบตัวมันในร้านขายสัตว์เลี้ยง ป้ายที่หน้ากรงของมันถูกติดไว้ว่า “พ่อพันธุ์สุนัขหลังอาน” มันเหลือบมองดูราคาที่ดีคู่กับป้ายนั้นพบว่าตัวมันมีราคาสูงพอสมควร หันไปสำรวจรอบกาย ช่างต่างกับเมื่อครั้งที่มันเป็นสุนัขจรจัดในสลัมเสียเหลือเกิน ความสกปรกและเห็บหมัดที่เคยเกาะติดทุกอณูชนและผิวหนังของมันนั้นหายไป กลิ่นเหม็นขยะและเศษฝุ่นเปื้อนดิน บัดนี้ถูกแทนที่ด้วยกลิ่นหอมรัญจวนจาก น้ำยาชำระล้างอย่างดี จากต่างประเทศเพื่อให้มันเป็นพ่อพันธุ์ที่ชวนมองแก่ลูกค้าที่สนใจ มันรู้เรื่องการมาอยู่แดนสวรรค์นี้ของมันผ่านบทสนทนาที่เจ้าของร้านกับคนที่จับมันมาว่าร้านนี้มักแอบจับสุนัขเร่ร่อนที่มีลักษณะดีมาขายเช่นมันอยู่เสมอๆ ในตอนนี้ทุกวันของมันได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีมีอาหารให้กินครบทุกมื้อ ได้อาบน้ำชำระล้างร่างกาย หากแต่แดงหาได้รู้สึกมีความสุขไม่ มันมองออกไปนอกร้านเห็นผู้คนเดินขวักไขว่ไปมา เห็นเพื่อนสุนัขที่อดอยากเช่นมันวิ่งหนีแม่ค้าในตลาด เมื่อเหลียวกลับมามองตัวเอง ตอนนี้มันไม่ขาดตกบกพร่องอะไรแล้วนอกเสียจาก “อิสรภาพ” ที่มันเคยได้รับตั้งแต่เกิด มันคิดถึงแม่ที่นอนหวีโซอยู่ใต้สะพาน บัดนี้มันเข้าใจแล้วว่าชีวิตของแม่มันเมื่อครั้งอยู่ในร้านขายสัตว์เลี้ยงนั้นไม่ได้มีความสุขเสียเลย

ตอนนี้ อิสรภาพของแดง อดีตสุนัขจรจัดมีความกว้างเท่ากรงสุนัขพ่อพันธุ์กรงหนึ่ง

วันเวลาผ่านไปนานเท่าใดไม่ทราบ แแดงก็โชคดี เมื่อมีคนมาติดต่อขอซื้อแดงไปเลี้ยง เจ้าของคนนั้นเป็นชายวัยกลางคนท่าทางใจดี เขาพาแดงไปอยู่กับเขาที่บ้านหลังใหญ่ ที่นั้นมีสนามหญ้าในบ้านให้มันได้วิ่งเล่น แแดงดูจะมีความสุขขึ้นมาบ้างกับการที่ไม่ต้องถูกขังอยู่ในกรงเพียงอย่างเดียวแต่กระนั้นมันก็ยังอดคิดถึงแม่ของมันไม่ได้ ด้วยความที่แดงเป็นพ่อพันธุ์ที่แข็งแรงที่ได้แค่เล่นอยู่ในสนามประจำบ้านไม่เคยออกไปไหน ทำให้พวกสุนัขจรจัดที่อยู่ภายนอกขอบมาชวนทะเลาะทำสู้กับแดงเสมอ แต่แดงไม่สามารถออกไปได้เพราะเป็นคำสั่งของเจ้านาย มันจึงได้แค่เพียงเห่าตะโกนโต้ตอบกลับ ซึ่งทำให้คุณนายผู้เป็นภรรยาไม่ชอบอย่างมาก เธอขู่แดงเสมอว่าจะสวมตะกร้อครอบปากสุนัขให้แดงหากยังไม่หยุดเห่าเสียงดัง แต่คุณนายจะเข้าใจอะไรศักดิ์ศรีของสุนัขพ่อพันธุ์ไม่ควรให้ใครมาหยามโดยเฉพาะหมาที่ดีแต่ปากเช่นพวกนี้ แแดงยังคงเห่าตะโกนโต้กลับอยู่เสมอ จนวันหนึ่งคุณนายเธอก็ทำอย่างที่พูดจริงๆ นั่นทำให้แดงตระหนักถึงอิสรภาพของตัวเองและความ

เป็นจริงมากยิ่งขึ้น

ตอนนี้อิสรภาพของแดง อดีตสุนัขจรจัดมีความกว้างเท่ากับสนามหญ้าของบ้านไปจนถึงประตูรั้ว

ส่วนอิสรภาพปากของมัน

มีค่าความกว้างเท่ากับตะกร้อสุนัขที่ครอบอยู่

.....

แดงไม่สามารถทนกับชีวิตที่อุดมไปด้วยความสมบูรณ์หากแต่ขาดอิสระได้อีก มันพยายามหาทางหนีเพื่อกลับไปหาแม่ของมัน มันรู้ว่าบ้านหลังนี้จริงๆ แล้วอยู่ไม่ไกลจากบ้านได้สะพานของมันนัก เพราะมีสุนัขหลายตัวที่มันเคยเห็นแต่ไม่เข้าไปทักด้วย เมื่อยามที่มันยังเป็นเจ้าถิ่น มันรู้ดีว่าถึงแม้มันจะรู้ก็คงมาหามันไม่ได้เพราะความขรธาของแม่ มันต้องเป็นฝ่ายไปหาด้วยตนเองเท่านั้น มันพยายามลองหลายวิธีหากแต่ไม่ได้ผล จนสุดท้าย ฟ้ายก็ประทานโอกาสงามมาให้มัน วันนั้นเจ้านายออกไปทำธุระข้างนอกโดยลืมปิดประตูรั้วให้สนิท แแดงจึงทำท่าขอร้องคนใช้ภายในบ้านให้ช่วยปลดโซ่ให้มันไปวิ่งเล่นในสนาม เมื่อเครื่องพันธนาการหลุดออก แแดงไม่รอช้ารีบวิ่งออกจากบ้านหลังนี้ทันที คนใช้พยายามไล่ตามจับแต่แดงก็หลบหลีกไปตามซอกซอยด้วยความชำนาญ เมื่อหนีมาพ้นไกลแล้ว มันจึงหยุดพัก รู้สึกปิติขึ้นในใจ

ตอนนี้อิสรภาพของแดงซึ่งกลับมาเป็นสุนัขจรจัดมีความกว้างใหญ่ไพศาลจนไม่สามารถวัดได้

เช่นเดิม

แดงยิ้มอย่างสุขใจก่อนที่จะตามกลิ่นเพื่อไปหาแม่ของมัน มันเข้าใจถึงความรู้สึกแม่ของมันเมื่อครั้งที่เห็นเช่นมันแล้วว่าเป็นอย่างไรและมันพร้อมที่จะกลับไปเป็นสุนัขจรจัดเช่นเดิมแม้ว่าจะต้องอดอยากอีกครั้งก็ตาม

หากแต่มันไม่ง่ายเช่นนั้น

ตาข่ายสีเขียวจากด้านหลังตะกร้อคลุมร่างของมันไว้ไม่ให้ขยับ

อีกครั้งที่อิสรภาพของมันถูกมนุษย์กระชากออกไป

แดงตื่นรนพยายามให้หลุดจากตาข่ายพันธนาการนั้น แต่ผลลัพธ์ยังคงเป็นเช่นเดิม มันไม่สามารถหลุดพ้นไปได้ มันเหลือบหันไปมองผู้ที่จับมัน เป็นผู้ชายสองคนแต่งกายด้วยชุดพนักงานของรัฐที่แม่สอนให้มันหลบหลีกอยู่บ่อยๆ หาใช้พนักงานจากร้านขายสัตว์เลี้ยงเช่นครั้งก่อน แม้จะเป็นพนักงานของรัฐที่มันหลบหลีกอยู่บ่อยๆ แต่พนักงานที่จับมันวันนี้กลับเป็นคนแปลกหน้าที่มันไม่รู้จักและไม่เคยได้กลิ่น พวกเขาจับแดงขึ้นไปในท้ายกระบะรถที่มีหลังคาปิดมิดชิด ภายในมีสุนัขหลายตัวกำลังเดินไปเดินมาอย่างหวาดวิตกในชะตากรรม ช่างตัวรถมีลายอักษรที่เขียนไว้ว่า “เทศกิจ” รถเริ่มแล่นออกไป แดงทรุดตัวลง น้ำตามันไหลริน ตามความรู้สึกอัดอั้นตันใจที่ สุนัขเดรัจฉานหรือสิ่งมีชีวิตตัวหนึ่งจะมี เพียงไม่กี่ก้าวมันก็จะได้กลับบ้านแม่ แต่พวกมนุษย์ทั้งสองนี้พรากมันไป พวกมันพรากอิสรภาพของแดงที่ได้มาด้วยความยากลำบากไป

ตอนนี้

อิสรภาพของแดงสุนัขจรจัดมีค่าความกว้างเท่ากับพื้นที่ท้ายกระบะของรถเทศกิจ

อิสรภาพของแดงสุนัขจรจัดถูกพรากไป

ด้วยฝีมือของเจ้าพนักงานรัฐ

แดงมองไปรอบตัวของมัน สุนัขหลายตัวเป็นสุนัขที่มันคุ้นเคย ทั้งหมดล้วนเป็นสุนัขแถบชอยนี้ มีหลายตัวที่มันรู้จัก ขณะที่มันกำลังมองไปรอบๆ กลิ่นที่มันคุ้นเคยกลิ่นหนึ่งก็ลอยเข้าจมูกของมัน มันพอจะจำกลิ่นนี้ได้มันเหลือवल้งไปทางต้นกลิ่นนั้นจนกระทั่งสายตาเหลือบไปเห็นสุนัขชราตัวหนึ่งกำลังนอนอยู่ตรงมุมกระบะนั้น มันเดินเข้าไปใกล้ๆ รู้สึกคุ้นหน้า ยิ่งใกล้ มันยิ่งรู้สึกได้ถึงกลิ่นที่คุ้นเคย จนเมื่อมันมายืนประจันอยู่ตรงหน้ามันจึงได้รู้ความจริง ความจริงที่ทำให้มันปลื้มปิติดีใจ

“แม่” แดงเอ่ยตามภาษาของมัน สุนัขชราเพศเมียหันมามองที่ต้นเสียง น้ำตาของทั้งสองพลันไหลริน แดงรีบเข้าไปหา คลุกคลอเคลียกับแม่อย่างมีความสุข บางทีนี่อาจเป็นโชคดีของแดงที่ต้องสูญเสียอิสรภาพก็เป็นได้

.....

“รอบนี้ยังได้ผลเหมือนเดิมนะพี่”

“แน่นอน ได้มาเยอะอย่างนี้ สบายไปหลายเดือน”

“ที่นี่ก็ไม่ต้องห่วงเรื่องวัตถุดิบ”

“ไม่คิดเลยว่าแค่ทำรถให้เหมือนรถเทคนิคก็จับมาได้เยอะขนาดนี้”

“โรงงานเราไม่เจ๊งแล้วพี่”

ชายทั้งสองยิ้มอย่างมีความสุข ก่อนที่จะหันไปตั้งสมาธิกับการขับรถต่อ
จุดหมายปลายทางของรถ นั่นคือ โรงงานลูกชิ้นเนื้อสุนัข...อิสรภาพหลังความตาย!

รูปแบบงานประพันธ์นี้เป็นร้อยแก้วประเภทเรื่องสั้นขนาดสั้น ซึ่งมีความยาว 4 หน้า
ตัวอักษร 16 pt ในชื่อเรื่อง อิสรภาพ

เรื่องราวของเรื่องสั้นนี้มีเนื้อหาที่บอกเล่าเรื่องราวของสุนัขจรจัดตัวหนึ่งที่มีชื่อว่าแดง โดย
เรื่องราวนี้บอกเล่าผ่านทางมุมมองของแดงสุนัขที่เป็นตัวเองของเรื่องนั้น

เนื้อเรื่องนั้นมีอยู่ว่า แแดงเป็นสุนัขข้างถนนที่มีแม่เป็นแม่และพ่อเป็นสุนัขพันธุ์ดี แม่ของแดง
ถูกคนนำมาปล่อยเนื่องจากเจ้าของเสียชีวิตไปจึงต้องมาเร่ร่อนหิวโหย แแดงจึงเกิดเติบโตมาข้าง
ถนนและเป็นเจ้าถิ่นในแถบนั้นจนวันหนึ่งแดงถูกจับไปขายเนื่องจากมีลักษณะดี และมีคนใจดี
นำไปเลี้ยงดูให้ข้าวกินอิ่มท้องไม่ต้องหิวโหยเหมือนตอนอยู่ข้างถนน ถึงอย่างนั้นอิสรภาพของแดงก็
มีเพียงในบริเวณรั้วอีกทั้งยังถูกรรยาเจ้าของใส่ตะกร้อปากเนื่องจากหาสร้างควมรำคาญให้
แดงคิดถึงแม่ของตนและหลบหนีออกมาจากบ้าน จนในที่สุดแดงก็ถูกจับโดยคนที่แต่งตัวเป็น
เทศบาลจับสุนัข และได้พบกับแม่ของตนในรถกระบะนั้นแม้ว่าจะถูกจำกัดอิสรภาพอีกครั้งก็
ตามแต่แดงก็รู้สึกยินดีที่ได้พบแม่ แต่แดงไม่รู้คือ รถนั้นไม่เพียงแค่จำกัดอิสรภาพแดงเท่านั้นแต่จะ
พาแดงไปสู่ความตายอันเป็นอิสรภาพสุดท้าย

สาระของเรื่องสื่อและสะท้อนให้เห็นถึงความไม่พึงพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่หรือตนได้รับผ่าน
สุนัขตัวหนึ่ง ซึ่งในท้ายที่สุดแล้วความไม่รู้จักพอนั้นก็นำแดงและแม่ไปสู่ความตาย

ภาษาที่เป็นภาษาที่อยู่ในระดับสนทนา แม้ว่าส่วนใหญ่ในเรื่องจะเป็นการบรรยายถึง
ความคิดของตัวละครแต่บทสนทนาในเรื่องนี้น้อยมาก แต่ลักษณะการกล่าวในเรื่องเป็นการ
สนทนากับผู้อ่านเสียมากกว่าเป็นการสนทนากันของตัวละครในเรื่องราวนั้น

กลวิธีในการดำเนินเรื่องนั้นผู้เขียนดำเนินเรื่องราวด้วยการที่ให้ตัวละครนั้นๆ ออกมาบอกเล่าเรื่องราวของตน ทั้งความเป็นมาและสภาพการณ์ของตัวละครตลอดเรื่อง เว้นในบทสรุปสุดท้ายของเรื่องที่มีการหักมุมจบอย่างน่าเศร้าแม้จะน่าประทับใจในช่วงสุดท้ายแต่เมื่อเนื้อเรื่องมีการหักมุมอย่างรวดเร็วนั้นก็ทำให้เกิดความประหลาดใจแก่ผู้อ่านรวมทั้งเพิ่มความสะเทือนใจในตอนจบให้อีกด้วย ทำให้เรื่องราวนี้มีจุดเด่นที่น่าสนใจขึ้นมาในตอนท้ายนี้เอง

โวหารที่ผู้แต่งใช้นั้นได้ใช้บุคคลวัตมาเป็นโวหารนำเรื่องด้วยการใส่ความคิดให้กับสัตว์คือสุนัขมีการคิดและการกระทำเยี่ยงมนุษย์ นอกจากนั้นแล้วการดำเนินเรื่องและการสร้างสรรค์ฉากของเรื่องผู้แต่งได้ใช้บรรยายโวหารทั้งสิ้น มากกว่านั้นผู้แต่งยังให้ได้สัญลักษณ์ต่างๆ ในเรื่อง อาทิ บ้าน กวง และโลกภายนอกเป็นตัวแทนของ อิศรภาพ ที่แดงได้แลกและรับ

ผู้แต่งสะท้อนแนวคิดเกี่ยวกับอิศรภาพและความสะดวกสบายการได้มาซึ่งอิศรภาพว่า จะต้องมีการแลกเปลี่ยน เป็นการสื่อแนวคิดที่ว่าโลกนี้ไม่มีอะไรที่ได้มาโดยไม่ต้องแลก เนื้อหาเรื่องนี้ให้คุณค่าทางความคิดที่ให้แง่คิดเป็นปรัชญา

สังเกตได้ว่าจุดเด่นของผลงานของวรกตนั้นเป็นในลักษณะที่มีการหักมุมจบอย่างรุนแรงและบรรยายภาคนั้นเรื่องจะดูหนักๆ มีความเป็นละครชีวิตสูงและยากต่อการคาดเดาทิศทางของเรื่อง อีกทั้งลักษณะเด่นอีกอย่างหนึ่งที่ปรากฏอยู่ในเรื่องทั้งสองนั้นคือลักษณะที่แสดงออกถึงความเป็นจินตนาการในแต่ละส่วนของเรื่องราว มักจะเป็นเรื่องที่ใกล้เคียงกันทั้งมีความเกี่ยวข้องกันกับเรื่องที่อยู่เหนือจินตนาการ โดยเฉพาะในตัวอย่างที2 ซึ่งใส่จินตนาการลงในสัตว์ว่ามีความคิดอ่านแบบมนุษย์รวมทั้งรู้เรื่องราวเหมือนกับมนุษย์ทุกอย่าง เป็นต้น

จุดเริ่มต้นสู่ความสำเร็จทางการเขียน

วรกตนั้นเริ่มเข้าสู่เส้นทางการเขียนด้วยการอ่าน เขาเริ่มอ่านวรรณกรรมเยาวชนเรื่องแรกจากการแนะนำของเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งในช่วงที่เขาศึกษาอยู่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่4 และวรรณกรรมเรื่องแรกของเขาในนั้นคือเรื่อง Harry Potter ของนักเขียน J.K Rowling และทำให้เขาเกิดความรู้สึกสนุกสนานไปกับกาอ่าน การอ่านของวรกตนั้นพัฒนาไปอย่างรวดเร็วด้วยความที่มารดาของเขาเข้ารับราชการภาครองอยู่ที่โรงเรียนซึ่งเขาศึกษาอยู่นั้นคือโรงเรียนพญาไททำให้เขามีโอกาสได้นั่งอ่านหนังสืออยู่ในห้องสมุดเพื่อรอมารดาของเขาจนเย็นย่ำทุกวัน หนังสือในห้องสมุดถูกอ่านไปเล่มแล้วเล่มเล่าหมดครบทุกเล่ม วรกตได้เปิดประตูสู่การอ่านอย่างแท้จริงและในการอ่านนั้นเองทำให้ภายในตัวของวรกตเกิดการตกผลึกอย่างเจียๆ จนเมื่อเขาขึ้นสู่ระดับประถมศึกษาปีที่6 เขาก็ได้ค้นพบตนเองในวิชาภาษาไทยขณะที่เขียนเรียงความกับอาจารย์

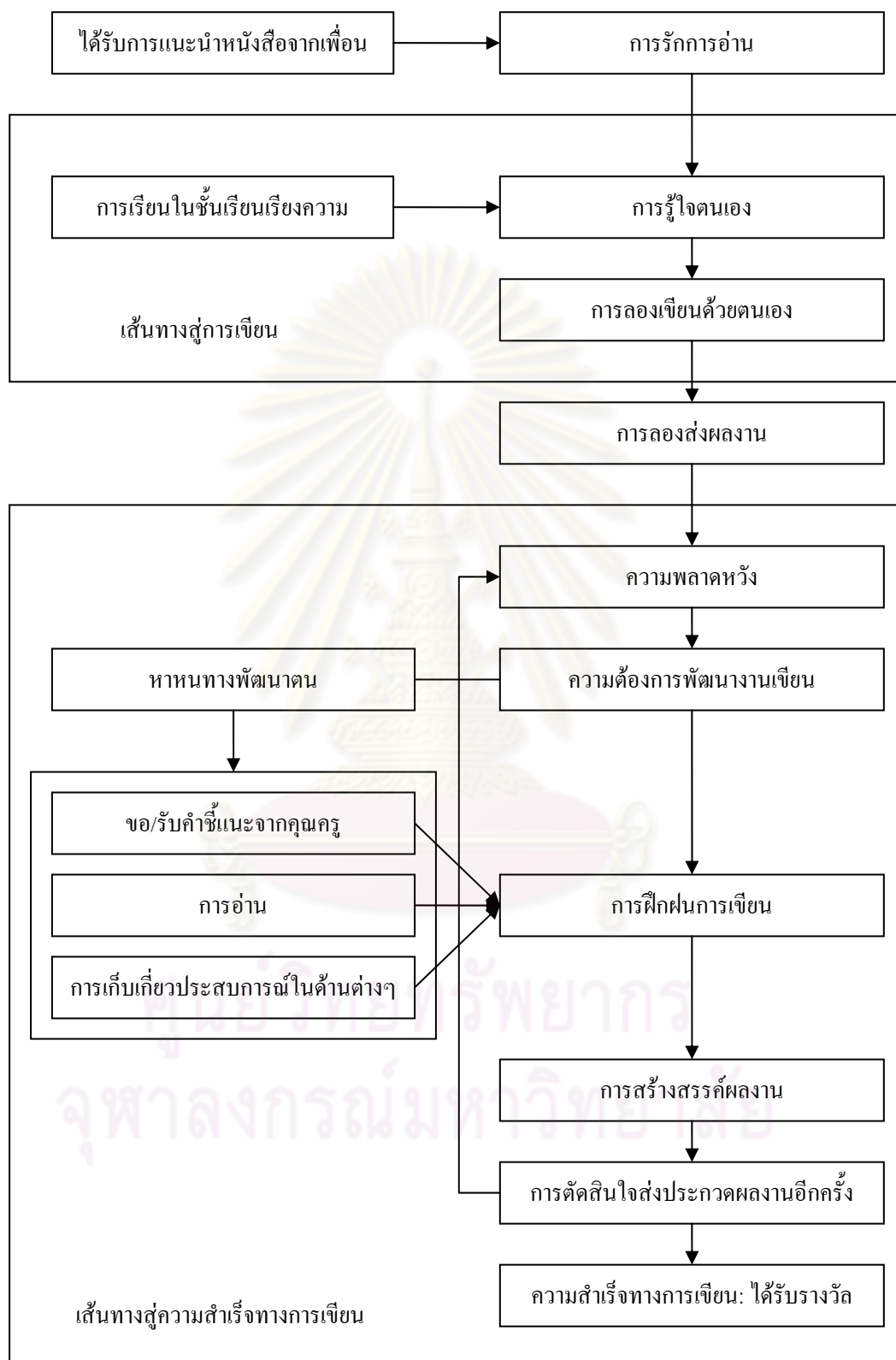
อุไรวรรณว่าเขามีชิ้นชอบการเขียนอย่างไร เขาจึงเริ่มเขียนและลองส่งเรื่องสั้นไปยังหนังสือที่เขาอ่านเป็นประจำเพื่อรับการพิจารณาพิมพ์ว่าเขาพบกับความผิดหวัง ไม่มีเรื่องของเขาลงในหนังสือเล่มนั้นแต่นั้นไม่ทำให้วรกตท้อถอยหรือเลิกไป

เมื่อขึ้นสู่มัธยมศึกษาปีที่1 วรกตมุ่งมั่นอย่างเต็มที่ที่จะรู้จักกับเรื่องสั้นว่าเป็นเช่นไร เขาได้ไปพบกับอาจารย์สุวรรณา สมุทรสกุลเปี่ยมซึ่งได้สอนให้เขาเขียนเรื่องสั้นอย่างถูกต้องเป็นครั้งแรก และด้วยผลงานชิ้นแรกที่เป็นที่ภูมิใจของอาจารย์ท่านนี้ท่านจึงได้นำไปในการสอนระดับประถมศึกษาปีที่4 ซึ่งชั้นปีแก่กว่าวรกตในตอนนั้น วรกตได้เข้าร่วมชุมนุมของอาจารย์สุวรรณาและพัฒนาฝีมือการเขียนของตนเองเรื่อยมาโดยมีนักเขียน วินทร์ เลียววาริณเป็นต้นแบบในการเขียนที่เขาชื่นชอบ วรกตได้อ่านศึกษาผลงานเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาตนเอง ประกอบกับการที่เขาเก็บเกี่ยวประสบการณ์ชีวิตต่างๆ ทั้งที่ผ่านตาของตนเองมาช้านานและจากการผ่านทางอินเทอร์เน็ต เขาฝึกฝนการเขียนของตนเองและได้ตัดสินใจส่งผลงานเข้าประกวด จนได้รับรางวัลชนะเลิศประกวดเรื่องสั้นในโครงการยุวโพธิชนมาในที่สุด

การก้าวเข้าสู่เส้นทางการเขียนของวรกต ไทยลีนั้นสามารถแสดงออกมาเป็นแผนภาพได้ดังนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภาพที่ 4.6 เส้นทางสู่ความสำเร็จทางการเขียนของวรกต ไทยดี

ผลกระทบที่ได้รับจากความสำเร็จทางการเขียน

ผลกระทบที่ได้รับจากความสำเร็จทางการเขียนนั้น ผลที่เกิดต่อดตัวของวรกตเองนั้นคือการที่เขาได้รับความมั่นใจและความภาคภูมิใจ ความยินดีต่อความภาคภูมิใจของผู้เป็นมารดาที่รู้ว่า ลูกของตนนั้นได้รับรางวัล กลายเป็นกำลังใจอันสำคัญให้กับวรกตในการเขียนต่อไป ในกรณีของคนรอบข้างเช่นเพื่อนนั้นไม่มีผลใดๆ กระทบต่อเพื่อนของเขาเว้นในกรณีของเงินรางวัลที่จะได้รับการถามถึงอยู่บ่อยๆ

ผลกระทบอื่นที่เขาได้รับก็คือจากคุณครูและทางโรงเรียน ความสำเร็จของวรกตนั้นก่อความยินดีให้กับอาจารย์สุวรรณนาผู้ให้คำปรึกษาโดยตลอดเป็นอย่างมากและมีความคาดหวังในตัวลูกศิษย์คนนี่ว่าวันหนึ่งเขาจะก้าวไปในเส้นทางของการเขียนได้ไกลกว่านี้และมีมุมมองที่หลายหลายมากขึ้น แม้ว่าคุณครูหลายๆ ท่านจะมองว่าตัววรกตเองนั้นเก่งอยู่แล้วก็ตาม วรกตนั้นก็ยังคงได้รับการสนับสนุนจากทางโรงเรียนในการที่ได้เป็นตัวแทนเข้ารับการอบรมในกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเขียน เช่น ในโครงการต้นกล้าวรรณกรรม เป็นต้น ซึ่งผลกระทบเหล่านี้ผลเป็นดีต่อดตัววรกตเป็นอย่างมาก

กรณีศึกษาที่ 8-10: เด็กหญิงหนุटनाอิชะห์ ยามา, เด็กหญิงนุริยะห์ แวนิ, และเด็กหญิงนิรอมละห์ แวะหะมะ

ผู้ชนะเลิศการประกวดวรรณกรรมยุวพัฒน์ พ.ศ.2553

โดย มูลนิธิยุวพัฒน์

ชื่อเรื่อง “การแบ่งปันของมุสลิม”

หัวข้อ “แบ่งปันความสุขให้กัน”

ข้อมูลเบื้องต้นร่วมกันของกรณีศึกษาทั้ง 3 คน

กรณีศึกษาทั้ง 3 คนอาศัยอยู่ในหมู่บ้านจะรังบองอ ตำบลตะลุโบะ อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี ซึ่งเป็นเขตชุมชนของชาวมุสลิม ร้อยละ 100 ของชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในละแวกนี้นับถือศาสนาอิสลามอย่างเคร่งครัด พูดภาษามาลายูเป็นภาษาพื้นเมืองหรือที่ชาวบ้านเรียกกันว่า “ภาษาถิ่น” ระยะทางระหว่างบ้านแต่ละหลังในละแวกโรงเรียนมีเพียงไม่กี่หลังคาเรือนที่ตั้งอยู่ใกล้หรือติดกับโรงเรียน บ้านแต่ละหลังตั้งห่างไกลกันออกไปและตัวหมู่บ้านนั้นอยู่ห่างออกไปจากตัวอำเภอเมืองทำให้การเดินทางส่วนใหญ่จำเป็นต้องอาศัยมอเตอร์ไซด์ส่วนตัวหรือยานพาหนะส่วนตัวอื่นๆ ในการเดินทางเนื่องจากไม่มีรถประจำทางหรือรถรับจ้างผ่านทางบนถนนเส้นที่ตัดผ่านในละแวก การใช้ชีวิตของคนในชุมชนนั้น เนื่องจากเป็นชุมชนของชาวมุสลิมที่มีการนับถือศาสนา

อิสลามอย่างเคร่งครัดชีวิตประจำวันของคนในชุมชนจึงมีศาสนาเป็นเครื่องชี้นำในการดำเนินชีวิต ทั้งการกิจวัตรประจำวัน ไปจนถึงการประกอบอาชีพล้วนใช้หลักศาสนาทั้งสิ้น คนในท้องถิ่นส่วนมากจึงประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรกรรมควบคู่ไปกับอาชีพอื่นๆ อาทิ การค้า ก่อสร้าง ช่างซ่อมรถ เป็นต้น

เนื่องจากอยู่ในอาณาเขตของ 3 จังหวัดชายแดนทางภาคใต้ เส้นทางถนนที่เป็นทางเข้าจากถนนใหญ่จึงมีการวางเครื่องกีดขวางเพื่อให้รถและมอเตอร์ไซด์วิ่งได้ช้าลงเพื่อป้องกันการหลบหนีของผู้ก่อการร้าย ทางเข้าออกของหมู่บ้านเป็นโรงเรียนชื่อโรงเรียนบ้านจะรังบองอ ครูที่สอนและบรรจุเข้าที่โรงเรียนแห่งนี้ ส่วนใหญ่เป็นครูที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่และบางท่านทำงานอยู่กับทางโรงเรียนบ้านจะรังบองอแห่งนี้มาเป็นเวลานานกว่า 30 ปี บนถนนสายที่ตัดผ่านทางด้านหน้าของโรงเรียนแห่งนี้ การก่อการร้ายเกิดขึ้นกว่า 10 ครั้งซึ่งในวันที่ผู้ทำวิจัยได้ลงไปเก็บข้อมูลนั้นก็เกิดเหตุยิงกันที่ด้านหน้าโรงเรียนและมีผู้เสียชีวิตหนึ่งรายเป็นชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในแถบนั้น แม้ว่าจะมีการเห็นตัวคนร้ายในกลุ่มนักเรียนและชาวบ้าน แต่ไม่มีนักเรียนคนใดกล้าพูดหรือบอกครูแม้ว่าจะมีการตามตัวนักเรียนมาซักถามแต่ก็ไม่มีนักเรียนที่พบเห็นมาตามที่เราเรียกพบ เหตุจากความกลัวเนื่องจากชาวบ้านในแถบนี้ต่างหวาดกลัวการแก้แค้นของผู้ก่อเหตุรุนแรงทั้งสิ้น ครูใหญ่ คุณครูนวลสวาท และคุณครูเกษมา ต่างได้เล่าว่าบริเวณนี้จะไม่มีการดูแลหรือคุ้มกันนอกจากในช่วงเวลาที่ครูมาโรงเรียนในตอนเช้าและกลับจากโรงเรียนในช่วงเวลา 16:00 น.เท่านั้น ว่างนั้นจะไม่มีการคอยดูแล และประตูของโรงเรียนจะเปิดอยู่ตลอดเวลาเนื่องจากเป็นเส้นทางสัญจรของคนในหมู่บ้านด้านหลัง จึงไม่มีทั้งยามและการปิดประตูโรงเรียน

ภาพที่ 4.2 ประตูด้านหน้าและด้านหลังของโรงเรียนบ้านจะรังบองอ

โรงเรียนบ้านจระรังบองอแห่งนี้มีอาคารเรียนแบ่งเป็น 2 หลังเป็นอาคารชั้นเดียว 1 หลังเป็นอาคารใหม่ที่เพิ่งได้รับงบประมาณสร้างเมื่อปีที่ผ่านมาและอาคาร 2 ชั้นอีก 1 หลัง ตัวอาคารดูเก่า เป็นอาคารก่ออิฐและไม้หน้าต่างเป็นเหล็กดัดที่มีบานปิดเป็นตัวเหล็กที่บิดงอเป็นสนิม ห้องพักครูใช้ร่วมกันทั้งหมดทุกช่วงชั้นและกลุ่มสาระวิชาโดยมีเครื่องคอมพิวเตอร์ใช้งานร่วมกัน 2 ตัว ไม่มีเครื่องถ่ายเอกสารทำให้หลายๆครั้งที่ครูในโรงเรียนจะต้องไหว้วานครูผู้ชายให้ช่วยขับรถเข้าไปในเมืองเพื่อถ่ายเอกสารที่จำเป็น อยู่ที่อาคารด้านหน้าที่เป็นอาคารชั้นเดียว มีห้องประชุมซึ่งใช้เป็นห้องครูใหญ่ ถัดไปเป็นห้องรับประทานอาหารของครูที่สามารถเดินทะเลาะไปด้านหลังที่เป็นห้องครัวและโรงอาหารของนักเรียน ลานด้านหน้าเป็นลานดินและปูน มีพื้นที่ด้านข้างเล็กๆ เป็นลานกิจกรรมที่นักเรียนใช้ในช่วงพักกลางวันเพื่อเล่น มีการกั้นบริเวณขออาคารชั้นเดียวนี้เป็นห้องเรียนของระดับอนุบาล รับนักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล 1 ถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ภาพที่ 4.3 สภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนบ้านจระรังบองอ

ทางโรงเรียนได้เปลี่ยนระบบการเรียนการสอนเป็นแบบโรงเรียน 2 ภาษานั้นคือสอนภาษาไทยควบคู่ไปกับภาษาถิ่น ได้เริ่มต้นมาเป็นเวลา 5 ปี โดยนักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล 1 จนถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้รับการให้การศึกษาระบบนี้ทำให้สามารถพูดภาษาไทยได้ คล่องแคล่วกว่านักเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 3-6 นักเรียนในโรงเรียนจึงคลุกคลีอยู่กับภาษา ถึง 4 ภาษาด้วยกันคือ ใช้ภาษาถิ่นหรือภาษามาลายูเป็นภาษาในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ใช้ภาษาอาหรับในโรงเรียนตาดีกาซึ่งเป็นโรงเรียนสอนศาสนาเพื่อการเรียนอัลกุรอาน เรียนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรการศึกษา และใช้ภาษาไทยเพียงในโรงเรียนพูดคุยกับคุณครูผู้สอนในโรงเรียนเท่านั้น ชีวิตประจำวันของนักเรียนในโรงเรียนบ้านจะรังบองจะต้องตื่นขึ้นมาเรียนตั้งแต่ 6:00 น.ไปจนถึงช่วงเวลา 19:00 น. นั่นคือ เด็กๆทุกคนจะตื่นในตอนเช้าและไปเรียนศาสนาจนถึง เวลาเช้าเรียนตอน 8:00 น.และเรียนศาสนาต่อหลังจากที่นักเรียนเลิกเรียนในช่วง 16:00 น. ทางโรงเรียนตั้งอยู่ระหว่างเขตการดูแลของโรงเรียนตาดีกา 2 โรงด้วยกันซึ่งนักเรียนในโรงเรียนสามารถ ที่จะเลือกที่จะไปเรียนที่โรงใดก็ได้ตามความสะดวก

การเรียนการสอนภายในโรงเรียนบ้านจะรังบองอนันครุคนหนึ่งจะจัดการเรียนการสอนใน หลายกลุ่มสาระวิชาด้วยกัน ครูจะนำสิ่งที่ได้รับการอบรมจากส่วนกลางมาประยุกต์ใช้กับแผนที่ตน สอนโดยมีการประสานกันกับครูในรายวิชาอื่นๆ ที่ตนไม่ได้เป็นผู้สอนเพื่อให้การบูรณาการเข้าหา กันในแต่ละรายวิชา

ภาพที่ 4.4 การเรียนการสอนในชั้นเรียนของคุณครูเกษมา เจ๊ะชู

กรณีศึกษาทั้ง 3 คนเป็นนักเรียนที่เข้าร่วมในชุมนุม “หนังสือเล่มเล็ก” ของคุณครูเกษมา เจ๊ะชู ผู้เป็นครูผู้สอนในสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชุมนุมนี้นี้มีที่มาจากแผนการจัดการเรียนรู้ใน รูปแบบการสอน Storyline ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และมีการปรับแก้มา และทุกๆแผนที่ได้รับการ แก้ไขนั้นครูเกษมาจะเน้นในเรื่องของเราเรียนการสอนแบบ child center เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้

นักเรียนได้คิดด้วยตนเองและยังมีการเน้นการปฏิบัติโดยตลอดรวมถึงในคาบชุมนุมที่อาจารย์เป็นผู้ดูแลเช่นกัน ครูเกษมาได้นำแผนการจัดการเรียนรู้นี้มาทำการบูรณาการกับทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ซึ่งเมื่อชั่วโมงการเรียนการสอนจบลงจะมีการนำเอาผลงานของนักเรียนมาทำการรวมเล่ม จากนั้นจึงจะได้เห็นว่าเนื้อหาเรื่องราวที่เรียนนั้นจะมีความต่อเนื่องเป็นเรื่องเดียวกันตลอดปี การศึกษาจึงเป็นที่มาของชุมนุมหนังสือเล่มเล็กของคุณครูเกษมา

- กรณีศึกษาที่ 8: เด็กหญิงหนุณาอิชะห์ ยามา

หนุณาอิชะห์เกิดในครอบครัวที่ประกอบด้วย พ่อ แม่ ซึ่งทั้งรับช่อมรดก เป็นเกษตรกรและรับจ้างทั่วไป พี่น้อง 4 คน นั้นคือเป็นชาย 1 คนและเป็นหญิง 3 คน เธอมีคุณแม่เป็นบุคคลตัวอย่าง โดยให้เหตุผลว่า

“บุคคลที่หนูดูเป็นตัวอย่างคือ คุณแม่ เพราะคุณแม่เป็นคนขยันใช้เวลาว่างให้เห็นประโยชน์ ตั้งใจทำอะไรแล้วแม่จะทำจนสำเร็จ แม่จะมีความอดทนและเสียสละ เข้าใจลูกทุกคน รักลูกเท่ากัน”

ด้วยเหตุนี้ อุปนิสัยของหนุณาอิชะห์จึงเป็นเด็กผู้หญิงที่ยิ้มง่าย ชอบหัวเราะ อารมณ์ดี ชอบการช่วยเหลือผู้อื่น ยกตัวอย่างเช่น การช่วยคุณครูยกของ การช่วยงานทางบ้านอย่างการช่วยคุณแม่ของเธอปอกหัวกุ้งและตัดหัวปลาที่รับมา เป็นต้น

ที่โรงเรียน หนุณาอิชะห์เป็นนักเรียนที่มีความพยายาม ความกระตือรือร้นและตั้งใจเรียน ในชั้นเรียนเธอจะนั่งรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ ของเธอเนื่องจากครูผู้สอนให้นักเรียนจับกลุ่มกันเอง และเมื่อมีกิจกรรมใดๆ หรือครูได้มอบหมายให้ทำอะไรในคาบเรียนหนุณาอิชะห์จะให้ความสนใจอย่างเต็มที่กับกิจกรรมที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนและหมั่นตอบคำถาม นอกจากนี้ยังมีความเป็นคนที่ช่างพูดทั้งในและนอกห้องเรียน อาทิ ในชั้นเรียนเธอจะชวนเพื่อนคุยหากสิ่งที่คุณเรียนหรือได้ยินนั้นทำให้เธอคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ หรือนอกห้องเรียนเธอจะพูดคุยกับเพื่อนกลุ่มที่สนิทของเธออยู่ตลอดเวลา เป็นต้น เธอเป็นคนช่างถาม แม้ว่าเธอจะพูดไทยได้ไม่คล่องแคล่วนัก เธอจะขอให้เพื่อนของเธอ เด็กหญิง นุริยะห์ ช่วยแปลคำพูดของนักวิจัยให้หรือขอให้เพื่อนแปลคำพูดของตัวเองให้กับผู้วิจัยเมื่อเธอเกิดคำถามหรือเมื่อพูดคุยอย่างเป็นกันเองและผู้วิจัยได้เปิดโอกาสให้ซักถาม หลังได้รับคำตอบเธอจะหันไปพูดคุยกับเพื่อนของเธอเป็นภาษาถิ่นอย่างตื่นเต้นเสมอ เมื่อผู้วิจัยถามถึงสิ่งที่เธอชอบและรายการโทรทัศน์ที่เธอชอบ หนุณาอิชะห์แสดงอาการตื่นเต้นและให้ความสนใจ

สนใจเสมอทั้งที่ผู้วัยแล้ว หรือในเวลาที่เราอยากจะทำแล้ว แม้ว่าเราไม่รู้ว่าจะพูดคุยเป็นภาษาไทยกับ ผู้วิจัยอย่างไรก็ตามเนื่องจากเธอรู้คำศัพท์ในภาษาไทยน้อยทำให้พูดคุยสื่อสารกันได้ง่าย

หนูนดาอ๊ะซะให้ใช้เวลาว่างของเธอเล่นกระโดดยางกับเพื่อนๆ หรืออ่านหนังสือในห้องสมุด และตามมุมต่างๆ ที่ทางโรงเรียนจัดไว้ให้ หนังสือที่เธอชอบอ่านเป็นพิเศษคือหนังสือนิทานการ์ตูน เล่มเล็กๆ ซึ่งเธอจะใช้เวลาอ่านในช่วงพักกลางวันและหลังเลิกเรียนก่อนที่จะไปเรียนศาสนาต่อที่ โรงเรียนคาทอลิกโดยให้เหตุผลที่ชอบหนังสือเหล่านี้ว่า เพราะมีภาพตัวการ์ตูนที่น่ารัก หนูนดาอ๊ะซะที่ นั้นอ่านหนังสือแต่ที่โรงเรียนเท่านั้นสาเหตุที่ต้องอ่านแต่ที่โรงเรียนเท่านั้นคือไม่มีหนังสือให้อ่านที่ บ้าน เมื่ออยู่ที่บ้านเธอจึงจะดูละครโทรทัศน์และการ์ตูนโดยมีรายการโปรดนั้นคือรายการดารากาการ์ตูนซึ่งเป็นสิ่งที่เธอชื่นชอบ

ด้วยเหตุที่เธอชื่นชอบการอ่านหนังสือ หนูนดาอ๊ะซะจึงได้รับคัดเลือกเป็นนักเรียนที่ทาง โรงเรียนส่งตัวเข้าประกวดรักการอ่านและได้เป็นที่ 4 ของการประกวดโดยมีเพื่อนอีก 2 คนที่เขียน นิทานประกวดในกลุ่มเดียวกันเข้าร่วมและได้รับรางวัลที่ 1 และที่ 2 เธอเป็นนักเรียนที่จัดว่าเรียนดี ปานกลาง เกردเฉลี่ยในวิชาภาษาไทยของเธอตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-4 จึงอยู่ที่ 3.5 จัด อยู่ในเกณฑ์ดีและในรายวิชาอื่นๆ มีทั้งที่ดีและไม่ค่อยกันไป ยกเว้นในช่วงประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ เกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 3 เพียง 0.06 เท่านั้น หนูนดาอ๊ะซะนั้นมีความชอบวิชาโปรดของเธอคือวิชาศิลปะ เธอชอบ วาดตัวการ์ตูนน่ารักๆ แต่อ่อนในเรื่องของการระบายสี เธอบอกว่าไม่มีความสนใจในวิชาภาษาไทย เป็นพิเศษแต่เธอมีความสนใจในการเขียน การวาดภาพและการแต่งเรื่อง จึงสมัครเข้าร่วมการคัด ตัวนักเรียนเพื่อเป็นตัวแทนเขียนส่งประกวดในโครงการวรรณกรรมยุวพัฒน์ซึ่งส่งเอกสารเสนอเข้า ร่วมส่งผลงานประกวดในโครงการมาให้ทางโรงเรียนทุกๆ ปีกับเพื่อนของเธอ โดยวิธีการคือฟังครู ผู้ดูแลประกาศหาผู้ที่ให้ความสนใจส่งผลงานที่หน้าเสาธงในตอนเช้าแล้วให้นักเรียนมาบอกกับครู กษมาที่เป็นผู้ดูแล หนูนดาอ๊ะซะได้รับการคัดเลือกผลงานพร้อมเพื่อนอีก 2 คน โดยที่ครูกษมาจะมี การคัดเลือกนักเรียนจากความสามารถ และ ความเสียสละในการยอมที่จะสละเวลาว่างมาทำงาน ส่งเข้าประกวดนี้

- กรณีศึกษาที่ 9: เด็กหญิงนุริยะห์ แวนิ

ครอบครัวของนุริยะห์นั้นเป็นครอบครัวใหญ่ที่มีลูกมาก เธออาศัยอยู่กับคุณแม่และผู้เป็น พ่อเลี้ยง นุริยะห์มีพี่น้องด้วยกันทั้งสิ้น 8 คนซึ่งเกิดจากบิดามารดาเดียวกัน 6 คนและต่างบิดากัน 2 คนเป็นครอบครัวที่อบอุ่น เธอให้ความสนใจสนทนเป็นพิเศษกับพี่สาวของตนโดยที่นุริยะห์ให้เหตุผล กับผู้วิจัยว่าพี่สาวของตนนั้นมักจะพาเธอไปเที่ยวอยู่เสมอๆ เนื่องด้วยการเดินทางในตำบลตะลุโบะ

นี้ต้องอาศัยยานพาหนะส่วนตัวเท่านั้น ทำให้เด็กๆ ในละแวกนี้ไม่สามารถเดินทางไปไหนมาไหนอย่างเช่นการเดินทางเข้าไปในเมืองได้ด้วยตนเอง ครอบครัวของนูริยะห์นั้นประกอบอาชีพค้าขายผลไม้ โดยจะรับซื้อเอาผลไม้ใส่รถออกไปขายข้างนอก

นูริยะห์เป็นคนเงียบๆ ซื่อๆ แต่มีความกล้าที่จะแสดงออกเมื่อถึงเวลา เธอยังมีน้ำใจต่อเพื่อนๆ ชอบการช่วยเหลือและการแบ่งปัน นูริยะห์ไม่ชอบการเล่นกีฬา จะเห็นได้จากการที่เธอเลือกที่จะมานั่งคุยกับผู้วิจัยมากกว่าไปเล่นกระโดดยางกับเพื่อนๆ ในช่วงพักกลางวันซึ่งเมื่อผู้วิจัยถามและเธอยกมือปฏิเสธ นอกจากนั้นเธอยังสามารถพูดภาษาไทยและรู้จักคำไทยมากกว่าเพื่อนที่ร่วมกลุ่มกันในการประกวดงานเขียนอีก 2 คนซึ่งก็คือ เด็กหญิงหนูคนอาชีวะ และ เด็กหญิงนิรอมลระห์ ในระหว่างการสัมภาษณ์นูริยะห์ทำหน้าที่เป็นล่ามให้กับเพื่อนๆ ได้เป็นอย่างดีและด้วยความเต็มใจยกเว้นคำที่เธอไม่เข้าใจ เธอจะมองนิ่งๆ และยิ้มๆ มาให้กับผู้วิจัยเนื่องจากไม่รู้ว่าคำนั้นคืออะไรและไม่อยากที่จะถาม

นูริยะห์ชอบการออกไปเที่ยวโดยเห็นได้จากการตอบของเธอเกี่ยวกับพี่สาวที่พาไปเที่ยวและจากอัตชีวประวัติที่เธอเขียนถึงพ่อเลี้ยงของเธอว่า

“...เพราะท่านเป็นคนใจดี มีน้ำใจกับพวกเรา พาไปเที่ยวงานกาชาดในเมืองปัตตานี พวกเรามีความสุขและความอบอุ่นมาก”

นอกจากนั้นในเวลาว่าง นูริยะห์ชอบใช้เวลากับการอ่านหนังสือ เธอได้รับรางวัลชนะเลิศในการประกวดการอ่านในโครงการรักการอ่านที่ทางจังหวัดจัดขึ้นและยังขึ้นชอบการประดิษฐ์ด้วย นอกจากเข้าร่วมในชุมนุมของครูเกษมาแล้วนั้น นูริยะห์ยังเข้าร่วมในชุมนุม “มดตัวน้อย” ซึ่งเป็นชุมนุมที่เกี่ยวกับการประดิษฐ์อีกด้วยแต่เธอมักจะเขินอายต่อสิ่งที่ตนเองประดิษฐ์เพราะเธอบอกว่าการประดิษฐ์นั้นไม่น่าสนใจทำให้เธอไม่ค่อยอยากที่จะแสดงออกเกี่ยวกับสิ่งที่เธอชอบ เมื่อผู้วิจัยมอบสิ่งของที่ระลึกให้นูริยะห์จะให้ความสนใจมากเป็นพิเศษและมักจะมีการซักถามว่า สิ่งนี้คืออะไรและใช้ทำอะไรได้บ้าง อีกทั้งเมื่อผู้วิจัยแสดงออกถึงความสนใจในการประดิษฐ์เช่นกันโดยการเล่าเรื่องราวและอธิบายเกี่ยวกับสิ่งประดิษฐ์ต่างๆ และเกี่ยวกับตัวผู้ประดิษฐ์ที่ประดิษฐ์สิ่งต่างๆ เหล่านั้นนูริยะห์จะให้ความสนใจเป็นอย่างมากซึ่งทำให้เพื่อนๆ ของเธอคนอื่นๆ เข้ามานั่งฟังร่วมด้วยในการพูดคุยอย่างเป็นกันเองนี้ หลังจากที่ผู้วิจัยทำการถอนตัวจากสนามนูริยะห์ได้นำพวงกุญแจที่เธอประดิษฐ์เองมามอบให้กับผู้วิจัยเป็นของที่ระลึกโดยผู้วิจัยได้มอบเข็มกลัดให้กับเธอเป็นสิ่งแลกเปลี่ยนเป็นที่ระลึกเช่นกัน

ภาพที่ 4.5 นูริยะห์และของที่ระลึกที่ทำด้วยตนเอง

เมื่อเริ่มมีความคุ้นเคยซึ่งกันและกัน นูริยะห์จะเริ่มติดตามและเข้ามาพูดคุยกับผู้วิจัยเสมอๆ ทุกๆครั้งที่มีเวลาเธอเป็นคนช่างตั้งคำถาม และมีความอยากรู้อยากเห็นนอกจากเรื่องของตัวผู้วิจัยแล้วเธอมีความสนใจในชีวิตภายนอกเป็นอย่างมาก โดยจะมีการตั้งคำถามกลับอย่างละเอียดในสิ่งที่เธอฟังเมื่อเธออยากจะรู้อะไรเพิ่มเติมและผู้วิจัยให้ข้อมูลกับเธอน้อยเกินไป

นอกเหนือไปจากการอ่านหนังสือแล้ว นูริยะห์ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษและมีความใฝ่ฝันที่จะเป็นคุณครูสอนวิชาภาษาอังกฤษเมื่อโตขึ้นซึ่งเธอมีบุคคลต้นแบบคือ คุณครู ทัศนพร นาคน้ำ ผู้เป็นครูผู้สอนในกลุ่มสาระวิชาภาษาต่างประเทศ โดยเธอให้เหตุผลว่าเพราะคุณครูเป็นคนที่ใจดีและสุภาพ

จากรายงานผลการเรียนพบว่า นูริยะห์เป็นนักเรียนที่มีความตั้งใจเรียน กระตือรือร้น และเรียนดีเป็นอย่างมากโดยดูได้จากการทำกิจกรรมในชั้นเรียนและผลการเรียนของเธอ เธอจะเครียดเมื่องานของตนออกมาไม่ได้เป็นไปตามที่ตนเองคาดหวังเอาไว้และมีความพยายามที่จะปรับปรุงงานของตนเองโดยนำงานนั้นกลับมาแก้และนำกลับไปส่งใหม่อีกครั้งจนเป็นที่พอใจแล้ว ในชั้นเรียน นูริยะห์เป็นนักเรียนที่มีความมุ่งมั่นเป็นอย่างมาก อาทิ เมื่อคุณครูขมาให้นักเรียนค้นหาคำศัพท์นูริยะห์จะเป็นคนแรกๆที่จะกระตือรือร้นวิ่งไปนำพจนานุกรมด้านหลังห้องเรียนมาเปิดหาคำศัพท์นั้นๆหรือหาข้อมูลอะไรก็ตามที่คุณครูมอบหมายเป็นกิจกรรมในห้องเรียน เธอเป็นเด็กฉลาดหัวดีและได้เกรด 4 เกือบทุกวิชา ยกเว้นในรายวิชาภาษาต่างประเทศและวิทยาศาสตร์ในช่วง

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และ 3 ที่ได้เกรดอื่นๆ นอกจากนั้นเป็นเกรด 4 ทั้งสิ้นตลอด 4 ปีที่เธอศึกษา เธอเป็นนักเรียนที่ช่างซักถามเมื่อเกิดข้อสงสัยก็จะซักถามกับตัวคุณครูจนเข้าใจอย่างถูกต้อง

นุริยะห์เข้าร่วมการประกวดด้วยวิธีการเดียวกันกับเด็กหญิงหนุคนาอ๊ะซะห์และนิรอมลาะห์ นั้นคือฟังข่าวจากการประกาศหน้าเสาธงและไปหาคุณครูขมา เธอเข้าร่วมการประกวดนี้โดยมีความต้องการที่จะถ่ายทอดสิ่งที่ตนเองได้เรียนรู้มาในชีวิตประจำวัน ทั้งจากสิ่งที่เธออ่านพบเจอด้วยตนเอง จากการซักถาม จากในโรงเรียน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคือจากสิ่งที่ผู้ใหญ่สอนสั่งและจากโรงเรียนตาดีกาที่สอนศาสนา เด็กหญิงนุริยะห์ได้นำคำสอนทางศาสนาที่ได้รับการอบรมสั่งสมมานั้นมาใช้เป็นแนวทางในการเขียนและเป็นแนวทางการวางโครงเรื่องที่ส่งเข้าประกวดนี้ร่วมกับเพื่อนอีก 2 คน

- กรณีศึกษาที่ 10: เด็กหญิงนิรอมลาะห์ แวะหะมะ

นิรอมลาะห์ หรือ นิรอมีอละห์ เธอมีนิสัยขี้อาย พูดน้อย แต่มีรอยยิ้มอยู่เสมอ ไม่กล้าสบตาคนแปลกหน้า นิรอมลาะห์จะพูดมากขึ้นกับคนที่เธอสนิทสนมคุ้นเคยมากๆ เธอเป็นเด็กหญิงที่มีเพื่อนมากและเข้ากับทุกคนได้และขยันขันแข็งโดยที่เธอจะใช้เวลาวางช่วยแม่รดน้ำผักที่ปลูกไว้ เธอชอบการแบ่งปันขนมให้กับเพื่อนๆ และช่วยอธิบายสิ่งที่เรียนให้กับเพื่อนที่สงสัย เธออาศัยอยู่ในครอบครัวที่มีสมาชิก 5 คน คือพ่อแม่ และพี่น้อง 3 คน โดยคุณพ่อยึดอาชีพรับก่อสร้างในละแวกบ้านและคุณแม่เป็นแม่บ้านที่ทำการเกษตรในครัวเรือนเช่นเดียวกันกับครอบครัวอื่นๆในละแวกเดียวกัน เธอสนิทสนมกับน้องสาวของเธอมากที่สุดในครอบครัวเนื่องจากเมื่ออยู่บ้านเธอจะนำหนังสือมาอ่านให้น้องฟังอยู่เสมอ

นิรอมลาะห์ชื่นชอบการวาดภาพและการระบายสี โดยให้เหตุผลว่าเป็นสิ่งที่ทำให้เธอเกิดความสบายใจที่ได้ทำ ดังนั้นวิชาโปรดของเธอจึงเป็นวิชาศิลปะ

ในช่วงเวลาวางนั้น เธอจะเล่นกระโดดยางกับเพื่อนๆ ซึ่งเป็นการเล่นที่เด็กๆ ในโรงเรียนบ้านจะรังบองอนี้เล่นกัน หรือหากไม่เล่นกระโดดยางกับเพื่อนๆ แล้ว เธอก็จะไปอ่านหนังสือในห้องสมุดโดยให้เหตุผลว่าที่โรงเรียนมีหนังสือมากกว่าที่บ้าน เธอใช้เวลาที่บ้านเช่นเดียวกับเด็กหญิงหนุคนาอ๊ะซะห์และเด็กหญิงนุริยะห์ กล่าวคือ เธอมีการช่วยงานคุณแม่ที่บ้านรดน้ำผักทำงานบ้าน เธอยังใช้เวลาวางที่บ้านในการอ่านหนังสือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการ์ตูนที่เธอชื่นชอบและจะเป็นในรูปแบบที่ให้จินตนาการ เธอชอบดูรายการโทรทัศน์ที่ตลกสนุกสนานทำให้ได้หัวเราะ

กับครอบครัว เธอเข้าร่วมในการประกวดรักการอ่านเช่นเดียวกับเพื่อนอีก 2 คนของเธอ ซึ่งนิรอมละห์นั้นได้ที่ 2 ในการประกวดรักการอ่านนี้

นิรอมละห์เป็นนักเรียนที่เรียนดีอีกคนหนึ่งและมีความตั้งใจเรียนในชั้นเรียนเป็นอย่างมาก แม้ว่าเธอจะไม่ได้แสดงออกถึงความกระตือรือร้นที่จะตอบคำถามในห้องแต่เธอก็ให้ความสนใจฟังในสิ่งที่ครูพูดและกระซิบถามเพื่อนข้างๆซึ่งก็คือเด็กหญิงนูริยะห์เมื่อเธอไม่เข้าใจ ผลการเรียนของเธอได้เกรด 4 ในหลายวิชาโดยเฉพาะในรายวิชาภาษาไทยที่เธอได้เกรด 4 มาโดยตลอด และไม่เคยมีคะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 80 แม้ว่าเธอจะได้คะแนนเรียนในเกรดที่ดี นิรอมละห์ไม่มีความสนใจในวิชาภาษาไทย เธอเป็นนักเรียนที่ใส่ใจโดยดูได้จากเมื่อเกิดความไม่เข้าใจในเรื่องที่พูดคุยจะมีการถามขึ้นแม้ไม่ได้ถามด้วยตนเองในหลายๆครั้งก็ตามและเธอจะตั้งใจฟังเป็นอย่างดีเสมอโดยสังเกตได้จากเธอจะมองตรงมาที่ผู้วิจัยยามที่มีการพูดคุยกันแบบเป็นกันเองหรือมีการสัมภาษณ์แบบกึ่งทางการและจากการสังเกตในชั้นเรียน แม้ว่าเธอไม่มีความสนใจในวิชาภาษาไทยแต่เธอเป็นผู้ที่มีใจชื่นชอบการวาดภาพ การเขียนหนังสือและมีลายมือสวยได้เข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อนอีก 2 คนมาพบครูเกษมาเพื่อเข้าร่วมการประกวด ในกลุ่ม 3 คนที่ส่งผลงาน

ภาพที่ 4.6 นักเรียนนักเขียนกรณีศึกษาทั้งสาม

รูปแบบของผลงาน

- วิเคราะห์งานประพันธ์ของนักเรียน

ผลงานของนักเรียนกลุ่มนี้เป็นผลงานเชิงร้อยแก้วประเภทนิทาน ซึ่งมีภาพประกอบ ในหัวข้อ “แบ่งปันความสุขให้กัน” โดยใช้ชื่อเรื่อง “การแบ่งปันของมุสลิม” จะพบว่าทั้งจากหัวข้อและชื่อเรื่องนั้นแสดงวัตถุประสงค์ของเรื่องอย่างชัดเจนคือ เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวการแบ่งปันซึ่งกันและกัน โดยมีความยาวของเรื่องทั้งสิ้นจำนวน 14 หน้า มีภาพประกอบบรรยายสี 14 ภาพ

เนื้อหานั้นเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับ ความเชื่อ ประเพณี และวัฒนธรรมของชาวมุสลิม แนวคิดของเรื่องเป็นการแสดงออกถึงวิถีและความเชื่อของชาวมุสลิมที่ใช้ศาสนาในการดำเนินชีวิต ซึ่งสาระสำคัญของเรื่องการแบ่งปันของมุสลิมนี้คือ กล่าวเล่าถึงคำสอนของศาสนาอิสลามว่าในคำสอนของศาสนานั้นได้สั่งสอนให้ผู้คนรู้จักซึ่งการแบ่งปันกันเช่นไร และผู้คนยึดนำคำสอนต่างๆมาปฏิบัติอย่างไร โดยใช้คำสำคัญต่างๆทางศาสนามาใช้เดินเรื่องเล่านี้ คำสำคัญต่างๆที่นำมาใช้นั้น ยกตัวอย่างเช่น การเรียกขานผู้นับถือศาสนาอิสลามว่ามุสลิม แบ่งออกเป็น มุสลิมีนคือมุสลิมเพศชาย และ มุสลิมะห์แทนชาวมุสลิมเพศหญิง วันสำคัญทางศาสนาต่างๆ มาบอกเล่าว่าคืออะไร เกี่ยวข้องกับหัวข้อการแบ่งปันอย่างไรเช่น วันรายอ หรือ วันตรุษของมุสลิม มีประเพณีที่ผู้ที่มีกินมีใช้จะต้องทำการแบ่งปันให้กับคนยากจนโดยการทำกุรบานเชือดสัตว์ที่เลี้ยงไว้ นำเนื้อไปแจกจ่ายให้ผู้ที่ยากจนที่บ้านอยู่ใกล้เคียงกันเป็นการเอื้อเพื่อแก่กัน เป็นต้น

แนวทางในการนำเสนอเรื่องราวนั้นผู้แต่งได้นำรูปแบบการพูดคุยที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของคนที่ได้พบเจอที่ผู้ใหญ่จะต้องสั่งสอนเด็กๆ ผู้รับบอกผู้ที่ไม่รู้ ซึ่งเป็นทั้งคำสอนในศาสนา วิถีและประเพณี ที่ชาวมุสลิมทุกคนต้องพึงปฏิบัติมาถ่ายทอดลงในเรื่องราว

ภาษาที่ใช้มีความเรียบง่ายอธิบายคำศัพท์ซึ่งเป็นศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาวมุสลิมว่าแต่ละคำมีความหมายอย่างไร เป็นตัวกลางในการดำเนินเรื่องราวต่างๆ โดยการสร้างรูปประโยคที่ไม่ซับซ้อน และเล่าเรื่องราวตรงประเด็นกับหัวข้อและสิ่งที่ผู้แต่งต้องการจะสื่อ

กลวิธีในการดำเนินเรื่องนั้นมีความสมบูรณ์เรียบง่ายทางภาษาแต่โดดเด่นในเนื้อหา เรื่องราวที่เล่าและรูปแบบการนำเสนอที่ใช้การเรียกขานผู้อ่านด้วยคำพูดแบบที่ผู้ใหญ่สอนเด็กๆ อาทิ หลานจ๊ะ, หนูรู้ไหม, หนูจ๋า เป็นต้น โดยแต่ละหน้าเป็นบทพูดในเครื่องหมายอัฒภาค อีกทั้งมีการใส่ตัวละครซึ่งเป็นผู้เฒ่าผู้แก่ที่เราคุ้นเคยกันดี เช่น คุณยายบอกต่อว่า..., คุณยายเล่าต่อว่า... เป็นต้น ในส่วนนี้ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกร่วมกันไปกับเรื่องราวนี้

แนวคิดของผู้แต่งนั้น ผู้แต่งทั้งสามได้นำเอาวิถีชีวิต ความเชื่อประเพณีมาเขียนและวาดบอกเล่าเรื่องราวให้ผู้อ่านได้เห็นและได้สัมผัสผ่านทั้งการอ่านและการดู ถ่ายทอดเรื่องราวความเชื่อทางศาสนาของตนซึ่งนำมาสู่การเกิดวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตของชาวมุสลิมได้อย่างน่าประทับใจ คุณค่าของนิทานเรื่องนี้ จึงให้ทั้งแนวคิดในด้าน การศึกษา ศาสนา จารีต ประเพณี วัฒนธรรม และสังคม เอาไว้ด้วยกัน

เนื้อหาเรื่องราวที่ถ่ายทอดออกมา ผู้แต่งได้ร้อยเรียงออกมาโดยชื่อ ผ่านสายตาใสบริสุทธิ์ของเด็ก ถ่ายทอดการใช้ชีวิต ความซาบซึ้งของคนที่ศรัทธาศาสนา วิถีชีวิต ประเพณีและวัฒนธรรม

อันดับงามของตนอย่างตรงไปตรงมาทำให้ผู้อ่านได้สัมผัสถึงสังคมของชาวมุสลิมนี้ผ่านสายตาของผู้แต่งทั้งสามคนได้อย่างน่าประทับใจ

ภาพที่ 4.7 ผลงานที่ส่งเข้าประกวดและผลงานในชั้นเรียน

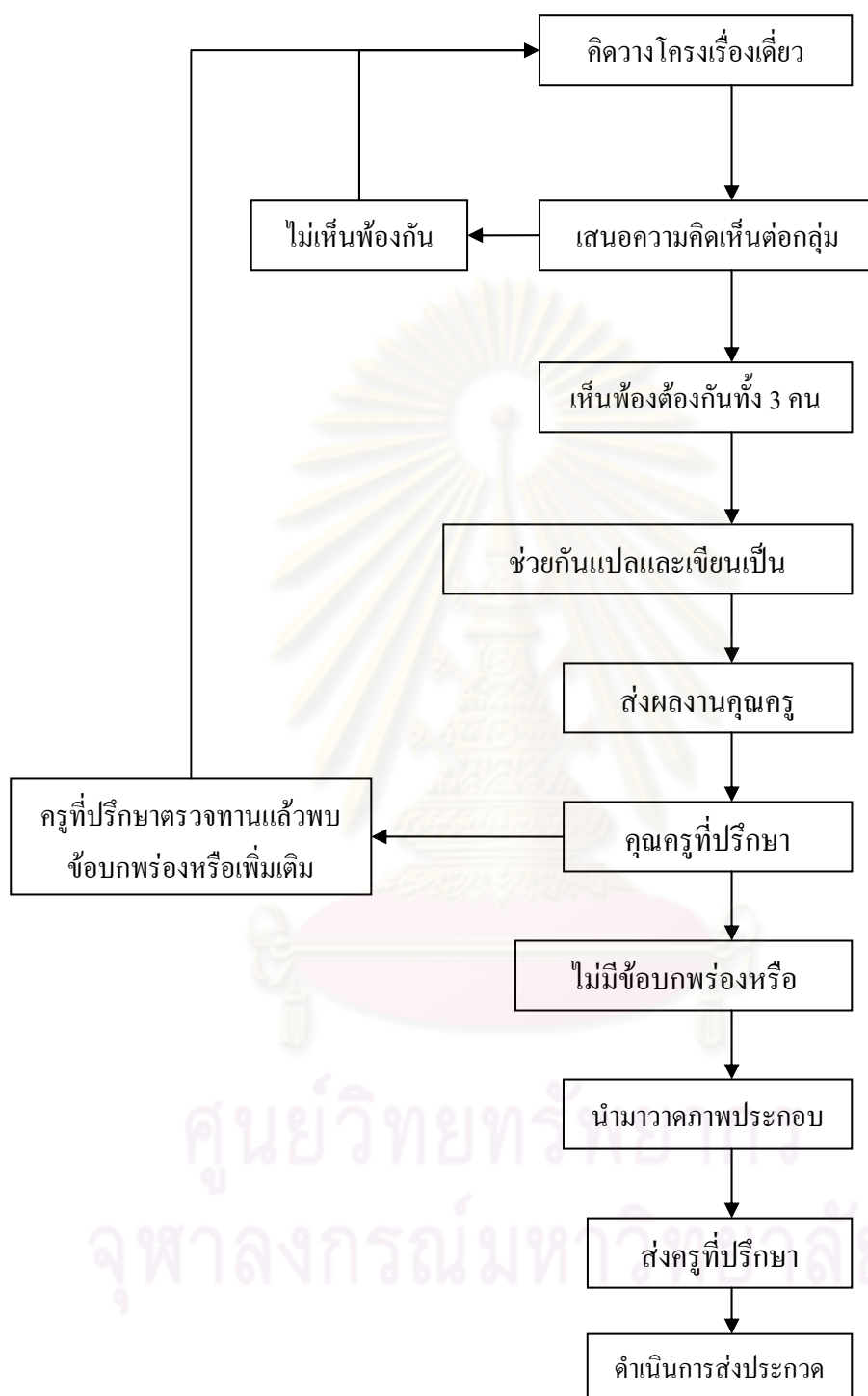
- การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มของกลุ่มตัวอย่างที่ 1-3

นิทานเล่มนี้เป็นส่วนสำเร็จของผลงานร่วมกันของนักเรียนผู้แต่งเรื่อง 3 คน จากการลงไปเก็บข้อมูลและการได้เข้าไปสัมภาษณ์ทั้งแบบเป็นกันเองและกึ่งเป็นทางการกับนักเรียนทั้ง 3 พบว่าแม่ในบันทึกของหนังสือที่เผยแพร่ออกไปนั้นจะกล่าวว่า ผู้เขียนมีเพียงหนึ่งคือ เด็กหญิงนิรอมลณี แวะหะมะ แต่จากการลงไปพูดคุยและซักถามได้พบว่า เนื้อหาเรื่องราวทั้งหมดนั้นแท้ที่จริงแล้วนั้นเป็นผลงานร่วมกันทั้งการวาด การแต่งเรื่องราว และวางเนื้อหาสาระ โดยทั้ง 3 คนได้ใช้ความเห็นร่วมกันในการเขียนแต่ละหน้าว่าตนต้องการถ่ายทอดอะไร ช่วยกันคิดและขอความเห็นจากเพื่อนร่วมทีมจนเป็นที่ยอมรับจากทุกคนแล้วจึงเขียนจนสำเร็จออกมาเป็นผลงาน ผลงานนี้ไม่เพียงแสดงออกถึงความสามารถแต่ยังแสดงให้เห็นถึงความร่วมมือและการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงความมานะและเสียสละของตัวผู้แต่งทั้งสามด้วย เนื่องจากทั้ง 3 ยังอยู่ในระดับชั้นประถมซึ่งเป็นวัยเรียนและยังรักการเล่นสนุกสนุกสนาน แต่การที่จะเขียนและวาดนิทานเรื่องหนึ่งนั้นออกมาได้จะต้องทุ่มเทและใช้เวลาในส่วนนั้นอย่างมาก จากการพูดคุยอย่างเป็นกันเองเกี่ยวกับการรับและคัดเลือกนักเรียนที่เข้าร่วมส่งประกวดนั้นครูชมมากล่าวว่านักเรียนบางคนที่สนใจในทีแรกเมื่อทำไปได้ไม่นานก็จะเกิดความเบื่อหน่ายและเลิกไป หรือสมาชิกกลุ่มมาบ้างไม่มาบ้างจนงานไม่เสร็จ แม้ว่านักเรียนบางคนจะมีฝีมือดีกว่านักเรียนเจ้าของผลงานทั้งสามคนนี้ แต่เนื่องจากนักเรียนเหล่านั้นขาดความเสียสละเวลาเล่นของตนจึงไม่สามารถทำงานสำเร็จได้ จนเหลือนักเรียนเพียงไม่กี่คนที่ทำออกมาเป็นเล่มได้และได้ส่งไปเข้าร่วมการประกวดได้ทันเวลา

จากการสัมภาษณ์และการอ่านและวิเคราะห์หัตถ์ชีวประวัติที่นักเรียนทั้ง 3 คนเขียนมานั้น ได้พบว่า ผู้ที่เป็นต้นคิดวางแนวเรื่องที่จะเขียนนั้นคือเด็กหญิงนุริยะห์เนื่องจากมเพียงนุริยะห์เท่านั้นที่กล่าวถึงเรื่องราวแนวคิดในงานเขียนนี้ออกมาในขณะที่นักเรียนอีกสองคนคือ นิรอมละห์ ซึ่งเป็นของลายมือ และ หนุคนาอีชะห์นั้นเป็นผู้ร่วมลงความคิดเห็นว่าดีหรือไม่ดี เมื่อทั้งสามมีความเห็นตรงกันจึงเลือกเขียน จากนั้นทั้ง 2 คนจะเริ่มมีบทบาทเข้ามาช่วยเสริมว่าควรจะเป็นเพิ่มเติมเนื้อหาในเรื่องอะไรลงไปบ้าง จากนั้นเมื่อมีการเสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมขึ้นมาและใช้การโหวตเห็นพ้องกันทั้งสามคนหากมีคนขัดขึ้นหนึ่งเสียความเห็นนั้นก็ตกไป เนื้อเรื่องจึงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ด้วยความคิดเห็นของนักเรียนทั้ง 3 คนร่วมกันอย่างแท้จริง แล้วจึงจะมีการนำมาเรียบเรียงและวางแผนร่วมกันทั้งลำดับก่อนหลัง ขั้นตอนทีกล่าวไปแล้วนี้นักเรียนได้วางแผนออกมาเป็นภาษาถิ่นของตนซึ่งเป็นภาษาที่ตนมีความถนัดเสียก่อน แล้วจึงนำโครงเรื่องนี้เขียนแปลเป็นภาษาไทยเขียนลงในกระดาษทำการตรวจทานด้วยกันแล้วจึงนำไปให้กับคุณครูที่ปรึกษาหรือก็คือคุณครูเกษมาดู

คุณครูเกษมาจะตรวจดูคำที่ใช้โดยมีการซักถามเป็นภาษาถิ่นเพื่อความถูกต้องว่าผู้อ่านจะเข้าใจถูกต้องตามที่นักเรียนผู้เขียนต้องการจะสื่อความหมายหรือไม่ ในส่วนนี้นักเรียนจะได้รับการฝึกฝนเพิ่มเติมในเรื่องของการสะกดคำ การใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมถูกต้อง จากนั้นเมื่อคุณครูเกษมาเข้าใจถึงสิ่งที่นักเรียนต้องการจะสื่อแล้วคุณครูเกษมาจะให้คำแนะนำเกี่ยวกับโครงเรื่องต่อไปว่าเนื้อหาเรื่องราวในส่วนใดที่อ่อน คุณครูก็จะตั้งคำถามเพื่อชี้ให้นักเรียนเห็น และได้นำกลับไปแก้ไขซึ่งเป็นการย้อนไปในกระบวนการเดิมในขั้นต้นก่อนนำกลับมาให้คุณครูตรวจดูใหม่อีกครั้ง จากกระบวนการนี้สามารถนำมาอธิบายเป็นแผนภาพได้ดังนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภาพที่ 4.7 กระบวนการการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มของนักเรียนผู้ประสบความสำเร็จ
ทางการเขียน กรณีศึกษาโรงเรียนบ้านจะรังบองอ

จุดเริ่มต้นสู่ความสำเร็จทางการเขียน

เมื่อทางโรงเรียนได้รับจดหมายจากทางโครงการประกวดวรรณกรรมยุวพัฒน์ จึงมีการนำข่าวไปแจ้งต่อนักเรียนโดยการประกาศที่หน้าเสาธงในตอนเช้าให้กับนักเรียนได้ทราบโดยทั่วกัน และให้นักเรียนที่มีความสนใจเข้าร่วมการประกวดมาพบกับครูที่เป็นผู้ดูแลซึ่งก็คือคุณครูเกษมา เจ๊ะชู คุณครูประจำหมวดวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 นักเรียนทั้ง 3 คนได้ฟังประกาศที่หน้าเสาและมีความต้องการเข้าร่วมการประกวดจึงได้มาพบกับคุณครูเกษมา ซึ่งนอกเหนือจากนักเรียนผู้ชนะการประกวดทั้ง 3 คนแล้วนั้นยังมีนักเรียนผู้สนใจเข้าร่วมคนอื่นๆ เช่นกัน

เมื่อมีผู้สนใจจำนวนมากคุณครูเกษมาจะมีการคัดเลือกนักเรียนจาก ความสนใจและความเสียสละ เป็นหลัก เนื่องจากเป็นงานที่จะต้องใช้เวลาและผลงานนี้จะต้องใช้เวลาในช่วงปิดเทอมมาทำงานที่โรงเรียนเพื่อส่งเข้าประกวด ซึ่งคุณครูเกษมากล่าวว่าหากนักเรียนไม่ยอมเสียสละเวลาในส่วนนี้แล้วจะไม่สามารถทำชิ้นงานให้สำเร็จได้ คุณครูเกษมาได้กล่าวเพิ่มเติมไว้อีกว่า มีนักเรียนที่มีฝีมือดีกว่านักเรียนทั้ง 3 คนนี้อยู่ในชั้นเรียนอีกมาก แต่เพราะเด็กๆ เหล่านั้นไม่ยอมที่จะเสียสละเวลาเล่นมาเมื่อทำงาน บ้างก็มาไม่สม่ำเสมอหรือมาๆ ขาดๆ บ้างก็มาเพียงครั้งแรกๆ แล้วก็หายไปทำให้ไม่สามารถเสร็จงานได้ทันเวลาจึงไม่สามารถนำส่งเข้าประกวดได้เพราะขาดคุณสมบัตินี้ และเมื่อผลงานของนักเรียนเสร็จสมบูรณ์คุณครูเกษมาก็จะมีการคัดเลือกผลงานที่เด่นๆ ออกมาแล้วจึงทำการดำเนินการจัดส่งไปเข้าร่วมการประกวดซึ่งคุณครูเกษมาได้นำส่งผลงานของนักเรียนเข้าประกวดในโครงการนี้ทุกๆ ปี และได้รับรางวัลในการประกวดหลายครั้ง และในครั้งที่ผ่านมานี้นักเรียนได้รับรางวัลชนะเลิศก็คือ ผลงานของนักเรียนหญิงทั้ง 3 คนดังกล่าว

หลังจากได้ตัวนักเรียนที่สนใจเข้าร่วมแล้วนั้นคุณครูเกษมาจะมีการสอนเพื่อเป็นการปูพื้นฐานความคิดให้กับนักเรียนเกี่ยวกับการสร้างชิ้นงานเพื่อเข้าร่วมการประกวดนี้ขึ้นมาโดยการให้สัมภาษณ์ครูเกษมาเป็นผู้ที่คอยให้คำชี้แนะกับนักเรียน ครูเกษมาจะมีวิธีการชี้แนะโดยการป้อนเป็นคำถามให้นักเรียนคิดตั้งแต่ขั้นเริ่มกระบวนการ ตั้งแต่การให้นักเรียนคิดวิเคราะห์หัวข้อที่เขียน การแนะนำการทำงานร่วมกันของนักเรียนว่าควรที่จะมีการแบ่งงานกันทำอย่างไร

ในกระบวนการค้นคว้านั้น นอกไปจากการอ่านหนังสือจากในห้องสมุดแล้วนักเรียนทั้ง 3 คนมีการสอบถามจากผู้รู้ทั้งจากคุณครูเกษมา จากคุณพ่อคุณแม่ และครูผู้สอนศาสนาที่เรียกว่า เจ๊ะชู เป็นต้น ซึ่งสิ่งนี้นักเรียนได้พบนั้นได้สะท้อนออกมาจากงานเขียนของนักเรียน ผ่านทางการนำเสนอเรื่องราวของนักเรียน เช่น

“ยายบอกต่อว่า...

“ศาสนาอิสลามให้คนที่ทำการค้าได้กำไรมาก
ปลูกพืชได้ผลผลิตมาก เลี้ยงสัตว์หลายร้อยตัว เช่น แพะ แกะวัว อูฐ
จะต้องแบ่งปันผลผลิตและสัตว์ตามที่กำหนด และยังบังคับให้คนมีเงินเก็บสะสมเกินสี่
หมื่นบาท

ต้องจ่ายซากาตเป็นเงินร้อยละ 2.5 ต่อปี ให้แก่คนยากจน

เด็กกำพร้า ผู้เผยแพร่ศาสนาหรือคนที่มารับนับถือศาสนาอิสลาม

นี่คือการแบ่งปันที่คนรวยต้องช่วยคนจน”

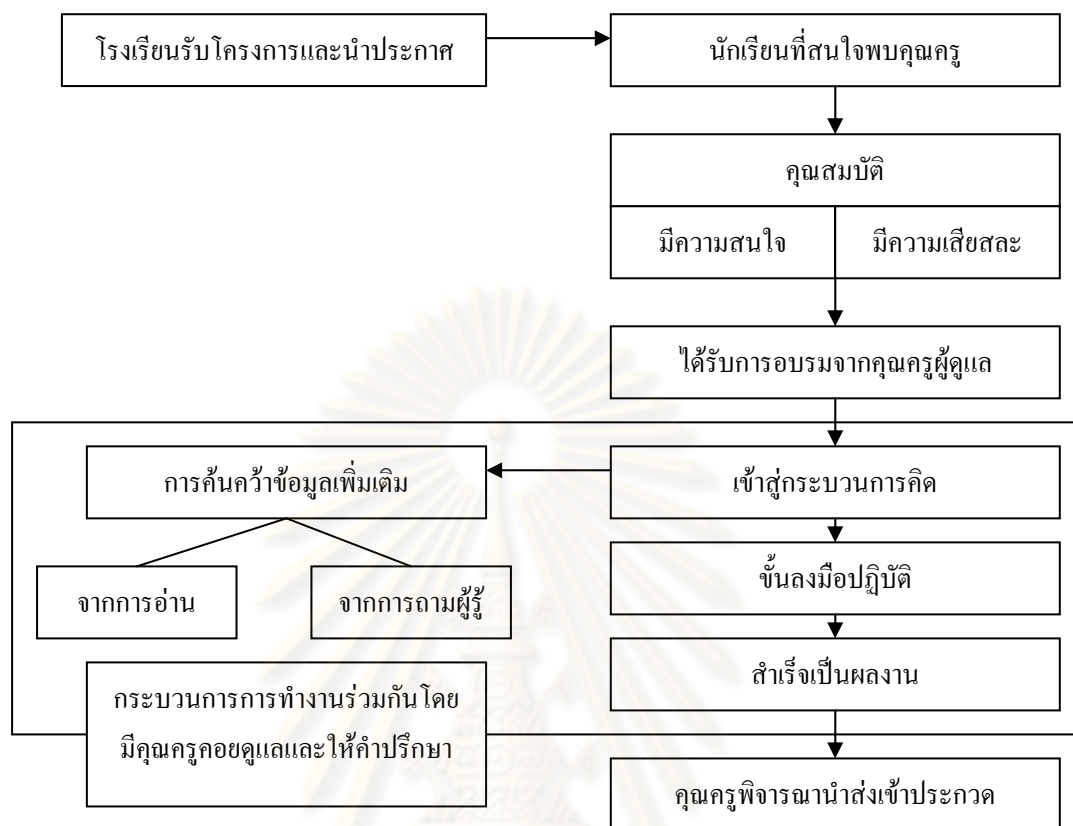
การแบ่งปันของ...มุสลิม, หน้า 11

จากผลงานนี้สะท้อนให้เห็นถึงสังคมของชาวมุสลิมที่นักเรียนทั้ง 3 คนอาศัยอยู่ ซึ่งใน
ชุมชนที่เคร่งศาสนาที่นี่นั้นจะมีการกล่าวสอนเด็กๆ เมื่อพบว่าเด็กทำไม่ถูกผู้ใหญ่ก็จะสั่งสอนในที่
ซึ่งเป็นไปตามหลักความเชื่อและคำสอนของศาสนาอิสลามนั่นเอง

ระหว่างการทำงานด้วยตนเอง นักเรียนทั้ง 3 คนมีการปรึกษากันเองในกลุ่มเพื่อวางโครง
เรื่องก่อนเป็นครั้งแรก จะสังเกตได้จากการพูดคุยว่า นูริยะห์จะเป็นผู้ที่เสนอแนวคิดหลักของเรื่อง
โดยมีเพื่อนทั้ง 2 เห็นพ้องและจากนั้นเป็นการเพิ่มเติมเกี่ยวกับเนื้อเรื่องจากเพื่อนร่วมกลุ่มโดยแต่
ละคนจะคิดและเสนอความคิดของตนเองต่อกันเมื่อเห็นชอบด้วยกันทั้งหมดแล้วจึงเริ่มนำมา
เขียนเป็นเรื่องราว

ตลอดระยะเวลาที่คุณครูจะส่งเสริมให้นักเรียนได้คิดสร้างสรรค์งานด้วยตนเองอย่าง
เต็มที่ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เสนอความคิดและช่วยชี้จุดอ่อนของผลงานเพื่อเป็นการขัดเกลา
ผลงานของนักเรียน ให้นักเรียนได้นำความคิดของตนไปปฏิบัติ ผลักดันให้เกิดการสร้างสรรค์ด้วย
ตนเองและคอยดูแลจนผลงานทั้งชิ้นแล้วเสร็จจนถึงขั้นนำเสนอเข้าประกวด

จากขั้นต้นนั้นสามารถนาเขียนสรุปเป็นแผนภาพเส้นทางความสำเร็จทางการเขียนของ
นักเรียนรายกรณีศึกษาทั้ง 3 ได้ดังนี้

แผนภาพที่ 4.8 เส้นทางความสำเร็จในการสร้างผลงานของนักเรียนนักเขียนรายกรณีศึกษา โรงเรียนบ้านจะรังบองอ

ผลกระทบที่ได้รับจากความสำเร็จทางการเขียน

ด้านผลกระทบจากการชนะการประกวดนั้น ส่งผลให้นักเรียนมีความภาคภูมิใจในตนเอง และยังส่งผลต่อความต้องการสร้างงานเขียนของนักเรียนทั้ง 3 ให้เกิดความอยากที่จะสร้างสรรค์ผลงานเพิ่มขึ้นและนำส่งเข้าประกวดอีก โดยผลกระทบดังกล่าวนี้มาจากทั้งทางตรงและทางอ้อม กล่าวคือ ในทางตรง เมื่อทางผู้จัดการประกวดได้ทำการตัดสินใจและติดต่อมาทางโรงเรียนซึ่งเป็นผู้ส่งเข้าประกวดเพื่อติดต่อให้นักเรียนทั้ง 3 คนเข้ารับรางวัลตามวันและเวลาที่ได้กำหนด นักเรียนทั้ง 3 ได้เดินทางเข้ากรุงเทพฯ พร้อมกับครูผู้ดูแลเพื่อเข้ารับรางวัลและได้รับคำชื่นชม ซึ่งส่งผลให้เกิดความปราบปลื้มใจให้กับนักเรียนผู้รับรางวัลนี้โดยตรง

ในการส่งผลทางอ้อมนั้น กล่าวคือ เมื่อข่าวการชนะการประกวดของนักเรียนกระจายออกไปในชุมชนนั้นทำให้คนในชุมชนเกิดความภาคภูมิใจในตัวนักเรียนซึ่งเป็นเด็กในชุมชนของตน ที่ออกไปสร้างชื่อเสียง ด้วยความรู้สึกละเหตุผลที่ว่านักเรียนทั้ง 3 ได้นำชื่อเสียงมาให้กับชุมชน ชาวมุสลิมและโรงเรียน คนในชุมชนได้แสดงออกถึงความภาคภูมิใจโดยการพูดคุยและให้ความ

ชื่นชมนักเรียนทั้ง 3 คนกับผู้ปกครองของพวกเขา นั้นทำให้ผู้ปกครองของนักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในตัวบุตรหลานในแนวความคิดเดียวกัน และมีการกล่าวชื่นชมและการแสดงออกถึงความภาคภูมิใจกับตัวนักเรียนเองในที่สุด ซึ่งส่งผลให้เกิดความปรารถนาลึกและความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนผู้ชนะการประกวด ทำให้นักเรียนได้เห็นผลประโยชน์จากการประกวดที่ตนได้รับรางวัลมาว่าไม่เพียงก่อให้เกิดความชื่นชมยินดีต่อตนและโรงเรียนแต่ยังก่อให้เกิดความยินดีแก่คนรอบข้างอีกด้วย

นอกเหนือจากผลกระทบต่อตัวนักเรียนนักเรียนผู้ประสบความสำเร็จแล้วนั้น ผลกระทบยังส่งต่อไปยังคนรอบข้างอีกด้วย อันได้แก่ 1) ผลกระทบต่อนักเรียนคนอื่นๆ กล่าวคือความสำเร็จของนักเรียนทั้ง 3 คนทำให้นักเรียนคนอื่นๆ เกิดความต้องการที่จะเป็นเหมือนกับเพื่อนที่ได้รับรางวัล ทำให้นักเรียนคนอื่นๆ เกิดความกระตือรือร้นเข้ามาซักถามคุณครูว่าเมื่อไหร่ที่จะมีการประกวดอีก เพราะตนเองอยากที่จะเป็นเหมือนเพื่อน นักเรียนที่ประสบความสำเร็จได้รับรางวัลและสร้างชื่อเสียงให้กับชุมชนและโรงเรียนจึงเป็นเหมือนต้นแบบของนักเรียนคนอื่นๆ ในโรงเรียน ผลกระทบของความสำเร็จของนักเรียนนักเรียนกลุ่มนี้จึงเป็นสิ่งช่วยส่งเสริมให้เกิดความอยากเขียนในหมู่เรียนด้วยกัน 2) ผลกระทบต่อคนในชุมชน เกิดความต้องการที่จะส่งเสริมให้มีการเขียนส่งเข้าประกวดเช่นนี้อีก เนื่องจากเป็นการสร้างชื่อให้กับชุมชนของตน ทำให้เกิดความภาคภูมิใจขึ้นในชุมชนนั้น และ 3) ผลกระทบต่อทางโรงเรียนและครู คุณครูในโรงเรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาการจัดการเรียนการสอนของตนเองให้ดียิ่งขึ้น และทางโรงเรียนเกิดความตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาความสามารถนักเรียน และส่งเสริมการจัดทำโครงการต่างๆ อันจะนำมาซึ่งชื่อเสียงให้กับทางโรงเรียนต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากข้อมูลและการวิเคราะห์ในบทที่ผ่านมา การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ข้อด้วยกัน นั่นคือ 1) เพื่อศึกษาเส้นทางสู่ความสำเร็จของนักเรียน/นักศึกษาผู้มีความสามารถทางการเขียน และ 2) เพื่อศึกษาผลกระทบต่อตัวนักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียน โดยใช้กระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ แบบข้ามกรณีศึกษา (a cross-case analysis study) ในการศึกษา และมีขอบเขตของการศึกษาเฉพาะในกลุ่มนักเรียน/นักศึกษา และของเขตของการศึกษาเฉพาะในกลุ่มของงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ประเภทร้อยแก้วเท่านั้น ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการแบบเจาะจงผู้ให้ข้อมูล ซึ่งผู้ที่ถูกเลือกให้มาเป็นกรณีศึกษาในงานวิจัยครั้งนี้จำเป็นต้องเป็นผู้ที่ชนะเลิศการประกวดงานเขียนเชิงร้อยแก้วในระดับประเทศ เนื่องจากผู้ชนะเลิศการประกวดในระดับประเทศได้นั้นเสมือนเป็นผู้ที่ได้รับการรับรองจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้วว่าผลงานเขียนของผู้เขียนนั้น มีคุณภาพและโดดเด่นเหนือผลงานอื่น ผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ผลิตผลงานนั้นจึงนับได้ว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถในทางการเขียนอย่างแท้จริง

โดยการวิจัยนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลทั้ง 10 กรณีศึกษาด้วยวิธีการต่างๆ อาทิ การสัมภาษณ์ซึ่งในการสัมภาษณ์มีทั้งการสัมภาษณ์โดยตรงและการสัมภาษณ์ผ่านทางอุปกรณ์สื่อสารต่างๆ เช่น การสัมภาษณ์ผ่านทางโทรศัพท์ การสัมภาษณ์ผ่านทางโปรแกรมสนทนา Window live Messenger เป็นต้น มีทั้งการสัมภาษณ์แบบกึ่งเป็นทางการโดยมีการบันทึกเสียงและเป็นการสัมภาษณ์โดยตรง และการพูดคุยอย่างเป็นกันเอง ซึ่งการพูดคุยอย่างเป็นกันเองนี้จะมี การพูดคุยผ่านทางโปรแกรมสนทนาหรือทางโทรศัพท์รวมอยู่ด้วย การสังเกต การวิเคราะห์งานประพันธ์และการวิเคราะห์เอกสารอื่นๆ รวมทั้งการจัดทำอัตชีวประวัติและการวิเคราะห์อัตชีวประวัติก็เป็นหนึ่งในเครื่องมือที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้ด้วย

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาเบื้องต้นเกี่ยวกับThree-Ring Conception of Giftednessซึ่งผู้วิจัยได้นำมาเป็นหลักในการตั้งกรอบและสมมติฐานชั่วคราวต่างๆ ของการวิจัยรวมทั้งเป็นหลักในการสร้างข้อคำถามหัวข้อต่างๆในการสัมภาษณ์ทั้งในส่วนของการสัมภาษณ์กรณีศึกษาและผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ อาทิ ครู/อาจารย์ในโรงเรียน ครูผู้ฝึกอบรมหรือดูแลโครงการ/ชมรมที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน2 นักศึกษาที่เป็นกรณีศึกษา รวมถึงผู้ปกครองของนักเรียน/นักศึกษาผู้เป็นกรณีศึกษา เป็นต้น

นี้เป็นส่วนของผลการวิเคราะห์แบบการศึกษาข้ามกรณีหรือ A Cross-Case Analysis Study โดยการนำข้อมูลและผลวิเคราะห์ในตอนต้นแต่ละกรณีศึกษานั้นมาทำการศึกษาเปรียบเทียบแบบข้ามกรณีเพื่อหาจุดรวมร่วมกันของกรณีศึกษาซึ่งบอกถึงที่มาของความสำเร็จทางการเขียนของผู้มีความสามารถทางการเขียน หลังจากการศึกษาและทำการวิเคราะห์แล้ว ผู้วิจัยได้แบ่งปัจจัยเป็นข้อสรุปต่างๆ ออกเป็น 2 ส่วนสำคัญด้วยกัน คือ

ส่วนที่ 1 ด้านกระบวนการทางความคิด (Cognitive Factors)

ส่วนที่ 2 ด้านประสบการณ์ (Experience Factors)

ส่วนที่ 1 ด้านกระบวนการทางความคิด (Cognitive Factors)

ในส่วนของด้านกระบวนการทางความคิดนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องทางทักษะทางการสื่อสารและความสนใจพิเศษของกรณีศึกษาที่มีต่อตัวอักษร จากการวิเคราะห์เบื้องต้น ผู้วิจัยจึงได้พบจุดเหมือนร่วมกันในด้านกระบวนการทางความคิดนี้ 4 ข้อด้วยกัน คือ

1) ลักษณะของความเป็นคนช่างคิด กรณีศึกษาทั้ง 10 คนนั้นมีจุดร่วมในลักษณะของความเป็นคนช่างคิดและมีความคิดที่ลึกซึ้งในสิ่งที่คิด และจะมีความคิดที่มีเหตุผลและดูเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งจะแสดงออกทั้งในผลงานเขียนของตนเองและแนวทางในการใช้ชีวิตของแต่ละคน

ดังจะยกตัวอย่างได้เช่นในกรณีของอนุรักษ์ ผลงานเรื่อง “ผักบุ้งในอ้อมกอดของความมีดมน” นั้นได้แสดงให้เห็นถึงความเป็นคนช่างสังเกตและความคิดอันลึกซึ้งเป็นปรัชญาได้ผ่านสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าของเขา ดังที่เขาได้เขียนเอาไว้ในตอนหนึ่งของเรื่องว่า

“ท่ามกลางแสงเดือนสลัวเขาก็เห็นผักบุ้งถูกตัดไปจากแปลงที่ชูยอดเด่นสะพรั่งมากมาย พลันรู้สึกสงสารเจ้าของที่อยู่สุดสำหรับดูแลอย่างยาวนาน มีหลายแปลงที่ถูกเหยียบย่ำ พืชผักฉีกขาดยับเยินเสียหาย พวกเพื่อนของเขาไม่รู้สึกรู้สึอะไรกับความเสียหายที่พวกตนก่อนขึ้นเลย

แล้วเขาก็พลันรู้สึกถึงความแห้งผาก มันไม่ได้บังเกิดที่ลำคอแต่เป็นในอก ในอกของพวกเขา มันเป็นความรู้สึกถึงความเหี่ยวเฉา เหมือนบางสิ่งในอกกำลังเฉาตาย เป็นความทุกข์ทรมานที่ยากเกินพรรณนา แต่ทำให้เขานึกไปถึงต้นผักบุ้งในแปลงของตน ที่ทอดต้นคดโค้งในอ้อมกอดของความมีดมน นึกถึงความทรมานอันรวดเร็วแทบปางตายที่พวกมันต้องเผชิญ แล้วเขาก็ถูกคิดขึ้น เอ...หรือผักบุ้งในอกพวกเราจะขาดน้ำ”

ผลงานของอนุรักษนี่กล่าวอย่างลึกซึ้งโดยผ่านการใช้โวหารสัญลักษณ์ในการถ่ายทอดความคิดของตนและมุมมองที่ลึกซึ้งของเขาโดยเชื่อมโยงเอาเรื่องที่ใกล้ตัวอย่างแปลงเกษตรในโรงเรียน การถูกรุกฉ้อทำลาย และความเหี่ยวเฉาเข้ากับธรรมชาติในหัวใจของคนได้

ในกรณีศึกษาพิมพ์พิชานันต์ ตัวอย่างเห็นได้ชัดจากตัวอย่างผลงานของเธอในตอนหนึ่งซึ่งได้กล่าวถึงความรักเอาไว้ในเชิงการให้สัญลักษณ์โดยเปรียบเทียบกับแว่นตาเอาไว้ว่า

“ คงต้องมีบ้างที่เราเคยแอบรักใครสักคน แล้วเราก็มืดหวังในความรัก แล้วเราก็เป็นทุกข์” ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรหากเราจะรักใครสักคนที่ไม่ใช่รักแบบที่พ่อแม่มีต่อลูก ไม่ใช่รักแบบเพื่อนมิให้เพื่อน แต่ทว่าเป็นความรักระหว่างคนสองคนที่มากกว่าความเป็นเพื่อน ยามรักแล้วต่างสวมแว่นตาสีดำ มีแต่ อารมณ์ขุ่นมัว โกรธเกรี้ยวอยู่ภายในใจ ลืมเรื่องเมื่อแรกรักเสียหมดสิ้น

คู่รักสวมแว่นตาสีชมพูแล้วหือหาว สวมแว่นตาสีดำแลดูหมองหม่น หากเป็นดังนี้ คู่รักควรจะสวมแว่นตาสีอะไรถึงจะสวยงามที่สุดยามมีความรัก”

ในกรณีศึกษาวรกต วรกตนั้นได้นำเสนอผลงานในรูปแบบที่เปิดกว้างออกไปเป็นแฟนตาซียิ่งขึ้นโดยหยิบยกนำเอาเรื่องราวของสุนัขมาถ่ายทอดในรูปแบบบุคคลวิตร โดยมีบทบาทความคิดดูเดียวกับมนุษย์ ในขณะเดียวกันนั้นตัวละครก็ยังคงความเป็นสัตว์อยู่เช่นเดิม อีกทั้งเรื่องราวที่ถ่ายทอดออกมานั้นยังมีการสอดแทรกแนวคิดในเชิงปรัชญาสะท้อนจิตใจของคนเราผ่านทางตัวละครสัตว์สี่ขาในเชิงเปรียบเทียบอีกด้วย เช่น

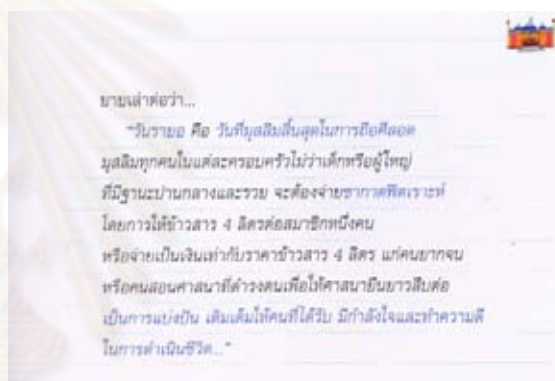
“เช้าวันต่อมาแดงออกเดินไปทั่วทุกที่เพื่อหาอาหารมาประทังชีวิตเหมือนเช่นทุกวัน มันจำตรอกซอกซอยได้หมดเพราะนี่เป็นถิ่นของมัน เป็นบ้านของมัน มันสามารถเดินไปไหนมาไหนได้อย่างอิสระ

อิสรภาพอันกว้างใหญ่ไพศาลแต่แร้นแค้นและหิวโหยที่มันไม่ค่อยพอใจสักเท่าไร”

“...มันมองออกไปนอกร้านเห็นผู้คนเดินขวักไขว่ไปมา เห็นเพื่อนสุนัขที่อดอยากเช่นมันวิ่งหนีแม่ค้าในตลาด เมื่อเหลียวกลับมามองตัวเอง ตอนนั้นมันไม่ขาดตกบกพร่องอะไรแล้วนอกเสียจาก “อิสรภาพ” ที่มันเคยได้รับตั้งแต่เกิด มันคิดถึงแม่ที่นอนหิวโซอยู่ใต้สะพาน บัดนี้มันเข้าใจแล้วว่าชีวิตของแม่มันเมื่อครั้งอยู่ในร้านขายสัตว์เลี้ยงนั้นไม่ได้มีความสุขเสียเลย

ตอนนี้ อีสรภาพของแดง อดีตสุนัขนักรจัดมีความกว้างเท่าทรงสุนัขนัพพันธุ์กรงหนึ่ง”

ในกรณีศึกษานักเรียนนักเขียนประเภทกลุ่มของโรงเรียนบ้านจะรังบองอนั้น ลักษณะของความเป็นคนช่างคิดของนักเรียนทั้ง 3 คนถูกถ่ายทอดออกมาผ่านงานเขียนที่หยิบยก นำเรื่องใกล้ตัวในชีวิตประจำวันของตอนที่ตนได้พบมานั้นนำมาบอกเล่าเรื่องผ่านทั้งการวาดและการเขียนออกมาเป็นนิทาน ซึ่งนิทานนี้ไม่ได้มีตัวละครที่น่ารักเป็นตัวดำเนินเรื่องแต่เป็นถ้อยคำที่พูดคุยกับผู้อ่านโดยตรง

รูปภาพที่ 5.1 ตัวอย่างผลงานนิทานของกรณีศึกษาที่ 8-10
นักเรียนโรงเรียนบ้านจะรังบองอ จ.ปัตตานี

ดังภาพตัวอย่างจะเห็นได้ว่านักเรียนทั้ง 3 คนได้นำเอาวิถีชีวิตของตนเองมาบอกเล่าเรื่องราวเป็นนิทานเผยแพร่โดยไม่ได้มองข้ามสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันเหล่านี้ไป อีกทั้งยังสื่อออกมาในรูปแบบของการพูดคุยถ่ายทอดความรู้สึกอบอุ่นที่เกิดขึ้นชุมชนชาวมุสลิมของตนได้อย่างน่าประทับใจอีกด้วย

2) ลักษณะของผู้มีความมุ่งมั่น จริงจัง และรับผิดชอบ ลักษณะเหล่านี้เป็นสิ่งที่ทำให้ผลงานเกิดเป็นรูปร่างและสำเร็จเสร็จสิ้นเป็นชิ้นงานสมบูรณ์ขึ้นมาได้ เนื่องจากงานเขียนนั้นจะต้องอาศัยความพยายามและจะต้องใช้เวลาอยู่กับผลงานเป็นเวลานาน หากขาดแล้วซึ่งลักษณะเหล่านี้ไป ชิ้นของผลงานก็จะไม่สามารถเสร็จสิ้นลงได้ ดังที่คุณครูจะมา เจ๊ะซู่ได้กล่าวไว้ในกรให้สัมภาษณ์กรณีศึกษาทั้ง 3 โรงเรียนบ้านจะรังบองอ จังหวัดปัตตานีว่า

“...จะให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่าตนเองมีความพร้อมเสียสละตรงนี้มั๊ย มีความมุ่งมั่นจริงมั๊ย...มีความตั้งใจมั๊ย ให้นักเรียนถามใจตนเองว่าพร้อมที่จะเสียสละคือสามารถอุทิศเวลาเสาร์อาทิตย์และช่วงปิดเทอมได้...”

คุณครูเกษมา เจ๊ะชู (วันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2554)

ครูประจำกลุ่มสาระวิชาภาษาไทยและผู้ดูแลโครงการหนังสือเล่มเล็ก

โรงเรียนบ้านจะรังบองอ จังหวัดปัตตานี

ในกรณีศึกษาเด็กหญิงนูริยะห์และในอีกหลายกรณีศึกษา รูปแบบการแสดงออกถึงความมุ่งมั่น จริงจังและรับผิดชอบนั้นยังสอดออกมาได้ในลักษณะของความใส่ใจที่จะแก้ไขผลงานของตนให้ดียิ่งขึ้นไปอีกด้วย อันจะยกตัวอย่างได้จากการสัมภาษณ์ในตอนหนึ่งเกี่ยวกับกรณีศึกษานูริยะห์และในกรณีศึกษาเบญจพรไพโรศดังนี้

“ส่วนใหญ่ขณะที่ทั้งสามคนจะเป็นเด็กที่มุ่งมั่นตั้งใจเรียน และมีอะไรสงสัยจะมาถามครูเสร็จแล้วเวลามอบหมายงานอะไรก็จะทำ จะมีความรับผิดชอบ ดีตรงที่ว่าไม่เข้าใจอะไรก็จะมาถามคุณครู...นูริยะห์นี่คืองานเขาก็เสร็จแล้วก็จะไม่อืดอาด ถ้าให้เขาได้พัฒนางานให้ดีขึ้นก็จะทำงานไปของเค้า...คือ หมายความว่า เขาเห็นว่าครูตรวจงานของเขาสมมติว่าได้เจ็ด ถ้าเขาไปปรับปรุงตรงนี้ ตรงนี้...ก็จะได้แปดได้เก้านะ ก็จะทำทันทีเลย...”

คุณครูเกษมา เจ๊ะชู

คุณครูประจำกลุ่มสาระวิชาภาษาไทยโรงเรียนบ้านจะรังบองอ

(วันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2554)

“...ตัวเบญจเขาเป็นเด็กน่ารักมากเขาจะมุ่งมั่นนะเขาจะเป็นเด็กที่เอาจริงๆเขาขี้อึดขี้นะ เครียด ทำไม่ได้อะไรอย่างนี้ ไม่ยอมกลับบ้าน นั่งทำบางทีทะเลาะกับเพื่อนร่วมที่ความคิดเห็นไม่ตรงกันอะไรอย่างนี้ เขามุ่งมั่นมาก ...”

อาจารย์บุษบา โหระวงศ์

อาจารย์ประจำกลุ่มสาระวิชาภาษาไทย

(วันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2544)

และจากการให้สัมภาษณ์ของกรณีศึกษา ภัทธานิชฐ์ เหลืองไชยยะได้กล่าวเอาไว้ว่า

“ความซึ่เกี่ยจคะ มาแรงแซงโค้งมากๆ มีนิสัยเสียตรงชอบดองงานสุดๆ คือถ้าไม่ถึงเส้นตายนี้จะไม่รีบทำเลย อย่างพอมันเหลือเวลาเดือนนึง เราก็จะผลัดไปเรื่อยๆ จนบางครั้งวันสุดท้ายแล้วเพิ่งมาเริ่มเขียน”

กรณีศึกษา นางสาวภัทธานิชฐ์ เหลืองไชยยะ (วันที่ 18 มีนาคม 2554)

จะเห็นได้ว่าเพื่อให้ผลงานเขียนสำเร็จลงได้จะต้องใช้ความตั้งใจพยายามให้ชิ้นของผลงานนั้นสำเร็จออกมา ซึ่งหากขาดความมุ่งมั่น จริงจัง และรับผิดชอบต่อผลงานแล้ว ชิ้นผลงานก็จะไม่อาจจะประสบความสำเร็จได้เลย

3) มีรูปแบบ ความคิด และแนวทางในการเขียนเป็นของตนเอง นักเรียนทั้ง 10 กรณีศึกษามีลักษณะของการคิดสร้างสรรค์ผลงานในแนวทางการเขียนของตนเองอย่างชัดเจน และไม่ยึดติดกับรูปแบบที่ถูกกำหนดมาตายตัว

ดังจะเห็นได้ในผลงานของกรณีศึกษาทั้ง 10 คนในขั้นต้น ในผลงานนิทานของกลุ่มนักเรียนบ้านจะรังบองที่ดำเนินเรื่องราวต่างๆ ออกมาไม่ใช่ในรูปแบบของการเล่าเรื่องราวของตัวละครดังในนิทานที่คุ้นเคยกันแต่เป็นในลักษณะการบอกเล่าเรื่องราวโดยไม่มีตัวละครสมมติที่ถูกสร้างขึ้นมา ในผลงานของอนุรักษ์กรณีศึกษาที่ 1 ผู้เขียนเรื่องผกบังในอ้อมกอดของความมืดมน” และในผลงานของพิมพ์ิษาผู้เขียนเรื่องความเรื่อง “วัยรุ่น ความรัก และธรรมะ” ซึ่งบอกเล่าเรื่องราวและสื่อความหมายผ่านการใช้สัญลักษณ์อย่างการเติบโตของผักบุงและแวนตาซีต่างๆ ซึ่งในลักษณะของการใช้สัญลักษณ์เช่นเดียวกันนี้ยังพบได้ในผลงานของ กรณีศึกษานิรัชกร รักนุ่น ผู้เขียนเรื่องสั้นเรื่อง “ความสุข ณ โลกสี่เหลี่ยม” ด้วย

ในเรื่องรูปแบบของการสร้างผลงานที่ยืดหยุ่น ยังปรากฏในผลงานของเบญจพร ไพรศรีผู้ชนะการประกวดรางวัลพระราชทานในหัวข้อ “ดอนเมือง: แนวทางการใช้ประโยชน์สูงสุดเพื่อชาติ” และในเรียงความของพิมพ์ิษา ซึ่งได้นำเอา บทร้อยกรองและบทเพลงมาประกอบพร้อมในบทร้อยแก้วของตนจนเกิดความงดงามสละสลวยขึ้นในเรื่อง รวมทั้งการนำเสนอแนวคิดที่แหวกออกไปของวรรกต ไทยลีที่นำเสนอเรื่องราวในแนวกึ่งแฟนตาซีดังในผลงานที่ได้รับรางวัลเรื่อง “หัตถ์พระเจ้า” รวมทั้งผลงานเรื่อง “อิสรภาพ” ของเขาเอง

นอกจากนั้น ในกรณีศึกษา อัญชลี บัวเพชร และ ภัทธานิชฐ์ เหลืองไชยยะก็ได้นำเสนอแนวทางการสร้างผลงานเรียงความจากรื่องราวในชีวิตประจำวันของตน และการนำเสนอด้วยการ

บอกเล่าเรื่องราวโดยมีบทสนทนาประกอบภายในเรียงความมาใช้ให้เกิดความโดดเด่นของเนื้อหา ก็ยังเป็นอีกแนวทางหนึ่งซึ่งตัวผู้สร้างสรรค์ผลงานเหล่านี้ได้นำมาใช้ในผลงานของตนด้วยตนเอง

4) มีสุนทรีย์ไปกับตัวอักษร นี่เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่บ่งบอกถึงความชอบในทางอักษรศาสตร์ได้อย่างแท้จริงซึ่งสุนทรียะในตัวอักษรนั้นเกิดขึ้นได้สองทางด้วยกันนั่นก็คือ ในทางการรับ และในทางการถ่ายทอด

ทางการรับนั่นก็คือ “การอ่าน” และในทางการถ่ายทอนั่นคือ “การเขียน” การอ่านนั้นเป็นการเสพตัวอักษรเข้าสู่ตนทั้งนี้ในการรับไม่รวมถึงการฟังด้วยเนื่องจากมีถึงแม้ว่าการฟังจะเป็นหนึ่งในทักษะการใช้ภาษาอีกทั้งยังเป็นทักษะที่สอดคล้องกับการพัฒนาการเขียนแต่การฟังนั้นไม่ได้มีความสอดคล้องกัน หรือมีการก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ใดๆ กันกับ “ตัวอักษร” และไม่ต้องใช้ความพยายามหรือความรู้ในการประสมคำเช่นการอ่าน เช่นเดียวกัน การเขียนนั้นเป็นการถ่ายออกถึงกระบวนการทางความคิดที่ตกผลึกให้ปรากฏขึ้นมาเป็นตัวอักษรโดยที่การพูดไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ กับการสร้างตัวอักษรขึ้นมา ทั้งนี้การเขียนเพื่อสร้างสรรค์นั้นจะต้องอาศัยทั้งประสบการณ์และความรู้ที่มีอยู่ในตัวผู้เขียน รวมทั้งที่ได้กล่าวถึงในขั้นต้นว่าจะต้องประกอบกับการมีความมุ่งมั่นตั้งใจ จริงจังและรับผิดชอบจึงจะสามารถผลักดันผลงานเขียนให้แล้วเสร็จได้ และความมุ่งมั่นตั้งใจนั้นจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้หากขาดซึ่งความชอบในสิ่งที่ตนนั้นทำอยู่

จากการสัมภาษณ์จตุรุมที่เหมือนกันเป็นอย่างดีของนักเขียนกรณีศึกษาทั้ง 10 คน เกี่ยวกับสุนทรีย์ทางการรับตัวอักษรนั้น ปรากฏออกมาในรูปของอุปนิสัยรักการอ่าน สามารถยกตัวอย่างได้เช่น ในกรณีศึกษาทั้ง 3 โรงเรียนบ้านจะรังบอนนั้น นักเรียนที่ 3 เป็นผู้ที่ได้รับตำแหน่งที่ 1, 3, และ 4 ในการประกวดการอ่านในโครงการรักกาอ่าน ซึ่งทั้ง 3 คนอ่านหนังสือไปแล้วไม่ต่ำกว่า 60 เล่ม และในรายกรณีศึกษาอื่นๆ ผู้วิจัยได้พบว่าต่างก็ใช้ช่วงเวลากับการอ่านทั้งสิ้น ดังที่จะเห็นในการสัมภาษณ์ดังนี้

“...เคยอดทุกอย่างเพื่อที่จะไปซื้อหนังสือ ชื่อหนังสือเล่มสองเล่ม ที่จริงก็เป็นคนมัธยัสถ์อยู่ มัธยัสถ์จนถึงขั้นตระหนี่ แต่ว่าใช้จ่ายไปกับอะไรในช่วงมอดต้นมอดปลายนี้แทบจะไม่มีช่วงมอดปลายถึงไม่มีเงินใช้เพื่อนต้องเลี้ยงหลายครั้งเป็นหนี้บุญคุณเพื่อนในเรื่องเงินมาก ช่วงสองปีมานี้ที่เริ่มทำงานก็หมดไปกับการซื้อหนังสือช่วงหนึ่งซื้อที่เป็นพันเป็นสามพัน...แต่ก่อนคงมองว่าบ้า แต่เดี๋ยวนี้เราบ้าเอง..เรื่องการใช้เวลาว่าง .อันดับแรกคงเหม่อลอย ยิ่งช่วงเรียนชีววิทยาแรกๆผมยิ่งเหม่อ เพื่อนจะชวนเตะบอลช่วงหลังเลิกเรียนบ้างก็เล่นไม่ค่อยเก่งแต่ถามว่าเป็นงานอดิเรกก็เรา

เล่นไปเพราะเราอยากอยู่กับเพื่อนมากกว่า อ่านหนังสือก็มาก...เทียบสามอย่างมากสุดอ่านหนังสือกับเหม่อลอยแน่นอนครับ..."

กรณีศึกษา นายอนุรักษ์ เม่นหุ่ม (วันที่ 14 มีนาคม 2554)

"...เป็นช่วงที่อ่านวรรณกรรมเยอะมากทั้งที่แปลเป็นไทยแล้วก็ของวรรณกรรมไทยด้วยเช่นกัน ก็ชอบอ่านงานเขียนหนักๆมากกว่าอ่านกึ่งก็กึ่งสดใสน่ารัก...พอมามหาวิทยาลัยก็สนใจไปทางด้านของบทความวิชาการเสียส่วนมากที่เราจะมาวิเคราะห์วิจารณ์เรื่องของการเมืองก็ดีหรือจะเป็นเรื่องของสังคมไม่ว่าจะเป็นงานศิลปะก็ดีทำให้เราบทความก็ทำให้เราเห็นวิถีคิดของคนที่เราเรียกได้ว่าเป็นคนเก่งๆของเมืองไทย..."

กรณีศึกษา นางสาวพิมพ์พิชา บุญอนันต์ (วันที่ 16 มีนาคม 2554)

"...แอนอ่านหนังสือแบบบอกไม่ถูกเหมือนกัน อย่างตอนไปอ่านหนังสือเวลาเราไปดูที่ร้านหนังสืออย่างร้านหนังสือนายอินทร์หรือร้านที่เขายายหนังสือเก่าๆ เวลาไปนั่งหนังสือบนชั้นก็สามสิบกว่าเล่มแล้วที่แอนอ่านไปที่ร้าน ก็เลยเริ่มมารู้ตัวว่า แอนอ่านหนังสือเยอะนะ ก็จะมีชั้นที่บ้าน จะมีชั้นหนังสือของตัวเองเลย..."

กรณีศึกษา นางสาวนิรัชพร รักนุ่น (วันที่ 15 มีนาคม 2554)

"... หนังสือเรียนไม่ค่อยนะคะ แต่ นิยายเนี่ย ติด เลยแหละคะ..."

กรณีศึกษา เด็กหญิงอัญชลี บัวเพชร (วันที่ 16 มีนาคม 2554)

"ชอบเขียนนิยายเล่นๆมาตั้งแต่เด็กแล้วนะ เพราะว่าชอบอ่านหนังสือนะคะ อย่างนิยายเล่มแรกที่อ่านก็ แฮร์รี่ พอตเตอร์ จำได้ว่าซื้อมาตั้งแต่เล่ม1 ดีพิมพ์ครั้งแรก ตอนนั้นอ่านไม่ค่อยรู้เรื่องเท่าไร ถ้าจำไม่ผิดรู้สึกเหมือนตอนนั้นจะอยู่ปอ1 แต่ว่า พอเริ่มโตขึ้นก็เอากลับมาอ่านซ้ำๆ แล้วก็รู้สึกชอบ เลยทำให้หยิบหนังสือเล่มอื่นๆ มาอ่านด้วย เหมือนเป็นแรงบันดาลใจให้เริ่มเขียนนะคะ"

กรณีศึกษา นางสาวภัทรานิษฐ์ เหลืองไชยยะ (วันที่ 18 มีนาคม 2554)

"อืม หนูเป็นคนที่ชอบอ่านกวีนิพนธ์นะคะ อ่านมาตั้งแต่ ตั้งแต่ช่วงม.สี่ก็จะอ่านเยอะ ก็อยากจะทำให้อาจารย์ที่เขาสอนไม่เสียเวลาเปล่าไปกับเราที่เขาฝึกให้กับเราทุกๆวัน แล้วเขาก็ให้ออกาสหนูด้วยนะคะ คือว่าความเป็นจะเป็นโอกาสของคนอื่นก็ได้ แต่เขาก็ให้ออกาส"

หนูอย่างนี้ค่ะ...อาจารย์ที่มีธยมนะคะ เป็นอาจารย์ที่จบจากอักษรศาสตร์จุฬาฯ...ก็อาจารย์โทรคุยกันอยู่เรื่อยๆ หนูก็เจออาจารย์ หนูก็จบมาพร้อมกับอาจารย์เกษียนตอนหกสิบพอดีค่ะ...หนังสือที่ชอบอ่านก็จะเป็นชอบอ่านกวีนิพนธ์ นิยาย แล้วก็อ่านการ์ตูนบ้าง แต่จะไม่ชอบอ่านอะไรเครียดๆ นะคะ ไม่ชอบเท่าไร”

กรณีศึกษา นางสาวเบญจพร ไพรศร (วันที่ 6 มีนาคม 2554)

“ก็จุดเริ่มต้นจริงๆ ก็คือสมัยเด็กๆ ตั้งแต่อ่านออกเขียนได้ ผมก็ไม่ใช่ว่าชอบอ่านหนังสือเท่าไร แต่พอป.4 มีเพื่อนสาวคนหนึ่ง เขาชวนผมเข้าห้องสมุดอ่านแฮร์รี่ภาค2 พอผมอ่านจบอย่างที่เราว่ามันหักมุมมากกว่าคิดคือไวเดอร์มอร์ ผมก็เลยประทับใจหนังสือแล้วก็อ่านเรื่องอื่นๆ ในห้องสมุดด้วยเพราะแม่ผมเป็นภารโรงเลยมีเวลาอยู่โรงเรียนทุกวัน วันเสาร์อาทิตย์ก็ขอกุญแจไปจิกหนังสือมาอ่าน..ถ้าอดิเรกจริงๆ คือเล่นเพลส อพสถานะ เล่มเอ็ม ถ้าคอมพ์ก็จะอ่านหนังสือประเภทนิยายของวินทร์ เลียววาริณ ซึ่งผมชอบมาก...”

กรณีศึกษา นายวรุต ไทยลี (วันที่ 18 มีนาคม 2554)

นอกจากนี้แล้วในการเรียนวิชาภาษาไทยนักเรียนเหล่านี้จะมีจุดรวมร่วมกันอีกสิ่ง นั่นคือการชื่นชอบการเขียนวรรณคดีในช่วงโมงวิชาภาษาไทยซึ่งสิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการอ่านซึ่งทำให้เกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานแม้ในช่วงโมงการเรียนการสอนภายในห้องเรียน

ในด้านของการถ่ายทอดนั้นเป็นสิ่งที่สามารถสังเกตได้จากทั้งในการสัมภาษณ์และการสังเกตรวมทั้งการเขียนอัตชีวประวัติอีกด้วย ยกตัวอย่างเช่นในกรณีอนุรักษ์ เม่นหุ่มนั้นจะมีสมุดปกเล่มเล็กติดตัวมาเสมอและถือติดมือเอาไว้เสมอพร้อมที่จะจดบันทึกทุกๆ ความคิดหรือเรื่องราวอีกทั้งสมุดดังกล่าวเมื่อผู้วิจัยขอดูก็พบว่าในหน้าสมุดนั้นอัดแน่นไปด้วยตัวอักษรแทบทุกหน้า ในกรณีศึกษานิรัชพร รักนุ่นนั้น เธอชื่นชอบการเขียนอนุทิน หรือ ไดอารี่(Dairy) เมื่อเธอเห็นอะไรที่น่าสนใจและเกิดความคิดเธอก็จะเขียนความคิดของตนเองนั้นลงในบันทึกประจำวันของเธอ ดังที่เธอได้กล่าวไว้ในการสัมภาษณ์ตอนหนึ่งว่า

“บันทึกนี้มันติดอยู่แล้วละ เหมือนคนโรคจิตนิดๆ แต่ก็ไม่ได้เขียนแบบว่าวันนี้ตื่นมาอาบน้ำใกล้จะสอบแล้ว หนังสือยังไม่ทันอ่านเลย...อย่างอ่านหนังสือเล่มไหนมากก็เอามาเขียนติบ้างถึงเขาจะเป็นนักเขียนซีไรต์แต่ก็ขอติบ้าง...เหมือนเราเห็นใครสักคนเรื่องสักเรื่องเราก็เอามาคิดต่อยอดได้ อย่างเราเห็นคนพิการสักคนหนึ่งนั่งเล่นกับสุนัขตัวหนึ่งก็มีความสุข ก็จะมาเขียนได้ว่า...ความสุข

มันอยู่จริงไหนน้อ มันอยู่กับการที่เราไม่มีเงินหรอก อยู่บนบรรดาคาแพงๆหรือ อยู่บนบ้านหลังราคาแพงๆหรือ หรือว่ามันอยู่ที่พื้นหญ้ากับสุนัขตัวหนึ่ง ...”

กรณีศึกษา นางสาวนิรัชพร รักนุ่น (วันที่ 5 มีนาคม 2554)

ในกรณีศึกษาบ้านจะรังบองอนั้นกรณีศึกษาได้มีการแสดงออกทางการเขียนผ่านงานในชั้นเรียนที่ส่งผู้สอน นักเรียนทั้ง 3 คนนั้นสามารถทำผลงานทางการเขียนได้ดีและแสดงรูปแบบที่มีสีสันออกมาได้อย่างน่าประทับใจซึ่งในท้ายที่สุด คุณครูเกษมา เจ๊ะชู จะนำเอาผลงานทั้งหมดนั้นมารวมเป็นเล่มให้กับนักเรียน

รูปภาพที่ 5.2 ตัวอย่างผลงานการเขียนของนักเรียนบ้านจะรังบองอ

ในส่วนของกรณีศึกษาพิมพิชานั้น เธอได้บอกเล่าความรู้สึกพลัดพลินที่มีต่อการเขียนของเธอผ่านการสัมภาษณ์และในอัตชีวประวัติเอาไว้ในตอนหนึ่งว่า

“...ถ้าที่เรา เขียนบ่อยที่สุดก็คงเป็น เมื่อวานนี้เองนะค่ะ จะเป็นของนิตยสารอะ เคยเรื่องการแบบให้เราได้ดีขมนิตยสารแฟนซีฉบับนี้อะค่ะเคยบูลาติน เพราะว่า เราก็เขียนหมดอะสามครั้งแล้วนะค่ะแล้วเขาก็จะให้หนังสือเรามามันเหมือนว่าเรา เราคิดหัวข้อได้ขึ้นมาหัวข้อหนึ่งแล้วมันก็น่าสนใจมาก แล้วเราก็ไม่อยากจะหนังสือเราอยากได้ตรงสิ่งที่เราเขียนไปให้เขา เพราะเรารู้สึกว่าเราเขียนดีเป็นหัวข้อที่น่าสนใจแล้วมันก็แอบเสียดสีนิตยสารนี้ไปในตัวด้วยเราก็ รู้สึกว่าสะใจดีแล้วเราก็อีเมลไปให้เขานะค่ะ”

กรณีศึกษา นางสาวพิมพิชา บุญอนันต์ (วันที่ 16 มีนาคม 2554)

“แนวทางที่สำคัญที่สุดที่เราบอกตัวเองเสมอๆคือ เขียนเพราะอยากเขียน ไม่ใช่เขียนเพราะอยากได้รางวัลหรือสิ่งตอบแทน อันนี้สำคัญมากเพราะเราเชื่อว่าท้ายที่สุดแล้วสิ่งที่เราได้อีก เราได้ทำในสิ่งที่เรารัก นั่นคือ เราได้สร้างสรรค์ในหัวข้อที่เราอยากเขียนจริงๆ แบบเหนืออื่นใดนั่นคือ เราารู้สึกว่าเราเหมือนเป็นสถาปนิก หรือ เป็นนักออกแบบ เอาตัวอักษรมาเรียงต่อกัน เกิดเป็นเรื่องราวใหม่ๆที่ไม่เคยมีมาก่อน เรามีความสุขทุกครั้งที่เราได้ออกแบบตัวอักษร ไม่ใช่ได้เขียนเรียงความหรือบทความ”

อัตชีวประวัติ โดย นางสาวพิมพ์พิชา บุญอนันต์

ในกรณีศึกษา อัญชลี บัวเพชร, ภัทรานิษฐ์ เหลืองไชยยะ, และวรรกต ไทยลีนั้นมีความคล้ายคลึงกันมากที่สุดเนื่องจากนักเรียนทั้ง 3 คนใช้เวลาว่างของตนกับการเขียนเรื่องราวที่แต่งขึ้นมาต่างๆ รวมทั้งการคิดวางโครงเรื่องทั้งนิยายและเรื่องสั้นของตนเอง ดังในรายกรณีศึกษา วรรกต ไทยลี ได้สร้างผลงานที่ชื่อ “อิสรภาพ” ที่ได้กล่าวถึงเป็นตัวอย่างไว้ในขั้นต้นแล้ว ส่วนในกรณีศึกษา เบญจพร ไพรศรนั้น จะเห็นได้ว่าสุนทรีย์ทางการเขียนของเธอ นั้นปรากฏออกมาในลักษณะของการที่เธอทุ่มเทเวลาที่มีทั้งหมดให้กับการฝึกฝนการเขียนของเธออย่างจริงจังซึ่งผู้วิจัยได้กล่าวไว้ในขั้นต้น และที่ได้ปรากฏในการสัมภาษณ์จากอาจารย์บุษบาผู้เคยเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาชมรมให้กับเธอในตอนหนึ่งว่า

“เวลาว่างของเขาก็คือ เขาจะเขียน เขียนอะไรของเขา บางทีก็จบบ้างไม่จบบ้าง อ่านหนังสือ เวลาว่างของเขาจะคะ อ่านหนังสือ เขียนงานอะไรพวกนี้ เวลาที่จะไปเที่ยวกับเพื่อนๆ อะไรอย่างนี้ก็จะไม่ค่อยมี เขาก็จะไม่ค่อยออกไปกับเพื่อนๆอย่างที่เพื่อนๆออกไปเดินห้างเดินห้างอะไรเขาก็จะไม่ค่อยไปเขาก็จะกลับบ้านดูหนังสือเขียนกลอนบ้างเขียนอะไรบ้างอ่านหนังสือ”

อาจารย์ประจำกลุ่มสาระวิชาภาษาไทย อาจารย์บุษบา โหระวงศ์

(วันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2554)

สิ่งที่กล่าวทั้งหมดมานี้ตรงกับทฤษฎีของ Adèle Kohányi (2005) ที่ได้กล่าวไว้ในงานวิจัยว่า กลุ่มผู้มีความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นมีลักษณะแบบ Turn inward นั่นคือ ทางด้าน Cognitive จะมีความหลงใหลในมุมมองของความงดงามหรือสุนทรีย์ะทางภาษา และเรื่องที่แต่งขึ้น (fiction) ซึ่งนักเรียนทั้ง 10 กรณีศึกษานั้นได้แสดงออกมาในลักษณะและรูปแบบการดำเนินชีวิตของตนที่แตกต่างกันออกไปดังที่กล่าวไว้ และสามารถสังเกตได้ ทำความ

เข้าใจได้ และสามารถอธิบายถึงความลุ่มหลงในตัวอักษรที่เกิดขึ้นกับนักเรียนผู้มีความสามารถเหล่านี้ได้

ส่วนที่ 2 ด้านประสบการณ์ (Experience Factors)

ในด้านประสบการณ์นี้เป็นเรื่องของการสั่งสมให้เกิดความรู้ในตัว นักเขียนจะเขียนได้ดีหรือไม่นั้นก็ขึ้นอยู่กับ การได้รับประสบการณ์และการสั่งสมข้อมูลความรู้ในตัว เพราะหากขาดซึ่งความรู้ในสิ่งที่ตนจะเขียนแล้วนั้นก็ไม่สามารถที่จะทำให้ผู้เขียนเขียนผลงานออกมาได้ดีด้วยไม่มีสิ่งที่จะเขียนหรือหากนั่งเทียนเขียนก็จะไม่เกิดความรู้สึกให้ผู้อ่านคล้อยตามได้ ด้านการรับประสบการณ์นั้นแบ่งออกเป็น 2 ทางด้วยกันนั่นคือ

1) การรับประสบการณ์ทางตรง ซึ่งประสบการณ์นั้นเกิดขึ้นผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 ของเราโดยตรง ยกตัวอย่างเช่น การรับรู้รสชาติ ความนุ่มหรือแข็ง และความเย็นของไอศกรีมผ่านทางลิ้น การมองเห็นนกบินจากต้นไม้ขึ้นสู่ท้องฟ้า การสัมผัสความรู้สึกและแห้งผากของพื้นดินด้วยมือของตนเอง เป็นต้น

2) การรับประสบการณ์ทางอ้อม เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยผ่านสื่อใดสื่อหนึ่ง อันจะสามารถยกตัวอย่างได้เช่น การเกิดภาพในจินตนาการของตนผ่านางการอ่านหนังสือนิยาย การรู้สึกว่ามีกลิ่นหอมน่าทานและรสอร่อยการดูรายการอาหารผ่านทางโทรทัศน์ การรู้สึกได้ถึงความนุ่มนวลของปุยนุ่นผ่านการบอกเล่า การรับรู้ได้ถึงสายลมแรงผ่านทาง การได้ยินทางรายการวิทยุ เป็นต้น

ซึ่งในส่วนของประสบการณ์นี้จะคาบเกี่ยวกับในส่วนของ ปัจจัยทางสังคม (Social Factors) ไว้ด้วย กล่าวคือ สังคมนั้นจะก่อให้เกิดประสบการณ์แบบทางตรงให้กับเรานั้นเอง ผู้วิจัยจึงได้รวมปัจจัยทางด้านสังคมที่แบ่งไว้ในขั้นตอนเข้ากับปัจจัยในส่วนที่ 2 นี้ และประสบการณ์เหล่านี้ก่อให้เกิดการสะสมของข้อมูลขึ้นภายในตัว ซึ่งสิ่งนี้ก่อให้เกิดปัจจัยทางประสบการณ์ที่ส่งผลต่อความสำเร็จทางการเขียนได้ 2 ข้อสำคัญด้วยกันคือ

1) การค้นพบแรงบันดาลใจทางการเขียน ประสบการณ์การค้นพบแรงบันดาลใจดังกล่าวนี้ผู้วิจัยแยกย่อยออกไปได้เป็นสองทางด้วยกันนั่นคือ การค้นพบแรงบันดาลใจทางบวก และการค้นพบแรงบันดาลใจทางลบ ซึ่งทั้ง 2 ทางนี้ส่งผลกระทบต่อตัวนักเรียน/นักศึกษาทำให้เกิดความต้องการเขียนและเกิดการพัฒนาการเขียนของตนจนประสบความสำเร็จ

การค้นพบแรงบันดาลใจทางบวก คือการได้รับแรงบันดาลใจที่ทำให้กรณีศึกษาเกิดความรู้สึกในด้านบวกต่อประสบการณ์ที่ตนพบเจอมา ก่อให้เกิดเป็นแรงผลักดันและความ

ต้องการเขียนขึ้น อาทิ ความต้องการจะประสบความสำเร็จเหมือนคนที่เป็ต้นแบบของตน การได้รับคำชื่นชมจากคุณครูอย่างเปิดเผย และการชักจูงให้เกิดความสนใจจากเพื่อน เป็นต้น

ดังที่ได้กล่าวไว้ในตอนนี้จะพบว่าในหัวข้อจุดเริ่มต้นทางความสำเร็จทางการเขียน ทั้ง 10 กรณีนั้นปรากฏถึงแรงบันดาลใจซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนแปลงชักนำกรณีศึกษาเข้าสู่เส้นทางการเขียนและเกิดขึ้นไม่เพียงครั้งแต่จะเกิดขึ้นในเส้นทางการเขียนของกรณีศึกษาและส่งผลให้กรณีศึกษาเข้าสู่เส้นทางการความสำเร็จในที่สุด ดังในกรณีศึกษาอนุรักษ์ เม่นหุ่ม การได้รับคำชมจากครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในวัยเด็กส่งผลให้อนุรักษ์เกิด ความภาคภูมิใจ และ เกิดความชื่นชอบ การสร้างรูปประโยค ในกรณีของพิมพ์ิชาเธอได้รับการชักนำจากเพื่อนของเธอในการเขียนโดยการนำหัวข้อมาให้พิมพ์ิชาเขียน ในกรณีศึกษาอัญชลีและเบญจพรนั้นเกิดจากผู้เป็นต้นแบบ ได้แก่ คุณครู และ พี่ชาย ประสบความสำเร็จจึงเกิดความประทับใจอันก่อแรงบันดาลใจให้ก้าวเดินตามบุคคลเหล่านี้ ผู้เปรียบเสมือนต้นแบบของตัวเอง ในกรณีศึกษาวรุตการได้รับความสนใจจากคุณครูสุวรรณผู้เป็นที่ปรึกษาชมรมและได้รับคำชื่นชมต่อผลงานของเขา ในกรณีศึกษาภัทรานิชฐ์เธอได้รับแรงบันดาลใจและจินตนาการจากนิทานก่อนนอนที่แม่อ่านให้ และสนใจการแต่งเรื่องราวต่างๆ และรวมถึงการสนับสนุนจากครอบครัวก็เป็นสิ่งที่ทำให้เธอประสบความสำเร็จอย่างสม่ำเสมอในการส่งประกวดงานเขียน

การค้นพบแรงบันดาลใจทางบวก เป็นการได้รับประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดความรู้สึกทางลบต่อกรณีศึกษา ซึ่งก่อให้เกิดความรู้สึกอัดอั้นอันส่งผลให้เกิดความต้องการผลักดันหรือต้องการไปให้ถึงเป้าหมายผ่านทางการเขียน

สิ่งนี้เกิดขึ้นให้เห็นอย่างชัดเจนในกรณีศึกษาอนุรักษ์ และเบญจพร กล่าวคือในกรณีศึกษาอนุรักษ์เม่นหุ่มนั้น ปมด้อยทางการพูดของเขาส่งผลต่อตัวเขาและคนรอบข้างทำให้อนุรักษ์หาทางเลี้ยงที่จะสื่อสารออกทางการพูดและเมื่อเขาพยายามที่จะระบายความรู้สึกของตนผ่านทางวาดภาพ อนุรักษ์ต้องพบกับความรู้สึกสะเทือนใจอีกครั้งจากคุณครูผู้สอนศิลปะผู้ซึ่งติการวาดของเขา จนเป็นเหตุให้อนุรักษ์หันหน้าเข้าหาการเขียน ในกรณีศึกษาของเบญจพรแม้ว่าจุดเริ่มต้นนั้นจะมาจากความสำเร็จของพี่ชายของเธอ นายอำพล ไพรศรทำให้เธออยากจะประสบความสำเร็จเช่นเดียวกับพี่ชายของตนแต่ก็ได้รับประสบการณ์ทางลบจากเพื่อนร่วมชั้นในการจับกลุ่ม ก่อให้เกิดความคิดที่อยากจะลบคำสบประมาทนั้น และผลักดันเธอเข้าสู่เส้นทางการความสำเร็จทางการเขียน ในกรณีศึกษานิรัชพร รักนุ่นความอัดอั้นในความรู้สึกที่เธอคิดว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมและการลงโทษที่ไม่ถูกต้องทำให้เธอเกิดความต้องการถ่ายทอดออกไปผ่าน

ทางการเขียนและเป็นเหตุให้เธอแต่งกลอนขึ้นมาติดพ้อและกลอนติดพ้ออาจารย์ฝ่ายปกครองในวันนั้นก็ได้นำเธอเข้ามาสู่เส้นทางความสำเร็จทางการเขียน

2) การได้รับโอกาสในการเข้าถึงแหล่งความรู้ โอกาสในการเข้าถึงแหล่งความรู้ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสั่งสมประสบการณ์และการค้นคว้าหาข้อมูล เนื่องจากข้อมูลเป็นสิ่งจำเป็นเป็นอย่างยิ่งต่อการเขียนและการเขียนได้ดี ในกรณีศึกษาทั้ง 10 คนนั้น แม้ว่าจะมีฐานะทางครอบครัวรวมทั้งสภาพแวดล้อมรอบตัวที่หลากหลายแต่สิ่งที่เป็นจุดร่วมร่วมกันของกรณีศึกษาทั้ง 10 คนนั้นคือการสามารถเข้าถึงแหล่งความรู้ดังกล่าวได้ และสามารถนำมาใช้ให้เกิดความสำเร็จทางการเขียนได้

ดังในกรณีศึกษาอนุรักษ์เขาชอบอ่านหนังสือตั้งแต่เด็กๆ แม้หนังสือที่เขาอ่านจะเป็นหนังสือประเภทการ์ตูนก็ตาม แต่หนังสือดังกล่าวได้ปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้กับเขา อนุรักษ์ประสบความสำเร็จเบื้องต้นในระดับรองชนะเลิศกับงานเขียนเรื่องสั้นชิ้นแรกซึ่งมีเนื้อหาที่เขาได้รับแรงบันดาลใจมาจากสภาพแวดล้อมรอบตัว ความรุนแรงในครอบครัวคือสิ่งที่เขาเขียนและได้รับการพิจารณา สิ่งที่เขาเขียนเป็นสิ่งที่เขาค้นเคยจากสถานที่ๆ เขาเคยอาศัยอยู่นั้นก็คือในเขตสลัม ซึ่งเป็นสถานที่ให้ข้อมูลในการเขียนเรื่องนี้เป็นอย่างมากแก่ตัวอนุรักษ์ และในเรื่อง “ผักบุ้งในอ้อมกอดของความมืดมน” ผลงานชิ้นที่ประสบความสำเร็จได้รับรางวัลชนะเลิศของเขานั้น ประสบการณ์ที่เขาได้รับให้ดูแลแปลงเกษตรในช่วงมัธยมศึกษาของเขาก็ได้ถูกนำมาถ่ายทอดลงในผลงานชิ้นเช่นกัน

ในกรณีศึกษาพิมพ์ิชา เธอเป็นผู้เข้าร่วมในโครงการ Gifted Thai ของทางโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษารวมทั้งโครงการนักอักษรศาสตร์รุ่นใหม่ซึ่งพิมพ์ิชาจะได้รับงานที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและการวิจารณ์งานเขียนที่อ่านไปเป็นอย่างมากมาย เป็นส่วนที่ทำให้เธอได้รับข้อมูลจากการอ่านเป็นอย่างมาก และแม้ว่าพิมพ์ิชาจะอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างจากอนุรักษ์อย่างมากก็ตามแต่เธอก็ได้รับโอกาสให้เข้าถึงประสบการณ์ต่างๆ จากโครงการทั้งสองที่เธอเข้าร่วมทั้งการได้ออกไปทำกิจกรรม การได้รับมอบหมายให้ทำโครงการซึ่งปิดประสบการณ์ต่างๆ ให้แก่เธอได้รับความรู้และการอ่านมากกว่านักเรียนทั่วไป

ในกรณีนิรัชพรนั้นประสบการณ์ที่เธอได้รับนั้นเธอได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ รอบตัวจากประสบการณ์ตรงที่เธอได้พบและได้เห็นในชีวิตประจำวันของเธอ การได้รับการปลูกฝังนิสัยรักการอ่านจากพี่สาวของตนตั้งแต่วัยเยาว์และการได้รับความสนใจจากอาจารย์สมศักดิ์ผู้เป็นประกายความสามารถในตัวของเธอ

รูปแบบของผลงานที่กรณีศึกษาอัญชลิได้รับนั้นคล้ายกับในกรณีศึกษาของ ภัทธานิชฐ์แต่ในด้านประสบการณ์ของทั้งสองนี้แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ครอบครัวที่อัญชลิอยู่ เธออาศัยและผู้ชีวิตอยู่กับครอบครัวของคุณลุงคุณป้าในบ้านสวนโดยห่างจากการดูแลของคุณพ่อ ของเธอ แต่เธอก็ได้รับโอกาสในการเข้าถึงข้อมูลต่างๆ ที่นำมาใช้ในการเขียนผ่านประสบการณ์ตรง ที่เธอนั้นได้รับจากบ้านสวนแห่งนี้เอง ส่วนภัทธานิชฐ์นั้นเธออาศัยอยู่ในครอบครัวที่อบอุ่นและ พร้อมหน้ากัน อีกทั้งยังมีฐานะทางการเงินที่มั่นคง เธอมีโอกาสเข้าถึงแหล่งข้อมูลมากกว่าแต่สิ่งที่ทำให้เธอประสบความสำเร็จทางการเขียนนั้น กลับมีที่มาไม่แตกต่างจากของอัญชลิ นั่นก็คือ ประสบการณ์ที่ได้จากพ่อของเธอที่รับเอาขยะอิเล็กทรอนิกส์มาแยกชิ้นส่วนสร้างให้เกิดประโยชน์ และเธอก็นำเอาเรื่องราวนี้มาถ่ายทอดเป็นผลงานที่ได้รับรางวัลเช่นเดียวกัน

ในกรณีศึกษาเบญจพร ไพโรศเบญจพรนั้นได้รับโอกาสในการเข้าถึงความรู้ได้ จากการที่เธอเข้าร่วมในชมรมที่เธอเป็นสมาชิกอยู่และได้รับการฝึกฝนอบรมจากอาจารย์บุษบาผู้ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาชมรมด้วย เป็นอีกรูปแบบของการเข้าถึงความรู้ รวมทั้งความพยายาม ขวนขวายหาข้อมูลของเธอที่จะนำมาใช้ในการเขียนก็เป็นการเปิดโอกาสให้กับตนเอง

ผลงานของวรรคตินั้น สะท้อนตัวตนและปมหลังของเขาได้เป็นอย่างดี วรรคตินั้น เข้าถึงการอ่านได้จากการที่แม่ของเขาเข้าเป็นข้าราชการภารโรงในโรงเรียนพญาไททำให้เขาได้ใช้ เวลาในห้องสมุดนานกว่าคนอื่นรวมทั้งสามารถเข้าถึงหนังสือในห้องสมุดได้แม้ในวันเสาร์อาทิตย์ การอ่านหนังสือมากทำให้วรรคตได้รับความรู้มากแม้จะเป็นประสบการณ์ทางอ้อมก็ตามแต่ก็เป็น อีกวิธีในการรับเข้าถึงประสบการณ์

เหล่านักเรียนในกรณีศึกษาทั้ง 3 คนของโรงเรียนบ้านจระรังบองอนั้น ทั้งสามต่าง เป็นชาวมุสลิมที่อาศัยอยู่ชุมชนนั้น ด้วยหลักศาสนาเป็นสิ่งเกื้อหนุนส่งเสริมให้นักเรียนทั้ง 3 คน ได้รับความรู้ซึ่งนำมาถ่ายทอดผ่านการเขียน และด้วยการสนับสนุนฝึกฝนจากคุณครูเกษมา นักเรียนทั้งสามจึงก้าวเข้าสู่เส้นทางความสำเร็จทางการเขียนนี้

อภิปรายผลการวิจัย

ในการอภิปรายผลการวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอแบ่งการอภิปรายออกเป็น 2 ส่วนสำคัญด้วยกัน ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้คือ ส่วนที่1 เส้นทางสู่ความสำเร็จของผู้มีความสามารถทางการ เขียน และส่วนที่2 ผลกระทบจากความสำเร็จต่อผู้มีความสามารถทางการเขียนและคนรอบข้าง

ส่วนที่1 เส้นทางความสำเร็จของผู้มีความสามารถทางการเขียน

เส้นทางความสำเร็จทางการเขียนของนักเรียน/นักศึกษานั้นจำเป็นต้องอาศัยปัจจัยที่สำคัญหลัก 2 ส่วนด้วยกันอันประกอบด้วย

1) ปัจจัยด้านกระบวนการทางความคิด หรือ Cognitive Factors ซึ่งในส่วนนี้ยังแยกย่อยออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ 1.1) ลักษณะของความเป็นคนช่างคิด 1.2) ลักษณะของผู้ที่มีความมุ่งมั่นจริงจัง และรับผิดชอบ 1.3) มีรูปแบบ ความคิดและแนวทางในการเขียนเป็นของตนเอง และ 1.4) มีสุนทรีย์ไปกับตัวอักษร ซึ่งลักษณะที่ปรากฏร่วมกันในกรณีศึกษาทั้ง 10 สามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎี Three – Ring Conception of Giftedness ได้

2) ปัจจัยด้านประสบการณ์ หรือ Experience Factors ซึ่งในปัจจุบันนี้ก็ยังมีส่วนย่อยๆอีก 2 ส่วน ได้แก่ 2.1) การค้นพบแรงบันดาลใจทางการเขียน 2.2) การได้รับโอกาสในการเข้าถึงแหล่งความรู้

นอกจากปัจจัยทั้งสองแล้วเมื่อนำเอาประวัติเส้นทางความสำเร็จทางการเขียนของนักเรียน/นักศึกษาทั้ง 10 คนนั้นมาทำการเปรียบเทียบกันและวาดออกมาเป็นไดอะแกรมรวมกับปัจจัยที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นจะสามารถสรุปเส้นทางความสำเร็จของผู้มีความสามารถทางการเขียนดังนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภาพที่ 5.1 เส้นทางความสำเร็จทางการเขียน

เส้นทางความสำเร็จทางการเขียนของกรณีศึกษาทั้ง 10 คนนั้นมีจุดเริ่มต้นเช่นเดียวกันคือ เหล่ากรณีศึกษาได้พบกับแรงบันดาลใจซึ่งส่งผลให้เกิดความต้องการที่จะแสดงออก

ผ่านทางการเขียน ไม่ว่าจะเป็นการได้รับแรงบันดาลใจทางบวก เช่น การได้รับคำชื่นชมจากคุณครูในห้องเรียน การมีคุณครูเป็นต้นแบบผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียน หรือการมีพี่ชายที่เป็นนักกลอนซึ่งประสบความสำเร็จและหยิบนำมาเป็นแบบอย่าง และการได้รับการชักนำจากเพื่อน เป็นต้น หรือในการได้รับแรงบันดาลใจทางลบ เช่น การถูกล้อเลียนทักษะทางการพูดจากเพื่อนๆ การได้รับคำติฉินการวาดภาพ ความต้องการลบคำสบประมาทจากเพื่อนร่วมชั้น ไปจนถึงความน้อยเนื้อต่ำใจที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมในการถูกลงโทษ เป็นต้น เหล่านี้ผลักดันให้เกิดความต้องการสร้างงานเขียน และการลองผิดลองถูกในการสร้างชิ้นงานขึ้นมาในจุดนี้เองที่ก่อให้เกิดงานเขียนชิ้นสำคัญต่างๆ ขึ้นอันจะกลายเป็นจุดเปลี่ยนของกรณีศึกษา อาทิ คำกลอนตัดพ้อซึ่งส่งผลให้นักเรียนได้รับความสนใจจากอาจารย์จนได้เข้ารับการฝึกฝนจากอาจารย์ในเวลาต่อมา ผลงานเรื่องสั้นที่ได้รับรางวัลรองชนะเลิศของอนุรักษ์ซึ่งนำไปให้อนุรักษ์ได้พบกับนักเขียนอาชีพหลายท่านย้อนกลับไปเป็นแรงบันดาลใจให้อนุรักษ์ต้องการสร้างผลงานเพิ่มขึ้นอีก หรือในกรณีของนักเรียนทั้ง 3 กรณีศึกษาจากโรงเรียนบ้านจะรังบองอซึ่งให้ความสนใจในการส่งผลงานเข้าประกวดและมีการเขียนโครงเรื่องร่วมกันขึ้นและนำไปให้ครูดูก็นับเป็นผลงานชิ้นหนึ่งเช่นกัน และหลังจากที่นักเรียน/นักศึกษาเหล่านี้ได้ลองผิดลองถูกกับตนเองก็จะเข้าสู่กระบวนการพัฒนางานเขียนของตนซึ่งในส่วนนี้นักเรียนจะได้รับโอกาสในการเข้าถึงแหล่งความรู้ทั้งในด้านการเขียนและในด้านอื่นๆ อันเป็นประโยชน์ต่อการเขียน อาทิ การได้รับคำแนะนำจากคุณครูหรืออาจารย์ที่ปรึกษาในชุมนุม ชมรม หรือกลุ่มสนใจต่างๆ การได้รับโอกาสใช้เวลาในห้องสมุดเป็นเวลานานๆ การได้เข้าร่วมอบรมในโอกาสต่างๆ หรือการได้รับเลือกเป็นนักเรียนในโครงการที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการเขียน เป็นต้น และหลังจากที่นักเรียน/นักศึกษาเหล่านี้ได้เก็บเกี่ยวประสบการณ์และฝึกปรือฝีมือของตนด้วยการเขียนครั้งแล้วครั้งเล่าจนเชี่ยวชาญ นักเรียน/นักศึกษาเหล่านี้จะค่อยๆ สร้างแนวความคิด รูปแบบการเขียน ไปจนถึงแนวทางในการสร้างสรรค์งานเขียนของตนเองขึ้นมา ซึ่งตลอดกระบวนการที่เกิดขึ้นนี้ กรณีศึกษามีความรู้สึกเพลิดเพลินไปกับการสร้างสรรค์ผลงานของตนจนเกิดเป็นความหลงใหลและมีความสุขที่ได้เขียนสิ่งต่างๆ ซึ่งความสุขที่ได้นี้เป็นสิ่งยึดเหนี่ยวให้กรณีศึกษาทั้ง 10 คนสามารถสร้างสรรค์ผลงานจนแล้วเสร็จ สามารถส่งเข้าประกวดได้จนได้รับรางวัลในท้ายที่สุด

จากที่ได้กล่าวถึงผลการศึกษาไว้ในขั้นต้นนั้นจะพบว่าการพัฒนาความสามารถทางการเขียนสู่ความสำเร็จทางการเขียนนั้นมีความสอดคล้องกันกับทฤษฎี Three – Ring Conception of Giftedness ของ The National Research Center on the Gifted and Talented, University of Connecticut ในด้าน Cognitive Factors ที่ได้กล่าวถึงในขั้นต้นนั้นคือ กรณีศึกษาทั้ง 10 กรณีมีความสามารถทางการคิดอันประกอบด้วย ทักษะทางการเขียนในระดับที่ดี มีความลุ่มหลงในงาน

เขียนอย่างจริงจัง และมีความคิดสร้างสรรค์ในงานเขียน ตรงตาม concept ของทฤษฎี แต่หากจะจัดให้เป็นผู้มีพรสวรรค์หรือไม่นั้น จะต้องมีการศึกษาที่เน้นหนักต่อยอดขึ้นไปอีก เพราะเมื่อดูจากข้อมูลเบื้องต้นที่มีอยู่แม้ว่านักเรียนจะเป็นผู้มีทักษะทางการเขียนในระดับที่ดีก็ตามแต่จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลจะพบว่า กรณีศึกษาบางคนนั้นไม่เชี่ยวชาญในด้านหลักภาษา ซึ่งจะต้องมีการศึกษาในส่วนนี้ต่อไปหากต้องการตัดสินว่า กรณีศึกษาคนใดหรือทั้งหมดในกลุ่มนี้นั้นเป็นผู้มีพรสวรรค์ทางการเขียนจริง

นอกจากผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้จะให้ผลตรงกับทฤษฎีเกี่ยวกับพรสวรรค์ดังกล่าวในขั้นต้นแล้วนั้น ยังตรงกับแนวทางการพัฒนาการเขียนของอาจารย์ บันลือ พฤษะวัน (2533) ซึ่งได้กล่าวเอาไว้ในบทนำอีกด้วยว่า การพัฒนาทักษะในการเขียนต้องอาศัยการได้รับการพัฒนาทักษะในการอ่านเป็นพื้นฐานที่สำคัญ ซึ่งเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาทักษะในด้านอื่นๆ อีก 4 ด้าน อันได้แก่ การฟัง พูด อ่าน เขียน และหลักภาษา ด้วย

ส่วนที่ 2 ผลกระทบจากความสำเร็จต่อผู้มีความสามารถทางการเขียนและคนรอบข้าง

จากการศึกษาผลกระทบจากความสำเร็จทางการเขียนส่งผลต่อตัวนักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียนนั้นผู้วิจัยพบว่ากรณีศึกษาได้รับผลกระทบในด้านต่างๆ อาทิ

1) ด้านจิตใจของนักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จ ผลกระทบต่อจิตใจนี้สามารถแบ่งออกเป็น 2 ส่วนด้วยกัน นั่นคือ (1.1) ผลกระทบจากความสำเร็จที่เกิดขึ้นภายใน กล่าวคือเมื่อนักเรียน/นักศึกษาได้รับรู้ถึงการประสบความสำเร็จของตนจะก่อให้เกิดความภาคภูมิใจภายในตนเอง ทำให้นักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จรู้สึกดีต่อตนเองและต่อสิ่งที่ตนทำ ต่อความสามารถของตนเอง และในบางครั้งกลายเป็นความตระหนงตน ดังในกรณีศึกษาที่ 1 นายอนุรักษ์ เม่นหุ่มครั้งเมื่อชนะการประกวดเรื่องสั้นครั้งแรกได้รับรางวัลรองชนะเลิศนั่นเอง (1.2) ผลกระทบจากความสำเร็จที่เข้ามาจากภายนอก กล่าวคือเป็นสิ่งที่บุคคลอื่นนอกจากตัวนักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จกระทำต่อนักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จ ทั้งการแสดงความยินดี การมอบรางวัล การประกาศข่าวความสำเร็จและพูดชื่นชมนักเรียนที่หน้าเสาธงในตอนเช้า เป็นต้น

นอกเหนือจากนี้ในด้านของจิตใจนั้น การได้รับรางวัลจะไม่เพียงส่งผลให้เกิดความภาคภูมิใจแล้วจบไปเท่านั้นยังเป็นเหมือนกำลังใจให้กับนักเรียน/นักศึกษาผู้มีความสามารถเหล่านี้ยังคงสร้างสรรค์ผลงานและเกิดความต้องการที่จะพัฒนาศักยภาพของตนเองต่อไป

2) ด้านโอกาสในการพัฒนาตนเอง ความสำเร็จทางการเขียนนั้นส่งผลให้นักเรียน/นักศึกษาเหล่านี้กลายมาเป็นที่สนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางโรงเรียนเนื่องจากเป็นผู้ที่สร้างชื่อเสียงให้กับสถาบันที่ตนศึกษา โรงเรียนจะมีความกระตือรือร้นที่จะสนับสนุนนักเรียนผู้มีความสามารถได้พัฒนาทักษะฝีมือของตนเพื่อสร้างชื่อเสียงให้กับสถาบันของตนต่อไป หรือการได้รับโอกาสให้การเข้าร่วมอบรมจากสมาคม ชมรม หรือสถาบันที่เกี่ยวข้องอื่นๆ อาทิ สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย, สถาบันยูวโพธิชน, สมาคมเทพศรีกวีศิลป์ เป็นต้น

นอกจากการได้รับการเกื้อหนุนจากองค์กรต่างๆ ในขั้นต้นแล้วนั้น ความสำเร็จของนักเรียนยังเป็นแรงผลักดันกระตุ้นให้คนรอบข้างอย่างเช่น คุณครู/อาจารย์ และผู้ปกครอง เกิดความตระหนักเห็นความสำคัญในตัวนักเรียน/นักศึกษาผู้มีความสามารถเหล่านี้และให้การสนับสนุน ดังในกรณีศึกษาภัทราณิษฐ์ เหลืองไชยยะซึ่งคุณแม่ของเธอได้กลายมาเป็นผู้ให้การสนับสนุนรายใหญ่ของเธอ หรือในกรณีของกลุ่มนักเรียนนักเขียนโรงเรียนบ้านจะรังบองอ ซึ่งชุมชนเกิดความภาคภูมิใจและต้องการให้โครงการหนังสือเล่มเล็กนี้ดำเนินต่อไปและสนับสนุนให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมดังกล่าวนี้ต่อไป เป็นต้น

นอกจากผลกระทบจากความสำเร็จนี้จะส่งผลต่อตัวนักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จแล้วนั้น ความสำเร็จนี้ยังส่งผลต่อบุคคลรอบตัวของนักเรียน/นักศึกษาเหล่านี้อีกด้วย นั่นคือ

1) ต่อสถาบันหรือโรงเรียน ที่นักเรียน/นักศึกษาสังกัดอยู่ ซึ่งความสำเร็จของนักเรียน/นักศึกษาเหล่านี้ได้นำพาชื่อเสียงมาให้ ทำให้ทางโรงเรียนเกิดความตระหนักเห็นความสำคัญต่อการให้การศึกษแก่นักเรียน รวมทั้งตระหนักถึงการให้โอกาสนักเรียน/นักศึกษาได้รับการฝึกฝนและแสดงความสามารถของตน

2) ต่อเพื่อน และนักเรียนคนอื่นๆ ด้วยความสำเร็จของเพื่อน รุ่นน้อง หรือรุ่นพี่ที่เกิดขึ้นนี้จะเป็นดังตัวอย่างที่ใกล้ตัวนักเรียนที่สุด และทำให้เกิดความรู้สึกอยากประสบความสำเร็จเช่นเดียวกันบ้าง ดังในการเข้าไปลงพื้นที่ศึกษาที่โรงเรียนบ้านจะรังบองอ มีนักเรียนหลายคนที่เกิด

ความสนใจในโครงการของคุณครูจะมา เจ๊ะซู และขอเข้าร่วมเมื่อได้เห็นความสำเร็จของนักเรียน
กรณีศึกษาทั้งสามคน เป็นต้น

3) ต่อผู้ปกครอง ความสำเร็จของบุตรหลานนั้นเป็นความภาคภูมิใจของผู้ปกครอง คุณพ่อ
คุณแม่ อีกทั้งยังเป็นเครื่องพิสูจน์ให้พวกท่านได้เห็นถึงความจริงจังที่มีต่อการเลือกเส้นทางการ
ดำเนินชีวิตของตนเอง ดังในกรณีศึกษาเบญจพร ไพโรศร และ ภัทรานิษฐ์ เหลืองไชยยะ ซึ่งทั้งคู่
ได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองทั้งในการรับส่ง และให้ความสนใจติดตามการเขียนของพวกเขา

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยนี้ทำให้ทราบถึงเส้นทางการสำเร็จทางการเขียนของนักเรียน/นักศึกษาผู้
ประสบความสำเร็จทางการเขียนซึ่ง เส้นทางการสำเร็จนี้จะเป็ประโยชน์ต่อการจัดการเรียน
การสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ซึ่งผู้สอนสามารถที่จะนำปัจจัยตลอดจนเส้นทางการสำเร็จของ
กรณีศึกษาแต่ละกรณีที่ได้กล่าวไว้ในขั้นตอนนี้ไปปรับให้เข้ากับการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียน
ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจ และความชื่นชอบการเขียนยิ่งขึ้น

ทางโรงเรียนควรที่จะมีบทบาทในการสนับสนุนนักเรียนของตนได้ให้รับโอกาสในการ
แสดงออกซึ่งความสนใจของตน สนับสนุนความสามารถของนักเรียนที่มีความสามารถโดดเด่น
และเปิดโอกาสให้นักเรียนทั่วไปได้เข้าถึงในกระบวนการเรียนรู้ที่จะส่งเสริมพัฒนาการทางการ
เขียนไปในเวลาเดียวกัน

ครู/อาจารย์ผู้สอนควรจะให้ความสนใจและสังเกตนักเรียนของตนว่านักเรียนแต่ละคนนั้น
มีความสนใจในสิ่งใด จัด/คิดค้นแผนการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับความสนใจของ
นักเรียนเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเขียน รวมทั้งส่งเสริมให้นักเรียนเกิดจิตสำนึก
รักการอ่านเพื่อที่จะได้พัฒนาองค์ความรู้ ไม่เพียงความรู้ในห้องเรียน แต่รวมไปถึงความรู้นอก
ห้องเรียนอีกด้วย

สถาบันและองค์กรที่เกี่ยวข้องต่างๆ ควรมีการจัดให้มีการประกวดอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ได้
มีเวทีที่นักเรียน/นักศึกษาผู้มีความสามารถได้รับโอกาสในการแสดงความสามารถของตนมาก
ยิ่งขึ้น อีกทั้งกำหนดหัวข้อที่มีความหลากหลายยิ่งขึ้น เนื่องจากทุกวันนี้การประกวดต่างๆ ที่เกิดขึ้น
นั้นมักจะจัดหัวข้อที่ละม้ายคล้ายกัน ซึ่งทำให้เกิดความน่าเบื่อและขาดแรงจูงใจในการเขียน

คณะกรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิต่างๆ ควรเปิดโอกาสและเปิดใจรับรูปแบบงานเขียนใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นโดยไม่ละทิ้งหลักการและองค์ความรู้เดิมไป

คุณพ่อ คุณแม่ และผู้ปกครองควรให้การสนับสนุนความสนใจของบุตรหลานของตนโดยเอาใจใส่ต่อสิ่งที่นักเรียน/นักศึกษาสนใจอย่างใกล้ชิด และเปิดใจยอมรับ และให้เกียรติต่อความคิดและการเลือกของพวกเขา

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยในครั้งนี้มีขอบเขตของการเก็บข้อมูลที่สำคัญประการหนึ่งนั่นคือ ประการที่หนึ่ง ผู้วิจัยทำการคัดเลือกกรณีศึกษา โดยกำหนดจากนักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียนโดยเป็นผู้ที่ชนะเลิศการประกวดงานประพันธ์เชิงร้อยแก้วในระดับประเทศ ซึ่งถึงแม้ว่านักเรียน/นักศึกษาในกลุ่มนี้จะสามารถอ้างอิงได้ว่าเป็นผู้ที่มีผลงานที่ได้รับการยอมรับจากผู้ทรงคุณวุฒิและเป็นตัวแทนของผู้มีผลงานดีเลิศในระดับประเทศก็ตามทว่าจากการศึกษาพบว่านักเรียนเหล่านี้บางกรณีศึกษานั้นไม่ได้เดินเฉพาะในเชิงร้อยแก้วเท่านั้น แต่ยังมีบทบาทด้านความสามารถในการประกวดประชันกลอนหรือการประพันธ์ในเชิงร้อยกรองอีกด้วย ถึงแม้ว่าผู้วิจัยจะพบความแตกต่างกันในบริบทของการผลิตผลงานเชิงร้อยแก้วและร้อยกรองก็ตาม ซึ่งในที่นี่ทำให้ผู้วิจัยได้เกิดข้อสงสัยขึ้นบางประการว่า จะมีความสัมพันธ์กันระหว่างความสำเร็จในเชิงร้อยแก้วและร้อยกรองเกิดขึ้นในผู้มีความสามารถทางการเขียนนั้นหรือไม่ อย่างไร ซึ่งควรจะมีการศึกษาในครั้งต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กองทัพ เคลือบพณิชกุล. (2542). **การใช้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

โกเดินสแตน, ซอง-ปีแอร์. แพล วัลยา วิวัฒน์ศรี. 2541. **การอ่านนวนิยาย Pour lire le roman**.

กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2549). **ทักษะการเขียนภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย.

ทศพร มณีศรีขำ. (2539). **การเก็บข้อมูลเป็นรายบุคคล**. พิมพ์ครั้งที่ 1. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ

โรฒ ประสานมิตร.

ธีรวุฒิ ประทุมพรรัตน์. (2525). **การเก็บข้อมูลเป็นรายบุคคล**. พิมพ์ครั้งที่ 1. มหาวิทยาลัยศรีนคร

รินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

นิรันดร์ จุลทรัพย์. (2551). **แนวเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 3. สงขลา: นำศิลป์โฆษณา; ศูนย์หนังสือ

มหาวิทยาลัยทักษิณ.

นิตา ชูโต. (2548). **การวิจัยเชิงคุณภาพ Qualitative Research**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: พีรนต์

โพร.

บันลือ พฤษะวัน. (2533). **พัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์**. จำนวน 5,000 ฉบับ. พิมพ์ครั้ง

ที่ 1. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

ปราณี สุรสิทธิ์. (2541). **การเขียนสร้างสรรค์เชิงวารสาร**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แสงดาว.

เปลื้อง ณ นคร. (2515). **คำบรรยาย วิชาการประพันธ์ และ หนังสือพิมพ์**. พิมพ์ครั้งที่ 4.

กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.

ฝ่ายวิชาการปสคิต. (2550). **ฟัง คิด อ่าน เขียน...รวมทุกศาสตร์เพื่อทำให้คุณฉลาด**. พิมพ์

ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ปสคิต.

พนม ลีมาเรีย. (2548). **การแนะนำเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:โอเดียนสโตร์.

พนม ลีมาเรีย. (2530). **การเก็บข้อมูลเป็นรายบุคคล**. พิมพ์ครั้งที่ 3. มหาสารคาม : ปริดาการ

พิมพ์.

ศิวกานท์ ปทุมสูติ. (2548). **การเขียนสร้างสรรค์ ไม่ยากอะไรเลย**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ :

นวสาส์นการพิมพ์.

หทัยวรรณ ไชยะกุล. (2544). **วรรณกรรมศึกษา**. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ และ กรรณิการณณ์ สุขเกษม. (2547). **วิธีวิทยาการวิจัยเชิงคุณภาพ:~ การวิจัยปัญหาปัจจุบันและการวิจัยอนาคตกาล**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: เพ็ญฟ้าพรินต์ติ้ง.
- สุภาวศ์ จันทวานิช. (2543). **วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาวศ์ จันทวานิช. (2549). **การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อคิน รพีพัฒน์, ชยันต์ วรรธนะภูติ, อมรา พงศาพิชญ์, สุภาวศ์ จันทวานิช, และ ณวีวรรณ ประจวบเหมาะ. (2536). **คู่มือการวิจัยเชิงคุณภาพเพื่องานพัฒนา**. ขอนแก่น: สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ภาษาอังกฤษ

- Bauer, M.W., and Gaskell, G. (2000). **Qualitative Researching with text, image and sound: a Practical Handbook**. 1st ed. California: SAGE Publications.
- Holliday, A. (2002). **Doing and Writing Qualitative Research**. 1st ed. California: SAGE Publications.
- Maxwell, J.A. (1996). **Qualitative Research Design: An Interactive Approach**. Applied Social Research Series Vol.41. California: SAGE Publications.
- Seale, C. (1999). **The Quality of Qualitative Research**. Qualitative Method. 1st ed. California: SAGE Publications.
- APPLICATION OF CROSS-CASE ANALYTIC FRAMEWORK IN EVALUATING EMPOWERMENT OUTCOMES IN PROJECTS [doc]. (2004). the World Bank.
[online]. Available from:
http://siteresources.worldbank.org/INTEMPowerment/Resources/15203_Final_Cross-case_analysis_Paper-December_2004AS.doc [2008, September]
- Kohnyi, A. (2005). **Turning Inward Versus Turning Outward: A Retrospective Study of the Childhoods of Creative Writers Versus Journalists** [pdf]. Boston College. [online]. Available from: www.leaonline.com/doi/abs/10.1207/s15326934crj1704_2 [2008, March]

Renzulli, J.S. (1986). **A Practical System for Identifying Gifted and Talented Students.**

University of Connecticut. [online]. Available from:

<http://www.gifted.uconn.edu/sem/semart04.html> [2008, May]

Welker, G.A. (2004) **Cross – Case Analysis** [pdf]. The University of Groningen.

[online]. Available from:

<http://dissertations.ub.rug.nl/FILES/faculties/management/2004/g.a.welker/c8.pd> [2008, March]

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่ ศธ 0512.6 (2771)/54-

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

มีนาคม 2554

เรื่อง ขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัย

เรียน ผู้จัดการโครงการประกวดวรรณกรรมยุวพัฒน์

ด้วย นางสาวพัชริษา วัฒนรังสรรค์ นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา อยู่ในระหว่างการทำนิตยสารวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “เส้นทางสู่ความสำเร็จของผู้มีความสามารถทางการเขียน: การศึกษาข้ามกรณี” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริเดช สุชีวะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องขอเก็บข้อมูลวิจัยด้วยวิธีการสืบค้นข้อมูลย้อนหลังของนักเรียน/นักศึกษาผู้เข้าประกวด เพื่อใช้ในการติดต่อขอสัมภาษณ์ และใช้ในการวิเคราะห์งานประพันธ์ร่วมกับการสัมภาษณ์และการเขียนอัตชีวประวัติ ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นิสิตได้ทำการเก็บข้อมูลวิจัยดังกล่าวเพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ศูนย์วิทยุโทรคมนาคม
ขอแสดงความนับถือ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชัญญา รัตนอุบล)

รองคณบดี

ปฏิบัติการแทนคณบดี

ฝ่ายวิชาการ หลักสูตรและการสอน

โทร. 0-2218-2681-2 ต่อ 612

ที่ ศธ 0512.6 (2771)/54-

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

มีนาคม 2554

เรื่อง ขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัย

เรียน ผู้จัดการโครงการ Young CDG Writer Awards

ด้วย นางสาวพัชริษา วัฒนรังสรรค์ นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา อยู่ในระหว่างการทำนิตยสารนิพนธ์เรื่อง “เส้นทางสู่ความสำเร็จของผู้มีความสามารถทางการเขียน: การศึกษาข้ามกรณี” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริเดช สุชีวะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องขอเก็บข้อมูลวิจัยด้วยวิธีการสืบค้นข้อมูลย้อนหลังของนักเรียน/นักศึกษาผู้เข้าประกวด เพื่อใช้ในการติดต่อขอสัมภาษณ์ และใช้ในการวิเคราะห์งานประพันธ์ร่วมกับการสัมภาษณ์และการเขียนอัตชีวประวัติ ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นิสิตได้ทำการเก็บข้อมูลวิจัยดังกล่าวเพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ศูนย์วิทยพัชริษากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชัญญา รัตนอุบล)

รองคณบดี

ปฏิบัติการแทนคณบดี

ฝ่ายวิชาการ หลักสูตรและการสอน

โทร. 0-2218-2681-2 ต่อ 612

ที่ ศธ 0512.6 (2771)/54-

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

มีนาคม 2554

เรื่อง ขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านจะรังบองอ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบการเขียนอัตชีวประวัติ และแบบสัมภาษณ์

ด้วย นางสาวพัชริษา วัฒนรังสรรค์ นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิทยานิพนธ์เรื่อง “เส้นทางสู่ความสำเร็จของผู้มีความสามารถทางการเขียน: การศึกษาข้ามกรณี” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริเดช สุชีวะเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องขอเก็บข้อมูลวิจัยด้วยการสัมภาษณ์ เด็กหญิงนิรอมละห์ แหวะมะ, เด็กหญิงนุริยะห์ แวนิ, เด็กหญิงหนูคนาอิชะห์ ยามา และอาจารย์ผู้เกี่ยวข้องในขอบข่ายของงานวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นิสิตได้ทำการเก็บข้อมูลวิจัยดังกล่าวเพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชัญญา รัตนอุบล)

รองคณบดี

ปฏิบัติกรแทนคณบดี

ฝ่ายวิชาการ หลักสูตรและการสอน

โทร. 0-2218-2681-2 ต่อ 612

ภาคผนวก ข

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย
เรื่อง
เส้นทางการสู่ความสำเร็จทางการเขียนของนักเรียน/นักศึกษา

แบบสัมภาษณ์นี้เป็นส่วนหนึ่งในงานวิจัยระดับมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยาและการวิจัย การศึกษา สาขาวิจัยการศึกษา (นอกเวลา) คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในหัวข้อเรื่อง “เส้นทางการสู่ความสำเร็จทางการเขียนของนักเรียน/นักศึกษา: การศึกษาข้ามกรณี” โดยมีวัตถุประสงค์ในการ ศึกษาวิจัยดังนี้

1. เพื่อศึกษาเส้นทางการเป็นมาสู่ความสำเร็จของนักเรียน/นักศึกษาผู้มีความสามารถทางการเขียน
2. เพื่อศึกษาผลกระทบต่อตัวนักเรียน/ นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียน

โดยมีขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้โดยมุ่งศึกษานักเรียน และนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระบบ เป็นการเลือกผู้ให้ข้อมูลแบบเจาะจง คัดเลือกโดยมีเกณฑ์ในการเลือกคือ เป็นนักเรียน/นักศึกษาที่เป็นผู้ได้รับรางวัลทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ประเภทร้อยแก้ว ซึ่งได้แก่ เรื่องสั้น วรรณกรรมเยาวชน นิยาย นิทานสำหรับเด็ก และสารคดี เป็นต้น เนื่องจาก ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มนี้ได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการ จากการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ หรือคณะกรรมการ ผู้เชี่ยวชาญในสาขา จึงนับได้ว่าเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จทางการเขียนอย่างเป็นทางการ

คำชี้แจง

1. แบบสัมภาษณ์นี้แบ่งการสัมภาษณ์ออกเป็น 2 ส่วน ตามผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ ส่วนที่ 1 ผู้ให้ข้อมูลหลักคือนักเรียนผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียน และ ส่วนที่ 2 ผู้ให้ข้อมูลรอง คือครู อาจารย์ ผู้ปกครอง เป็นต้น
2. แบบสัมภาษณ์นี้ประกอบขึ้นด้วยหัวข้อคำถามหลัก ซึ่งมีที่มาจากการศึกษาเบื้องต้นของผู้วิจัย เพื่อให้ข้อคำถามมีความครอบคลุมในทุกความน่าจะเป็นในการศึกษาเส้นทางการสู่ความสำเร็จทางการเขียนของนักเรียน/นักศึกษา
3. แบบสัมภาษณ์นี้เป็นเพียงวิธีการหนึ่งในเครื่องมือการเก็บข้อมูลประกอบการวิเคราะห์การวิจัยเส้นทางการสู่ความสำเร็จทางการเขียนของนักเรียน/นักศึกษาทั้งหมดที่ผู้วิจัยเลือกใช้ในการเก็บข้อมูลต่างๆที่คาดว่าจะมีความเกี่ยวข้องในกระบวนการ

4. แบบสัมภาษณ์นี้เป็นเพียงข้อคำถามหลักที่สามารถนำไปยืดหยุ่นและปรับใช้เพื่อให้เข้ากับสถานการณ์และผู้สัมภาษณ์ได้

5. แบบสัมภาษณ์นี้เป็นเพียง “แนวทาง” ในการสัมภาษณ์ตามข้อสมมติฐานเบื้องต้นของผู้วิจัย จึงมีความยืดหยุ่นในการใช้เมื่อถูกนำไปใช้จริง ตามวิจรรย์ญาณของผู้สัมภาษณ์ เมื่อเกิดข้อคำถามเพิ่มเติมที่สามารถนำไปสู่บทสรุปของการวิจัยนี้ หรือนำไปสู่การให้ข้อเสนอแนะต่างๆแก่การวิจัยในครั้งต่อไป โดยผู้วิจัยมีสมมติฐานเบื้องต้น ดังนี้

- นักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียนมีทักษะและการพัฒนาการทางภาษาเป็น
อย่างดี

- นักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียนมีความรู้และความสนใจในสิ่งที่ตนเขียนเป็น
อย่างดี

- นักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียนได้รับโอกาสจากทางโรงเรียน/ครู/อาจารย์ใน
โรงเรียนในการพัฒนาความสามารถของตน

- นักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียนได้รับโอกาสจากทางครอบครัวบิดามารดา/
ผู้ปกครองในการพัฒนาความสามารถของตน

หมายเหตุ* ข้อสมมติฐานเบื้องต้นนั้นอาจเปลี่ยนแปลง ยืดหยุ่น ลดหรือเพิ่มขึ้น ขึ้นกับข้อมูลที่ผู้สัมภาษณ์
ได้รับเพิ่มเติมจากการสัมภาษณ์ในแต่ละครั้ง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Part A:
 แบบสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก
 “กลุ่ม นักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียน”

วันที่สัมภาษณ์ _____ เวลา _____
 สถานที่ _____

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อ-นามสกุล _____

---

2. ระดับการศึกษาในปัจจุบัน _____
3. โรงเรียน/สถานศึกษา _____
4. โรงเรียนและระดับชั้น/ชั้นปี ที่ผู้ให้สัมภาษณ์ได้รับรางวัลชนะเลิศทางการเขียนของ
 ตน _____

---

5. โครงการประกวดที่ชนะเลิศ _____
6. ชื่อเรื่องที่ส่งประกวด _____
7. การจัดรูปแบบที่ส่งเข้าประกวดแบบ (ประเภทเดี่ยว / ประเภทกลุ่ม)

ตอนที่ 2 ข้อมูลเบื้องลึกเกี่ยวกับผู้ให้สัมภาษณ์

1. ครอบครัวของนักเรียนมีด้วยกันทั้งหมดกี่คน?
2. ฐานะทางบ้านของตนเป็นอย่างไร?
3. ความสัมพันธ์กับคนในครอบครัวแต่ละคนเป็นอย่างไร?
4. มีความสนใจพิเศษในด้านใด? หรือเรื่องใด?
5. หนังสือที่ชอบอ่านเป็นอย่างไร?
6. นักเรียน/นักศึกษา มีความถนัดอันเกี่ยวกับการใช้ภาษา (ฟัง พูด อ่าน เขียน) ในด้านใดมากที่สุด? มีการแสดงออกอย่างไร?

ตอนที่ 3 ข้อมูลวิถีพัฒนาการเขียนของผู้ให้สัมภาษณ์

- ด้านการศึกษาตามหลักสูตร

1. วิชาที่ชื่นชอบคือวิชาอะไร? ทำไมถึงชอบวิชาดังกล่าว? และถือเป็นวิชาที่ตนถนัดด้วยหรือไม่?
2. คะแนนที่ได้รับจากวิชาที่ชื่นชอบนั้นดีหรือไม่? และได้เกรดเท่าไร?
3. มีความสนใจในวิชาภาษาไทยหรือไม่?
4. เกรดในวิชาภาษาไทยของนักเรียน/นักศึกษาจากทุกระดับชั้นการศึกษาที่ผ่านมานั้นเป็นอย่างไร?

- ด้านการศึกษาตามอัธยาศัย

1. ค่าขนมได้เท่าไรต่อเดือน และมีการใช้เงินค่าขนมไปในเรื่องใดเป็นส่วนใหญ่?
2. กิจกรรมใดที่นักเรียน/นักศึกษาเลือกทำในช่วงเวลาว่าง?
3. กิจกรรมที่ทำสอดคล้องกับการเขียนของนักเรียน/นักศึกษาหรือไม่?
4. ในการเขียนส่งเข้าประกวดนั้นมีการฝึกฝนเพิ่มเติมหรือการได้รับคำแนะนำจากบุคคลอื่นหรือไม่? อย่างไร?
5. ในระหว่างการเขียนงานส่งเข้าประกวดนักเรียนมีการศึกษาค้นคว้าในเรื่องที่เขียนด้วยตนเองอย่างไร?

ตอนที่ 4 ข้อมูลผลกระทบต่อตัวนักเรียน/นักศึกษาหลังได้รับความสำเร็จทางการเขียน

1. บิดา มารดา หรือ ผู้ปกครอง ของนักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียนนั้นมี ท่าที หรือพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปหรือไม่หลักจากที่นักเรียน/นักศึกษาได้รับความสำเร็จทางการเขียนหรือไม่? เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร?
2. เพื่อน ของนักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียนนั้นมี ท่าที หรือพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปหรือไม่หลักจากที่นักเรียน/นักศึกษาได้รับความสำเร็จทางการเขียนหรือไม่? เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร?
3. ครู อาจารย์ หรือผู้สอน ของนักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียนนั้นมี ท่าที หรือพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปหรือไม่หลักจากที่นักเรียน/นักศึกษาได้รับความสำเร็จทางการเขียนหรือไม่? เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร?

Part B:
แบบสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลแวดล้อม
“กลุ่ม ผู้เกี่ยวข้องกับนักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียน”

วันที่สัมภาษณ์ _____ เวลา _____
สถานที่ _____

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อ-นามสกุล _____
  2. ความเกี่ยวข้องกับผู้ให้สัมภาษณ์หลัก _____
-
3. ตำแหน่งงาน _____
  4. ช่วงเวลาส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมกันกับผู้ให้สัมภาษณ์หลักเป็นช่วงเวลาใดบ้าง และเป็นระยะเวลา นานเท่าใด?

ตอนที่ 2 ข้อมูลทางการศึกษาของผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียน

ข้อชี้แจง

ใน Part B ตอนที่ 2 นี้ ผู้สัมภาษณ์ได้แบ่งกลุ่มผู้ให้ข้อมูลแวดล้อมที่เป็นไปได้เป็นสองกลุ่ม นั้น ได้แก่

- กลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน คือ ครู อาจารย์ ผู้สอน และ
- กลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน ได้แก่ ผู้ปกครอง บิดามารดา เพื่อนของนักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียน

ผู้วิจัยจึงแบ่งตอนที่ 2 นี้ออกเป็น 2 ส่วน เพื่อให้ข้อคำถามมีความเหมาะสมกับผู้ให้สัมภาษณ์และครอบคลุมในทุกความน่าจะเป็นที่จะนำไปสู่การตอบปัญหาการวิจัยนี้

ตอนที่ 2ก กลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน

1. ภายในชั้นเรียนที่เป็นวิชาโปรดของนักเรียน/นักศึกษานั้นผู้สอนมีการจัดการเรียนการสอนอย่างไร?

2. ภายในชั้นเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน/นักศึกษา นั้นผู้สอนมีการจัดการเรียนการสอนอย่างไร?
3. มีการจัดการอบรม แนะนำ หรือฝึกฝนด้านการเขียนนอกเหนือจากการเรียนการสอนตามปกติให้กับนักเรียน/นักศึกษาหรือไม่? และมีวิธีการอย่างไร?

ตอนที่ 2ข กลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน

1. ผู้ให้สัมภาษณ์มักได้เห็นนักเรียน/นักศึกษาทำกิจกรรมใดในเวลาว่าง?
2. ผู้ให้สัมภาษณ์สังเกตเห็นหรือไม่ว่านักเรียน/นักศึกษาชื่นชอบการอ่านหนังสือประเภทใด? หรือมีเนื้อหาเรื่องราวเกี่ยวกับอะไรบ้าง?
3. นักเรียน/นักศึกษาให้ความสนใจค้นคว้าเกี่ยวกับสิ่งที่ตนเองเขียนในลักษณะใด?
4. นักเรียนมีการพูดคุยเรื่องราวในสิ่งที่ตนเขียนส่งเข้าประกวดบ้างหรือไม่? อย่างไร?

ตอนที่ 3 ข้อมูลผลกระทบต่อตัวนักเรียน/นักศึกษาหลังได้รับความสำเร็จทางการเขียน

1. ความคิดที่มีต่อความสำเร็จทางการเขียนของผู้ให้สัมภาษณ์ต่อตัวนักเรียน/นักศึกษานั้นเป็นอย่างไร?
2. ความรู้สึกและความคิดของผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีต่อการได้รับรางวัลของนักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียนเป็นอย่างไร?
3. ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคาดหวังต่อตัวนักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียนนั้นอย่างไร?

ข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะ ของผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนด้านการเขียนงานประพันธ์และการจัดประกวดงานเขียนงานประพันธ์ต่างๆ ในระดับนักเรียน/นักศึกษา

อัตชีวประวัติของนักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จ
ประกอบการวิจัยเรื่อง
เส้นทางสู่ความสำเร็จทางการเขียนของนักเรียน/นักศึกษา

อัตชีวประวัตินี้เป็นส่วนหนึ่งในงานวิจัยระดับมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยาและการวิจัยการศึกษา สาขาวิจัยการศึกษา (นอกเวลา) คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในหัวข้อเรื่อง “เส้นทางสู่ความสำเร็จทางการเขียนของนักเรียน/นักศึกษา: การศึกษาข้ามกรณี” โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาเส้นทางความเป็นมาสู่ความสำเร็จของนักเรียน/นักศึกษาผู้มีความสามารถทางการเขียน
2. เพื่อศึกษาผลกระทบต่อตัวนักเรียน/ นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียน

ขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้โดยมุ่งศึกษานักเรียน และนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระบบ เป็นการเลือกผู้ให้ข้อมูลแบบเจาะจง คัดเลือกโดยมีเกณฑ์ในการเลือกคือ เป็นนักเรียน/นักศึกษาที่เป็นผู้ได้รับรางวัลทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ประเภทร้อยแก้ว ซึ่งได้แก่ เรื่องสั้น วรรณกรรมเยาวชน นิยาย นิทานสำหรับเด็ก และสารคดี เป็นต้น เนื่องจาก ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มนี้ได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการ จากการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ หรือคณะกรรมการ ผู้เชี่ยวชาญในสาขา จึงนับได้ว่าเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จทางการเขียนอย่างเป็นทางการ

คำชี้แจง

ในการจัดทำอัตชีวประวัตินี้ถูกผู้วิจัยได้กำหนดให้ผู้ให้ข้อมูลสร้างงานเขียนในเชิง อัตชีวประวัติขึ้นในรูปแบบจำกัดหัวข้อ ซึ่งเป็นอัตชีวประวัติที่ถูกกำหนดให้เขียนเป็นข้อๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ เป็นการลำดับความคิดว่าจะต้องเขียนอะไรและไม่ควรลืมเขียนอะไรที่สำคัญๆ เพื่อเพิ่มเติมช่องว่างของข้อมูลในส่วนที่ได้จากการเก็บข้อมูลอื่นเบื้องต้น ได้แก่ การสัมภาษณ์ และการศึกษาผลงานของผู้ให้ข้อมูล และเพื่อนำมาวิเคราะห์ ทั้งในรูปแบบการวิเคราะห์อัตชีวประวัติและทั้งในรูปแบบงานเขียน เนื่องจากการเขียนอัตชีวประวัตินั้น เป็นอีกรูปแบบหนึ่งผลงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ ผู้วิจัยจึงนำมาทำการวิเคราะห์งานประพันธ์ ร่วมกันกับผลงานที่ได้รับรางวัลของผู้ให้ข้อมูลในรูปแบบวิเคราะห์งานประพันธ์ได้ เป็นการรวบรวมข้อมูลที่

ผู้วิจัยนำมาใช้ในการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข้อมูลแต่ละcase (multiple cross case analysis) ผู้วิจัยได้ทำการกำหนดหัวข้อในการเขียนให้กับผู้ให้ข้อมูล เป็นข้อๆ ดังนี้

- ภูมิหลัง อันได้แก่ ชื่อ-นามสกุล อายุในปัจจุบัน โรงเรียน/มหาวิทยาลัยที่สังกัดในปัจจุบัน ปีการศึกษาที่ผู้ให้ข้อมูลเรียนอยู่ในปัจจุบัน ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เช่น ครอบครัว เพื่อนร่วมชั้น ครู/อาจารย์ เป็นต้น
- ลักษณะนิสัยของผู้ให้ข้อมูล
- ความสนใจ ได้แก่ สิ่งที่ชอบและสิ่งที่ไม่ชอบ เช่น วิชาที่เรียน กิจกรรมในโรงเรียน งานอดิเรก การใช้เวลาว่าง ข้อความ คำพังเพย แนวคิด คำขวัญ แนวดนตรี หนังสือ ภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ ไปจนถึง บุคคลต้นแบบของตน เป็นต้น
- ความเป็นมา/จุดเริ่มต้นในการริเริ่มสร้างงานเขียนด้วยตนเอง จนมาถึงขั้นตัดสินใจส่งเข้าประกวดว่ามีความเป็นมาเช่นไร
- แนวทางในการสร้างงานเขียนที่ประสบความสำเร็จของตนนั้นมีแนวทางเช่นไร
- ความเปลี่ยนแปลงในชีวิตที่เกิดขึ้นหลังจากได้รับรางวัลแล้วเป็นอย่างไร อาทิ ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวและแนวทางในการวางแผนอนาคตของตน เป็นต้น
- ความรู้สึกต่อตนเอง และงานประพันธ์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบอัตชีวประวัตินักเรียนผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียน

ให้นักเรียน/นักศึกษาเขียนประวัติของตนเองด้วยลายมือบรรจงในกระดาษที่ให้ บอกเล่าเรื่องราวของตนและประกอบขึ้นโดยมีหัวข้อสำคัญ 6 หัวข้อเรื่อง ดังนี้

- ภูมิหลัง อันได้แก่ ชื่อ-นามสกุล อายุในปัจจุบัน โรงเรียน/มหาวิทยาลัยที่สังกัดในปัจจุบัน ปีการศึกษาที่นักเรียน/นักศึกษาเรียนอยู่ในปัจจุบัน ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เช่น ครอบครัว เพื่อนร่วมชั้น ครู/อาจารย์ เป็นต้น
- ลักษณะนิสัยของนักเรียน/นักศึกษา
- ความสนใจ ได้แก่ สิ่งที่ชอบและสิ่งที่ไม่ชอบ เช่น วิชาที่เรียน กิจกรรมในโรงเรียน งานอดิเรก การใช้เวลารว่าง ข้อความ คำพังเพย แนวคิด คำขวัญ แนวดนตรี หนังสือ ภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ ไปจนถึง บุคคลต้นแบบของตน เป็นต้น
- ความเป็นมา/จุดเริ่มต้นในการริเริ่มสร้างงานเขียนด้วยตนเอง จนมาถึงขั้นตัดสินใจส่งเข้าประกวดว่ามีความเป็นมาเช่นไร
- แนวทางในการสร้างงานเขียนที่ประสบความสำเร็จของตานั้นมีแนวทางเช่นไร
- ความเปลี่ยนแปลงในชีวิตที่เกิดขึ้นหลังจากได้รับรางวัลแล้วเป็นอย่างไร อาทิ ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวและแนวทางในการวางแผนอนาคตของตน เป็นต้น
- ความรู้สึกต่อตนเอง และงานประพันธ์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบวิเคราะห์งานประพันธ์เชิงร้อยแก้ว
ประกอบการวิจัยเรื่อง
เส้นทางสู่ความสำเร็จทางการเขียนของนักเรียน/นักศึกษา

แบบวิเคราะห์นี้เป็นส่วนหนึ่งในงานวิจัยระดับมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยาและการวิจัยการศึกษา สาขาวิจัยการศึกษา (นอกเวลา) คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในหัวข้อเรื่อง “เส้นทางสู่ความสำเร็จทางการเขียนของนักเรียน/นักศึกษา: การศึกษาข้ามกรณี” โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาเส้นทางความเป็นมาสู่ความสำเร็จของนักเรียน/นักศึกษาผู้มีความสามารถทางการเขียน
2. เพื่อศึกษาผลกระทบต่อตัวนักเรียน/ นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียน

ขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้โดยมุ่งศึกษานักเรียน และนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระบบ เป็นการเลือกผู้ให้ข้อมูลแบบเจาะจง คัดเลือกโดยมีเกณฑ์ในการเลือกคือ เป็นนักเรียน/นักศึกษาที่เป็นผู้ได้รับรางวัลทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ประเภทร้อยแก้ว ซึ่งได้แก่ เรื่องสั้น วรรณกรรมเยาวชน นิยาย นิทานสำหรับเด็ก และสารคดี เป็นต้น เนื่องจาก ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มนี้ได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการ จากการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ หรือคณะกรรมการ ผู้เชี่ยวชาญในสาขา จึงนับได้ว่าเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จทางการเขียนอย่างเป็นทางการ

คำชี้แจง

1. แบบวิเคราะห์งานประพันธ์นี้ มีการจัดแบ่งหัวข้อในการวิเคราะห์ซึ่งอาศัยแนวคิดตามประเด็นการวิเคราะห์องค์ประกอบงานประพันธ์ โดย อุดม หนูทอง (2523) โดยประเด็นหลักที่ใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบนั้นได้แก่

1. วิเคราะห์รูปแบบ (form) เป็นการพิจารณาว่างานเขียนชิ้นนั้นเป็นงานเขียนประเภทใด ในที่นี้แบบวิเคราะห์นี้มุ่งไปยังงานเขียนเชิงร้อยแก้วเป็นกลุ่มใหญ่ การวิเคราะห์รูปแบบนั้นจึงจะเป็นการแยกย่อยหมวดหมู่ของงานเขียนในเชิงร้อยแก้วนี้

2. วิเคราะห์เนื้อหา (content) เป็นการวิเคราะห์เนื้อหาของงานเขียนเพื่อพิจารณาเนื้อเรื่องและแนวคิดนั้น เป็นการค้นหาสารที่ผู้เขียนส่งมาที่สำคัญที่สุด และที่สำคัญรองลงไป ได้แก่ แนวคิด เนื้อเรื่อง เนื้อหา สารสำคัญ
3. วิเคราะห์การใช้ภาษา (Language) การใช้ภาษาและสำนวนภาษาของผู้เขียนเป็นเครื่องมือถ่ายทอดความคิดไปยังผู้อ่าน ฉะนั้นเมื่อวิเคราะห์การใช้ภาษา จึงควรพิจารณาประเภทของงานด้วย
4. วิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอ (Technique) งานเขียนแต่ละประเภทมีกลวิธีการนำเสนอที่แตกต่างกัน และในบางครั้งงานประเภทเดียวกันก็สามารถมีความแตกต่างในกลวิธีการนำเสนอด้วย ซึ่งกลวิธีในการนำเสนออันเที่ยงคติเป็นการแสดงถึงฝีมือหรือความสามารถของผู้เขียน ดังนั้น การวิเคราะห์จึงมักพิจารณา การเปิดเรื่อง การนำเสนอหรือการเล่าเรื่องราว การดำเนินเรื่อง การผูกเรื่อง การสร้างฉาก การสร้างตัวละคร และบทสนทนา
5. วิเคราะห์แนวคิดของผู้แต่ง (Theme) เป็นการพิจารณาว่างานเขียนนั้น ผู้แต่งมุ่งเสนอแนวคิดใดบ้าง เช่น แนวคิดเชิงสังคมและวัฒนธรรม แนวคิดเชิงการปกครอง หรือแนวคิดเชิงปรัชญา ศาสนา คุณธรรมจริยธรรม เป็นต้น เพื่อให้สามารถเข้าใจงานเขียนนั้นๆ ได้มากยิ่งขึ้น

2. แบบวิเคราะห์งานประพันธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษางานประพันธ์ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ นักเรียนนักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียน

3. แบบวิเคราะห์งานประพันธ์นี้เป็นเพียงหนึ่งในเครื่องมือการเก็บข้อมูลประกอบการวิจัยเส้นทางความสำเร็จทางการเขียนของนักเรียน/นักศึกษาทั้งหมดที่ผู้วิจัยเลือกใช้ในการเก็บข้อมูลต่างๆ ที่คาดว่าจะมีความเกี่ยวข้องในกระบวนการ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบวิเคราะห์อัตชีวประวัติประกอบการวิจัยเรื่อง เส้นทางสู่ความสำเร็จทางการเขียนของนักเรียน/นักศึกษา

แบบวิเคราะห์นี้เป็นส่วนหนึ่งในงานวิจัยระดับมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยาและการวิจัยการศึกษา สาขาวิจัยการศึกษา (นอกเวลา) คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในหัวข้อเรื่อง “เส้นทางสู่ความสำเร็จทางการเขียนของนักเรียน/นักศึกษา: การศึกษาข้ามกรณี” โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาเส้นทางความเป็นมาสู่ความสำเร็จของนักเรียน/นักศึกษาผู้มีความสามารถทางการเขียน
2. เพื่อศึกษาผลกระทบต่อตัวนักเรียน/ นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียน

ขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้โดยมุ่งศึกษานักเรียน และนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระบบ เป็นการเลือกผู้ให้ข้อมูลแบบเจาะจง คัดเลือกโดยมีเกณฑ์ในการเลือกคือ เป็นนักเรียน/นักศึกษาที่เป็นผู้ได้รับรางวัลทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ประเภทร้อยแก้ว ซึ่งได้แก่ เรื่องสั้น วรรณกรรมเยาวชน นิยาย นิทานสำหรับเด็ก และสารคดี เป็นต้น เนื่องจาก ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มนี้ได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการ จากการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ หรือคณะกรรมการ ผู้เชี่ยวชาญในสาขา จึงนับได้ว่าเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จทางการเขียนอย่างเป็นทางการ

คำชี้แจง

แบบวิเคราะห์อัตชีวประวัตินี้ ได้นำหลักการวิเคราะห์ตามแนวทางการวิเคราะห์ของ Froehlich(1959) ในการวิเคราะห์อัตชีวประวัติ ประกอบกับการวิเคราะห์งานประพันธ์ของ อุดม หนูทอง (2523) เข้าด้วยกัน เนื่องจาก การเขียนอัตชีวประวัตินั้นเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของงานเขียนร้อยแก้ว ซึ่งผู้วิจัยได้นำเอาวิธีการดังกล่าวมาใช้ในการเก็บข้อมูลประกอบการวิจัยนี้ เพื่อให้นักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จได้แสดงออกถึงผลงานตามแนวทางของตนเองอย่างอิสระ โดยไม่ยึดหรือผูกติดกับหัวข้อใดๆ และเพื่อให้ผู้วิจัยสามารถเข้าถึงข้อมูลเบื้องต้นของนักเรียน/นักศึกษา รูปแบบในการเขียน และลักษณะนิสัยของผู้ให้ข้อมูลผ่านงานเขียนนี้ และสามารถนำไปใช้ในการวิเคราะห์แบบสามเส้าในการตรวจสอบความจริงของข้อมูลที่ผู้วิจัยได้รับมาแล้วนั้นได้

แนวทางของ Froehlich(1959) ในการวิเคราะห์อัตชีวประวัติ

1. การพิจารณาสิ่งที่ขาดหาย (Omission)
2. ความยาวของอัตชีวประวัติ (Length)
3. คำศัพท์ที่ใช้ในการเขียน (Vocabulary)
4. ระดับความลึกของความรู้ลึก (Level of depth of expression)
5. การลำดับความคิด (Organization)
6. การกลบเกลื่อน (Gloss)
7. การแต่งเรื่องขึ้นเอง (Fabrication)
8. ลักษณะการเขียน (Appearance)
9. ความผันแปรของปฏิกริยา (Tonal Variations)

เมื่อนำมาประกอบกับแนวทางในการวิเคราะห์งานประพันธ์ของ อุดม หนอง (2523) แล้ว ผู้วิจัยจึงได้หลักในการพิจารณางานเขียนอัตชีวประวัติของนักเรียน/นักศึกษาผู้ประสบความสำเร็จทางการเขียนใน 2 ส่วน ดังนี้

1. การวิเคราะห์เบื้องต้น ได้แก่

- 1.1) ความยาว (Length)
- 1.2) คำศัพท์และภาษาที่ใช้ (Vocabulary and Language)
- 1.3) ลักษณะการเขียนและการนำเสนอ (Appearance and Technique)
- 1.4) การลำดับความคิดและเนื้อหา (Organization and Content)

2. การวิเคราะห์เบื้องต้น ได้แก่

- 2.1) การพิจารณาสิ่งที่ขาดหาย (Omission)
- 2.2) การกลบเกลื่อน (Gloss)
- 2.3) ความผันแปรของปฏิกริยา (Tonal Variations)
- 2.4) ระดับความลึกของความรู้ลึก (Level of depth of expression)

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวพัชรวิภา วัฒนรังสรรค์ เกิดเมื่อวันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2526 ที่จังหวัด กรุงเทพมหานคร เข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา ในปี พ.ศ.2544 ที่คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสำเร็จการศึกษาคณะครุศาสตร์บัณฑิต เกียรตินิยมอันดับสอง ภาควิชาศิลปะ ดนตรี และนาฏศิลป์ศึกษา ในปี พ.ศ.2548 แล้วจึงตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรมหาบัณฑิต สาขาวิจัยการศึกษา (นอกเวลา) ภาควิชา วิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2550

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย